

Huyết Mạch Phương Hoàng

Contents

Huyết Mạch Phương Hoàng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2 (1)	8
3. Chương 3: Chương 2 (2)	10
4. Chương 4: Chương 2 (3)	13
5. Chương 5: Chương 2 (4)	16
6. Chương 6: Chương 3 (1)	20
7. Chương 7: Chương 3 (2)	22
8. Chương 8: Chương 3 (3)	24
9. Chương 9: Chương 3 (4)	25
10. Chương 10: Chương 3 (5)	28
11. Chương 11: Chương 4	29
12. Chương 12: Chương 5	33
13. Chương 13: Chương 6 (1)	36
14. Chương 14: Chương 6 (2)	41
15. Chương 15: Chương 7 (1)	44
16. Chương 16: Chương 7.2	48
17. Chương 17: Chương 7.3	50
18. Chương 18: Chương 8.1	52
19. Chương 19: Chương 8.2	55
20. Chương 20: Chương 8.3	59
21. Chương 21: Chương 9.1	62
22. Chương 22: Chương 9.2	65
23. Chương 23: Chương 10.1	69
24. Chương 24: Chương 10.2	73
25. Chương 25: Chương 11.1	78
26. Chương 26: Chương 11.2	81
27. Chương 27: Chương 11.3	85
28. Chương 28: Chương 12.1	88
29. Chương 29: Chương 12.2	90
30. Chương 30: Chương 13.1	96
31. Chương 31: Chương 13 (2)	101
32. Chương 32: Chương 14 (1)	104
33. Chương 33: Chương 14 (2)	107
34. Chương 34: Chương 15 (1)	112
35. Chương 35: Chương 15 (2)	116
36. Chương 36: Chương 16.1	124
37. Chương 37: Chương 16.2	128
38. Chương 38: Chương 17	133
39. Chương 39: Chương 18 (1)	141
40. Chương 40: Chương 18 (2)	147
41. Chương 41: Chương 19 (1)	152

42. Chương 42: Chương 19 (2)	156
43. Chương 43: Chương 20.1	163
44. Chương 44: Chương 20.2	166
45. Chương 45: Chương 20.3	170
46. Chương 46: Chương 20.4	175
47. Chương 47: Chương 21.1	178
48. Chương 48: Chương 21.2	181
49. Chương 49: Chương 21.3	184
50. Chương 50: Chương 21.4	187

Huyết Mạch Phượng Hoàng

Giới thiệu

Tên gốc: Thầy Âm Dương Lạ Đời Thể loại: Huyền huyền Người dịch: Hàn Vũ Phi Typer: VẠN HOA PHI VŨ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-mach-phuong-hoang>

1. Chương 1

Typer: VẠN HOA PHI VŨ

Anh nói thật sao?”

Trong phòng bệnh, một chàng trai trẻ có vẻ tiêu tụy nhìn tấm danh thiếp trong tay, hỏi người đàn ông tự xưng là Trịnh Nguyên mang về mặt nhìn hốt đối diện.

“Vâng, đúng vậy ạ, rất linh nghiệm. Mấy hôm trước bệnh viện gửi giấy thông báo ông cụ nhà tôi bệnh tình nguy kịch, còn bảo tôi chuẩn bị hậu sự, sau lại được một người giới thiệu, tôi nghĩ bụng còn nước còn tát cứ thử xem sao, không ngờ linh thật. Bây giờ ông cụ nhà tôi ở phòng bệnh kế bên, anh sang xem thử đi, tinh thần và khí sắc chẳng giống người sắp chết tạo nào.” Trịnh Nguyên vỗ ngực, nói chắc như đinh đóng cột.

Chàng trai trẻ cầm danh thiếp đi theo Trịnh Nguyên đến cửa phòng bệnh kế bên, nhìn vào trong.

Căn phòng được trang trí hệt như phòng bệnh của cha anh, đều là phòng chăm sóc đặc biệt, trên giường bệnh, ông cụ đang nói chuyện với một người phụ nữ bụng hơi nhô lên, thoát nhìn sắc mặt cũng khá tốt, không giống như phải chuẩn bị hậu sự.

“Vâng, cảm ơn anh, dù kết quả có thế nào đi nữa tôi vẫn sẽ nhớ ân tình này. Tôi là Tiêu Hàn, có việc cứ nói với tôi, chỉ cần làm được thì tôi nhất định sẽ cố hết sức.

“Ôi, anh khách sáo quá, tôi biết anh mà, anh và cha anh lên ti vi suốt. Anh tên Tiêu Hàn, là một doanh nhân có tiếng của thành phố A chúng ta, còn cha anh thì càng khỏi phải nói, người cùng một tỉnh với nhau có thể giúp đỡ anh xem như là vinh hạnh của tôi. Vậy ngày mai anh cứ tìm theo địa chỉ này đi, anh đang

bạn tôi không quấy rầy nữa. Nói xong Trịnh Nguyên nhìn Tiêu Hàn, không còn vẻ mặt nịnh hót vừa rồi nữa mà lại khẽ mỉm cười.

Tiêu Hàn thấy nụ cười của Trịnh Nguyên thì thoáng giật mình, vẻ mặt này sao lại khiến người ta cảm thấy bất an vậy kia. Thôi kệ vậy, có lẽ anh ta muốn hợp tác với mình sau này thôi, Tiêu Hàn khẽ gật đầu rồi nhìn Trịnh Nguyên đi về phòng bệnh, quay người chuẩn bị trở lại phòng cha mình.

Khi quay người lại, Tiêu Hàn thót cả tim, chủ nhiệm Vương – bác sĩ điều trị cho cha anh đang cùng mấy y tá đứng ở cửa phòng bệnh, xem ra vừa mới khám bệnh theo thường lệ, nhưng vẻ mặt họ đều kì lạ.

Tiêu Hàn không suy nghĩ nhiều, đến trước mặt chủ nhiệm Vương, cất lời hỏi thăm, “Chủ nhiệm Vương, bệnh cha tôi sao rồi?”

“Ôi, Tiêu Hàn à, cậu phải chuẩn bị tâm lí chút nhé, tình hình không lạc quan lắm đâu, bệnh của cha cậu có thể trở nên nguy kịch bất cứ lúc nào, cậu nên chuẩn bị sớm thì hơn. Tôi còn có bệnh nhân khác, đi trước đây.”

Tiêu Hàn khẽ gật đầu với ông, sau đó vào phòng bệnh.

Chủ nhiệm Vương vừa đi vừa hỏi y tá bên cạnh, “Tiểu Lý này, vừa rồi cô nhìn thấy Tiêu Hàn đang gọi điện thoại hay làm gì vậy? Sao tôi thấy cậu ta hình như đang nói chuyện với người khác?”

Y tá bên cạnh hoảng hốt nhìn chủ nhiệm Vương, “Chủ nhiệm, ông đừng nói nữa, vừa rồi tôi cũng sợ chết khiếp, anh Tiêu không gọi điện thoại, ông cũng thấy đấy anh ta có cầm gì đâu. Lúc này tôi thấy anh ta đứng đó khoa tay múa chân, còn nhìn vào phòng bệnh trống không bên cạnh nữa, ông nói xem, có phải anh ta trúng tà rồi không?”

“Đừng nói nhảm, thế giới khoa học làm sao còn những thứ mê tín vậy, chuyện này đến đây là chấm dứt đi thôi.”

Chủ nhiệm Vương cau mày ra vẻ không tin.

”Nhưng ông cũng nhìn thấy kia mà, phòng bệnh kia đã để trống hơn nửa tháng rồi, nghe nói lần trước cả gia đình trong phòng bệnh đó đều...”

Thấy chủ nhiệm không tin mình, y tá càng thêm lo lắng.

“Được rồi, thăm bệnh thôi.” Chủ nhiệm Vương ngắt lời y tá sau đó bước nhanh đến cửa thang máy, như thể đi chậm thì sẽ bị thứ gì đó đuổi theo vậy, cô y tá thấy chủ nhiệm rảo bước thì cũng cuống quýt đuổi theo.

Tiêu Hàn trở lại phòng bệnh ngồi trên chiếc sofa đối diện giường, nhìn tấm danh thiếp màu vàng trong tay. Mặt sau tấm danh thiếp có một chữ “Điểm” to đùng, không biết có phải là tên cửa tiệm này không, cái tên này thực sự khác người, góc dưới danh thiếp còn viết số điện thoại và địa chỉ.

“Số 2008 đường Thanh Lâm.”

Tiêu Hàn nhớ địa chỉ, lật mặt chính tấm danh thiếp lên, mặt chính danh thiếp không viết nhiều thứ tiếng như mấy cửa tiệm khác, chỉ có hai hàng chữ: “Làm chuyện người thường không thể làm và làm chuyện bình thường giúp kẻ khác thường.”

Tấm danh thiếp thật quái lạ, có lẽ chỉ nơi kì quái như vậy mới thật sự làm được việc không tầm thường? Hôm nay nhìn sắc mặt của ông cụ kế bên cũng không giống người bị bệnh, huống chi phòng bệnh ở tầng lầu này, nếu không phải bệnh nặng thì chẳng biết phải tốn bao nhiêu tiền để ở lại nữa.

Tóm lại dù thế nào đi nữa thì ngày mai Tiêu Hàn cũng nên đi xem thử, nếu đúng như lời Trịnh Nguyên kia nói thì chỉ cần cha khỏi hẳn rồi nắm quyền lại, gói thầu kia chắc chắn vào tay anh rồi.

Tiêu Hàn gọi điện về nhà bảo người đến bệnh viện thay ca, sau khi có người đến thay, anh nhìn cha một lúc lâu rồi xoay người rời đi.

Đường Thanh Lâm nằm tại phía Tây thành phố A, không biết có phải tuân theo câu Tây phương cực lạc hay không, nơi đây tọa lạc ngôi chùa Bát Nhã lớn nhất thành phố. Tuy không nằm ở trung tâm nhưng mỗi khi đến ngày lễ Phật nơi đây vô cùng náo nhiệt, còn hôm nay không phải ngày lễ gì nên hơi vắng vẻ.

Hai bên đường là các cửa hàng bán đồ cúng tế, các vật dụng trong Phật giáo, đồ trang trí cổ khiến sắc thái thần bí của con đường này đậm hơn thêm.

Dĩ nhiên nếu bỏ qua mái che nắng, ghế mây và búp bê muôn sắc muôn màu trước cửa hàng này, thì chúng ta có thể tạm chấp nhận được rằng đây là cửa hàng bán đồ lễ.

Một tấm bảng trang trọng nhưng chỉ có độc một chữ “Điểm” to đùng treo trên cửa, có lẽ đúng là cửa tiệm này rồi, biển số nhà ở góc phải phía trên viết: “Số 2008, đường Thanh Lâm.”

Gần đến tháng Bảy thời tiết nơi đây vô cùng oi bức, một cô gái để quạt che mặt nằm trên ghế mây, tuy nhiên có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng lẩm bẩm.

Tiêu Hàn đối chiếu với tấm danh thiếp trong tay, không khỏi sa sầm mặt mày. Nơi này cũng có thể mua thọ ư? Đang do dự không biết có nên lên tiếng hay không thì cô gái trên ghế mây đã ngồi dậy, nhìn Tiêu Hàn, “Anh đã đến rồi à?”

Tiêu Hàn sửng sốt, “Cô biết tôi sao?”

“Không biết, nhưng tôi biết anh tên Tiêu Hàn, biết hôm nay anh sẽ đến, cũng biết mục đích của anh khi đến đây và rất nhiều việc khác. Xin tự giới thiệu, tôi là Tô Mạt chủ cửa tiệm này, cũng là một thầy âm dương. Anh không cần phải cảnh giác, tôi không có gì để lừa anh, muốn tôi giúp đỡ thì vào nhà nói chuyện.” Nói xong cô không quan tâm đến thái độ của Tiêu Hàn, lập tức quay người bước vào tiệm.

Tiêu Hàn khê biến sắc, sao cô ta biết anh đang nghĩ gì? Vừa rồi anh thật sự cảm thấy mình đã mắc lừa. Thôi kệ vậy, vào thì vào! Tiêu Hàn quyết tâm đi theo.

Vừa vào tiệm anh đã thoáng sửng sốt, còn tưởng rằng trong tiệm cũng trang trí lạ kỳ như bên ngoài, không ngờ lại rất sạch sẽ, sàn nhà lát đá cẩm thạch sáng màu phối với giấy dán tường màu vàng, phía trước có một chiếc bàn lớn, hai bên chạm trổ sóng nước cuộn cuộn nhìn rất thư thái.

Bên phải bàn là một bộ sô pha, bên cạnh đặt một bể cá trắng có năm con cá chép bơi lội tung tăng, trên chiếc bàn trà lớn màu nâu sẫm cũng có một bể cá nhỏ nuôi năm con cá rục rở sắc màu, ngoài ra còn đặt hai chậu cây không biết tên là gì.

Hơi chếch phía đối diện sô pha có một cánh cửa đóng kín mít nên không nhìn thấy trong phòng có gì, hai bên cửa đặt hai chậu trầu bà, cũng không có bất cứ đồ dùng lễ tế nào.

Tiêu Hàn quan sát một lượt rồi đưa mắt trở về cái bàn cách đó không xa, cô gái tên Tô Mạt ngồi lọt thỏm trên chiếc ghế đặt sau bàn.

Thấy Tiêu Hàn quan sát xong, Tô Mạt chỉ ghế sô pha ra hiệu cho anh ngồi xuống, “Tiệm của tôi không bày trí theo phong thủy như mấy cửa tiệm khác mà chỉ tương tự thôi, tôi cũng vừa mới chuyển đến không lâu còn chưa kịp trang trí, chuyện anh muốn làm tôi có thể làm được, có điều anh phải trả giá.”

“Giá? Giá gì?”

Tiêu Hàn vừa hoài nghi vừa khó hiểu với cái giá mà Tô Mạt nói.

“Tôi muốn một phần số mệnh của anh.” Tô Mạt nhún vai giải thích mỗi ngờ vực của anh bằng giọng thần nhiên.

“Số mệnh là sao?” Nghĩ mãi vẫn không hiểu, Tiêu Hàn hỏi tiếp.

“Đúng chính là số mệnh của anh, số anh vốn rất tốt, về sau còn thay đổi theo việc ác điều thiện anh làm. Có điều nếu như anh không nỗ lực hy sinh số mệnh của mình, tôi cũng không thể dàn xếp với quỷ sai mua thọ cho cha anh, nhưng anh nên biết rõ, nếu như cha anh vẫn trong tình trạng này, chuyện anh muốn làm cũng như nước trôi sông thôi.”

Tiêu Hàn chần chừ nhìn Tô Mạt, nếu cha có thể vực dậy lần nữa thì anh cũng chẳng phải lo không còn vận may, hưởng chi cũng chỉ một phần mà thôi đâu phải toàn bộ, cũng không phải không thể thử một lần. Vả lại cô gái này đúng là tài ba, có rất nhiều chuyện chỉ anh và cha biết, không thể nào có người thứ ba nói cho cô ta biết được. Nếu như vậy cứ thử một lần xem sao, dù cô ta nói thật hay nói dối thì mình cũng không mất gì cả.

“Được, giờ làm sao? Bao giờ làm? Tôi phải phối hợp với cô như thế nào?” Sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Tiêu Hàn hạ quyết tâm, trầm giọng nói.

“Suy nghĩ nhanh vậy à? Nếu như vậy thì tối nay đi, lát nữa anh về bệnh viện cứ ở đó chờ tôi không phải đi đâu cả, dù có chuyện gì xảy ra cũng không được rời khỏi phòng bệnh nhé, hôm nay cũng đẹp ngày, nếu bỏ lỡ tôi không dám bảo đảm đâu. Còn nữa, đây là hai bản hợp đồng, anh kí đi.” Nói xong cô kéo ngăn bàn lấy hai bản hợp đồng đưa cho Tiêu Hàn.

Tiêu Hàn nhận lấy nhìn sơ qua một lượt, nội dung đại khái là anh mua thọ giúp cha đổi bằng một phần số mệnh, sau khi xong chuyện thì hai bên không quấy rầy nhau, đồng thời cũng sẽ giữ bí mật chuyện này, nếu như sau này có gì cần giúp đỡ sẽ tính giá khác. Tiêu Hàn cầm lấy bút trên bàn kí tên.

“Được rồi, anh giữ một bản hợp đồng đi, sau đó về nghỉ ngơi, nhớ kỹ lời tôi, an tâm chờ tôi là được. Không tiễn nhé, tôi muốn nghỉ ngơi.” Nói xong Tô Mạt đứng dậy đi vòng qua chiếc bàn, đến bên cạnh cánh cửa kia, không quan tâm Tiêu Hàn vẫn còn ngồi trên ghế sofa, cô đẩy cửa vào trong.

Tiêu Hàn nhìn Tô Mạt bỏ đi, vuốt vuốt mũi không khỏi cười khổ, cô gái này thật cá tính, nhưng sau khi cô ấy rời đi thì anh bỗng thấy nhiệt độ trong phòng như giảm xuống lạnh đến rợn người, Tiêu Hàn cầm hợp đồng trên bàn đẩy cửa ra về.

Tô Mạt trở về phòng tiện tay cầm một chiếc cốc rồi lấy túi trà sữa bên cạnh, xé mở cho vào cốc rồi đổ thêm nước nóng đặt lên bàn, cô tựa vào ghế sofa nhắm mắt lại.

“Cô còn có thể mua mệnh giúp người ta à? Đi theo cô lâu như vậy sao tôi lại không biết nhỉ?” Giọng nói đột ngột vang lên khiến Tô Mạt đang ngả người trên sofa mở mắt ra, nhìn về phía phát ra âm thanh. Một cô gái mặc bộ đồ đồ đang mỉm cười cầm cốc trà sữa cô vừa pha, nghịch ngợm nháy mắt với cô.

“Tôi nói này, cô cũng đâu uống được giành với tôi làm gì. Anh ta đi rồi sao?”

Đối mặt với cô gái áo đỏ, Tô Mạt không biết phải làm sao.

“Ừ, đi rồi.”

Cô gái nhìn về mặt của Tô Mạt cười hì hì, nếu bây giờ Tiêu Hàn ở đây thì nhất định sẽ sợ đến mức mặt mày tái mét, bởi vì người thường sẽ chỉ thấy một cái cốc lơ lửng và một cô gái đang độc thoại với không khí.

Người vừa sinh ra đã được định sẵn vận mệnh, Tiêu gia vốn có phúc nhiều đời đáng tiếc lòng tham không đáy, hôm nay thiện ác báo ứng, không ai có thể cứu vãn vận mệnh mà hai cha con họ phải đối mặt. Tôi mượn số mệnh của Tiêu Hàn bởi vì sau này anh ta gần như không dùng đến nữa, san sẻ số mệnh cho người cần đến nó để đổi lại lợi ích cho bản thân không tốt hay sao?” Như thể đang độc thoại cũng như đang an ủi chính mình, Tô Mạt không nhìn cô gái áo đỏ mà thì thầm như vậy.

“Hình như cô là thầy âm dương, không phải nên trừ ma vệ đạo à? Sao lại biến thành cảnh sát thế giới rồi? Tiêu Hàn không phải là vấn đề cô cần giải quyết, theo như lời cô nói tối nay cha con họ sẽ chết, cô cần gì phải làm vậy chứ?” Nhìn về mặt của Tô Mạt, cô gái áo đỏ nói ra nghi ngờ của mình.

“Tôi chỉ muốn thuận tiện đòi lại lẽ phải cho một số người mà thôi, người hay ma đều gặp gian truân, dù sao tôi cũng rảnh rồi nhàm chán, coi như giải trí cũng được.”

“Đừng nói dối, rõ ràng cô lừa dối thầy, làm gì có chuyện nhàm chán nên can thiệp vào việc vợ vãn nhà người ta? Còn đòi lẽ phải ư? Có ma mới tin cô! Nhưng mà ngay cả con ma như tôi cũng không tin cô nữa là. Cô đó, miệng cứng lòng mềm, nếu không phải là cô không chừng tôi sẽ phạm phải rất nhiều tội nghiệt, cuối cùng còn có thể bị một số người gọi là nhân sĩ chính đạo làm cho hồn phi phách tán. Mạt Mạt, cảm ơn cô.”

Đôi mắt cô gái ánh lên sự biết ơn.

“Làm ơn đi, cô là ma đó, lạnh lắm rồi, đừng nói mấy chuyện khôi hài với tôi nữa được không? Tiểu Hồng Hồng ra ngoài trông tiệm đi, tôi muốn ngủ, tối nay còn có việc phải làm.”

Tô Mạt ngáp dài, cầm lấy tấm chăn mỏng trên sofa đắp lên người, phất tay với cô gái áo đỏ rồi không nói thêm gì nữa.

“Đừng gọi tôi là Tiểu Hồng Hồng, tên tôi là Mạc Ly.”

Cô gái áo đỏ cau mày bất mãn sau đó bay khỏi phòng.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, Tô Mạt ngẩng đầu nhìn cổng bệnh viện trước mặt khẽ nói đi thôi, những người đi ngang qua cô lúc này đều cảm thấy nhiệt độ bỗng dưng giảm xuống, rất lạnh.

Tiêu Hàn ngồi trong phòng bệnh thấp thỏm, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn ra cửa phòng. Trên giường bệnh, ông Tiêu cảm ông đầy người vẫn lẳng lặng nằm đó, nếu như không có số liệu hiển thị trên máy và hơi thở yếu ớt của ông, có lẽ người ta sẽ tưởng ông đã chết rồi.

Tô Mạt đi đến cửa phòng bệnh, tay kết một thủ ấn (*), sau đó nhẹ nhàng vung tay lên đẩy cửa đi vào phòng.

(*): Kết thủ ấn chỉ tư thế kết các ngón tay khi tu luyện hay thực hiện nghi lễ

Nghe thấy tiếng mở cửa Tiêu Hàn giật bắn, nhìn thấy Tô Mạt khoác bộ đồ thể thao thì chợt thở phào nhẹ nhõm, dù gì anh và cha cũng là nhân vật có máu mặt ở thành phố A, nếu để người khác biết anh hoang đường đi mua thọ cho cha mình, như vậy sẽ gây ảnh hưởng lớn tới tiếng tăm anh.

“Anh không cần lo lắng, tôi đã thiết lập kết giới, không ai có thể vào và cũng không ai có thể ra, dĩ nhiên ngoại trừ tôi.”

Tiêu Hàn sửng sốt, chưa kịp hiểu ý trong lời nói của Tô Mạt thì đã nghe cô nói tiếp, “Anh đã nghĩ kỹ thật chưa? Nếu rồi thì nhắm mắt lại là được.”

Tiêu Hàn không trả lời khẽ nhắm hai mắt lại, nhưng bàn tay đặt trên đầu gối cho thấy sự căng thẳng của anh.

“Thả lỏng, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tô Mạt đi đến trước mặt Tiêu Hàn, nhẹ nhàng đặt tay lên đỉnh đầu Tiêu Hàn, tiếp đó tay cô kết vài thủ ấn. Theo mỗi lần thủ ấn biến hóa, đỉnh đầu Tiêu Hàn cũng chậm chậm toát ra một lớp khí màu vàng, rồi từ từ tụ lại, cuối cùng tạo thành một quả cầu to bằng ngón tay cái, Tô Mạt thu quả cầu nhỏ màu vàng này vào tay, nhét vào túi quần thể thao xong xuôi, cô thản nhiên nói, “Được rồi, mở mắt ra đi.”

Tiêu Hàn sửng sốt, nhanh quá! Sau đó mở mắt lại vội nhắm lại, run run hỏi, “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Như anh thấy, vừa rồi quên nói cho anh biết là tôi đã lấy đi số mệnh của anh, thời vận của anh giảm sút nên có thể thấy rất nhiều thứ bình thường không thể thấy, phải nói là những gì anh vừa nhìn thấy vẫn ở trong phòng này suốt mấy ngày qua, mong ngóng thời khắc cha anh ngừng thở. Anh nên mở mắt ra nhìn thật kỹ đi.” Tô Mạt giải thích tình hình hiện tại cho Tiêu Hàn biết với giọng điềm nhiên như không.

Tiêu Hàn mở mắt ra lần nữa, cảnh tượng trước mắt khiến chân anh không ngừng run lẩy bẩy.

Căn phòng bình thường vẫn trống trải xa hoa giờ chật ních người, điều khiến anh hoảng hốt là trong đám người kia có kẻ tên Trịnh Nguyên, ông cụ khí sắc hồng hào và thai phụ bụng hơi nhô lên mà sáng nay anh vừa nhìn thấy. Ấy thế nhưng hiện tại dường như họ không còn vẻ ôn hòa mà anh từng thấy nữa, ai ai cũng nhìn anh bằng vẻ mặt dữ tợn.

Trong nháy mắt Tiêu Hàn cảm thấy trời đất xoay chuyển, anh muốn đứng lên rời đi lại phát hiện mình không tài nào cử động được.

Tiêu Hàn hoảng sợ nhìn Tô Mạt, “Xin cô thả tôi đi, cô muốn thế nào tôi cũng cho cô, chúng ta kí hợp đồng rồi mà, cô không thể đối xử với tôi như vậy!”

“Tôi đã lấy được thứ tôi muốn, về phần hợp đồng anh nhìn kỹ lại đi.”

Tô Mạt cười khẩy, đưa hợp đồng cho Tiêu Hàn đang run rẩy.

Tiêu Hàn run run nhận lấy hợp đồng, trên đó viết rõ ràng: Mệnh Tiêu Hàn mang theo kiếp số tới nay chắc chắn phải chết, Tô Mạt lấy đi số mệnh của anh giúp anh tránh khỏi kiếp nạn và kéo dài tuổi thọ.

Không đúng, hợp đồng kia không phải vậy. Không phải nói là mua mệnh cho cha tôi sao? Thế nào lại là mua cho tôi? Cô lừa tôi à!”

“Tôi không lừa anh, từ đầu đến cuối là anh tự mua mệnh cho mình. Tối nay anh vốn phải chết vì tai nạn giao thông, do tôi bảo anh núp trong phòng bệnh đừng ra ngoài nên mới tránh khỏi kiếp nạn này. Cha của anh đã chết, anh đấu thầu thất bại, tất cả mọi chuyện đều là ảo tưởng của anh thôi, rơi vào kết cục này cũng bởi ‘nhân’ do chính anh gieo. Anh còn nhớ chuyện xảy một tháng trước không?”

“Một tháng trước?”

Tiêu Hàn lẩm bẩm, nhớ lại chuyện xảy ra một tháng trước đây...

[i]“Tiếp theo xin tạm dừng chương trình để thông báo tin tức. Rạng sáng ngày hôm nay, thành phố xảy ra tai nạn giao thông liên hoàn. Căn cứ theo hiện trường, có khoảng ba chiếc xe va chạm, trong đó một người đã lái xe bỏ trốn. Hiện tại đã xác nhận vụ tai nạn khiến ba người chết và một người bị thương, người bị thương đang được cấp cứu, cảnh sát đang tiến hành điều tra chiếc xe bỏ trốn. Chúng tôi sẽ tiếp tục thông báo trong các bản tin sau.”

“A lô, cha à.” Người đàn ông đang xem tin tức trên ti vi nhận điện thoại, “Con cũng không ngờ, cha dừng mắng con nữa, nhanh nghĩ cách được không? Con sẽ giải quyết mấy người nhà kia, cho ít tiền thôi. Cha giúp con dẹp yên phía cảnh sát và đài truyền hình đi.”

“Tên nhóc này sao lại không cẩn thận như vậy, uống rượu còn dám lái xe. Bền cha con có thể yên tâm, có điều những người nhà kia không dễ xử lý đâu, lúc cần thiết cũng phải giở chút thủ đoạn.” Tiếng nói ở đầu bên kia điện thoại đã nhuộm màu thời gian, tuy nói lời trách mắng nhưng giọng điệu lại không hề mang ý trách móc.

“Vâng, con biết rồi cha yên tâm, giải quyết xong chuyện này con sẽ về gặp cha, nhân tiện bàn bạc chút chuyện luôn.”

Cúp điện thoại, Tiêu Hàn suy nghĩ một chút lại gọi thêm một cú điện thoại, “A lô, Đen hả? Là anh, anh Tiêu của chú đây, bên anh có chút việc cần chú giúp, đã xem ti vi chưa? Đúng, anh muốn chú điều tra gia đình họ. Ừ, xem thử chuyện này có thể giải quyết riêng hay không, gặp mấy chuyện đau đầu này chú thuận tay giúp anh giải quyết nhé. Ừm, cảm ơn, chờ chuyện này xử lý xong mấy anh em mình tụ tập, khẳng định không thiếu phần ngon cho chú. Tốt, cứ vậy đi. ”

Cúp điện thoại, Tiêu Hàn không khỏi nhớ lại chuyện xảy ra tối qua.

Vốn là tối hôm qua nhờ cha giúp đỡ, anh nhận được công trình sửa đường do chính phủ bỏ vốn, đây là một việc béo bở nên vui mừng uống thêm vài ly. Không ngờ trên đường về nhà thì men rượu lại xông lên nên lái xe hơi nhanh, đến khi nhìn thấy chiếc xe trước mặt thì đã không phanh kịp nữa. Chiếc xe đối diện cũng giạt mình, vì tránh xe anh nên đụng phải chiếc xe đang rẽ ở bên cạnh, lúc đó anh sợ đến mức tỉnh cả rượu, vội vàng xuống xe xem hai chiếc xe kia. Kết quả là người trên xe hình như không còn nhúc nhích, có một chiếc xe còn chảy tràn máu ra ngoài, anh sợ đến mức vội vàng quay về xe rồi lái đi.

Chẳng mấy chốc đã đến buổi tối, chuông điện thoại di động khiến Tiêu Hàn đang trầm tư bỗng bừng tỉnh. Anh bắt máy, chỉ nghe mấy câu thì sắc mặt liền biến đổi.

“Cái gì? Có một nhà không đồng ý? Trên xe có một phụ nữ đang mang thai? Một xác hai mạng? Chồng cô ta bị thương nặng? Không đồng ý giải quyết riêng? Nhà hần còn có hai người già một người còn bị bệnh nặng? Được, chú giải quyết tên đàn ông kia đi, còn sót lại hai người già cô quạnh, anh muốn xem họ làm được gì!” Dứt lời, Tiêu Hàn hung dữ cúp điện thoại.

Nửa tháng sau.

“Con trai à, việc kia vừa mới chấm dứt, bây giờ đấu thầu sẽ bất lợi cho con, việc đó con làm tuyệt tình quá, giở trò với người ta ở bệnh viện. Cha mẹ người ta nghe nói con trai đã chết, hai ông bà đều uống thuốc tự vẫn. Nếu như không phải cha biết trước, không chế chuyện này, bây giờ con không thể đứng đây nghe cha nói chuyện đâu.” Vẫn là tiếng nói già nua, có điều lần này giọng nói mang theo sự trách mắng.

“Được rồi. Cha, làm cũng đã làm rồi, giờ nói có ích gì đâu? Chuyện đấu thầu lần này cha có thể lo liệu được không?” Giọng nói của người kia cực kì thiếu kiên nhẫn.

“Cũng được. Nhưng mà, cha... cha... tút tút...”

Giọng nói già nua đột nhiên biến mất, chỉ để lại tiếng tút tút trong điện thoại

“Cha? Cha ơi? Mau gọi xe cứu thương.”

Không còn nghe thấy tiếng cha, người bên kia đầu dây trở nên hoảng loạn.[/i]

“Nói vậy, cha tôi phát bệnh tim qua đời từ lúc đó, tôi đầu thầu thất bại, người nằm trong phòng bệnh chính là tôi sao?”

Tiêu Hàn sững sờ ngẩng đầu lên nhìn Tô Mạt, truy tìm đáp án.

“Có vẻ anh đã nghĩ ra rồi, đây là những người vô tội dính vào vụ tai nạn giao thông do anh gây nên, nếu đã nhớ ra không bằng trả giá đi thôi.” Dứt lời Tô Mạt quay người rời khỏi phòng bệnh.

Tiêu Hàn nhìn Tô Mạt bỏ đi tuyệt vọng kêu to, “Đừng đi, cô đừng đi, tôi biết sai rồi, xin cô cứu tôi với. Các người đừng đến đây! Đừng đến đây!”

2. Chương 2: Chương 2 (1)

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Cuối cùng không phải thiện ác không có báo ứng, mà là thời cơ chưa đến thôi, Tiêu Hàn luôn cho rằng mình quyền thế ngập trời, tiền tài dẫn đường là có thể kê cao gối không lo, không ngờ cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy. Mạt Mạt, Tiêu Hàn kia nằm viện lâu như thế, sao anh ta lại biết cô vậy? Cô dự định sử dụng số mệnh của anh ta như thế nào?”

Lúc này trong tiệm của Tô Mạt lại xuất hiện cảnh chiếc cốc lơ lửng, cô gái áo đỏ cầm cốc nhìn Tô Mạt gật gà gật gù trên ghế sofa, không nín nổi tò mò mở miệng hỏi.

“Ồ, cô nói chuyện này à? Cũng không có gì đâu. Có một lần tôi đi trên đường nhìn thấy Tiêu Hàn, tiện tay đánh dấu lên người anh ta. Thật ra mọi chuyện về sau, từ lúc anh ta thấy Trịnh Nguyên đến việc đi đến tiệm đều là ảo tưởng của bản thân anh ta thôi, dĩ nhiên bao gồm việc tôi lợi dụng gia đình Trịnh Nguyên tạo ra ảo tưởng cho anh ta. Ngoại trừ việc bị tôi lấy đi số mệnh, đây cũng là số kiếp mà anh ta phải đón nhận. Tôi dự định giữ lại cho cô khi đưa cô đi luân hồi vào tháng cô hồn, hi vọng kiếp sau cô không chết yểu như vậy nữa, không cầu đại phú đại quý, chỉ mong cô một đời an ổn, trọn kiếp bình an.”

Nhìn cô gái áo đỏ lại giành chiếc cốc của mình, Tô Mạt thoáng bất đắc dĩ.

“Mạt Mạt, có thể quen biết cô đúng là vinh hạnh của tôi. Cảm ơn cô.” Cô gái áo đỏ cầm chiếc cốc, nghiêm túc nói với Tô Mạt.

“Đừng sến rện thế nữa, ra ngoài trông tiệm cho tôi đi. Đúng rồi, ngày mai tôi phải trừ ma vệ đạo thật đấy, xé chiều sẽ có một người bị ma ám đến tìm tôi giúp đỡ, đến lúc đó cô cùng đi với tôi nhé.”

“Ừm.”

Văn Huyền là thư ký của một công ty, hai mươi ba tuổi trẻ trung xinh đẹp, một năm trước có người quen giới thiệu cô với Trương Minh Viễn con nhà buôn bán, người phương Nam lớn hơn cô năm tuổi, đáng vé xóc vác tình tình cũng tốt.

Hai người vừa gặp mặt đã phải lòng nhau và qua lại hơn nửa năm, bởi vì hai bên gia đình đều sốt ruột hôn sự của con cái nên định mua một căn hộ ở phía Nam thành phố A cho họ.

Căn hộ này nằm trong khu chung cư thương mại mới xây dựng hai năm trước, dù là không gian xanh hay giao thông đều tốt, vị trí thuộc dạng đắc địa, chủ nhà bảo rằng vội xuất ngoại nên bán rẻ, sau khi hai bên gia đình bàn bạc đã đặt mua nó, dự tính làm nhà tân hôn cho hai đứa con.

Hai người kết hôn chưa đến nửa năm thì Văn Huyền mang thai, cô bèn dứt khoát thôi việc ở nhà, an tâm đợi đến ngày đứa trẻ chào đời.

Gần đây chồng cô bận bịu công việc nên thường xuyên về nhà khá muộn, buổi tối nói chuyện điện thoại với chồng xong, biết hôm nay có thể anh không về nên cô tắm rửa qua loa rồi đi ngủ sớm.

Nửa đêm Văn Huyền bị tiếng sấm đánh thức, trong lúc mơ màng cô cảm thấy hình như có ai đó đứng bên giường, cô tự nhủ, lẽ nào chồng cô đã về rồi ư? Cô vốn sợ những ngày mưa giông, cho nên anh cố ý về nhà với cô sao?

Nghĩ vậy nên Văn Huyền không bật đèn lên.

“Chồng à, là anh sao?”

Không ai đáp lời, Văn Huyền nghĩ thầm: sắp làm cha rồi mà còn thích đùa giỡn như vậy, không nói không rằng, muốn trêu mình đây mà.

Văn Huyền vén chăn lên giờ tay về phía bóng người bên giường, muốn kéo tay chồng nhưng bàn tay cô chạm vào lại lạnh như băng.

“Chồng ơi, ngoài kia lạnh lắm hả anh? Sao tay anh lại cóng như vậy chứ?”

Nhưng ngay sau đó Văn Huyền lại cảm thấy có điều bất thường, tay chồng cô vốn đầy đặn chắc nịch, còn cái tay mà cô đang nắm này lại gầy trơ xương.

Văn Huyền lại nắn nắn bàn tay đó, cảm thấy hoang mang hơn, nỗi sợ hãi lạnh lẽo trào dâng trong lòng. Nếu người này không phải chồng mình, vậy hẳn là ai? Hơn nữa hẳn vào nhà bằng cách nào? Văn Huyền run rẩy muốn buông tay người đứng bên giường ra.

Bỗng nhiên đối phương trở tay nắm chặt lấy cổ tay cô, mạnh đến nỗi khiến Văn Huyền kêu lên thảng thốt. Lẽ nào là cướp? Mình lại đang mang thai! Nghĩ đến đây, Văn Huyền chẳng quan tâm đến cơn đau trên cổ tay mà ra sức vùng vẫy.

Đừng!

Ngoài cửa sổ sấm vang chớp giập, hình như kẻ nắm tay Văn Huyền hơi sợ khẽ nói lỏng bàn tay ra, cô bèn nhân cơ hội này rút tay lại, nương theo ánh chớp cô nhìn đối phương theo bản năng, ngay lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Vợ, vợ ơi, dậy đi, sao trời mưa mà không đắp chăn? Cảm lạnh thì sao?”

Văn Huyền tỉnh dậy trong tiếng gọi của chồng, vừa mở mắt ra cô đã thấy chồng cô đang nhìn cô với vẻ mặt dịu dàng. Văn Huyền quan sát xung quanh, không có gì hết, lẽ nào tối qua cô nằm mơ? Cô nhớ cuối cùng hình như còn nhìn thấy kẻ kia. Có điều, mặt mũi hẳn... Quái lạ, sao cô lại nhớ không ra dáng vẻ hẳn nhỉ? Có lẽ là nằm mơ rồi.

“Em đang nghĩ gì vậy? Gọi em mấy lần rồi, sao không buồn để ý anh?” Thấy Văn Huyền không phản ứng, Minh Viễn vẫy tay trước mặt vợ.

“Ồ, em có nghĩ gì đâu, tối hôm qua gặp ác mộng thôi. Em...”

Văn Huyền giờ tay lên định thân thiết kéo tay Minh Viễn, song hoảng sợ phát hiện trên cổ tay mình có một vòng bầm tím như thể bị người ta siết chặt, tối qua kẻ kia quả thật đã nắm cổ tay cô rất chặt.

“Vợ, tay em sao vậy?” Minh Viễn nhìn theo mắt Văn Huyền, thấy vết bầm nọ.

“Chồng à, nhà chúng ta có ma, tối hôm qua em đã nhìn thấy, tay của em, tay của em bị như vậy là do con ma đó nắm.” Văn Huyền khóc nức nở ôm lấy chồng mình.

“Ma? Cưng ơi, có phải là em nằm mơ hay không? Trên đời này lấy đâu ra ma chứ?”

“Vậy anh nhìn cổ tay em đi, tối hôm qua nó đã nắm tay em đây này.”

Văn Huyền buông chồng ra, đưa cổ tay đến trước mặt anh, mặt mũi tái mét.

“Anh nhìn đi, đây là con ma đó nắm, tối hôm qua em bị tiếng sấm đánh thức, cảm thấy bên giường có người, em còn tưởng là anh nên nắm tay người đó, kết quả...” Văn Huyền run rẩy kể.

Hồi tưởng lại việc tối qua, cô vô thức ôm lấy cánh tay mình, Minh Viễn thấy mặt vợ trắng bệch thì xót xa, kéo cô vào trong lòng.

“Đừng sợ, đừng sợ, anh thấy có lẽ là do em quá quan tâm đến việc mang thai cho nên âu lo mà thôi, chỉ bằng chúng ta đi bệnh viện khám xem. Tay bị bầm cũng không thể chứng minh thật sự có ma mà, có lẽ không cần thận va vào đâu đó thôi.”

Minh Viễn vỗ nhẹ lưng Văn Huyền dịu dàng an ủi, Văn Huyền nghe chồng trấn an cũng bắt đầu thoải mái, có lẽ tất cả thật sự chỉ là ảo giác của cô, hai người sống ở căn nhà này nửa năm rồi, trải qua bao ngày mưa giông cũng chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Lẽ nào thật sự là do mang thai nên đa nghi? Nghĩ đến cảm giác lạnh lẽo tối hôm qua và vết bầm trên tay, cô lại càng thấy mờ mịt, vẫn nên cùng chồng đến bệnh viện khám thử xem sao.

Hai người sửa soạn qua loa rồi rời khỏi nhà, trong khoảnh khắc đóng cửa, họ không chú ý thấy chiếc gương trong nhà có một bóng người vụt thoáng qua.

3. Chương 3: Chương 2 (2)

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Gần đây Tô Mạt hơi nhứt đầu, bởi vì khắc tinh của cô đã về nước.

Hàn Ngạo - thanh mai trúc mã của Tô Mạt, lớn hơn cô bốn tuổi, năm nay hai mươi sáu.

Do hai nhà thân thiết từ rất nhiều đời trước, vì vậy lúc Tô Mạt bắt đầu có nhận thức thì Hàn Ngạo đã theo cô như hình với bóng, mà cô từ nhỏ đã lạnh nhạt, không quá chú ý đến xung quanh, nên phần lớn kí ức thời thơ ấu đều có hình bóng chàng trai bánh bao kia. Lúc nhỏ cô gần như luôn bị anh áp bức, cho đến năm cô mười bốn tuổi, anh bị gia đình đưa ra nước ngoài, sự áp bức của đại gian tặc mới chấm dứt.

Nghĩ đến chiếc máy bay sắp đáp xuống có chàng trai khiến cô nhứt đầu kia, Tô Mạt hi vọng mình có thể điều khiển từ xa cho nó bay ngược về trời.

“Em yêu ơi, anh nhớ em quá.”

Giọng nói bất chợt vang lên cắt ngang ảo tưởng của Tô Mạt, cô kết thúc ấn đánh về phía đối phương theo bản năng, một bàn tay to ấm áp nắm lấy bàn tay chuẩn bị ra chiêu của cô.

“Nhóc đừng đánh, là anh đây mà.”

Tô Mạt ngẩng đầu sững sờ, mấy năm không gặp, tên nhóc hay cười gian manh bắt nạt cô trong kí ức kia đang dịu dàng nhìn cô, đôi mắt còn có cảm

xúc mà Tô Mạt không tài nào hiểu nổi. Người này khi còn bé đã rất bắt mắt, lúc xuất ngoại có rất nhiều cô nàng khóc lóc vì anh, không ngờ trưởng thành rồi còn yêu nghiệt hơn nữa.

Tô Mạt bất giác đỏ ửng mặt nhìn chàng trai cao hơn mình một cái đầu, khẽ mỉm cười, “Mới xuống máy bay có mệt không? Đi tìm khách sạn cho anh ở đã, rồi anh nghĩ xem muốn ăn gì đi.”

“Khách sạn? Không thể nào, sao em có thể tàn nhẫn như vậy chứ. Anh vất vả lắm mới được đại xá trở về nước từ cảnh lưu vong, vậy mà em nhẫn tâm để anh lẻ loi ở khách sạn lạnh lẽo ư? Em không biết mấy năm nay anh ở nước ngoài thế nào đâu, cứ như người rừng ấy, thịt để ăn thì tái đến mức còn máu, nhiều khi anh chỉ ăn được như con thỏ thôi. Em nhìn đi, bây giờ anh đã gầy còm đến mức nào rồi này?”

Hàn Ngạo vừa nói vừa kéo tay Tô Mạt, nhìn chàng trai đối diện tỏ vẻ tủi thân đang lay tay mình, Tô Mạt chỉ cảm thấy muốn đánh bay anh đi, không ngờ đã nhiều năm vậy rồi, anh chẳng những không hề thay đổi mà còn tệ hơn, thậm chí còn biết giở trò làm nũng.

Nhắc thấy xung quanh càng lúc càng có nhiều người tò mò nhìn hai người họ, Tô Mạt nhúc nhích đầu kéo tay Hàn Ngạo lôi anh ra khỏi sân bay.

“Đi theo em trước đã, có việc gì lên xe bàn tiếp.”

Cô không thấy khi cô kéo tay Hàn Ngạo, vẻ mặt anh bỗng trở nên rất dỗi dằn, Hàn Ngạo nhìn đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt, vui vẻ đi theo sau, mặc cho cô kéo anh ra khỏi sân bay.

Nhiều năm trôi qua, tuy Tô Mạt có vẻ lạnh lùng, nhưng cô vẫn là cô bé miệng cứng lòng mềm năm nào, đợi bao nhiêu năm cuối cùng cô đã trưởng thành rồi.

Trong bệnh viện, Văn Huyền vừa mới được xét nghiệm xong, ngồi trong phòng bác sĩ chờ kết quả.

Bác sĩ chẩn trị xem báo cáo kiểm tra của cô xong lên tiếng trấn an, “Không sao đâu, kết quả kiểm tra hoàn toàn bình thường, thai nhi cũng rất khỏe mạnh, yên tâm đi.”

“Bác sĩ, thế còn vết bầm trên tay tôi thì sao ạ?”

“Không sao, trong thời gian mang thai thì thai phụ rất dễ bị phù nề, bắt cần va chạm nhẹ cũng có thể bầm tím, cứ thoải mái đi. Tâm trạng của người mẹ rất quan trọng với thai nhi, cô phải luôn vui vẻ đừng căng thẳng quá mức, khám thai đúng kì là được.” Bác sĩ nói xong ra hiệu cho y tá gọi người bệnh tiếp theo, sau đó đưa kết quả kiểm tra và sổ dưỡng thai cho chồng Văn Huyền, Minh Viễn nhận lấy những thứ này xong thì chào bác sĩ rồi đưa vợ rời khỏi bệnh viện.

Hai người ngồi vào xe, Minh Viễn kéo tay Văn Huyền dịu dàng nói, “Em xem, anh đã nói không sao rồi mà. Em đó, đừng có suy nghĩ lung tung, nhân lúc bụng em còn nhỏ, bao giờ hết bận anh sẽ đưa em đi du lịch. Không phải em vẫn muốn đi Paris sao?”

Văn Huyền nhìn khuôn mặt tươi cười của chồng, dường như trái tim thấp thỏm đã an ổn phần nào.

“Được, vậy em sẽ mua sắm thả ga đấy.”

“Vợ ơi, đừng chi mạnh tay quá, để lại cho con anh chút tiền mua sữa nhé.”

Nghe chồng vỗ tủi thân, Văn Huyền cười khúc khích, tảng đá vắn dè nặng trong lòng cuối cùng cũng biến mất.

Vài ngày trôi qua Văn Huyền cảm thấy đúng là mình chỉ căng thẳng quá mức thôi, mấy đêm nay cô vẫn ngủ ngon lành. Nghĩ chồng đã nói vài ngày nữa sẽ đưa mình đi Paris du lịch, Văn Huyền cảm thấy lòng đầy ắp ngọt ngào, hồi cô nói muốn đi Paris là lúc hai người đang yêu đương, không ngờ anh vẫn còn nhớ.

Nghĩ đến đây Văn Huyền cầm điện thoại gọi cho Minh Viễn, hỏi xem khi nào anh về, điện thoại đổ chuông khá lâu nhưng bên kia không có người nghe, cô ủ ê cúp máy, tiện tay bật ti vi lên.

Một lát sau điện thoại báo có tin nhắn, Văn Huyền cầm lên xem, là tin nhắn chồng cô gửi, anh đang bàn công việc ở ngoài có thể sẽ về rất muộn, sau đó dặn cô đi ngủ sớm một chút xong việc sẽ về ngay. Vì tín hiệu không tốt nên không gọi cho cô được, cuối cùng còn bảo cô không thích nấu cơm thì ra ngoài ăn chút gì đó đi. Văn Huyền xem xong cảm thấy hơi đói bụng thật nên tắt ti vi, thay quần áo định đến nhà hàng Tây mà hôm trước bạn cô giới thiệu để dùng cơm, nếu ngon thật thì lần sau có thể rủ chồng đến đây ăn.

Cô thay quần áo, kiểm tra công tắc điện trong phòng rồi rời khỏi nhà, lúc cửa đóng lại chiếc ti vi trong phòng khách vốn đã tắt đột ngột bật lên, mà giờ phút này trong phòng không hề có một bóng người.

Nhà của Văn Huyền ở tầng mười bảy vì vậy thời gian chờ thang máy khá lâu, lần này khá may mắn, Văn Huyền vừa đến cửa thang máy đã thấy thang máy đang đi xuống từ tầng mười chín, cô vội vàng nhấn nút, cửa thang máy từ từ mở ra, bên trong có hai người trung niên có vẻ là một cặp vợ chồng, cô bèn cười với họ sau đó bước vào thang máy. Hai vợ chồng họ thấy Văn Huyền cười với mình cũng gật đầu chào cô, người phụ nữ trung niên thấy cô ở tầng mười bảy thì cất lời hỏi thăm, “Cô ở nhà số mấy?”

“1703 ạ, cháu mới dọn đến được tầm nửa năm nay”

“1703?” Người phụ nữ trung niên hỏi lại, vẻ mặt kì quái. “Ồ đó có tốt không? Hình như cô đang mang thai thì phải?”

“Dạ vâng, gần bốn tháng rồi. Cháu sống ở đó cũng được, sao vậy ạ?” Thấy phản ứng của người phụ nữ trung niên, Văn Huyền lo lắng hỏi.

“Ồ, không có gì, tôi...” Người phụ nữ đang định nói gì đó, người đàn ông trung niên bên cạnh như vô tình huých bà, bà lập tức im bặt, người đàn ông trung niên tiếp lời, “Không có gì, nếu đã là hàng xóm, sau này có việc cứ mở lời. Chúng tôi ở tầng hai mươi, căn hộ số 2005, hoan nghênh cô và chồng cô lên chơi.”

“Vâng, cháu cảm ơn ạ.”

Đang lúc nói chuyện thang máy đã đến tầng trệt, Văn Huyền cười nói với hai vợ chồng nọ rồi bước ra khỏi thang máy. Hai vợ chồng này thật dễ gần, Văn Huyền vừa nghĩ vừa vuốt ve bụng.

“Con cưng, con đói bụng rồi phải không? Bây giờ mẹ dẫn con đi ăn nhé.”

Ra khỏi cổng chung cư, Văn Huyền vẫy tay bắt một chiếc taxi, sau khi nói địa điểm cô tựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Văn Huyền mở mắt ra, tiếng chuông đó là của tài xế, tài xế thấy cô bị đánh thức thì áy náy gật đầu với cô, sau đó đeo tai nghe rồi bắt máy.

Văn Huyền vốn không quan tâm, nhưng nội dung cuộc trò chuyện lại khiến cô tập trung chú ý.

“A lô, bà xã, Tiểu Tân thế nào rồi? Vẫn sốt hả? Em nói xem thằng nhóc này nghỉ hè còn bày đặt tham gia liên hoan gì không biết, lần này thì hay rồi, chắc là mẹ anh nói đúng đó, có phải con trai đã gặp phải thứ gì không? Sao tự nhiên tối nào cũng sốt vậy, hơn nữa còn nói sảng mấy thứ anh chẳng hiểu gì cả? Lúc nào rồi còn quan tâm mê tín không mê tín gì nữa, con cứ sốt vậy sẽ ngớ ngẩn luôn cho xem. Vậy đi, sáng mai anh không chạy xe, chúng ta đưa con đến đường Thanh Lâm xem thử, nghe nói ở đó có một thầy rất lợi hại, ừ, được, cứ vậy nhé. Anh đang lái xe, về nhà nói sau.”

Có lẽ bởi vì lái xe, cũng có lẽ tính cách tài xế vốn nhanh nhẹn nên nói vài câu đã cúp máy tháo tai nghe ra.

“Anh nói đường Thanh Lâm là con đường có chùa Bát Nhã sao? Con anh bị sao vậy?” Thấy tài xế cúp điện thoại, Văn Huyền bèn hỏi thăm.

Tài xế nghe Văn Huyền hỏi mình cũng ngại ngần gãi đầu, “Ồi, gần đây bọn trẻ thi xong đều được nghỉ hè, con tôi nói muốn tham gia liên hoan gì đó, tôi và mẹ nó nghĩ để nó thư giãn một chút cũng tốt nên đồng ý, nào ngờ nó về thì bắt đầu sốt, hơn nữa còn sốt đêm. Ban ngày tuy không sốt song cứ ngủ mê man, còn mê sảng nói mấy thứ mà chúng tôi chẳng hiểu gì cả. Chuyện này đã xảy ra vài ngày rồi, tôi nghĩ cứ sốt thế này con sẽ ngớ ngẩn mất, bà nội nó nói có lẽ thằng bé này gặp phải thứ gì đó. Bây giờ còn quan tâm mê tín với không mê tín gì nữa chứ, nghe nói bên đường Thanh Lâm có thầy Tô, tuy còn trẻ nhưng rất cao tay, tên tiệm hình như chỉ có một chữ ‘Điểm’. Em gái này, không phải em cũng gặp chuyện đấy chứ?”

“Ồ, không, chỉ tò mò chút thôi.”

Đường Thanh Lâm, Văn Huyền thầm ghi nhớ tên tiệm.

“Em gái, đến rồi, tổng cộng ba mươi hai đồng.”

Văn Huyền trả tiền xe xong đẩy cửa đi xuống, vài giọt mưa lất phất rơi trên mặt cô. Trời mưa rồi sao? Cô không khỏi hồi tưởng lại đêm mưa đông kinh khủng ấy, bất giác rung mình, đẩy cửa vào nhà hàng Tây.

Cơm nước xong xuôi Văn Huyền nhìn bầu trời âm u, bắt xe trở về nhà trong tâm trạng thấp thỏm lo âu.

Vừa đẩy cửa ra Văn Huyền liền sững sốt, hình như lúc đi cô có kiểm tra công tắc nguồn, lúc đó ti vi đã tắt mà.

Văn Huyền nghi ngờ bật đèn phòng khách, đóng cửa nhà rồi ngồi xuống ghế sofa.

4. Chương 4: Chương 2 (3)

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Sắp đến tháng Bảy, trời đổ mưa nhưng cũng không thể làm dịu cơn nóng của ngày hè, song không biết tại sao Văn Huyền lại cảm thấy trong nhà khá lạnh. Cô cầm lấy tấm chăn trên ghế sofa đắp lên người, nhìn đồng hồ mới sáu giờ, bây giờ ngủ thì còn hơi sớm, chỉ bằng xem ti vi thì hơn.

Thời gian tích tắc trôi qua, tập phim với tình tiết cũ mèm trên ti vi khiến Văn Huyền cảm thấy mí mắt nặng trĩu, cô mệt mỏi ngáp một cái rồi tiện tay tắt ti vi, cầm điện thoại đứng dậy trở về phòng. Bởi vì ngoài trời đổ mưa, Văn Huyền không tắt hết đèn trong phòng ngủ mà để một ngọn đèn nhỏ bên giường, nằm ngủ rất ngon.

Đến nửa đêm tiếng sấm đùng đoàng lại đánh thức Văn Huyền đang ngủ say, chẳng biết chiếc đèn nhỏ bên giường đã tắt từ lúc nào, tuy nhiên vẫn có thể lơ mơ nhìn thấy xung quanh, Văn Huyền đưa tay bật đèn đầu giường nhưng đèn không sáng, xem ra sấm chớp đã làm cháy đèn rồi.

Tiện tay cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường, cô nhìn thoáng qua, đã mười hai giờ ba mươi phút.

Văn Huyền thấy hơi đói, định rời giường bật đèn phòng rồi xuống bếp tìm chút thức ăn, cô đặt di động lại trên tủ rồi nhích tới mép giường, cúi đầu tìm giày song không biết đã bị đá đi đâu mất.

“Aaaa!”

Văn Huyền hoảng sợ hét lên, chẳng biết tự lúc nào bên giường cô bỗng có một người xuất hiện, cô kinh hoàng ngẩng đầu lên, người đó đang lặng lẽ đứng bên cạnh cô. Là hắc, kẻ xuất hiện trong đêm mưa lần trước.

Cô sợ hãi lùi lại bên kia giường, đưa tay bảo vệ bụng theo bản năng, tiếng nói run rẩy cho thấy lúc này cô đang sợ đến tận cùng, “Anh là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây? Tôi cho anh biết, chồng tôi sắp về, nếu anh cần tiền thì ở dưới ti vi ngoài phòng khách có một cái tủ nhỏ, trong đó có ba trăm nghìn tệ, anh lấy đi đừng làm hại tôi.”

Người bên giường không nói tiếng nào, tựa như đang suy nghĩ lời cô nói, lại tựa như đang nghĩ xem xử lý Văn Huyền thế nào, nỗi khiếp sợ lạnh lẽo này làm Văn Huyền không thở nổi.

Bỗng nhiên kẻ kia cử động, hắc không đi ra ngoài phòng khách cũng không tiến lên làm hại cô, mà giơ một tay lên chỉ vào Văn Huyền, giữ nguyên động tác đó không nhúc nhích.

Văn Huyền cảm thấy nỗi kinh hoàng trong lòng đã lên đến đỉnh điểm, không thể chịu nổi nữa, cô bật khóc.

Reng reng... Điện thoại chợt đổ chuông, Văn Huyền như chết đuối tìm được một cái phao cứu mạng, đưa tay cầm điện thoại bên tủ đầu giường, nhanh chóng nhìn về phía người đang chỉ vào cô không nhúc nhích kia, tay run rẩy bắt điện thoại. Không đợi bên kia điện thoại lên tiếng, cô đã lớn tiếng kêu gào:

“Chồng, chồng ơi, cứu em, trong nhà có ma, anh mau về đi, em sắp chết rồi.”

Văn Huyền cảm thấy mình sẽ sụp đổ ngay lập tức, vừa dứt lời thì cô nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn người đứng bên giường kia nữa, sợ bước tiếp theo hắc sẽ làm hại mình.

Minh Viễn bên kia điện thoại vốn đã bàn việc làm ăn xong, đúng lúc chạy ngang qua nhà hàng vợ thích nên gọi điện thoại định hỏi xem vợ mình có muốn ăn gì không, song vừa bắt máy đã nghe thấy tiếng gào khóc mất khống chế của cô, anh hoảng hốt vội vàng khởi động xe, vừa tăng tốc vừa trấn an vợ.

“Đừng sợ, anh về ngay đây, em đừng cúp máy, anh nói chuyện với em, không việc gì đâu.” Minh Viễn vừa lái xe vừa nói với Văn Huyền mình đã đến đâu, bao lâu nữa thì về đến nhà.

“Anh sắp về rồi, đang ở dưới lầu, chờ anh.”

Trong vài phút ngắn ngủi nhưng Văn Huyền cảm thấy như sống một ngày bằng một năm, cô không dám mở mắt cũng không có can đảm nhìn xem người bên giường còn ở đó hay không.

Minh Viễn dừng xe, tiện tay lấy chiếc mỏ lét trong hộp dụng cụ đặt sẵn ở xe, sau đó nhanh chóng chạy về phía thang máy.

Tiếng mở cửa vang lên, tiếp theo là tiếng bước chân dồn dập, Minh Viễn chạy đến phòng ngủ, bật đèn, phòng ngủ chẳng có ai, vẫn giống hệt như lúc sáng anh rời đi, còn vợ anh thì đang núp ở bên giường, một tay che bụng một tay nắm điện thoại, mắt nhắm chặt, nước mắt rơi không ngừng.

Anh vội vàng bỏ mỏ lét xuống, tiến đến rồi ôm lấy vợ mình:

“Đừng sợ, là anh, anh về rồi đây.”

Văn Huyền cảm thấy có một vòng tay ấm áp ôm lấy mình, cô sợ hãi mở mắt ra, vừa thấy người đó là chồng mình thì khóc òa lên, đến khi bình tĩnh hơn, cô mới nức nở kể cho anh nghe chuyện xảy ra tối nay.

“Chồng ơi, không phải là ảo giác, lần này thật sự không phải là ảo giác. Em thật sự nhìn thấy, thật sự có ma.”

Minh Viễn ôm lấy vợ, nghe vợ miêu tả chuyện xảy ra tối nay cũng cảm thấy sợ hãi. Anh vỗ lưng cô, chờ tâm trạng vợ mình dịu xuống.

“Chồng ơi, anh nói có khi nào trong nhà chúng ta có thứ gì không sạch sẽ không? Ở đây vị trí tốt như vậy, sao chủ nhà kia lại dễ dàng bán cho chúng ta với giá rẻ như vậy chứ?”

Minh Viễn không nói gì, Văn Huyền thấy chồng im lặng đành nói tiếp, “Ngày mai chúng ta mời thầy về xem có được không? Bây giờ em đang có thai, em thật sự không thể chịu đựng thêm nỗi sợ hãi nào nữa. Coi như vì con đi, có được không anh?”

Nghe vợ nói như vậy, Minh Viễn ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu, “Được rồi, đừng nghĩ nhiều quá, ngày mai anh sẽ đi với em, nhưng mà tìm thầy ở đâu đây?”

Văn Huyền thấy chồng đồng ý, suy nghĩ một chút rồi nói “Hôm nay em đi taxi, nghe tài xế nói đường Thanh Lâm có một tiệm tên là Điểm, ở đó có thầy Tô rất lợi hại, ngày mai chúng ta đến đó nhé anh.”

“Đường Thanh Lâm? Được, em nghỉ ngơi đi đã, sáng sớm mai chúng ta sẽ đến đường Thanh Lâm.”

Sáng sớm Tô Mạt vẫn còn đang say giấc, đối với cô sáng sớm là thời khắc đẹp nhất trên đời, nếu có thể thì cô hi vọng ngày nào cũng được sống trong thế giới chỉ có ăn và ngủ, tiếc thay thời gian đẹp nhất sắp sửa bị phá tan.

“Mạt Mạt, Mạt Mạt! Người đàn ông cô mang về sắp hành hạ tôi đến phát điên mất, nếu cô không quan tâm thì tôi sẽ tìm người mang anh ta đi, để anh ta yên tĩnh một chút đấy.”

Tô Mạt mơ màng mở mắt ra, nhìn cô gái áo đỏ đang tức giận trừng mắt nhìn mình.

“Sao vậy? Động đất à? Nếu như không phải tận thế, xin chờ gọi tôi.” Nói xong Tô Mạt trở mình, định tiếp tục đánh cờ với Chu Công.

Cô gái áo đỏ thấy cô định ngủ tiếp đành phải ra đòn sát thủ, đặt tay mình lên cánh tay của Tô Mạt.

“A, chị hai, cô là ma đó, lạnh quá đi! Được rồi, được rồi, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Hàn Ngạo vô lễ với cô à?” Tô Mạt thất bại mở mắt ra, trợn trừng nhìn cô gái áo đỏ phá tan giấc ngủ của mình.

“Nghiêm chỉnh đi, tôi hỏi cô, có phải là anh ta cũng có thể nhìn thấy tôi không?” Cô gái tức giận chống nạnh chất vấn Tô Mạt.

“Nói thật tôi cũng không rõ, đã nhiều năm không gặp anh ấy rồi. Mà sao hả?” Tô Mạt ngồi dậy ôm con gấu bông to dùng bên cạnh, nghiêm túc suy nghĩ trả lời cô gái áo đỏ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh ấy hành hạ cô, cô cũng không thể đến hành hạ tôi. Giấc ngủ với tôi rất quan trọng, khuya nay tôi còn có việc phải làm nữa.” Vò rối mái tóc dài của mình, tâm trạng của Tô Mạt khá ủ rũ.

“Tôi có muốn vậy đâu nhưng sáng nay lúc tôi ra phòng khách thì thấy anh ta đã ở đó, sau đó tôi còn phát hiện dù mình đi đến đâu, mắt anh ta cũng sẽ theo đến đó mà vẻ mặt còn nghiêm túc, không tươi cười hơn hờ như hôm qua cô dẫn về đây nữa.”

Vẻ mặt nghiêm túc? Hình như từ khi bắt đầu hiểu chuyện, Tô Mạt chỉ thấy Hàn Ngạo cười cợt ngả ngớn chứ chưa hề nhìn thấy anh nghiêm túc với thứ gì.

“Được được, tôi dậy đây, tôi đầu hàng, tôi đi xem, được rồi chứ?” Nói xong, Tô Mạt bỏ con gấu bông to qua một bên đứng dậy đi ra phòng khách, Hàn Ngạo không còn ở đó nữa.

Ồ, thơm quá! Tô Mạt theo mùi thơm đi vào bếp, một chàng trai mặc tạp dề hình gấu đang nấu cháo, vô cùng chuyên tâm.

Tô Mạt sững sốt, phải nói là cô chưa từng thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh như vậy bao giờ, lúc nhỏ anh thường xuyên nghĩ đủ trò bắt nạt cô, khiến cô vừa thấy anh đã đau đầu ngay.

Hình như nhận ra có người đang nhìn mình, Hàn Ngạo ngẩng đầu lên, thờ ơ nhìn ra cửa, khi thấy Tô Mạt thì ánh mắt anh hết như con chó sói đói bụng lâu ngày nhìn thấy cục xương vậy, ánh mắt rực lửa đó khiến Tô Mạt bất giác thụt lùi tránh sau cánh cửa, chỉ thò đầu ra.

Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo đang nấu ăn.

“Anh biết nấu ăn từ khi nào vậy? Học lúc ở nước ngoài à?”

“Ừ, không quen ăn thức ăn ở bên đó nên học nấu ăn, hi vọng sau này có cơ hội nấu cho người anh yêu, xong ngay đây, ra ngoài chờ anh đi, chúng ta cùng ăn sáng.”

Tô Mạt gật đầu trở về phòng tựa hồ vào cửa, đặt tay lên lồng ngực mình, vừa rồi lúc Hàn Ngạo nói muốn nấu ăn cho người anh yêu, sự dịu dàng ấy khiến Tô Mạt không được thoải mái lắm, cô không hiểu tại sao lại như vậy nữa. Ồi, thôi đi đừng nghĩ nữa, ăn sáng xong đến xế chiều còn phải làm việc.

Khi Tô Mạt rửa mặt xong trở lại phòng khách, Hàn Ngạo đã chuẩn bị xong bữa sáng, anh vẫy tay ra hiệu cho cô nhanh đến.

Tô Mạt đi đến nhìn thức ăn đã được bày sẵn trên bàn, vội vàng ngồi xuống, cô không hề khách sáo với Hàn Ngạo, cầm lấy chén dĩa đã sắp sẵn trên bàn bắt đầu ăn sáng.

“Đúng rồi, Hàn Ngạo, lát nữa em phải ra ngoài làm việc có thể tối nay sẽ về trễ, cơm tối anh khỏi phải chờ em, cứ ăn trước đi.” Húp một hớp cháo, Tô Mạt thỏa mãn ngẩng đầu nói với Hàn Ngạo.

“Là chuyện cô gái áo đỏ kia à?” Hàn Ngạo không ngẩng đầu, gấp một chút thức ăn cho vào miệng vừa nhai vừa hỏi Tô Mạt.

To Mạt kinh ngạc nhìn Hàn Ngạo phía đối diện: “Sao anh biết? Anh cũng thấy được hả?”

“Cô bé ngốc, dù gì nhà anh cũng chuyên về phong thủy, tuy từ nhỏ anh đã xuất ngoại nhưng không có nghĩa là không biết gì cả, cơ bản nhất là anh cũng thường thấy được thứ người bình thường không thể thấy. Đây chính là nguyên nhân em phản đối anh ở nhà em à? Chuyện chiều nay em phải làm cũng là mấy chuyện như vậy sao?”

Tô Mạt nhớ đến hôm qua, để quyết định vấn đề chỗ ở, Hàn Ngạo đã dùng hết thủ đoạn, gần như trình diễn màn một khóc lóc hai làm loạn ba thất cổ, vốn cô không cho anh ở nhà mình cũng bởi chỗ cô hay có những người không bình thường xuất hiện, sợ rằng ở lâu sẽ ảnh hưởng đến thân thể anh, không ngờ anh lại có thể nhìn thấy.

“Cô nhóc, sao không nói gì? Đang nghĩ gì thế?” Hàn Ngạo thấy Tô Mạt vẫn im lặng không khỏi có phần hoảng sợ, anh lựa chọn sống cùng cô để chứng tỏ mình có thể thấy được những thứ cô thấy là quyết định sai lầm sao? Anh chỉ hi vọng thỉnh thoảng có thể giúp đỡ cô thôi.

“Không có gì, em buồn ngủ lắm, rất nhớ Chu Công nhà em.” Tô Mạt ngẩng đầu chỉ vào mặt mình, “Nào, nhìn xem, trên mặt em có gì?”

Hàn Ngạo nhìn kỹ một lúc rồi lắc đầu.

“Mắt của anh còn chưa tu luyện đến nơi đến chốn, trên mặt em rõ ràng viết bốn chữ ‘Tôi muốn đi ngủ’ to đùng, anh đã nhìn thấy Tiểu Hồng Hồng, em cũng khỏi phải nói nhiều, chung sống hòa thuận nhé. Dĩ nhiên là quý trọng tính mạng, cách xa Hồng Hồng một chút.”

Hàn Ngạo: “...”

Mạc Ly: “...”

Ăn sáng xong Tô Mạt trở về phòng chuẩn bị đồ buổi tối cần dùng.

“Em chuẩn bị những thứ này để dùng cho buổi tối sao? Sao em biết nhất định có người đến tìm?”

Tô Mạt quay đầu lại nhìn Hàn Ngạo đang dựa vào cửa phòng.

“Trực giác, đương nhiên là cũng có phần em cố ý sắp xếp.”

“Làm người bình thường không tốt sao?”

“Em cũng muốn đáng tiếc là không được, cho dù nhắm mắt không nhìn cũng không thể bịt tai không nghe, huống chi em có năng lực này, thay vì để nó lãng phí, chi bằng sử dụng nó còn hơn. Nếu anh có thể thấy, vậy anh có thể xem phong thủy được không? Việc này thật sự không phải là thể mặt của em.”

“Phong thủy? Miễn cưỡng biết sơ sơ, em muốn làm gì?”

“Chuyển nhà cho ma! Chiều nay ra tiệm cùng em đi, ăn chùa uống chùa trong nhà em cũng phải trả chút thù lao chứ.”

Hàn Ngạo buồn cười nhìn Tô Mạt trước mắt, hồi bé cô luôn lạnh lùng, rất ít khi cười nên anh nghĩ ra rất nhiều trò trêu cô, xem cô tức giận cau mày, mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt cô thay đổi anh đều cảm thấy rất vui. Lần này trở về, thoát đầu nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng của cô, anh còn tưởng tính tình cô vẫn như hồi còn bé, không ngờ giờ lại có chút tính quái. Về phần biểu hiện ở sân bay ngày đó, sau được Tô Mạt tổng kết nói là chưa ngủ đủ giấc, tâm trạng không tốt.

“Được, được, được, em nói gì cũng đúng hết, anh đi với em, tuy nhiên anh không bảo đảm là có thể xem được trò trống gì đâu nhé.”

Tô Mạt ngẩng đầu nhìn Hàn Ngạo với vẻ mặt quái dị:

“Không định để anh xem gì đâu, chỉ đến đó làm chút việc khổ sai là được rồi, đừng nghĩ nhiều. Anh đồng ý vậy thì chuẩn bị đi, theo bốn cung một chuyến nào.”

Hàn Ngạo cười khổ, “Vâng thưa ngài, nô tài đi chuẩn bị xe cho ngài đây.”

Nhìn anh nói đùa, Tô Mạt cười khúc khích, kéo tay anh đi ra ngoài.

5. Chương 5: Chương 2 (4)

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Cuối tuần nên tình trạng kẹt xe tương đối nghiêm trọng, hai vợ chồng Văn Huyền tốn gần một buổi sáng mới đến được đường Thanh Lâm, Minh Viễn đỗ xe xong, hai vợ chồng đi dọc theo con đường tìm kiếm căn tiệm có tên chỉ một chữ “Điểm” kia.

“Chồng, anh xem, tiệm kia có phải là nơi chúng ta cần tìm hay không vậy? Anh thấy cách trang trí có đáng tin không?”

Minh Viễn nhìn theo tay vợ chỉ, cách đó không xa có một cửa tiệm, trên bảng hiệu chỉ có một chữ “Điểm” thật to, xem ra chính là nơi họ cần tìm, nhưng cách bày biện ở cửa lại khiến Minh Viễn không biết nói sao. Cả con đường bày bán đồ thờ cúng, ở cửa không trưng bày bàn thờ thì cũng tượng Phật, căn tiệm này lại trưng Cậu Bé Bút Chì nhồi bông, cửa còn lắp mái che nắng, bày ghế dựa bằng mây, dùng từ ngữ hiện đại để tả thì chính là lạ đời.

Cặp vợ chồng trẻ đang nghĩ thầm thì thấy cách đó không xa có một đôi nam nữ đi đến. Cô gái trông chỉ chừng hơn hai mươi, tuy không phải kiểu xinh đẹp chuẩn động nhưng nụ cười lại khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Nếu như chàng trai kia đi làm thần tượng thì nhất định sẽ có rất nhiều fan hâm mộ. Hai người đi đến cửa căn tiệm, chàng trai sững sốt chỉ vào Cậu Bé Bút Chì cười ha hả. Còn cô gái thì lại không thèm để ý, bước đến mở cửa tiệm. Sau đó cô ngồi xuống ghế mây, nhìn chàng trai lăm bắm nói gì đó.

Văn Huyền và Minh Viễn nhìn nhau, trong mắt cả hai đều là kinh ngạc. Cô gái trẻ tuổi này không phải là thầy Tô họ cần tìm chứ? Ban đầu còn tưởng ít ra cũng phải là ba mươi bốn mươi tuổi, không ngờ lại trẻ đến mức này. Hai vợ chồng chần chừ đi về phía Tô Mạt, theo khoảng cách càng lúc càng gần, hai người cũng từ từ nghe rõ mấy lời hai người trẻ tuổi kia đang nói với nhau.

“Em nói anh bệnh lắm rồi đó, cười đến rút gân luôn đi.” Tô Mạt bất mãn nhìn anh đầy khinh bỉ, tức giận nói.

“Anh nói nè cô nhóc, bày Cậu Bé Bút Chì ở ngoài như vậy, thế có thể thỉnh con búp bê của em về nhà thấp hương cúng bái được không?” Hàn Ngạo nén cười, chỉ vào con búp bê nhồi bông trước mắt, nhìn Tô Mạt.

“Không có, có điều những thứ này vốn không phải chuẩn bị cho người khác, sở thích cá nhân thôi. Em bỏ tiền mở tiệm còn phải trang trí theo phong cách của người ta sao? Như thế chán phèo, đừng cười nữa, khách đến rồi.”

Văn Huyền và Minh Viễn nghe thấy cô gái trẻ tuổi nói đến khách thì kinh ngạc. Khách à? Là nói hai người họ sao? Nghĩ đến đây, Văn Huyền lôi Minh Viễn bước nhanh đến trước mặt Tô Mạt, “Xin chào, cô đúng là thầy Tô à?”

“Đừng gọi tôi là thầy, gọi Tô Mạt là được.” Tô Mạt đứng lên “Đi thôi, vào nhà rồi nói. Tôi biết lí do anh chị đến đây.”

Văn Huyền và Minh Viễn đưa mắt nhìn nhau rồi đi theo Tô Mạt vào trong tiệm.

“Cứ ngồi đi, anh chị không cần băn khoăn nhiều, không sao cả, tôi sẽ giúp anh chị. Hơn nữa cũng không thu thù lao, bởi tôi và đứa bé trong bụng chị rất có duyên, coi như là tôi tặng quà cho nó đi.”

Dứt lời, Tô Mạt liếc nhìn một góc trong nhà rồi nói tiếp, “Thật ra người chị nhìn thấy không có ý làm hại chị, nếu không chị đã không thể an ổn ngồi đây. Lát nữa tôi và anh chị về nhà một chuyến, thuận tiện xem xem rốt cuộc vấn đề nảy sinh từ đâu.”

Văn Huyền vừa nghe chuyện có thể giải quyết được thì mừng rỡ nắm tay chồng. Nhưng cuối cùng nghe thấy Tô Mạt nói muốn đi đến nhà mình, cô bỗng dung thấy sợ.

Minh Viễn vỗ vỗ tay vợ, quay đầu nhìn Tô Mạt, “Cô Tô, buổi tối chúng tôi về liệu có gặp nguy hiểm gì không vậy? Vợ tôi đã bị hấn dọa hai lần rồi, bây giờ cô ấy đang mang thai, thật sự không chịu nổi nữa. Chi bằng cô nghĩ xem có cách nào mà không cần về nhà nhưng vẫn có thể xem được tình hình nhà chúng tôi không?”

“Vậy à.” Tô Mạt suy nghĩ một chút, lấy một con hạc giấy ra, cắn ngón tay mình nhỏ máu lên mắt hạc giấy rồi khẽ nói, “Đi đi.”

Văn Huyền và Minh Viễn tò mò nhìn xem Tô Mạt đang làm gì, không ngờ con hạc giấy kia lại bay được. Tiếp theo Tô Mạt gạt đầu về phía góc phòng khi nãy, như thể trong góc đó có người tồn tại, còn ra hiệu cho người kia đi cùng con hạc giấy.

Sau khi xong, Tô Mạt nhìn Văn Huyền mặt mũi phờ phạc, “Chị vào căn phòng nhỏ của tôi nghỉ ngơi một lát đi, có lẽ một lúc nữa mới có tin tức.” Dứt lời, cô bảo Minh Viễn đỡ Văn Huyền vào phòng rồi bình thản chờ con hạc giấy đưa tin về.

Hạc giấy vỗ cánh bay về phía nhà Văn Huyền. Nói cũng kì lạ, trên đường có rất nhiều người đi lại, song không một ai thấy con hạc giấy bay trên đỉnh đầu họ. Lúc này, cô gái áo đỏ Mạc Ly theo sát bên cạnh con hạc, không hề để ý đám người huyền ảo xung quanh, nhớ lại cuộc đối thoại sáng nay.

“Mạc Ly, xem chừng cô phải thay tôi đến nhà của người khách hôm nay để xử lý một số việc. Khi đó, tôi sẽ thả hạc giấy dẫn đường, cô đi theo nó là được.” Tô Mạt nhìn Mạc Ly, nói nghiêm túc.

“Muôn tôi đi à? Tôi có thể đi được không?” Mạc Ly không tin, bất an hỏi lại.

“Cô còn chưa tin tôi ư? Tôi nói được là được. Nói cho cùng, chuyện này cũng coi như là then chốt của cô, hơn nữa căn nhà mà hôm nay cô đến, có liên quan vô cùng mật thiết tới cô trong tương lai.”

Mạc Ly nhìn Tô Mạt, ngạc nhiên với lời Tô Mạt vừa nói, “Cô nói là... Lẽ nào...”

Tô Mạt nhìn Mạc Ly

“Suyt. Phật dạy, không thể nói, không thể nói. Trong lòng cô đoán ra là được, tôi đã tiết lộ thiên cơ cho cô, những thứ khác phải xem năng lực của bản thân cô. Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Bởi vì gần đến tháng cô hồn nên dù là ban ngày vẫn có một số âm binh qua lại trên đường, họ ở đây để duy trì cân bằng hai giới âm dương trong tháng cô hồn, lúc cửa địa ngục được mở. Nhưng do có hạc giấy mở đường nên dù có nhìn thấy Mạc Ly, họ cũng không ngăn cản cô, quãng đường vô cùng thuận lợi.

Mạc Ly nhanh chóng đi theo hạc giấy nhỏ đến dưới lầu nhà Văn Huyền, cô ngẩng đầu nhìn sắc trời không dám chậm trễ, nhanh chóng đi vào. Mới vừa đến gần cửa nhà Mạc Ly đã bị bao trùm bởi cảm xúc đau khổ. Đã xảy ra chuyện gì vậy? Ngay cả cô cũng cảm thấy rất khó chịu.

Phòng khách trống không, cảm giác này dường như đến từ phòng ngủ, nếu thế thì xem phòng ngủ trước đã.

Càng đến gần phòng ngủ thì cảm giác đau khổ càng mãnh liệt, Mạc Ly đẩy cửa, có một cô gái ngồi trên ban công trong phòng. Cô gái nghe thấy tiếng mở cửa thì quay đầu lại, thấy Mạc Ly nhưng có vẻ không kinh ngạc lắm, trong đôi mắt đong đầy khổ não lại có chút cảm xúc vui mừng khiến Mạc Ly bất ngờ.

Mạc Ly lẳng lặng quan sát cô gái trước mắt. Cô ấy rất đẹp cũng rất trẻ, chừng hơn hai mươi, thế nhưng nỗi đau toát lên từ cô ấy khiến Mạc Ly vô cùng hoài nghi.

Tại sao lại đau khổ đến vậy? Mạc Ly nhìn chằm chằm vào cô gái, hỏi, “Cô thấy tôi mà không kinh ngạc, có lẽ cũng biết mục đích tôi đến phải không? Tại sao cô lại dọa Văn Huyền vậy? Cô ấy đang mang thai, lẽ nào các người có thù oán sao?”

Cô gái thấy Mạc Ly thoáng nổi giận, khẽ nói, “Tôi không có ý hại cô ấy, chỉ muốn cô ấy giúp tôi thôi, nếu tôi muốn hại thì cô ấy đã chết từ lâu rồi. Hai ta đều là ma nên tôi nghĩ cô cũng hiểu, tôi biết cô đến đây làm gì, tôi từng đi tìm Tiểu Tô, tôi hi vọng cô ấy có thể giúp tôi, nhưng cô ấy nói cơ duyên chưa đến nên cô ấy cũng không làm được. Hôm nay thấy cô xuất hiện, tôi nghĩ chuyện này cuối cùng cũng có thể giải quyết rồi. Cuối cùng tôi đã có thể đoàn tụ với chồng và con của tôi rồi.”

Con? Chồng? Tiểu Tô?

Mạc Ly không ngờ cô gái trông trẻ như vậy mà đã có con, có lẽ Tiểu Tô chính là Tô Mạt, chỉ có cô nàng kia mới quan tâm đến mấy chuyện ma quỷ vớ vẩn. Có điều, rốt cuộc chồng và con của cô gái này đang ở đâu? Hiện tại Văn Huyền đang mang thai, lẽ nào cô ta đang có ý định với Văn Huyền ư?

“Không phải là cô định làm tu hú chiếm tổ chim khách, muốn chiếm thân xác của Văn Huyền chứ?”

Cô gái nhìn Mạc Ly lắc đầu, “Không, tôi không muốn làm hại bất cứ ai. Tôi nói chính là con của tôi, nó bị người ta phong ấn trong căn nhà này, nhưng tôi lại bất lực không cứu được nó.”

Mạc Ly sửng sốt, “Bị phong ấn? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô có thể kể với tôi không?”

Cô gái nhìn Mạc Ly, u buồn rồi kể lại câu chuyện của mình.

Cô gái có cái tên rất hay - Tử Ngâm. Bởi vì trong dòng họ chỉ có một mình cô là con gái nên từ lúc mới ra đời Tử Ngâm đã được mọi người vô cùng yêu chiều.

Đến khi Tử Ngâm đến tuổi thi đại học, thành phố cô ở cũng có vài trường đại học khá tốt, nhưng Tử Ngâm khẳng khái muốn trải nghiệm cuộc sống bên ngoài nên không màng đến sự phản đối cực lực của người nhà, thi vào một trường đại học trọng điểm rất xa. Cuối cùng người nhà không lay chuyển được cô, Tử Ngâm cũng nhận được giấy báo tuyển sinh của trường đại học, họ đành phải để cô đi.

Nhưng chẳng ngờ chuyện đi này của Tử Ngâm lại bắt đầu một chuỗi bi kịch.

Đó là lần đầu tiên Tử Ngâm xa nhà, tất cả đều mới mẻ, cô cũng giống như bao cô gái khác, ảo tưởng về một chuyện tình lãng mạn và tuyệt đẹp thời đại học.

Từ khi cuộc sống đại học bắt đầu, Tử Ngâm thật đúng là nghênh đón mùa xuân tình yêu của cô, đối tượng yêu đương của cô chính là nhân vật làm mưa làm gió trong trường Đại học - Kiều Dật.

Không bao lâu Kiều Dật tốt nghiệp, không như đa số các cặp tình nhân khác tốt nghiệp xong thì mỗi người một ngã, hai người lại ước hẹn, đợi đến khi Tử Ngâm tốt nghiệp thì sẽ kết hôn.

Bởi vì kí túc xá trong trường có quy định giờ đóng cửa, mà Kiều Dật đã bắt đầu đi làm nên tương đối bận rộn, hai người không thể thường xuyên gặp gỡ, vì vậy họ quyết định sống chung với nhau như những cặp tình nhân đương thời, đôi tình nhân trong thời gian ngọt ngào đâu hay biết cơn ác mộng sắp bắt đầu với họ.

Cứ như thế trôi qua khoảng hai tháng, Tử Ngâm phát hiện trong bụng mình đã có một sinh mệnh nhỏ. Khi Kiều Dật hay tin thì nhìn chăm chăm kết quả trong tay, không nhúc nhích, miệng cười toe toét ngây ngô. Sau đó hai người vội vàng gọi điện thoại báo tin cho gia đình.

Sau bữa cơm gặp mặt nho nhỏ, hai bà mẹ liền dẫn nhau đi xem tuổi cho đôi trẻ. Nơi xem bói không lớn, họ còn chưa tới cửa thì một người đàn ông trung niên khoảng tứ tuần đã ra đón.

“Đã đợi hai vị từ sớm, mời vào!”

Hai người mẹ liếc nhìn nhau rồi cùng bước vào trong.

“Xin tự giới thiệu, tôi họ Thôi, cứ gọi tôi là thầy Thôi. Nhìn hai vị thì biết chắc là sắp có chuyện vui, đưa ngày sinh tháng đẻ của con hai vị cho tôi, tôi sẽ chọn cho hai vị một ngày lành.”

Mẹ Kiều vừa thấy ông thầy này thần thông như vậy thì không do dự nữa, lấy ra ngày sinh tháng đẻ của Tử Ngâm và Kiều Dật đưa cho ông ta.

“Ồ hai người này duyên phận cũng tốt, có thể nói là ông trời tác hợp. Nhưng mà gặp phải thời vận không tốt, phạm vào thai sát, muốn phá giải nhất định phải chờ sau khi đứa bé ra đời mới nghĩ cách được.”

Hai người phụ nữ vừa nghe vậy bèn lo lắng, chuyện cưới xin này phải đợi đứa bé ra đời mới nghĩ cách sao? Nói vậy dù sinh con ra rồi cũng không biết thế nào?

“Thầy à, thầy thử nghĩ cách xem, chỉ cần có thể hóa giải được thai sát của hai đứa nó, tiền bạc không thành vấn đề.”

“Ôi, đây không phải là chuyện tiền bạc, cũng được, coi như có duyên. Như vậy đi, hôm nay các vị trở về, mỗi người lấy một sợi tóc của con mình, tốt nhất là sợi tóc giữa gáy, ngày mai mang đến đây cho tôi. Nhớ là, chuyện này không thể nói với bất cứ ai, chỉ hai người biết thôi.”

Hôm sau ăn sáng xong hai người lại tiếp tục đi đến nơi xin quẻ ngày hôm qua, vừa vào nhà hai bà đã vội vàng lấy tóc con mình ra đưa cho thầy Thôi.

Thầy Thôi nhận lấy rồi nói với mẹ Kiều, “Đã mua nhà tân hôn cho hai đứa trẻ chưa? Không biết có thể đưa tôi đến xem không, để tôi thuận tiện bày trận phong thủy cho hai đứa. Cam đoan sau chuyện này, cuộc sống của hai con các vị sẽ viên mãn.”

Hai người mẹ vừa nghe tốt cho con mình đã dẫn thầy Thôi đến nhà tân hôn luôn mà chẳng nghĩ ngợi gì.

Vừa vào nhà thầy Thôi đã cầm lấy một la bàn đi tới đi lui, cuối cùng nói với hai bà, “Tôi chọn hướng bày trận phong thủy xong rồi, là ở trong phòng ngủ. Giờ tôi vào bày trận, hai người không thể đi theo, không thể nghe lén, nếu không trận pháp phản phệ, tôi không thể đảm bảo con các vị bình an đâu.”

Mẹ Tử Ngâm và Kiều Dật nghe vậy thì gật đầu lia lịa, để thầy Thôi đi vào phòng.

Thầy Thôi đi vào phòng lấy tóc Tử Ngâm và Kiều Dật ra, nắm tóc và ngày sinh tháng đẻ của họ trong lòng bàn tay, đi một vòng dọc theo góc phòng, đến mỗi góc nhỏ lại rắc thứ gì đó, nhưng nhìn kỹ thì lại như không có gì cả.

Thầy Thôi đi đủ bốn góc rồi đi đến chính giữa căn phòng, sau đó đứng lại rồi lẩm bẩm niệm chú, chú niệm vừa dứt thì căn phòng như nổi lên gió lốc, làm góc áo ông ta bay phấp phới.

Khi thầy Thôi mở mắt ra, căn phòng cũng dần yên tĩnh trở lại.

Không bao lâu sau thầy Thôi bước ra khỏi phòng ngủ, lau mồ hôi trên trán.

“Xong rồi, các vị cứ yên tâm tổ chức đám cưới đi.”

Xong xuôi mọi việc, tảng đá trong lòng họ cũng được bỏ xuống, nhưng họ không ngờ rằng, tất cả những gì họ làm hôm nay đã mang đến tai họa tang thương cho hai đứa con họ.

Trong căn phòng tĩnh lặng chỉ còn tiếng nói nhẹ nhàng vang vọng của Tử Ngâm, kể lại niềm vui nỗi buồn trong cuộc đời ngắn ngủi của mình...

Tử Ngâm mà Mạc Ly nhìn thấy bây giờ không còn vẻ mặt bi thương đến mức khiến người ta ghen thở nữa, nỗi niềm ngọt ngào trên mặt cô lúc này khiến người ta cảm thấy cuộc sống vốn vô cùng hạnh phúc.

Người nhà tổ chức đám cưới cho hai người, đây là chuyện tốt, sau này thì sao? Sao cô lại biến thành như vậy?” Mạc Ly tò mò hỏi chuyện xảy ra sau đó.

“Sau này?” Tử Ngâm lẩm bẩm lặp lại lời của Mạc Ly, nét mặt của cô cũng dần trở lại đau khổ...

6. Chương 6: Chương 3 (1)

Typo: VẠN HOA PHI VŨ

Sau đám cưới, cuộc sống hai vợ chồng trẻ cũng bắt đầu đi vào quỹ đạo, bởi vì Tử Ngâm có thai nên tạm xin nghỉ học ở trường, an tâm ở nhà đợi con yêu chào đời.

Mã Kiều Dật, chuyện hạnh phúc nhất mỗi ngày đã từ chờ Tử Ngâm tan học biến thành về nhà tản bộ cùng Tử Ngâm. Buổi tối hai người nằm trên giường tra từ điển, vừa đoán giới tính con, vừa chọn tên cho đứa con tương lai của mình.

Hai người mơ ước cuộc sống tương lai ngọt ngào, nhưng nguy hiểm trí mạng đã chậm rãi nhích đến gần họ.

Rất tối, rất tối, không nhìn thấy gì cả, ở phía trước như có một tia sáng, anh cố gắng chạy đến nhưng mãi không đến đích. Phía trước là gì? Mình đang ở đâu? Đang suy nghĩ, bỗng nhiên xung quanh bùng sáng. Một con ác quỷ mặt mày dữ tợn vọt ra từ bóng tối bên cạnh, anh nhìn thấy vẻ mặt cười ác độc kinh khủng của nó.

Kiều Dật thậm chí còn nghĩ, hình như ánh sáng vừa lóe lên ấy chỉ để mình thấy rõ mặt mũi con quỷ, anh cảm thấy rất sợ hãi. Thấy vậy, con quỷ kia dường như rất hài lòng với kết quả mình tạo ra.

Ác quỷ nhe răng lao về phía anh. Kiều Dật muốn chạy, song lại kinh ngạc phát hiện bản thân không cách nào nhúc nhích nổi. Nó đang xông về phía Kiều Dật, lúc đó anh tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Aaaa!

Kiều Dật bỗng mở mắt ra, anh ngồi dậy nhìn quanh bốn phía, không có gì cả.

Lại gặp ác mộng.

Anh lau mồ hôi trên đầu, cầm lấy điện thoại bên giường nhìn thời gian, ba giờ sáng.

Đây là lần thứ mấy anh mơ thấy cảnh tượng này rồi? Hình như khoảng cách giữa mỗi cơn ác mộng càng lúc càng ngắn.

Lần đầu tiên anh mơ thấy ác mộng là thời điểm tân hôn, nhưng khi đó chỉ thấy mình ở trong đêm tối mà thôi, phải vùng vẫy cả đêm mới choàng tỉnh khỏi cơn mơ, vì thế nên anh đã đi làm trễ.

Lần thứ hai, hình như là một tháng sau. lần đầu tiên anh đi theo Tử Ngâm khám thai. Buổi tối hôm đó anh lại mơ thấy cảnh đêm đen, chỉ là khi đó anh vừa nằm mơ đã bị Tử Ngâm đánh thức. Thai phụ rất nhanh dối, mà khoảng thời gian đó Tử Ngâm ốm nghén cũng rất dữ dội, không ngủ được khổi dẫu, vì vậy mới đánh thức anh, cùng may là cô đánh thức nên anh không còn thấy giấc mơ kinh khủng kia nữa.

Những ngày sau đó, cứ cách một khoảng thời gian anh sẽ gặp giấc mơ khủng khiếp ấy một lần, mà sau mỗi lần nằm mơ đều thấy thêm vài cảnh tượng. Gần đây cơn ác mộng này tới càng ngày càng thường xuyên, lần này trong mơ lại có một con ác quỷ mặt mày dữ tợn bỏ nhào về phía anh, còn anh thì muốn chạy nhưng lại không thể nhúc nhích.

Nhớ lại cảm giác tuyệt vọng trong mơ kia, anh cảm thấy lòng vẫn còn sợ hãi. Có phải gần đây anh căng thẳng quá hay không?

Kiều Dật nhìn vợ mình đang ngủ say, Tử Ngâm đã mang thai tám tháng, còn một tháng nữa thì kết tinh tình yêu của hai người sẽ đến thế giới này. Ôi, không phải tà mình mắc chứng rối loạn lo âu tiền sản đấy chứ...

Cúi người hôn lên mặt Tử Ngâm, Kiều Dật nhắm hai mắt lại, sự định nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, anh không thấy rằng trong một chớp mắt ấy, con ác quỷ anh nhìn thấy trong mơ lại hiện ra bên giường, ác độc nhe răng cười với anh...

“Ông xã, gần đây có phải anh mệt mỏi quá không? Sao tinh thần kém vậy?” Sáng sớm khi Kiều Dật tỉnh lại, Tử Ngâm đã rời giường làm xong bữa sáng, cô nhìn chồng mới vừa thức dậy, ân cần hỏi han.

“Không có gì, anh không sao” Theo bản năng, Kiều Dật không kể giấc mơ của mình cho Tử Ngâm biết. Tử Ngâm nhát gan, lỡ cô ấy sợ thì lại không tốt, dù sao cũng chỉ là một giấc mộng thôi.

“Vậy anh dậy ăn sáng đi, hôm nay là Chủ nhật, chúng ta đi mua đồ cho con nhé?” Tử Ngâm vuốt cái bụng đã tám tháng của mình, phấn khởi nói với Kiều Dật.

“Được, em đến phòng ăn chờ anh đi, anh rửa mặt xong sẽ tới ngay.”

Kiều Dật đứng dậy đi vào phòng tắm, nhìn mình trong gương có vẻ như tinh thần đúng là rất kém, dưới đôi mắt là quầng thâm đen.

Kiều Dật cầm lấy dao cạo trên bồn rửa mặt, vừa cạo râu vừa nhìn mình trong gương.

Đột nhiên anh thấy trong gương có một bóng dáng phía sau mình, nó nhe răng quan sát anh như thể đang suy nghĩ nên xuống tay từ đâu, mà bóng dáng kia chính là con ác quỷ trong giấc mơ tối qua.

Xoẹt...

Dao cạo râu trong tay rơi xuống đất, Kiều Dật bịt vết thương do hoảng sợ mà cửa phải lại, anh quay phắt ra sau nhưng không có gì cả.

“Ông xã, anh làm gì vậy, sao lại lâu thế?”

“Ông xã, mặt anh sao vậy? Sao lại chảy máu?”

“Anh không sao, lúc cạo râu nhìn thấy mình trong gương đẹp trai quá, phân tâm nên nhỡ tay. Em đừng lo.”

Kiều Dật kéo Tử Ngâm lại, cầm khăn lông trên kệ lau qua loa.

“Em xem, chỉ là một vết thương nhỏ thôi, không sao đâu. Nào, ăn sáng trước, sau đó anh đưa em đi dạo phố.”

Kiều Dật ôm Tử Ngâm ra khỏi phòng tắm, ra khỏi cửa phòng Kiều Dật bắt giắc quay đầu lại nhìn, không có gì hết. Anh lắc đầu, xem ra mình thật sự là mắc chứng rối loạn lo âu nên thấy ảo giác rồi, hôm nào phải tìm bác sĩ tâm lí mới được.

Hai vợ chồng không ai phát hiện, vào lúc này, vết máu dính trên chiếc dao cạo râu rơi xuống đất kia như thể được ai đó lau đi, chạm rãi biến mất.

7. Chương 7: Chương 3 (2)

Typet: VẠN HOA PHI VŨ

Đêm khuya, Kiều Dật lại bị cơn ác mộng đánh thức, thật đáng sợ, lần này anh không chỉ mơ thấy con ác quỷ kia xông về phía mình, thậm chí nó còn cắn vào vai phải của anh. Quá chân thật, Kiều Dật định đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ uống nước.

Vừa mới cử động thì cơn đau nhói khiến Kiều Dật dừng lại, anh sờ nơi bị đau, nghi ngờ đi đến phòng tắm. Nhìn vào gương, anh cởi nút áo ngủ vạch vai phải của mình ra, sao lại vậy?

Kiều Dật dụi dụi mắt nhìn vai phải của mình trong gương một lần nữa, không phải là ảo giác, rõ ràng có một dấu răng khổng lồ, ngay cả vị trí bị cắn cũng giống như trong giấc mơ anh thấy.

“Aaaa!”

Tiếng thét thất thanh của Tử Ngâm từ phòng ngủ vọng tới, Kiều Dật không quan tâm đến vết thương trên người mình nữa, chạy vội về phòng ngủ. Trong phòng ngủ chỉ có một mình Tử Ngâm, anh vội vàng ôm lấy cô.

“Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nhiều máu lắm, ông xã, em nằm mơ thấy anh trong một căn phòng tối đen, bị một con quỷ rất lớn rất đáng sợ cắn, rất nhiều máu, hu hu hu...”

Tử Ngâm ôm Kiều Dật, run rẩy kể lại cơn ác mộng của mình. Kiều Dật giật mình, Tử Ngâm cũng mơ thấy anh bị cắn ư? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tử Ngâm thấy chồng không lên tiếng trả lời, ngẩng đầu nhìn anh.

“Ông xã, vai của anh?”

Tử Ngâm chỉ vào bả vai của Kiều Dật, cô run rẩy còn mạnh hơn.

“Em... em thấy vị trí anh bị cắn trong mơ cũng là ở chỗ này? Tại sao trên người anh có vết cắn? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Kiều Dật thấy Tử Ngâm phát hiện ra vết thương trên bả vai mình, vội vàng chỉnh lại đồ ngủ, che vết thương, sau đó ôm Tử Ngâm an ủi.

“Em đừng sợ, không có chuyện gì đâu.”

Tử Ngâm nhìn chồng không chịu nói thật với mình, nước mắt rơi lã chã.

“Xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao em lại nằm mơ thấy vậy? Tại sao trên người anh cũng xuất hiện vết cắn? Có điều gì không thể nói với em ư?”

Nhìn Tử Ngâm kích động, Kiều Dật đành kể rõ ràng từ đầu đến đuôi cơn ác mộng của mình.

Nghe vậy, cô cảm thấy mình phải tìm thầy âm dương xem thử.

Con của họ sắp chào đời rồi, nếu lúc này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô sẽ không tài nào chịu đựng nổi. Cô nói ý mình với Kiều Dật, anh suy nghĩ một chút, cũng đồng ý với cô. Để người nhà bớt lo lắng, hai vợ chồng quyết định tự đi tìm thầy âm dương.

Lúc này tại một nơi xem quẻ ở khu Đông thành phố A, một người đàn ông bốn mươi tuổi đang điều khiển một vật thể quái dị màu đen làm phép trên một người rơm có dán tờ giấy.

Trên tờ giấy đó là ngày sinh tháng đẻ của Kiều Dật, ông ta cười nham hiểm, lấy một sợi tóc quăn vào người rơm, miệng không ngừng niệm chú mà người khác nghe không hiểu.

Người đàn ông này chính là thầy Thôi, kẻ nói Kiều Dật và Tử Ngâm phạm thai sát, hơn nữa còn bày trận trong phòng ngủ của họ.

Theo tiếng niệm chú càng ngày càng nhanh, xung quanh ông ta bỗng chốc nổi lên một luồng gió lạnh vây quanh cả phòng, thoáng chốc trong phòng cũng tràn ngập âm khí, ông ta thỏa mãn ngưng niệm chú.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội, sắp rồi, không ngờ gặp được âm thai trăm năm hiếm có này, giờ giết tên đàn ông kia, bước kế tiếp chính là “âm thai” (*) trong bụng người phụ nữ. Nếu chuyện này thành công, quyền lợi tiền tài gì đều là vật trong túi của ta. Ha ha ha ha ha.”

(*) Âm thai là người sinh ra vào năm âm, tháng âm, ngày âm, giờ âm. Truyền thuyết là quỷ chuyển thế. Còn một cách nói khác cho rằng âm thai là đứa trẻ chào đời vào lúc nhật thực. Người chào đời vào năm âm, tháng âm, ngày âm, giờ âm không nhất định là quỷ chuyển thế, nhiều khi là linh nhi trời ban.

Tại nhà số 2008 đường Thanh Lâm, Tô Mạt đang ngẩng đầu nhìn trời, trầm mặc không nói gì, không ngờ lại có âm thai sắp xuất thế, nhìn kiểu này chắc đã có người chú ý đến âm thai. Rảnh rồi đã lâu, xem ra lại có chuyện để làm rồi, tuy nhiên vận mệnh đã định trước số phận, mình chỉ có thể làm hết sức thôi, tiếc cho cả gia đình này. Tô Mạt thở dài, quay người trở vào tiệm.

Sáng sớm, Kiều Dật và Tử Ngâm lái xe đến chỗ thầy Thôi.

Vừa vào nhà, Kiều Dật chợt cảm thấy choáng váng, anh lắc đầu để tỉnh táo lại, Tử Ngâm đứng cạnh thấy vậy lo lắng, “Anh không sao chứ?”

Kiều Dật lắc đầu ý bảo mình không sao, sau đó mở miệng hỏi, “Có ai ở đây không? Thầy Thôi có ở đây không?”

Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đi ra khỏi phòng, ông ta nhìn Kiều Dật trước sau đó nhìn chăm chăm bụng Tử Ngâm, nở nụ cười thoáng nét thâm độc.

Nhìn thấy nụ cười quái dị của thầy Thôi, Tử Ngâm bảo vệ bụng mình theo bản năng, thầy Thôi kia cũng ý thức được mình bất lịch sự, hắng giọng, “Có chuyện gì không? Nào, ngồi xuống trước rồi nói”

Kiều Dật thấy thầy Thôi ngồi xuống thì tranh thủ kể tổ tường việc xảy ra gần đây cho ông ta nghe, hơn nữa còn vén áo lên cho ông ta nhìn thấy dấu rang.

Thầy Thôi đứng lên nhìn một chốc, trong mắt hiện lên vẻ hài lòng, song ông ta che giấu rất tốt nên Kiều Dật và Tử không thấy được.

Lão xem vết thương trên người Kiều Dật xong, ngồi lại xuống ghế, trầm tư một lát rồi nói, “Bây giờ sắp đến tháng cô hồn, khó tránh khỏi việc yêu ma quỷ quái ra ngoài gây ác. Không sao đâu, tôi vẽ cho cậu một lá bùa, bảo đảm từ nay về sau không cần lo lắng chuyện gì nữa.”

Kiều Dật và Tử Ngâm vừa nghe, vội vàng đứng dậy nói cảm ơn.

“Đây cũng là chuyện trong phận sự của tôi, cô cậu chờ ở đây, giờ tôi đi vào phòng vẽ bùa. Xem ra vợ cậu cũng sắp sinh, để phòng ngừa bị tà vật quấy nhiễu, tôi cũng sẽ cho cô ấy một lá bùa.” Nói xong, ông ta quay người vào phòng, không để ý đến lời cảm ơn ríu rít của Kiều Dật và Tử Ngâm.

Kiều Dật và Tử Ngâm nghe thầy Thôi nói có thể hóa giải, còn vẽ bùa giúp họ tránh được lo âu thì thở phào.

Thầy Thôi đi vào trong phòng, đến bên cạnh bàn làm phép, lấy ra hai lá bùa rồi đi ra ngoài. Vừa đến cửa, dường như nhớ đến gì đó, ông ta dừng bước, sau đó quay lại bàn, cầm bút Chu Sa (*) vẽ thêm vài nét trên lá bùa rồi mới đi ra ngoài.

(*) Bút Chu Sa: Bút lông chấm mực đỏ

Thầy Thôi cầm hai lá bùa đưa cho Kiều Dật và Tử Ngâm, “Nhớ là nhất định không được để người khác thấy cô cậu đeo, dù làm gì cũng không được tháo ra, tai họa sẽ được hóa giải.”

Đêm hôm đó Kiều Dật ngủ rất an ổn.

Đêm đó cũng chính là đêm cuối cùng của anh...

8. Chương 8: Chương 3 (3)

Bởi vì có khách hàng ở thành phố khác nên Kiều Dật phải rời khỏi thành phố A vài ngày, anh đi đến công ty báo cáo hành trình thường nhật rồi lái xe đến thành phố D.

Dọc đường Kiều Dật cảm thấy dường như có chỗ nào là lạ, nhưng lạ thế nào thì anh hoàn toàn không thể nói rõ. Cứ thế một đường vô sự đến thành phố D. Sau khi liên lạc với khách hàng, Kiều Dật gọi cho Tử Ngâm báo mình đã đến nơi bình an rồi cúp máy, anh lấy điện thoại khách sạn đặt bữa tối, sau đó vừa ngồi chờ cơm tối vừa xem hợp đồng.

Bỗng nhiên trong phòng tắm vang lên tiếng động rất lớn. Kiều Dật vội vàng đứng dậy đi vào, chiếc gương trong phòng tắm không biết sao lại vỡ nát, mảnh kính rơi đầy đất, tiếng động vừa rồi có lẽ là tiếng kính vỡ tan tành.

Kiều Dật kinh hãi, chiếc gương đang yên đang lành sao lại vỡ chứ? Trong phòng này ngoại trừ anh thì không có người thứ hai mà? Anh muốn đi lấy điện thoại trên tủ đầu giường, vừa quay người thì một bóng đen khổng lồ đã im hơi lặng tiếng đứng phía sau anh.

“Aaaa!”

Kiều Dật sợ đến mức không kịp nổi tiếng hét, vật phía sau anh đứng là con ác quỷ mặt mày dữ tợn trong mơ, anh vội vàng lấy tấm bùa mang theo bên người mà thầy Thôi cho, run rẩy giơ lá bùa trước người, đối mặt với ác quỷ kia.

Ác quỷ kia nhìn hành động của anh, gương mặt dường như có biểu cảm nhưng càng thêm vẻ đáng sợ, giống như đang cười nhạo Kiều Dật không biết tự lượng sức mình. Kiều Dật cầm chặt lá bùa, chậm rãi lui đến cạnh cửa định mở cửa chạy trốn, lại phát hiện cửa mở không được, anh đã bị nhốt trong căn phòng này.

Kiều Dật tuyệt vọng vô cùng, không thể tưởng tượng nổi ại sao mình lại gặp phải chuyện này, cuộc sống của anh giờ mới bắt đầu, anh vừa có một tổ ấm mỹ mãn, con anh sắp chào đời, Tử Ngâm đang ở nhà chờ anh về.

“Tử Ngâm ơi, con ơi.”

Kiều Dật thì thầm, bỗng nhiên tinh thần phấn chấn hẳn lên. Đúng vậy, vợ và con còn đang ở nhà chờ anh, dù liều mạng cũng phải thử một lần. Kiều Dật cầm lá bùa trong tay nhào đến ác quỷ trong phòng, ác quỷ thấy hành động của anh cũng không tránh né, vươn tay đánh về phía Kiều Dật.

Lá bùa văng khỏi tay Kiều Dật rơi xuống đất, anh ngã sấp ở cửa phòng tắm, cố gắng nhặt lấy lá bùa cách đó không xa, đáng tiếc là anh không còn cơ hội nữa.

Ác quỷ nhìn thấy Kiều Dật ngã xuống thì cười khùng khục, đi đến bên cạnh nhắc bổng anh lên.

Phập.

Bàn tay lớn của ác quỷ thọc vào vị trí trái tim anh, xoáy một vòng, móc tim anh ra nhét vào miệng mình nhai ngấu ngiến.

Ăn xong trái tim, dường như ác quỷ còn chưa thỏa mãn lại há mồm muốn ngoạm đầu Kiều Dật, chợt một giọng nữ khê khàng vang lên làm gián đoạn hành động của nó.

“Ôi, mình chậm một bước rồi.”

Ác quỷ nghe thấy tiếng nói từ phía sau mình thì dường như hơi hoang mang. Trong phòng có người khác từ lúc nào thế? Nó ngơ ngàng quay lại, phía sau là một cô gái mặc bộ đồ thể thao nhưng trên người lại có Phượng Hoàng sắc vàng vờn quanh, cô gái đó chính là Tô Mạt tối hôm qua nhìn trời thở dài.

Dường như ác quỷ vui vẻ không thôi vì thấy có thêm một con mồi, nó dùng đôi tay vừa mới giết Kiều Dật đánh về phía Tô Mạt, cô không tránh né mà giơ tay lên, trên tay chẳng biết xuất hiện một vòng lửa từ khi nào, trong ngọn lửa loáng thoáng bóng dáng một con Phượng Hoàng.

“Không biết tự lượng sức.”

Tô Mạt cười khẩy, khẽ vung tay, ngọn lửa lao về phía ác quỷ kia.

Ác quỷ kia không tránh kịp, bị ngọn lửa hình Phượng Hoàng đánh trúng, trong thoáng chốc ấy nó tru lên. Tô Mạt nhìn nó đau đớn lăn lộn dưới đất, đứng dậy đi đến chỗ Kiều Dật ngã xuống, Kiều Dật mở to hai mắt nằm ngửa dưới đất, hiện rõ sự sợ hãi và không cam lòng trước khi chết.

Tô Mạt ngồi xuống vuốt mắt cho anh, sau đó đưa tay đến vị trí đỉnh đầu anh khẽ niêm chú, vật thể màu trắng bốc lên từ đầu Kiều Dật, không ngừng tụ lại, đến khi Tô Mạt ngừng niêm chú vật thể màu trắng kia cũng ngừng ngưng tụ, nhìn kỹ sẽ kinh ngạc phát hiện vật thể màu trắng đó mang hình dáng của Kiều Dật.

Tô Mạt lấy ra một chiếc bình rất nhỏ, vung tay lên thu hồn phách Kiều Dật vừa ngưng tụ vào chiếc bình.

Con ác quỷ đã bị Phượng Hoàng Hỏa thiêu thành tro bụi, Tô Mạt quay người lại, thở dài, lại vung tay lên, thi thể của Kiều Dật cũng bị thiêu thành tro. Cô nhìn sơ qua căn phòng, tìm được một bình hoa nhỏ cất tro cốt của Kiều Dật vào sau đó khoát tay thu hồi kết giới thiết lập khi vừa mới vào phòng.

Vì phòng ngừa trong quá trình mình tiêu trừ yêu quái bị quấy rầy, lúc Tô Mạt vừa vào phòng đã lập kết giới, như vậy dù thể nào hai phòng bên cạnh cũng không nghe thấy tiếng động, người bên ngoài cũng sẽ như bị ma che mắt, không tìm được cửa phòng.

Làm xong tất cả Tô Mạt chuẩn bị rời đi thì bỗng khोक mắt liếc thấy lá bùa của Kiều Dật bị ác quỷ đánh rớt, cô bước đến nhặt lá bùa lên quan sát tỉ mỉ, trách sao cô không tìm được gia đình có âm thai, có người thiết lập trận pháp cho trời giấu vị trí của họ. Tô Mạt đưa lá bùa đến trước lỗ mũi ngửi kỹ, ác quỷ này có thể dễ dàng tìm được Kiều Dật, có lẽ là do trên lá bùa này còn có một dòng chú theo dõi để nó lần theo.

Cũng do mệnh anh ta gặp kiếp số như vậy, cô tính cả buổi chiều mới tìm được hành tung của anh ta, sau đó sử dụng bí pháp đến đây không ngờ vẫn chậm một bước, nghĩ đến mẹ của âm thai cũng có vật này, chỉ đáng tiếc, bản thân...

Ôi, Tô Mạt thở dài lần nữa, thân hình cô nhỏ dần sau đó biến mất khỏi căn phòng.

9. Chương 9: Chương 3 (4)

“Số điện thoại quý khách đang gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

Tử Ngâm đặt điện thoại xuống, gương mặt tiêu tụy đồng đầy vẻ lo âu.

Đã hai ngày rồi, Kiều Dật chỉ gọi cho cô một lần duy nhất là lúc đến thành phố D, sau đó thì biệt vô âm tín.

Lúc trước cô vẫn cho rằng có lẽ công việc anh bận quá nên không chú ý đến việc gọi cho mình, thế nhưng cô biết nhiều năm qua anh chưa từng như vậy. Cho đến sáng hôm nay lúc gọi cho anh, phát hiện điện thoại anh tắt máy.

Vừa nghĩ rằng điện thoại Kiều Dật hết pin, Tử Ngâm ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường thấy đã là chín giờ tối, dù gì cũng nên cầm sạc điện thoại rồi chứ.

Tử Ngâm cầm điện thoại trong tay lo lắng đi tới đi lui trong nhà, cô không biết có phải Kiều Dật gặp phải chuyện gì rồi không, thế nên cho đến bây giờ vẫn chưa liên lạc với mình.

Đình đoang...

Tiếng chuông cửa vang lên, Tử Ngâm sửng sốt, lẽ nào là anh về ư? Nhưng tại sao anh lại phải nhấn chuông cửa chứ?

Loáng thoáng chút nghi ngờ, Tử Ngâm đi đến cạnh cửa nhìn ra ngoài từ mắt mèo, chẳng có gì cả.

Tử Ngâm không dám mở cửa bừa, sau khi cẩn thận quan sát thật lâu lại quay người trở về phòng khách. Hiện tại cô đang mang thai, nếu như tùy tiện mở cửa gặp phải người xấu thì làm sao đây?

Cô vừa quay về phòng khách, tiếng chuông cửa lại vang lên, Tử Ngâm càng sợ hơn, không lẽ là trộm đang thăm dò xem trong nhà có người hay không?

Cô đi đến bên cửa lần nữa nhìn ra ngoài, vẫn chẳng có gì cả. Lần này Tử Ngâm không về phòng khách mà đưa tay cầm lấy bình hoa trang trí trên tủ, ôm chặt vào trong ngực, định bụng nếu quả thật là trộm thì dùng bình hoa đập hấn, sau đó chạy ra ngoài kêu cứu.

Chỉ chốc lát sau tiếng chuông cửa lại vang lên, kèm theo đó còn có tiếng điện thoại báo an cố định và tiếng ti vi trong phòng khách, trong lúc nhất thời trong nhà vang lên đủ loại âm thanh, mà trước đó Tử Ngâm không hề bật công tắc thứ nào cả.

Cả người Tử Ngâm run rẩy, cô véo mình một cái, không phải nằm mơ, cô hiểu nhất định mình đã gặp phải chuyện ngoài sức tưởng tượng rồi. Nói vậy, có phải chồng cô đã xảy ra chuyện rồi không?

Tử Ngâm lắc đầu nguầy nguậy, muốn vứt bỏ hết tất cả ý nghĩ không may kia đi. Cô thử mở cửa xem sao, cũng giống như tất cả những câu chuyện kinh dị đã từng xem, cửa không mở được.

Ngoài cửa, tiếng chuông vẫn tiếp tục reo vang, loại âm thanh trong phòng khách vẫn thay phiên nhau kêu inh ỏi, nước mắt Tử Ngâm không kiềm được mà rơi xuống, cô nỗ lực khống chế, không để mình suy sụp.

Bùa hộ mệnh, Tử Ngâm chợt nhớ đến lá bùa hộ mệnh mà thầy Thôi kia cho, cô vội vàng lấy nó từ trong áo nắm chặt trong tay, đáng sợ chính là trong giây phút lấy lá bùa hộ mệnh đó ra, đèn phòng khách bỗng tắt ngúm.

Lúc này trên đường Thanh Lâm, bởi vì vị trí hơi khuất nên thời gian này cả con đường gần như không còn bóng người, nhìn thật kỹ chỉ thấy một căn tiệm nhỏ còn sáng đèn, trên tấm bảng hiệu ngoài cửa tiệm nhỏ là một chữ “Điểm” thật to. Bên trong tiệm Tô Mạt đang suy tính phương hướng của âm thai.

Cô không ngờ mình diệt con ác quỷ kia lại khiến đối phương chó cùng dút giậu ra tay trước, có lẽ hiện tại người phụ nữ mang âm thai kia đang gặp phải nguy hiểm khôn lường, Tô Mạt suy nghĩ, tay vẫn không ngừng. Lại thất bại nữa, trên đầu cô đã lấm tấm mồ hôi, đây đã là lần thứ sáu rồi.

Đúng rồi, Tô Mạt bỗng ngưng tay. Sao mình lại quên mất anh ta chứ? Cô vội vàng lấy cái bình đựng hồn phách của Kiều Dật, mở phong ấn bình ra, nhìn luồng khí màu trắng bay ra khỏi bình, chậm rãi ngưng tụ thành hình dáng Kiều Dật.

Kiều Dật chậm rãi mở mắt, đây là đâu? Anh nhớ rõ mình đã bị... Nghĩ đến đây, Kiều Dật rung mình một cái. Ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy cô gái trẻ tuổi đứng đối diện.

“Cô là?”

“Đừng quan tâm nhiều như vậy, anh chỉ cần biết rõ anh đã chết, mà bây giờ cũng không có thời gian giải thích nhiều, mau dẫn tôi đến nhà anh, vợ con anh đang gặp nguy hiểm!”

Kiều Dật vội vàng hỏi, “Họ sao rồi?”

“Ôi trời, anh còn dài dòng nữa là không kịp đâu, mau dẫn tôi đến nhà anh đi.”

Kiều Dật nghe xong cũng không hỏi nữa, vội vàng quay người chuẩn bị về nhà.

“Chết, nhà tôi cách đây rất xa, chúng ta đi gì về hả?”

Tô Mạt dờ khóc dờ cười, “Không cần gì cả, anh đã không còn là người nữa nên không bị hạn chế bởi những thứ đó, anh chỉ cần nghĩ đến phương hướng nhà anh thì tôi sẽ cảm nhận được thôi.”

Kiều Dật không nói gì thêm mà cố gắng nghĩ về nhà mình, Tô Mạt thông qua phương hướng trong đầu anh, niệm chú, nhanh chóng chạy đến. Cô vốn muốn dùng bí pháp lần trước để đến đó trong nháy mắt, đáng tiếc gần đây dường như cơ thể cô bắt đầu xảy ra vấn đề, vẫn nên cố hết sức giữ gìn sức khỏe là hơn.

Lúc này tại thành phố A, thầy Thôi đang làm phép lên người rơm, bên cạnh bàn còn đặt một người rơm khác có lỗ ở vị trí trái tim, hình nhân đó đại biểu cho người đã không còn tim kia.

Chú ngữ của thầy Thôi càng lúc càng nhanh, trên trán ông ta không ngừng đổ mồ hôi, sắc mặt cũng càng lúc càng khó coi. Không ngờ dù đã trừ khử được người chồng nhưng lúc muốn thu linh hồn của người này lại bị kẻ khác phá hoại. Không những thế mà kẻ đó còn tiêu diệt luôn cả ác ma ông ta nuôi dưỡng, khiến nguyên khí của ông ta thương tổn nặng nề, ép ông ta phải ra tay lấy âm thai trước. Tuy rằng như vậy hiệu quả luyện hóa sẽ giảm nhiều nhưng còn hơn là không có.

“Sao vẫn chưa thành công? Còn bao lâu nữa mới có thể giải quyết người phụ nữ kia, lấy được âm thai đây? Ông đã thất bại một lần, còn lần nữa thì không cần tôi nói kết quả, tự ông cũng biết rõ.”

Phía sau thầy Thôi không biết từ khi nào lặng lẽ xuất hiện một người áo đen, nhưng vì trời tối nên không thấy rõ mặt mũi. Tuy nhiên, qua giọng nói có thể đoán được đó là một người đàn ông trẻ tuổi.

Dường như thầy Thôi e ngại người này, ông ta không dám quay đầu lại song mồ hôi trên trán càng lúc càng đầm đìa, ông ta không ngừng tăng nhanh tốc độ niệm chú, hi vọng lần này sẽ thành công. Người đàn ông phía sau ông ta tâm trạng thất thường, nếu làm hỏng chuyện này, e rằng người chết ở đây sẽ chính là ông.

Nghĩ đến đây, thầy Thôi hạ quyết tâm, cắn vào đầu lưỡi mình rồi phun một ngụm máu lên người rơm Tử Ngâm, sau đó ông ta ngồi xuống đất, chậm rãi nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Nỗi tuyệt vọng trong lòng Tử Ngâm đã lên đến đỉnh điểm, thế nhưng dường như ông trời không định bỏ qua cho cô.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên, Tử Ngâm ngẩng đầu, cô nhìn thấy cửa phòng ngủ mình đang từ từ mở ra, một người đi ra từ bên trong, trong khoảnh khắc ông ta đi ra, tiếng chuông cửa bên ngoài và âm thanh trong phòng đều biến mất một cách kì lạ.

“Ông là thầy Thôi sao? Thầy Thôi, sao ông lại đến nhà tôi? Ông vào bằng cách nào? Ông đến cứu tôi sao?” Như bắt được cái phao cứu mạng Tử Ngâm hỏi một tràng dài.

Thầy Thôi cười ha hả, “Cô gái, chỉ có thể trách cô số mệnh không tốt, mang phải âm thai trăm năm khó gặp, tôi không phải đến cứu cô mà là đến lấy mạng cô, chồng cô đã chết, cô nên cùng cậu ta làm một đôi vợ chồng vong mệnh đi.”

Nói xong ông ta không đợi Tử Ngâm hiểu đã điều khiển bùa chú được chuẩn bị sẵn đánh về phía Tử Ngâm, còn Tử Ngâm vì quá mức kinh ngạc nên không kịp tránh né.

“Aaaaa!”

Tiếng kêu đau đớn thảm thiết của Tử Ngâm vang khắp nhà, cô cảm thấy bụng mình như muốn nứt ra.

“Đau quá, con của tôi, ông đã làm gì con tôi?”

“Không có gì, chỉ muốn đưa nó đến nơi cần dùng thôi, cô an tâm đi đi.” Dứt lời, thầy Thôi đưa tay về phía bụng Tử Ngâm ra chiêu, một vật thể hình dáng trẻ con nhẹ nhàng bay ra khỏi bụng cô, Tử Ngâm đau đớn không kêu rên được tiếng nào, cô nhìn thấy linh hồn đứa trẻ bay ra từ bụng mình, thoáng hiểu ra vấn đề. Một khi thứ đó rơi vào tay thầy Thôi, con của cô sẽ hoàn toàn từ biệt thế giới này, cô vùng vẫy muốn bắt lại linh hồn con mình.

“Hừ, không biết tự lượng sức.”

Thầy Thôi vung tay lên, đánh thêm một lá bùa vào người Tử Ngâm, cô đau đớn ngã xuống đất, trơ mắt nhìn hồn phách con mình bị thầy Thôi nắm trong tay.

Mắt cô chảy hai dòng huyết lệ, muốn mở miệng cất lời nhưng chẳng thể nói được gì nữa, cô hiểu mình sẽ phải rời khỏi thế giới này, rời khỏi chồng, con, cha mẹ. Tử Ngâm rất không cam tâm, cô từng có một cuộc sống hạnh phúc vô vàn, không ngờ tất cả lại bị phá hủy toàn bộ chỉ trong ngày ngắn ngủi, cô thật sự không cam lòng.

“Ồ?”

Vừa dứt bùa phong ấn linh hồn lên con của Tử Ngâm thầy Thôi đã cảm nhận được oán niệm mãnh liệt từ cô.

“Ha ha ha ha, thật là không uống công, không ngờ người phụ nữ này còn chút giá trị, linh hồn của cô vừa hay có thể cho tôi tế luyện một con ác quỷ mới.”

10. Chương 10: Chương 3 (5)

Đương lúc thầy Thôi muốn cướp lấy linh hồn Tử Ngâm, một ngọn lửa hình Phượng Hoàng lao về phía ông ta, như cảm thấy nguy hiểm, thầy Thôi vội lách mình, tuy không bị đánh trúng hoàn toàn nhưng cũng bị thương.

Quay đầu nhìn lại, Phượng Hoàng vàng rực đang vờn quanh Tô Mạt đứng ở cửa nhà, trong lòng bàn tay cô còn có một ngọn lửa chưa đánh ra.

“Phượng Hoàng Hỏa? Không ngờ thế gian này vẫn còn huyết mạch thần thú thượng cổ tồn tại, xem ra người tiêu diệt ác quỷ của tao là mày.” Nhìn Tô Mạt phá hỏng việc của mình, ông ta hung ác nói.

“Ông hại sinh mệnh vô tội, cướp đoạt âm thai, bây giờ còn muốn lấy sinh hồn tế luyện ác quỷ, người như ông sống trên đời này quả thật là sai lầm, ông đã muốn chết vậy thì tôi tiễn ông một đoạn. Có điều, với trạng thái nguyên thần rời khỏi thể xác như ông hiện giờ, ông cảm thấy có thể thắng tôi sao?”

Thầy Thôi kinh hoàng, cô gái trước mặt còn khá trẻ tuổi, không ngờ lại có thể nhìn ra ông ta đã xuất nguyên thần khỏi thể xác. Đừng nói là nguyên thần, dù cho có cả hồn xác vẹn toàn, ông ta chắc chắn cũng không phải là đối thủ của huyết mạch Phượng Hoàng.

Thầy Thôi cầm lấy linh hồn âm thai đã phong ấn, lách mình chui vào phòng ngủ, Tô Mạt thấy thế cũng vội đuổi theo.

Tô Mạt vừa theo thầy Thôi vào phòng liền ngạc nhiên, căn phòng này đã sớm bày trận pháp rồi, nhìn kiểu dáng này chắc là một trận phong ấn. Ông ta muốn phong ấn ai?

Trông thấy thầy Thôi nhe răng cười, cầm lấy linh hồn âm thai bị phong ấn trong tay, hung tợn nói, “Tao biết tao không thể trốn thoát được. Nhưng dù tao có trở về thì người kia cũng không cho tao sống yên, đằng nào cũng chết, nếu vậy thì để cho âm thai này theo tao đi, bọn mày đừng hòng lấy được nó.”

Nói xong ông ta quăng linh hồn âm thai bị phong ấn vào trận pháp, sau đó niệm chú.

Tô Mạt hoảng hốt muốn ngăn cản, đáng tiếc pháp tính của trận pháp này tương đối mạnh, huống hồ thầy Thôi kia còn trả giá bằng tính mạng để khởi động trận pháp, cô cũng thật sự bất lực, đành trơ mắt nhìn trận pháp được khởi động.

Khi trận pháp dần dần kết thúc, con của Tử Ngâm cũng từ từ biến mất. Đến trễ một bước, trận pháp này cô không giải được. Trừ khi, trừ khi chờ đợi cơ duyên, cô thật sự đã cố hết sức rồi.

Tô Mạt quay trở về phòng khách, linh hồn Kiều Dật đã ở trong nhà, anh nhìn thi thể vợ mình dưới đất, muốn tiến lên ôm cô lại phát hiện tay mình chỉ có thể xuyên qua thân thể vợ.

Kiều Dật ôm đầu khóc òa lên, một giọt nước mắt lăn ra từ khóe mắt, rơi xuống đất lại không biến mất. Tử Ngâm thấy nước mắt của Kiều Dật thì kinh ngạc bước đến nhặt lên, xem ra ý trời như thế cũng là số kiếp của họ.

Tô Mạt ngồi xuống bên người Tử Ngâm, tay đặt lên đầu cô ấy, luồng khí màu xám toát ra khỏi đầu, cuối cùng hóa thành hình dáng Tử Ngâm.

Tô Mạt thở dài, hỏi Kiều Dật đang ôm đầu gào khóc:

“Anh muốn gia đình đoàn tụ không?”

Kiều Dật ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Tô Mạt:

“Cô nói là...”

“Tôi không cách nào làm cho người chết sống lại, con của anh chị đã bị phong ấn, hồn phách vợ anh cũng đã biến thành màu xám, nếu không nhanh xử lý, tương lai nhất định sẽ gây hại cho nhân gian. Nhưng tôi có cách giải quyết vấn đề của anh chị, cũng có cách giúp cả nhà anh chị đoàn tụ, chỉ là phải chờ đợi cơ duyên, anh có bằng lòng phối hợp với tôi hay không?”

Kiều Dật ngơ ngác nhìn Tô Mạt.

“Cô nói thật sao? Cơ duyên ư? Phải đợi bao lâu? Vì vợ và con, tôi bằng lòng tất cả. Cũng đã thành ma rồi, tôi còn gì để sợ nữa chứ?”

Tô Mạt nhìn người đàn ông trước mắt với vẻ tán thưởng, lấy chiếc bình nhỏ thu hồn phách vẫn mang theo bên người, sau đó nói, “Tôi sẽ thu anh vào đây, chờ cơ duyên đến thì tôi sẽ thả anh ra, cam đoan cả nhà anh chị sẽ đoàn viên”

“Cảm ơn cô.”

Bóng dáng Kiều Dật từ từ nhạt đi, cuối cùng hóa thành làn khói trắng bay vào bình nhỏ. Tô Mạt cầm theo bình chứa hồn phách Kiều Dật đi vào phòng ngủ, sau đó thiết lập một kết giới, đặt chiếc bình kia vào trong.

Làm xong tất cả Tô Mạt trở lại phòng khách nhìn Tử Ngâm vừa mới tỉnh lại, mặt Tử Ngâm mơ hồ vẻ dữ tợn, cô thấy Tô Mạt thì lạnh lùng hỏi, “Lão già kia đâu?”

“Ông ta đã chết rồi, hơn nữa còn lấy tính mạng để phong ấn chồng và con chị, nhưng tôi có cách để cả nhà anh chị đoàn tụ, tái nhập luân hồi.”

Tử Ngâm nhìn Tô Mạt chăm chăm, dường như đang suy nghĩ đến tính chân thật trong lời nói của cô.

“Nếu không tin cô có thể đi vào phòng ngủ cảm nhận khí tức của họ.”

Tử Ngâm đi vào phòng ngủ, cảm nhận rõ ràng khí tức của chồng cô. Cô dần dần bình tĩnh trở lại, đôi mắt chất chứa nỗi bi thương vô hạn, “Cô nói có thể giúp chúng tôi, tôi xin cô, hãy cứu họ đi.”

Tô Mạt thấy Tử Ngâm bình tĩnh trở lại thì thở phào nhẹ nhõm.

“Hiện tại tôi cũng bất lực, có điều chị đừng lo lắng, cơ duyên đến dĩ nhiên tôi sẽ giúp anh chị, về phần khi nào cơ duyên đến thì chị chỉ cần làm theo lời tôi, tự nhiên sẽ hiểu được.”

“Tôi phải làm thế nào?”

“Chị phải không chế oán khí của mình, kiên nhẫn chờ đợi đến khi người có thể giúp chị xuất hiện, phong ấn này sẽ hiện vết rách, đến lúc đó chị nhờ người kia giúp là được. Vì vậy chị tuyệt đối không được làm tổn thương bất cứ ai, cũng không được rời khỏi căn phòng này, nếu không hành tung của chị sẽ bị quỷ sai phát hiện, linh hồn có oán khí như chị sẽ bị đánh đến hồn phi phách tán. Chị có thể làm được không?”

“Được, tôi hứa với cô, chỉ cần cả nhà tôi đoàn tụ, dù phải làm bất cứ điều gì tôi cũng bằng lòng.” Nói xong Tử Ngâm cúi gập người bái lạy Tô Mạt, sau đó đi đến cạnh ban công ngồi xuống.

Tô Mạt lại nhìn Tử Ngâm rồi quay người rời khỏi căn nhà xảy ra rất nhiều chuyện này.

Thế nhưng Tô Mạt không biết, khi thầy Thôi lấy tính mạng của ông ta ra trả giá để tiến hành phong ấn âm thai, thân thể ở trong tiệm của ông ta cũng ngã âm xuống đất, người rơm ở trên bàn cũng bốc cháy. Người áo đen trong phòng nhìn thấy thầy Thôi ngã xuống thì hừ khế, quay người rời khỏi tiệm.

11. Chương 11: Chương 4

Mạc Ly lẳng lặng nghe Tử Ngâm kể lại, nhìn vẻ mặt Tử Ngâm ban đầu từ hạnh phúc đến sợ hãi, tuyệt vọng, tức giận, bi thương, chỉ chùng ậy nét mặt nhưng lại như bao quát cả cuộc đời ngắn ngủi của cô ấy. Dù là phụ nữ, cô có thể hiểu được cảm giác từ thiên đường rớt xuống địa ngục, vì cô cũng từng...

Mạc Ly thở dài, “Vậy sau đó thì sao? Sao nhà Văn Huyền lại vào ở đây? Sao cô biết Văn Huyền có thể giúp cô?”

“Tôi tuân thủ giao hẹn với Tô Mạt, cứ thế lẳng lặng chờ trong căn phòng này, đợi đến ngày đoàn tụ với chồng và con mình. Cho đến một ngày, tôi thấy cha mẹ bán căn này cho người khác, mà người chuyển tới chính là gia đình Văn Huyền. Ban đầu, phong ấn vẫn tốt, lúc Văn Huyền có thai thì tôi phát hiện phong ấn có phần lỏng lẻo, tôi nghĩ có thể cô ấy chính là cơ duyên kia. Tôi chưa bao giờ muốn làm hại cô ấy, tôi chỉ muốn tìm cô ấy giúp đỡ, tôi rất áy náy vì đã làm cô ấy sợ. Xin hãy chuyển lời xin lỗi của tôi tới cô ấy.”

“Nếu muốn xin lỗi thì tự nói đi.” Một giọng nói hờ hững vang lên từ cửa phòng ngủ, Tử Ngâm và Mạc Ly đồng thời nhìn ra cửa, Tô Mạt đang đứng dựa vào cửa, phía sau Tô Mạt là Văn Huyền và Minh Viễn.

Mắt Văn Huyền hoeen đỏ, là mới vừa khóc, cô ấy đã thấy Tử Ngâm nhưng trên mặt không hề có vẻ sợ hãi.

“Mọi người đến từ lúc nào? Sao tôi lại không cảm nhận được?”

Thấy Tô Mạt, Mạc Ly hơi kinh ngạc.

“Tôi bày kết giới, đương nhiên cô không cảm nhận được rồi. Nếu cần người ta giúp đỡ, dĩ nhiên phải cho người ta biết nguyên nhân kết quả chứ. Cô vừa rời đi không lâu, Văn Huyền đã hỏi tôi tại sao ma lại ám chị ấy, cho nên tôi dẫn chị ấy đến đây luôn, hơn nữa còn tạm thời giúp chị ấy mở mắt âm dương, để chị ấy có thể nhìn thấy hai người, nghe hai người nói chuyện.” Tô Mạt thần nhiên giải thích.

“Nhưng mà, Văn Huyền chỉ là một người bình thường, phải làm sao có thể giúp được nhà Tử Ngâm?” Mạc Ly cảm thấy càng lúc mình càng mơ hồ.

“Việc này à, cần cô và Văn Huyền phối hợp đấy.” Tô Mạt cười nhìn Mạc Ly đang hoang mang.

“Phối hợp? Phối hợp thế nào?”

“Còn nhớ lời tôi đã nói với cô ngày hôm qua không?”

Mạc Ly nhớ lại lời hôm qua Tô Mạt đã nói, “Cô nói là...”

“Tên thầy âm dương kia đã lấy tính mệnh để phong ấn con Tử Ngâm, nếu muốn giải phong ấn, nhất định phải có một giọt nước mắt của đứa trẻ âm dương hòa cùng một giọt máu của cha mẹ đứa trẻ đó. Đứa trẻ âm dương còn hiếm có hơn âm thai, là nghìn năm mới có một.”

Tâm trạng Tô Mạt không tệ, cô kiên nhẫn giải thích với Mạc Ly và những người đang ngỡ ngàng trong phòng.

“Đứa trẻ âm dương? Là thứ gì? Ôi trời, cô đừng úp mở nữa.” Mạc Ly gấp rút thúc giục.

“Đứa trẻ âm dương, tên cũng như ý, là âm dương giao thoa. Điều này thuộc về thiên cơ, nhưng bây giờ trời phạt cũng chẳng có ý nghĩa gì với tôi, cứ nói cho mọi người biết cũng được. Mạc Ly, có nhớ cô từng rơi một giọt nước mắt không? Ma vốn không có nước mắt, Kiều Dật rơi nước mắt bởi vì vợ và con bị hại, đó là nước mắt tinh thần, vốn cực kì hiếm có. Mà cô, khi tháng cô hồn tôi đưa cô đi đầu thai, nước mắt của cô hoàn toàn trở thành nước mắt âm dương, đến lúc đó chỉ cần tìm được ba mẹ tương lai của cô, lấy được máu của họ là có thể giải phong ấn. Nhưng trước tiên tôi sẽ giải phong ấn của Kiều Dật, dọn nhà cho anh ấy và Tử Ngâm trước. Dù sao người và ma khác nhau, họ sống ở đây lâu cũng không tốt cho Văn Huyền.” Thấy mọi người đều sốt ruột, Tô Mạt cũng không úp mở nữa giải đáp hết nghi ngờ.

“Thầy Tô, lúc trước cô nói tôi có thể giúp đỡ Tử Ngâm, nói cách khác tôi và Minh Viễn chính là ba mẹ của đứa trẻ âm dương sao? Cuối cùng là sao?” Văn Huyền lên tiếng hỏi.

“Tương lai anh chị sẽ sinh ra một cô bé, hôm nay chị mang thai, đứa con trong bụng chị thuộc về dương giới, còn Mạc Ly, cô ấy và anh chị có duyên máu mủ, hiện tại cô ấy là ma, thuộc về âm giới. Tôi sẽ sắp xếp cho cô ấy luân hồi trong tháng cô hồn, đến lúc đó nước mắt âm dương và máu của vợ chồng anh chị sẽ có thể giúp nhà Tử Ngâm đoàn viên.”

“Yên tâm đi, chúng tôi sẽ giúp đỡ họ.”

“Nếu như vậy, tôi sẽ giải phong ấn cho Kiều Dật trước”. Tô Mạt nói, đi đến vị trí chính giữa phòng ngủ nhẹ nhàng vung tay lên, bỏ kết giới ban đầu mình thiết lập. Một bình nhỏ xuất hiện trong tay cô, cô mở bình, luồng khí màu trắng bay ra, cho đến khi ngưng tụ thành dáng vẻ của Kiều Dật.

Tử Ngâm kinh ngạc nhìn cả quá trình.

”Cô... cô có thể thả Kiều Dật ra ư? Sao lúc ấy lại...”

“Lúc đó chị chết mang theo oán niệm trong lòng, ngay cả linh hồn cũng biến thành màu xám. Nếu như không để chị hi vọng, cuối cùng chị sẽ bị oán niệm quấy nhiễu, biến thành ác quỷ, chồng chị là vì chị nên mới bằng lòng để tôi phong ấn.”

“Có điều, Tử Ngâm à, chị đừng ôm hi vọng quá lớn, con của chị chưa chào đời đã bị tà phép cường chế lấy ra, cho dù giải phong ấn, sợ rằng... Sợ rằng không tồn tại ở thế giới này được, ngược lại có thể hồn phi phách tán. Ban đầu bởi vì chị có oán niệm, tôi lo nếu như nói với chị chuyện này có thể sẽ khiến tâm trạng chị không yên mà chuyển ác. Vì vậy tôi phong ấn Kiều Dật, lợi dụng thời gian từ từ bình ổn lại oán niệm của chị. Bây giờ, chị và Kiều Dật đã đoàn tụ, tôi phải nói cho chị rõ trước, nếu giải phong ấn thì đứa bé có thể hồn phi phách tán, còn nếu không giải thì con của anh chị cũng sẽ chịu đau khổ trong phong ấn. Quyền lựa chọn nằm trong tay anh chị, anh chị suy nghĩ cho thật kỹ đi.”

Kiều Dật nói với Tô Mạt, “Giải phong ấn đi, thay vì để con chịu khổ, chi bằng để cho con an tâm ra đi, chúng tôi biết chuyện đời không hoàn mỹ, bây giờ chúng tôi có thể ở bên nhau đã là hạnh phúc nhất rồi.”

Tô Mạt phát hiện gần đây tần suất mình thở dài ngày càng nhiều.

“Nếu như vậy, chúng ta dọn nhà cho đôi vợ chồng trẻ này trước đã. Cũng đâu thể ở đây mãi được, trước tiên theo tôi về tiệm đi. Đợi xử lý xong chuyện đứa bé, cùng thừa dịp tháng cô hồn sẽ đưa anh chị vào định cư tại Quỷ thành Phong Đô. Chắc, có điều nói trước nhé, trong tiệm của tôi có một tên thần kinh, đừng để ý đến anh ta. Anh ta có thể thấy ma, hai người chú ý một chút, Văn Huyền, chị và Minh Viễn nghỉ ngơi cho tốt, chờ đến ngày thích hợp, tôi sẽ đến tìm anh chị.”

Văn Huyền nghe vậy gật đầu, Tô Mạt sắp xếp xong tất cả rồi dẫn Tử Ngâm, Mạc Ly và Kiều Dật rời khỏi. Khi nhóm Tô Mạt rời đi, ở góc tối, một chàng trai trẻ cũng đứng dậy đi theo, anh vừa đi vừa không ngừng lẩm bẩm, “Em mới thần kinh đó, cả nhà em đều thần kinh.”

So với nhiều thành phố khác thì bầu trời đêm thành phố A xem như là đẹp nhất, ban đêm yên tĩnh và nhàn nhã, dĩ nhiên nếu như bỏ qua tình trạng trong nhà Tô Mạt hiện giờ thì tất cả đều hoàn mỹ.

Tô Mạt đưa ma về nhà, vừa vào cửa mùi thức ăn thơm phức đã khiến bụng cô kêu lên, cô cất tiếng chào Hàn Ngạo đang ở trong bếp rồi chạy lên lầu thay quần áo.

Hàn Ngạo đi ra khỏi bếp, nhìn thấy ba con ma đứng ở cửa thì không vui cho lắm, anh đứng đó lẳng lặng nhìn Tử Ngâm và Kiều Dật vừa mới gia nhập, mà hai người bị quan sát, nhớ được lời Tô Mạt nói với mình hôm nay dè dặt đứng đó chờ Hàn Ngạo đánh giá xong rồi bỏ qua cho họ.

Mạc Ly liếc nhìn rồi thản nhiên đi đến ghế sofa bên cạnh ngồi xuống.

Tô Mạt thay quần áo xong, vừa mới xuống lầu đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Trên bàn cơm thức ăn nóng hổi, trông rất ngon, bên ghế sofa một ma nữ mặc áo đỏ đang lười nhác ngồi tựa, tại cửa phòng bếp một anh chàng mặc tạp dề nhìn chăm chăm hai con ma đang đứng ở cửa, nhìn kỹ sẽ phát hiện ra đôi vợ chồng trẻ kia đang xấu hổ...

Tô Mạt đau đầu xoa trán, vội vàng xuống lầu đi đến bên cạnh Hàn Ngạo, kéo tay anh ngồi xuống bàn cơm.

“Anh sao thế? Không ngờ anh ở nước ngoài lâu như thế mà còn biết làm nhiều món ngon như vậy đấy. Tương lai ai có thể gả cho anh nhất định rất hạnh phúc.”

Tô Mạt nói xong cầm chiếc bát đặt bên cạnh xới cơm cho mình và Hàn Ngạo, sau đó ra hiệu bằng mắt bảo Tử Ngâm và Kiều Dật mau tìm nơi ở.

Hàn Ngạo thấy Tô Mạt xuất hiện, thoáng chốc vẻ mặt dịu đi rất nhiều.

“Anh không có hứng thú với người khác, cơm của anh chỉ nấu cho mình em thôi.” Nói xong, anh nhìn phản ứng của Tô Mạt với vẻ mong đợi.

“Anh ngốc à? Cũng đâu phải em gả cho anh, đừng mang em ra đùa nhé. Từ nhỏ đến lớn anh đều bắt nạt em, bây giờ lớn thế này rồi còn lấy em ra trêu chọc.” Tô Mạt nói một câu khiến Hàn Ngạo đảo mắt.

Tử Ngâm và Kiều Dật đứng ngoài cửa thấy ánh mắt nhìn mình chằm chằm cuối cùng cũng rời đi thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ngồi xuống ghế sofa.

“Xem ra thầy Tô nói không sai, bạn của cô ấy đúng là bệnh không nhẹ.” Kiều Dật nhỏ giọng rỉ tai vợ.

Hàn Ngạo bị Tô Mạt khéo léo từ chối lại nghe thấy Kiều Dật nói mình có bệnh, bèn quay ngoắt đầu lại nhìn chằm chằm Kiều Dật, vừa định cất lời thì lại bị Tô Mạt kéo đầu lại.

Tô Mạt đã xới cơm cho mình và Hàn Ngạo xong, vừa định ăn cơm thì Mạc Ly bay đến bên cạnh nhìn bọn họ, dường như Hàn Ngạo đã quen với sự tồn tại của Mạc Ly nên không buồn để ý, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Tô Mạt thì nhìn Mạc Ly, thản nhiên hỏi, “Nói đi, cô muốn hỏi gì?”

“Không có gì, chỉ thương hại cho ai đó thôi.”

Mạc Ly vừa nói vừa nhìn về phía Hàn Ngạo, dời ánh mắt đi, Tô Mạt nghi ngờ nhìn Mạc Ly.

“Cô thương hại ai? Cô nên thương hại cho người tốt bên cạnh anh ấy mới đúng, cô không biết anh ấy xấu xa thế nào đâu. Nhớ khi bé chúng tôi học chung một trường, lúc mới lên tiểu học có cậu em họ con chú anh ấy đến tìm anh ấy, nói là có người bắt nạt mình, nhờ anh ấy đánh giúp. Khi ấy tuổi còn nhỏ nên không hiểu nhiều chuyện, anh ấy đi theo cậu ấy, tôi lo lắng xảy ra chuyện nên cũng theo sau họ. Hôm đó trời âm u, bất cứ lúc nào cũng có thể mưa, họ tới một cái đình nhỏ, có hai ba đứa trẻ đang đợi ở đây. Thấy họ đến, hai đám vừa định lao vào đánh nhau thì trời lại đổ mưa lâm lâm, em trai Hàn Ngạo và mấy tên nhóc kia không để ý trời mưa, hăng máu xắn tay áo lên, vừa quay đầu lại đã không thấy Hàn Ngạo đâu nữa.”

“Ồ, vậy anh ta đi đâu?”

“Anh ấy đứng ở trong đình, dĩ nhiên trong đó còn có tôi. Tôi thấy trời mưa nên chạy vào đình để trú, em trai anh ấy quay đầu lại nhìn thấy ông anh mình không ra tay, ngược lại chạy vào trong đình thì hỏi, anh vào trong đình làm gì? Cô biết Hàn Ngạo trả lời thế nào không?”

Mạc Ly nhìn Hàn Ngạo vẫn đang hồ hững ăn cơm, lắc đầu.

Tô Mạt nói tiếp, “Hàn Ngạo nói, đừng đánh, trời mưa rồi mấy đứa cũng vào tránh mưa chung đi.”

“Phì, trời mưa và đánh nhau có liên quan gì chứ?”

“Đúng vậy đó, lúc ấy tôi cũng bối rối, mấy tên nhóc theo chân họ đánh nhau nghe thấy anh ấy trả lời như vậy thì hỏi thẳng, đánh nhau là đánh nhau, có liên quan gì đến trời mưa? Nhanh lên, ra đây chúng ta phân cao thấp.” Nói đến đây Tô Mạt ngừng lại, gấp một miếng thịt cho vào miệng, chậm rãi nhai.

“Sau đó thì sao? Hàn Ngạo nói gì?” Trên ghế sofa, Kiều Dật đồng tai nghe, không nhịn được cất tiếng hỏi.

Dường như Tô Mạt nhớ đến chuyện vô cùng thú vị, bật cười rồi nói tiếp:

“Lúc này Hàn Ngạo từ từ nhìn em mình và đám trẻ kia, nói một câu: Anh ghét trời mưa.”

Mạc Ly: “...”

Tử Ngâm: “...”

Kiều Dật: “...”

Trong nháy mắt cả phòng cảm giác như có một đám quạ đen bay qua, nhân vật chính trong câu chuyện vẫn đang ung dung ăn cơm thì bỗng thản nhiên nói một câu “Ừ, cơm Mạc Mạt xới vẫn là ngon nhất.”

12. Chương 12: Chương 5

Trong căn phòng mờ tối, trên chiếc giường chất đầy thú nhồi bông là một bóng dáng bé nhỏ đang cuộn tròn, ôm trong ngực một con gấu Teddy màu nâu đáng yêu.

Bỗng nhiên điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, người trên giường tiện tay cầm lấy gấu Teddy, tìm đúng chỗ điện thoại di động, sau đó chuyển điện thoại di động đến vị trí không xa, đặt Teddy đè lên điện thoại. Như thể làm vậy là có thể ngăn âm thanh lại. Làm xong tất cả, cô lại lôi một con gấu khác ra rồi chậm chạp dịch người về giữa giường, hài lòng ôm gấu bông vào ngực định ngủ tiếp.

Nhưng rõ ràng người gọi điện không hề có ý định bỏ cuộc, chuông điện thoại vẫn réo không ngừng, người ngủ trên giường đành phải tìm điện thoại, nhấn nút trả lời.

Điện thoại vừa kết nối, không đợi cô nói gì, bên kia vọng đến một giọng nữ lạnh lạnh, “Mặt Mặt, mình đã về rồi, chuẩn bị tiếp giá đi, một giờ chiều máy bay sẽ đáp xuống thành phố A, đừng đến trễ nhé.” Nói xong liền cúp máy.

Người trên giường có lẽ đang tiêu hóa tin tức vừa mới nghe được, dường như đã thông suốt nội dung, đột nhiên bật dậy. Bởi vì bật dậy quá mạnh, cộng thêm vừa rồi đã nhích đến mép giường, nên ai đó đành hôn sàn nhà.

“Á...”

Tô Mặt xoa mũi bò dậy, chú gấu Teddy cô vừa dùng để che điện thoại lại như trả thù, đúng lúc rơi xuống lên đầu cô, dường như bị gì đó kích thích, cô không đưa tay kéo gấu bông ra mà sững sờ ngồi dưới sàn. Tiếng nói mới vừa rồi... Sao cậu ấy lại quay về?

Một giờ chiều, sân bay thành phố A.

Hàn Ngạo đi theo Tô Mặt đợi trong đại sảnh sân bay, có lẽ bởi vì sáng nay chưa ngủ đủ giấc nên bây giờ Tô Mặt gục lên gục xuống, như có thể ngã xuống đất bất cứ lúc nào.

Hàn Ngạo đưa tay ôm Tô Mặt, sau đó ngả đầu cô vào vai mình để cô ngủ thoải mái hơn, xong xuôi hết thấy anh nhìn đồng hồ rồi ngẩng đầu lên nhìn khắp sân bay, cách đó không xa, một cô gái xinh đẹp đang khoanh tay nhìn họ, bên cạnh còn đặt một chiếc vali màu trắng.

Hàn Ngạo cẩn thận quan sát đối phương, hình như anh không biết cô gái này thì phải, cô ấy mặc một chiếc váy dài màu trắng, vạt váy chấm mắt cá chân, chân đeo một chiếc lắc xinh xắn thoát nhìn rất đáng yêu.

Cô gái để mái ngang, tóc dài thẳng rủ xuống trước ngực, trên gương mặt trái xoan nhỏ nhắn đeo một cặp mắt kính, vì vậy cũng không nhìn ra đôi mắt lớn bé thể nào, rõ ràng cô đang quan sát Hàn Ngạo, dường như đã đánh giá xong, cô kéo hành lí đi về phía họ.

Có lẽ cảm giác được điều gì đó, Tô Mặt mơ màng mở mắt, nhìn thấy cô gái đang đi về phía mình, đột nhiên tỉnh táo rồi đứng phắt dậy.

Cô gái thấy Tô Mặt đứng dậy thì bước nhanh hơn, đi đến cạnh Tô Mặt, ôm lấy cô.

“Mặt Mặt, mình đã về rồi, ha ha.”

Hàn Ngạo nhìn một loạt phản ứng của Tô Mặt, biết đây chính là nguyên nhân cô đến sân bay, nhưng thấy cô gái kia ôm chầm lấy cô thì trong lòng anh liền khó chịu, dù anh có muốn ôm cũng không thể ôm liền, sao lại để cho người khác giành trước chứ? Anh đứng dậy kéo Tô Mặt ra phía sau mình rồi đưa tay ra.

“Chào cô, tôi là Hàn Ngạo.”

Cô gái thấy Hàn Ngạo hành động như vậy cũng không tức giận, đưa tay ra bắt, “Chào anh, tôi là Đào Tử, là người quan trọng nhất của Tô Mặt.”

Như muốn chọc tức Hàn Ngạo, Đào Tử cố ý nhấn mạnh ba chữ “quan trọng nhất”.

Quả nhiên Hàn Ngạo nghe xong liền tức tối nhìn Đào Tử, tuy hai người vẫn đang bắt tay nhau song vẫn nhìn ra được sự tranh đấu đang diễn ra kịch liệt trong ánh mắt họ. Tô Mạt bên cạnh không hiểu được tình hình đành chen giữa, mỗi tay kéo một người, sau đó quay đầu về phía Đào Tử, “Sao cậu lại trở về?”

Tô Mạt xuất hiện cắt ngang cuộc chiến tranh bằng mắt của hai người, Đào Tử nghe thấy câu hỏi của Tô Mạt thì cười cười, “Không phải là vì gần đến tháng cô hồn sao? Mtnh nghĩ cậu nhất định sẽ có rất nhiều chuyện để xử lí, mình lo cậu...”

Đào Tử còn chưa nói hết đã bị Tô Mạt ngắt ngang, “Đúng rồi, cậu có đói bụng không? Tối muốn anh món gì? Tổ bảo Hàn Ngạo làm cho cậu.”

Đào Tử thoáng sửng sốt, không hiểu vì sao Tô Mạt lại ngắt lời mình, cô nhìn sang Hàn Ngạo bên cạnh, dường như hiểu ra gì đó, không nói tiếp nữa.

Hàn Ngạo bị điểm danh, nghe thấy Tô Mạt chỉ định mình nấu cơm cho người khác, rõ ràng không bằng lòng, anh kéo tay Tô Mạt lắc qua lắc lại, “Em yêu, sao em nỡ nhẫn tâm bắt anh làm cu li cho người khác vậy?”

Tô Mạt buồn cười nhìn Hàn Ngạo, người này lại giở trò nữa rồi.

“Coi như là làm vì em có được không?”

Hàn Ngạo gật đầu ưng thuận, không còn đáng về cự nự nữa, ánh mắt nhìn Tô Mạt vô cùng dịu dàng, Tô Mạt ngượng ngịu quay đầu về phía Đào Tử, “Vậy chúng ta về nhà thôi.”

Sau đó cô kéo Đào Tử, ra hiệu Hàn Ngạo kéo hành lí, ba người rời khỏi sân bay.

Về đến nhà, thấy ba con ma đang ngồi trên sô pha, Đào Tử khó hiểu nhìn Tô Mạt.

“Đây chính là vài chuyện cần làm trong tháng cô hồn, áo đỏ là Mạc Ly, cần đưa cô ấy đi luân hồi. Tử Ngâm và Kiều Dật, dọn nhà cho họ, đưa họ đến Phong Đô định cư.”

“Còn chuyện nào khác không? Gần đây cậu có gì...”

“Hàn Ngạo, anh ra chợ mua thức ăn có được không? Buổi tối em muốn ăn cánh gà cola, sườn xào chua ngọt và món canh tử của anh nữa.” Tô Mạt lại ngắt lời Đào Tử, sau đó quay sang nói với Hàn Ngạo đang kéo vali trắng mới bước vào cửa.

“Ừ, vậy bây giờ anh đi đây, em ngoan ngoãn chờ ở nhà nhé.”

Tô Mạt gật đầu, chào đám ma trên ghế sô pha rồi lôi Đào Tử lên lầu vào phòng ngủ.

“Tại sao cậu cứ ngắt lời mình?” Cuối cùng chỉ còn lại hai người, Đào Tử thắc mắc nhìn Tô Mạt.

“Mình không muốn để Hàn Ngạo biết tình trạng của mình, không muốn anh ấy lo lắng cho mình thôi.”

“Ôi, cũng tại mình, nếu không phải là do mình, cậu cũng sẽ không...”

“Đừng nói như vậy, nếu như không phải cậu thì bây giờ mình vẫn còn mang tính cách tự kỉ trầm mặc trước kia, huống chi tình trạng hôm nay cũng không trách cậu được, gần đến tháng cô hồn rồi, nghĩ đến người kia sẽ không từ bỏ ý định, cậu trở về cũng tốt, có thể giúp mình một tay. Hàn Ngạo không biết những thứ này, anh ấy chỉ là một người bình thường, cho nên mình không muốn anh ấy bị cuốn vào.”

“Người bình thường?” Đào Tử lặp lại lời Tô Mạt, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ chỉ có Tô Mạt ngây thơ mới cho rằng cái tên kia là người bình thường thôi.

Đào Tử cười cười, nếu như là tên Hàn Ngạo kia, ắt hẳn Mạt Mạt mãi mãi có thể giữ được sự ngây thơ của cô ấy. Người đàn ông này có thể bảo vệ cô ấy thật tốt, có thể tìm được một người luôn luôn sẵn lòng bao dung mình thật không dễ dàng. Đoán chừng tình hình bây giờ là phải làm sao để giúp Mạt Mạt giải quyết được nguy cơ, xem ra nếu có thời gian phải thử nói chuyện rõ ràng với Hàn Ngạo, có lẽ anh ta cũng nhìn ra được Mạt Mạt có chuyện giấu mình.

“Đào Tử? Cậu đang nghĩ gì thế?” Tô Mạt thấy Đào Tử mãi không có phản ứng gì, cất tiếng hỏi.

“Không có gì, đang suy nghĩ một số chuyện, ba con ma ở dưới nhà là sao thế? Muốn đưa đôi đó vào Phong Đô có được không?”

“Ừ, không thành vấn đề, đến lúc đó tự mình đi một chuyến là được.” Tô Mạt kể đầu đuôi câu chuyện của Kiều Dật và Tử Ngâm cho Đào Tử nghe, “Nói ra họ cũng là người bị hại cho nên coi như giúp họ một tay, còn phần khác, nếu như không phải để đối phó mình, người đó sẽ không chú ý đến một âm thai nho nhỏ mà sai khiến kẻ khác ra tay.”

“Cũng được, nếu vậy cứ đưa đến Phong Đô, thế cô nàng mặc đồ đỏ thì sao? Cô đó không dễ chọc đâu.”

Tô Mạt suy nghĩ một lát rồi thở dài nói tiếp, “Cô ấy à? Cô ấy cũng là một người đáng thương.”

Người trên lầu vẫn đang nói chuyện, mà dưới lầu, trải qua mấy ngày sống chung, Mạc Ly, Tử Ngâm và Kiều Dật cũng đã quen thân.

Tử Ngâm nhìn lên trên lầu, Tô Mạt và cô gái vừa đến vẫn còn tán gẫu trong phòng ngủ, bèn kéo tay Mạc Ly hỏi, “Mạc Ly, cô cũng biết chuyện của nhà chúng tôi rồi, tôi rất tò mò, nhìn cô khi còn sống cũng xấp xỉ chúng tôi, sao lại thành ra thế này?”

Mạc Ly nghe thấy Tử Ngâm hỏi thân thế thì buồn bã kể lại, “Tôi à? Từ nhỏ tôi đã là con một trong nhà, cũng như cô đều là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ, khi nhỏ dù tôi làm gì cũng thuận buồm xuôi gió, cha mẹ thỏa mãn hết mọi nhu cầu của tôi nhưng đôi khi tôi không hiểu chuyện, còn chê họ luôn quản thúc chặt chẽ, bây giờ nghĩ lại thật hối hận. Cứ thế đến lúc tôi vào đại học, khi ấy đám sinh viên đều thích cầu cơ gì đó, tôi vừa mới lên năm nhất, thoát khỏi cuộc sống trung học nặng nề, thấy chuyện mới lạ dĩ nhiên muốn thử nên hẹn các bạn chung phòng buổi tối cùng chơi.

Mấy đứa con gái chúng tôi chọn một phòng tự học bị khóa trong trường, quyết định thời gian là tám giờ tối.

Buổi tối, chúng tôi không có tiết học, nên vừa ăn xong chúng tôi lấy đồ đã chuẩn bị đi đến phòng tự học đó.

Phòng chúng tôi gồm bốn người, chúng tôi xếp hạng là Lão Đại, Lão Nhị, Lão Tam, tôi nhỏ nhất cho nên là Lão Tứ.

Bọn nữ sinh chúng tôi vây quanh một cái bàn, đặt dụng cụ lên, bởi vì lo lắng người khác phát hiện nên chúng tôi không bật đèn mà đốt vài cây nến, sau đó bốn người chúng tôi đồng thời đặt tay lên đĩa, niệm chú cầu cơ.

Bởi vì đều là nữ sinh chưa tới đôi mươi nên chúng tôi đều rất hăng hái, nhưng không ngờ rằng, lòng hiếu kỳ này cuối cùng khiến bốn chúng tôi kẻ thì chết người thì điên.”

Nói đến đây, vẻ mặt Mạc Ly hiện lên nỗi sợ hãi.

”Có lẽ mất khoảng nửa tiếng, đang lúc chúng tôi mất kiên nhẫn thì con cơ trên bàn bỗng nhúc nhích, chúng tôi rất phấn khởi, lú lú hỏ hỏ vấn đề mình muốn biết, nó đều trả lời rõ mồn một.

Đúng lúc này, Lão Tam lại bất chợt hỏi điều cấm kị lớn nhất của cầu cơ, đó chính là vì sao nó chết. Mới đầu nó không có phản ứng, chúng tôi đều nhìn Lão Tam với vẻ trách móc, không ngờ con cơ bỗng di chuyển mãnh liệt làm bốn người bọn tôi sợ đến mức cùng bỏ tay ra, nó chạy vài vòng rồi rơi xuống đất bể nát.

Mấy người bọn tôi hoảng hồn nhìn con cơ vỡ tan tành, tôi chợt phát hiện tờ giấy trắng kia hình như có gì đó, đến khi tôi cầm lên mượn ánh nến nhìn kỹ, hóa ra con cơ đã vẽ trên trang giấy một chữ ‘Chết’ rất đậm, chúng tôi kinh hãi cầm lấy nến bỏ chạy về phòng ngủ.

Sau vài ngày không có chuyện gì quái gì xảy ra, bọn tôi thở phào nhẹ nhõm, cho rằng chuyện đã qua rồi, không ngờ rằng chuyện kinh khủng sắp xảy ra.

Mới đầu, buổi tối mấy người chúng tôi đều thấy ác mộng giống nhau. Trong mơ, một cô gái mặc đồ đỏ đuổi theo chúng tôi, chúng tôi đều rất sợ, lại không biết giải quyết thế nào, Lão Tam không chịu được áp lực nên tạm nghỉ học về nhà, không được vài ngày thì nghe nói cậu ấy đã bị điên.

Ba người chúng tôi sợ song không dám nói cho người lớn nghe, cho nên hỏi tìm thầy âm dương, nhưng mà đi xem mấy người thì họ đều lắc đầu hết.

Tôi cảm thấy tuyệt vọng, đúng lúc này có rất nhiều cảnh sát đến trường học, hỏi ra mới biết Lão Nhị phòng chúng tôi tự sát ngay trong căn phòng tự học mà chúng tôi chơi cầu cơ, khi chết cậu ấy còn mỉm cười. Tôi và Lão Đại rất sợ, chúng tôi biết người tiếp theo chính là mình.

Chúng tôi không có cách giải quyết, cũng không ai đến giúp chúng tôi cả.

Tôi muốn về nhà tuy nhiên tôi sợ mang đến vận rủi cho người thân, buổi chiều hai ngày sau khi Lão Nhị chết, Lão Đại gặp tai nạn giao thông. Người trong trường đều nói phòng chúng tôi bị ám, người nhà tôi biết được chuyện này cũng chạy đến xin cho tôi tạm nghỉ học, tôi theo ba mẹ về nhà, mỗi ngày đều lo lắng mình sẽ như ba người bạn kia. Một ngày, hai ngày, thời gian càng dài tôi cảm giác thần kinh mình càng căng thẳng, mãi cho đến một ngày...

Mạc Ly run rẩy ôm lấy mình.

”Cho đến một ngày khi tôi tỉnh lại, phát hiện mình đã trôi lơ lửng trên không trung, cha mẹ tôi ôm tôi gào khóc, tôi không hiểu tại sao, muốn an ủi họ lại phát hiện tay tôi chỉ có thể xuyên qua họ mà thôi, không thể chạm vào cha mẹ được, thậm chí tôi còn không rõ mình đã chết như thế nào. Tôi bắt đầu oán hận, oán hận mọi người tại sao lại tạo ra trò chơi này, tại sao tôi phải chết khi còn quá trẻ như vậy.

Cho nên tôi lơ lửng trong trường hù dọa những sinh viên mới, tôi cơ hồ muốn giết hết toàn bộ bọn họ. Vào một ngày, khi tôi thật sự ra tay với một cô bé thì tôi gặp được Mạt Mạt, cô ấy ngăn tôi, chẳng những không làm hại tôi còn đưa tôi đi gặp ba mẹ mình, tuy họ không cách nào nhìn thấy tôi nhưng cha mẹ đã thức tỉnh trái tim lầm lạc của tôi. Tôi khóc, đáng tiếc ma không có nước mắt, cơ mà có lẽ là do tôi thật sự tình nguyện nên một giọt nước mắt của tôi đã rơi vào tay Mạt Mạt. Tôi nhìn cha mẹ, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, vậy mà họ đã già đi rất nhiều, tôi rất hối hận tại sao lúc mình có lại không biết quý trọng. Về sau thì tôi đi theo Tô Mạt, xem cô ấy xử lý đủ loại chuyện cho đến khi gặp hai người.”

“Cô bé đáng thương.” Tử Ngâm thương cảm ôm lấy Mạc Ly, an ủi cô.

Giống với hai ma nữ thổ lộ tâm sự dưới lầu, trên lầu Tô Mạt cũng đã kể xong chuyện của Mạc Ly cho Đào Từ, Đào Từ có điều thắc mắc, “Cuối cùng Mạc Ly chết ra sao?”

“Vốn là mấy cô gái này không phải chết, nhưng có lẽ người đó muốn lấy số lượng lớn linh hồn để tế luyện thứ gì đó đối phó mình, đến lúc mình phát hiện chỉ kịp cứu được linh hồn Mạc Ly thôi.”

“Tế luyện cái gì?”

“Mình cũng không biết, cứ đến đâu thì hay đến đó vậy.”

“Nhưng mà thân thể của cậu?”

“Không sao, một thời gian nữa mới đến Thiên Niên Kiếp, mình sẽ tận lực xử lý những chuyện này trước, cậu yên tâm đi. Hiện tại, cậu cần giúp mình dự trừ những tình huống có thể xảy ra bất ngờ khi tháng cô hồn đến, còn bây giờ đi xuống lầu, chờ ai đó về nấu cơm cho bọn mình ăn thôi. Nói đi, sao lâu như vậy mới trở về hả?”

Tô Mạt nói xong bèn đi xuống lầu dưới, Đào Từ dường như phát hiện ra chuyện gì thú vị, sau khi liếc nhìn ra ngoài cửa sổ cũng đi theo Tô Mạt.

Lúc này, ngoài cửa sổ, vẻ mặt Hàn Ngạo có phần nghiêm trọng, Thiên Niên Kiếp ư? Thân thể Mạt Mạt xảy ra vấn đề gì? Xem ra phải nói chuyện rõ ràng với Đào Từ kia xem sao, Hàn Ngạo quyết định xong thì quay người rời khỏi vị trí vừa rồi.

13. Chương 13: Chương 6 (1)

Tháng Bảy âm lịch là tháng cô hồn theo phong tục dân tộc.

Nghe nói vào Mười ba tháng Sáu hằng năm, Địa Tạng Vương Bồ Tát trông coi địa ngục sẽ mở cửa địa ngục, thả quỷ đói ra, mãi cho đến ngày Mười ba tháng Bảy mới đóng cửa địa ngục lại. Để cân bằng hai giới âm dương, người - quỷ bình an, lúc cửa địa ngục mở rộng, quỷ sai địa phủ sẽ đến nhân gian, duy trì trật tự.

Hằng năm vào thời khắc này, những người có chút hiểu biết về âm dương mới có thể dễ dàng qua lại giữa hai giới. Ngày đầu tiên của tháng cô hồn cũng chính là ngày mừng Một tháng Bảy, ngày cửa địa phủ mở rộng.

Vừa qua nửa đêm, Tô Mạt đứng trên lầu nhà mình nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên phố thỉnh thoảng có vài chiếc xe phóng qua người đi đường qua lại, nhưng có thể vì đang là tháng cô hồn nên bước chân cũng nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Có lẽ trong mắt người khác, lúc này đường phố chẳng thay đổi gì. Nhưng trong mắt Tô Mạt, vừa qua nửa đêm, trên đường bắt đầu xuất hiện nhiều người muôn hình vạn trạng. Trong số họ có già, có trung niên, thanh niên, thiếu niên, thậm chí trẻ con chưa đầy tháng cũng có, cảnh tượng có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

“Hình như tháng cô hồn mỗi năm đều như vậy? Yêu ma quỷ quái hoành hành ngang ngược. Hi, quỷ sai cũng vất vả đây.” Tô Mạt lẩm bẩm một mình.

“Tháng cô hồn đã đến, cửa địa ngục đã mở, cũng nên chuẩn bị chuyện Mạc Ly. Có điều, trước tiên còn có việc quan trọng phải làm hơn nhiều, đó chính là... mình phải đi ngủ thôi, mệt quá rồi.”

Tô Mạt ngáp dài, không để ý đến cảnh tượng ngoài cửa sổ nữa, cô quay người trở lại chiếc giường lớn của mình, chọn một con gấu bông màu trắng ôm vào trong lòng.

“Ừm, ái khanh, tối nay đến lượt khanh thị tắm nhé.” Nói xong, cô ôm gấu bông, sau đó kéo tấm chăn mỏng lên, chuẩn bị gặp Chu Công.

“Aaaa!”

Một tiếng thét chói tai phá vỡ vẻ yên tĩnh của buổi sớm mai, Tô Mạt trên giường mơ màng mở mắt, cầm điện thoại đi động bên giường xem thời gian. Ôi, mới bảy giờ đúng!

Chắc lại là hai người kia rồi, sáng nào cũng đấu khẩu nên xem thời sự hay là chương trình thể thao, cãi nhau mãi như vậy không mệt sao, giờ này ngủ mới tốt chứ! Nghĩ đến đây, Tô Mạt trở mình, tiếp tục ngủ say.

Dưới lầu, Hàn Ngạo ra dấu im lặng với Đào Tử đang hét ầm ĩ, sau đó chỉ chỉ lên lầu ý bảo Tô Mạt còn đang ngủ, Đào Tử thở phì phò nhìn Hàn Ngạo.

“Anh nói đi, anh muốn làm loạn đến mức nào? Sáng nào giờ này cũng là thời gian tôi xem thời sự, sao ngày nào anh cũng giành tì vi với tôi vậy?”

Hàn Ngạo nhìn Đào Tử, chớp chớp mắt vô tội.

“Đâu có, sáng nào giờ này tôi cũng xem kênh thể thao cả, cô làm gì vừa đến đã giành với tôi, bắt nạt người ta cũng không đến mức đó chứ.”

“Anh...” Đào Tử chỉ vào Hàn Ngạo mãi mà không nói được lời nào, cô buông tay xuống, bắt đầu đi lên lầu, Nếu ai đó không cho tôi xem tì vi, tôi sẽ...”

Hàn Ngạo nhìn thấy Đào Tử đi lên lầu, vội vàng đi đến kéo Đào Tử, nhấn cô ngồi xuống sofa.

“Ôi, người đẹp Đào Tử yêu quý, tiểu nhân biết sai rồi, buổi sáng ngài nói nhảm với tiểu nhân lâu như vậy chắc là đói bụng rồi phải không? Xin ngài chờ một chút, tiểu nhân chuẩn bị bữa sáng cho ngài liền, ngài chắc cũng biết rõ hậu quả lên lầu đánh thức Mạt Mạt mà, vì an toàn của hai ta, xin đại nhân đừng chấp tiểu nhân, yên tâm xem thời sự đi nhé.”

Hàn Ngạo liếc nhìn vị trí gian phòng Tô Mạt, sau đó cam chịu đeo tạp dề vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

Đào Tử nhìn bóng lưng Hàn Ngạo cười khúc khích, cũng biết chiêu này là hiệu nghiệm nhất. Cái tên Hàn Ngạo này giả heo ăn cỏ, ngoài mặt thì có vẻ như vô hại, trên mặt luôn nở nụ cười hòa nhã nhưng thật ra

là người đàn ông lạnh lùng đến tận xương, có thể khiến anh ta hạ mình cũng chỉ có giờ ra đòn sát thủ là Tô Mạt thôi. Xem ra, cô phải sớm tìm cơ hội thích hợp nói cho anh ta biết chuyện của Tô Mạt mới được.

Không bao lâu sau, Hàn Ngạo đã chuẩn bị xong bữa sáng, anh nhìn Đào Tử đang ngồi trên sofa chăm chú xem thời sự, cười khổ đi đến bên cạnh, vỗ vai cô.

“Đi gọi Tô Mạt dậy ăn sáng đi.”

Đào Tử quay người nhìn Hàn Ngạo lại nhìn hướng phòng Tô Mạt, lắc đầu.

“Tôi không muốn đi, anh đi đi.”

“Ồ, đàn ông như tôi sáng sớm vào phòng con gái người ta không hay đâu, cô đi thì hơn.” Hàn Ngạo ngẩng đầu nhìn lên phòng Tô Mạt trên lầu, sau đó lắc đầu từ chối.

“Thôi đi, lúc tôi không có ở đây chẳng lẽ anh cũng không lên gọi sao, anh đi đi.” Thấy Hàn Ngạo lắc đầu, Đào Tử lườm anh, tức giận tiếp tục thoái thác.

“Cô nhìn đi, bây giờ là mùa hè, ăn mặc cũng mát mẻ hơn đúng không? Phải phiền cô cất công rồi, đi đi mà.”

Hai người trong phòng khách cứ đùn đẩy nhau mãi chuyện ai sẽ đánh thức Tô Mạt.

“Hai người đang làm gì thế?” Kiều Dật mới từ ngoài cửa bước vào đã nhìn thấy hai người nhường qua nhường lại thì tò mò hỏi.

Phải biết rằng, hai người này bình thường cứ như là nước với lửa, chỉ một chuyện con con cũng phải phân cao thấp, vậy mà bây giờ nhường nhịn lẫn nhau như vậy đúng là chuyện lạ hiếm thấy. Nhóm Kiều Dật chỉ dám đứng ngoài cửa là vì mỗi ngày Hàn Ngạo đều nhìn chăm chăm vào ba con ma họ khiến họ không được tự nhiên, sau khi Đào Tử đến thì họ dời đến tiệm của Tô Mạt ở, thỉnh thoảng đến đây, hôm nay là tháng cô hồn nên họ đến để bàn bạc xem tiếp theo sẽ được sắp xếp thế nào.

“Chúng tôi đang bàn xem ai lên lầu gọi Mạt Mạt dậy.” Hàn Ngạo và Đào Tử ngừng nhường nhau, nhìn ba con ma vừa mới vào trả lời.

“Không phải chỉ là chuyện ai đi gọi Tô Mạt dậy thôi sao? Sao lại rối rắm như vậy? Tôi đi gọi giúp hai người.” Kiều Dật nói rồi không đợi trả lời đã nhẹ nhàng lướt lên lầu.

Lúc Hàn Ngạo và Đào Tử muốn cản lại thì đã không còn thấy bóng dáng Kiều Dật đâu cả, hai người nhìn thoáng qua Tử Ngâm và Mạc Ly bên cạnh, nhún vai bất đắc dĩ.

Đào Tử thở dài, quan sát động tĩnh phòng Tô Mạt, Hàn Ngạo thì chạy thẳng vào bếp trốn như chỉ một lát nữa thôi sẽ xảy ra chuyện gì vô cùng bí hiểm vậy.

Mạc Ly và Tử Ngâm nhìn phản ứng của hai người thì lấy làm lạ, còn chưa kịp hỏi đã thấy Kiều Dật bay vút ra khỏi phòng Tô Mạt, một ngọn lửa mang hình dáng Phượng Hoàng bay theo phía sau anh, dù Kiều Dật có chạy đến đâu, Phượng Hoàng Hỏa cũng sẽ đuổi theo ngay lập tức.

Kiều Dật sợ đến mức gào lên thảm thiết, vì Phượng Hoàng Hỏa có thể đốt hết tất cả tà vật, bản thân Kiều Dật lại là ma, một khi bị dính lửa thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Đào Tử nhìn Kiều Dật không ngừng né tránh, vội vàng hét lên, “Chi cần anh tiếp tục chạy thì ngọn lửa sẽ đuổi theo, nhưng không gây thương tích gì đâu. Tuy nhiên tuyệt đối đừng dừng lại, nếu dừng lại, ngọn lửa sẽ lập tức cho anh nếm trải cảm giác đau đớn khi bị thiêu cháy đấy.”

Nhìn Kiều Dật xui xẻo, cuối cùng Tử Ngâm và Mạc Ly cũng hiểu được nguyên nhân Hàn Ngạo và Đào Tử cứ một mực đùn đẩy ai là người đi gọi Tô Mạt dậy, xem ra họ đều đã trải qua đau khổ như vậy cho nên trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Mạc Ly che miệng cười trộm, xem như mình may mắn, cho dù đã từng nhao nhao đánh thức Tô Mạt khi vừa sáng sớm song chưa từng chịu khổ như vậy.

Tử Ngâm nhìn Kiều Dật không ngừng chạy trốn, tuy biết ma sẽ không cảm thấy mệt nhưng cô vẫn đau lòng, vội vàng gọi với lên trên lầu, “Mạt Mạt, Kiều Dật biết sai rồi, cô bỏ qua cho anh ấy đi.”

Đường như nghe thấy tiếng gọi của Tử Ngâm, ngọn lửa Phượng Hoàng ngưng đuổi theo, từ từ tiêu tan.

Kiều Dật nhìn thấy ngọn lửa biến mất, vẫn chưa hết kinh hồn vổ vổ lồng ngực mình, ngồi bệt xuống sàn nhà, Tử Ngâm vội vàng dìu anh lên sofa, vuốt lưng cho anh.

Đám người dưới nhà nghe thấy tiếng cửa phòng lạch cạch mở ra thì nhìn lên lầu.

Tô Mạt vẫn còn trong trạng thái mơ ngủ, tóc dài xõa đến eo, mặc bộ quần áo ở nhà in hình đám gấu nhỏ, chân còn kéo lê xệt đôi dép có hình gấu Teddy loạng choạng đi xuống, cô nhìn đám người trong phòng khách, sau đó ngồi trước bàn ăn.

Hàn Ngạo vừa thấy Tô Mạt xuống lầu liền vội vàng vào bếp dọn thức ăn đã chuẩn bị lên bàn.

“Hôm nay là ngày đầu tiên của tháng cô hồn, Tử Ngâm, Kiều Dật, anh chị đừng vội, tối nay tôi đưa Mạc Ly đi luân hồi trước rồi từ từ giải quyết chuyện của anh chị.” Tô Mạt vừa ăn sáng vừa chậm rãi nói kế hoạch của mình với ba hồn ma.

Kiều Dật và Tử Ngâm thoáng nhìn nhau rồi gật đầu, Mạc Ly nghe thấy tối nay sẽ phải chia xa mọi người nên có chút luyến tiếc, cô nhìn mọi người muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Đừng buồn Mạc Ly, đây là chuyện tốt cho cô, uống canh Mạnh Bà xong tuy cô sẽ quên hết tất cả những chuyện đã xảy ra, duyên phận con người thần kì là vậy, cô đừng nghĩ quá nhiều, tôi biết cô không nỡ xa chúng tôi nhưng đời này không có buổi tiệc nào không tàn, chia ly là chuyện không thể tránh khỏi. Đợi đến tối tôi sẽ đưa sổ mệnh của Tiêu Hàn đã lấy được trước đó cho cô, có thể bảo vệ cô kiếp sau cả đời yên ổn, tôi cũng an tâm. Đào Tử, cậu đi chuẩn bị chút rượu trà, hôm nay là ngày mở cửa địa phủ, dù sao cũng phải cúng tế một chút. Sau đó chuẩn bị ít vàng mã cho mình, để tránh sai sót mình gặp phải khi đưa Mạc Ly đi luân hồi.”

Đào Tử gật đầu, đứng dậy đi chuẩn bị đồ Tô Mạt căn dặn.

“Hàn Ngạo, tuy anh có thể thấy ma có điều dù sao cũng không thông thạo âm dương, hôm nay là ngày mở cửa địa ngục, anh nên ở yên trong nhà, em đã thiết lập kết giới sẽ không có ai xông vào đây được đâu.”

Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt, không nói tiếng nào chỉ lẳng lặng gật đầu.

“Về phần Tử Ngâm và Kiều Dật, anh chị muốn ở đâu cũng được chỉ cần yên lặng chờ đợi thôi, tôi cũng đã lập kết giới trong tiệm, anh chị không cần lo lắng. Chỉ cần xử lí xong chuyện Mạc Ly thì tôi sẽ giúp anh chị đến Quỷ thành Phong Đô.” Tô Mạt tỉ mỉ sắp xếp tất cả mọi chuyện.

“Mạt Mạt, hai vợ chồng tôi tin cô, đợi khi trời tối thêm chút nữa chúng tôi sẽ trở về tiệm.”

Tô Mạt gật đầu, sắp xếp xong tất cả thì tiếp tục ăn sáng, mọi người tán gẫu về những chuyện mình tai nghe mắt thấy, cả nhà quây quần bên nhau vui vẻ hòa thuận.

Cũng trong lúc đó, không ai phát hiện, bên ngoài căn nhà có một con hạc giấy màu đen đang vỗ cánh phành phạch bay về phương xa.

Lúc này, một âm mưu cực lớn cũng sắp bắt đầu.

Màn đêm buông xuống, vì tối nay phải đưa Mạc Ly đi luân hồi nên mọi người đều chuẩn bị kỹ càng từ sớm.

Theo lời Tô Mạt căn dặn vào buổi sáng, Đào Tử đã chuẩn bị vật phẩm cúng tế đơn giản cùng với một tờ giấy chú ngữ quá âm (*).

(*) Quá âm: Còn được gọi là lên đồng, đuổi ma... tùy theo khu vực mà có cách gọi riêng, ý nghĩa là từ dương gian đi đến âm phủ.

Thấy Đào Tử đã chuẩn bị ổn thỏa, Tô Mạt nhận lấy giấy quá âm rồi cẩn thận cất đi, tuy vào địa phủ không phải là chuyện kì lạ gì với cô nhưng khó tránh khỏi việc bị quỷ sai nghiêm túc tra xét, phòng ngừa chuyện bất trắc bao giờ cũng tốt.

Cất tờ giấy xong, Tô Mạt xem qua đồ cúng tế rồi nói với Đào Tử, “Đào Tử, chuyện cúng tế phải làm phiên cậu rồi, mình đưa Mạc Ly đi trước đây.”

Đào Tử gật đầu, “Yên tâm đi, khi mình cúng xong sẽ canh giữ bên cạnh cậu, phòng ngừa tà ma quấy nhiễu.”
Nói xong Đào Tử cầm vàng mã, thức ăn, cơm rượu đã chuẩn bị, rời khỏi nhà Tô Mạt đi cúng.

Vốn những thứ này chỉ cần làm vào tết Trung nguyên (*), tuy nhiên bởi vì cửa địa ngục vừa mới mở, ma quỷ có người nhà thì có thể hưởng hương khói cúng lễ trong nhà, còn cô hồn dã quỷ thì không có ai cúng cả. Chuẩn bị những thứ này một là bôi trơn cho thủ tục mở cửa địa ngục, hai là coi như đút lót cho những cô hồn dã quỷ để giảm bớt trở ngại cho Tô Mạt đi xuống địa phủ.

(*) Rằm tháng Bảy âm lịch

Tô Mạt nhìn Đào Tử rời khỏi, lại nhìn Tử Ngâm và Kiều Dật.

“Vợ chồng anh chị về tiệm đi, cửa địa ngục vừa mới mở mọi thứ còn hỗn loạn nên đừng đi lung tung.”

Tử Ngâm và Kiều Dật gật đầu, đứng dậy rời đi.

Thấy mọi chuyện đã sắp xếp đâu ra đó, Tô Mạt chuẩn bị dẫn Mạc Ly lên phòng ngủ của mình. Sáng nay cô đã thiết lập xong tầng tầng kết giới ở phòng ngủ, thân xác cô ở lại đây có thể bảo đảm bình yên vô sự, huống hồ một chút nữa Đào Tử sẽ trở về canh giữ.

Trước khi lên lầu, Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo vẫn không nói tiếng nào.

“Ngạo, anh ở nhà đừng đi đâu cả, ngoài kia ma quỷ hoành hành, em sợ anh sẽ gây ra tai họa, anh cứ ở đây chờ em về nhé.”

Hàn Ngạo không nói gì mà chỉ gật đầu.

Sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, Tô Mạt nhìn đồng hồ rồi dẫn Mạc Ly đi lên lầu, đóng cửa phòng lại, cô nhìn vẻ mặt luyến tiếc của Mạc Ly bèn cười cất lời, “Đừng buồn, tôi đã nói đây là chuyện tốt mà. Cầm lấy đi, đây là số mệnh của Tiêu Hàn, lát nữa tôi dẫn cô đi thẳng xuống chỗ Lục Đạo Luân Hồi của Địa Phủ, cô phải theo sát tôi, đừng nhìn ngó xung quanh, đừng xen vào việc của người khác, lúc vào luân hồi, cô chỉ cần nắm số mệnh này trong tay là được, chớ nên nhiều chuyện, hiểu chưa?”

“Mạt Mạt, cảm ơn cô, nếu như không có cô thì có lẽ tôi đã biến thành ác quỷ lạm sát người vô tội, đừng nói là luân hồi, không tan thành mây khói cũng đã may mắn vô cùng ”

Mạc Ly đi đến chỗ cách Tô Mạt ba bước, gập người cúi lạy Tô Mạt, Tô Mạt hơi né đi chỉ nhận nửa cái lạy của Mạc Ly. Cô giúp đỡ cô ấy không phải vì muốn được cảm ơn, song nếu không nhận nửa cái lạy này thì bản thân cô và Mạc Ly chắc chắn sẽ có dây dưa nhân quả.

Nhận lạy của Mạc Ly xong, Tô Mạt đi đến bên giường rồi ngồi xuống, nhắm hai mắt lại chuyên tâm nhập định. Qua chừng một khắc, chỉ thấy một con Phượng Hoàng phóng lên cao từ phía sau Tô Mạt, lượn quanh cô một vòng, thoáng chốc người Tô Mạt hiện ra một luồng sáng màu vàng đỏ.

Mạc Ly nhắm mắt lại theo bản năng, khi hé mắt ra, Tô Mạt đã đứng bên cạnh cười khúc khích nhìn mình.
“Đi thôi.”

Tô Mạt vung tay lên, trong phòng xuất hiện một cánh cửa kết giới, cô kéo tay Mạc Ly, lách mình đi vào đó.

Dưới nhà, Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt lên lầu, khi cửa phòng ngủ đóng lại, trên mặt anh mới hiện ra nét lo lắng. Anh đứng dậy đi lên theo, trở về phòng của mình, nhắm mắt lại cảm ứng tất cả những chuyện xảy ra trong phòng Tô Mạt.

Cho đến khi Tô Mạt mở kết giới đi vào địa phủ Hàn Ngạo mới mở mắt ra, sau đó tiện tay mở cửa địa phủ trong phòng rồi bước vào bằng thân xác thật của mình.

Phía Đào Tử xử lý xong chuyện cúng tế thì trở về nhà Tô Mạt, cô kiểm tra kết giới trong nhà một lượt rồi vào phòng Tô Mạt xem tình hình, sau khi xác nhận không có vấn đề gì cả, cô định đi đến phòng Hàn Ngạo để nói với anh về chuyện Tô Mạt.

Nhưng mới vừa đi vào đã nhìn thấy kết giới biến mất, Hàn Ngạo không hề để lại thứ gì trong phòng, Đào Tử lắc đầu, người đàn ông này quả nhiên đúng cảm. Mạt Mạt đi xuống địa phủ cũng phải thông qua cách

xuất hồn, thế mà tên này lại xông thẳng vào bằng thân xác, xem ra ở trong lòng anh ta, Mạt Mạt thật sự rất quan trọng.

“Không biết là quan tâm nên rối loạn hay là anh ta thật sự có được bản lĩnh này nữa.” Tim không được người cần tìm, Đào Tử vừa lẩm bẩm vừa đi về phía phòng Tô Mạt.

14. Chương 14: Chương 6 (2)

Quý giới.

Tô Mạt dẫn Mạc Ly đi vào cửa kết giới, nối liền bên kia cửa chính là trạm đầu tiên của Quý giới - Miếu Thổ Địa.

Tuy Mạc Ly không cần đăng kí xác minh ở miếu thổ địa như những âm hồn khác, nhưng quãng đường này vẫn phải đi qua.

Cô nhìn hai lối đi bên cạnh án thờ Thổ Địa rồi Mạc Ly đi thẳng vào đường Hoàng Tuyền.

Trên đường Hoàng Tuyền xám xịt, không nhìn thấy trăng sao, cũng không nhìn thấy đất đai bụi bặm.

Tô Mạt kéo Mạc Ly đi sát bên mình, khẽ nói, “Theo sát tôi đừng nói chuyện, con đường này rất nguy hiểm, thầy âm dương có năng lực đều mua thọ đoạt hồn ở nơi này, cô giữ số mệnh của Tiêu Hàn cho cẩn thận, đừng để bị người khác cướp mất.”

Mạc Ly dè dặt gật đầu, theo sát phía sau Tô Mạt.

Cứ thế, hai người đi thẳng một mạch qua đài Vọng Hương, đình Ác Khuyển, núi Kim Kê, điện Mê Hồn, cuối cùng đi đến thành Phong Đô.

Dường như quý sai ở cửa thành quen biết Tô Mạt, gã gật đầu chào rồi cho cô đi vào cửa thành.

Mạc Ly ngẩng đầu nhìn, hai ngọn đèn dầu treo cao cao tại hai cánh cửa thành chính, phía sau là mười cửa thành sắp hàng theo thứ tự, mỗi cánh cửa đều có âm binh chặn lại, mỗi âm hồn đi qua đều bị tầng tầng lớp lớp âm binh kiểm tra, vì Mạc Ly đi theo Tô Mạt đến đây nên âm binh chỉ liếc nhìn cô rồi tiếp tục kiểm tra những âm hồn khác

“Đừng sợ, có tôi ở đây không có chuyện gì đâu ” Đường như nhìn ra được vẻ lo lắng của Mạc Ly, Tô Mạt nhỏ nhẹ an ủi.

Mạc Ly gật đầu, “Mạt Mạt, chúng ta còn phải đi bao lâu?”

Tô Mạt suy nghĩ một lát.

“Phía trước chính là mười tám tầng địa ngục, như vậy đi, tôi thu hồn cô vào trước đã để tránh cho cô bị sợ hãi, đến nơi rồi thì thả hồn cô ra.”

Mạc Ly vừa nghe đã vội vàng gật đầu đồng ý, Tô Mạt lấy bình thu hồn ra hút Mạc Ly vào trong.

Bởi vì đã thu hồn Mạc Ly nên tốc độ Tô Mạt tăng lên rõ rệt, cô nhanh chóng đi qua địa ngục, lầu Cung Dưỡng, pháo đài Quý giới, đài Liên Hoa, cuối cùng là đến cửa ra vào Lục Đạo Luân Hồi, phía sau Tô Mạt luôn có một bóng người vẫn theo sát.

Cô thở hắt một hơi, lấy chiếc bình chứa Mạc Ly ra, vừa định mở bình thì bỗng có một bóng đen hiện lên, chiếc bình trong tay Tô Mạt đột nhiên biến mất.

Tô Mạt kinh hoàng, không ngờ đến lúc này còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy. Cô tức giận, một con Phượng Hoàng màu vàng phóng lên cao từ đỉnh đầu Tô Mạt, vòn quanh cô, càng khiến cô thêm phần thần thánh, Tô Mạt cảm nhận phương hướng của Mạc Ly, sau đó đuổi theo bóng đen mới vừa biến mất.

Vừa rời khỏi, Hàn Ngạo ở phía sau cũng từ từ lộ dạng, anh nhìn theo hướng Tô Mạt đi, vội vàng đuổi theo không hề chần chừ.

Ở dưới Quỷ giới Tô Mạt gặp phải trở ngại, còn tiên dương giới, Tử Ngâm và Kiều Dật nghe theo lời dặn của Tô Mạt trở về tiệm, vừa mới vào tiệm, họ đã nhảy bén cảm giác được trong phòng có thêm khí tức của người sống.

Hai vợ chồng cảnh giác từ từ đi vào trong nhà, nhìn thấy trên sô pha thường ngày Tô Mạt hay nằm có một người đàn ông mặc quần áo màu đen đang ngồi đó, dường như đã sớm đoán được họ sẽ trở về, khuôn mặt người đàn ông hiện nét cười.

Tử Ngâm và Kiều Dật nhìn người đàn ông đang ngồi trên sô pha, cảm giác nguy hiểm khôn tả, người đàn ông này là đối tượng mà họ tuyệt đối không đụng đến được, hai vợ chồng vội vàng quay người định rời đi.

Vừa mới quay người, đã nghe thấy người đàn ông phía sau thản nhiên cất lời.

“Nếu đã về rồi, chi bằng ở lại đi.”

Hai vợ chồng kinh hoàng, còn chưa quay đầu lại thì đã cùng bất động.

Người đàn ông đi đến bên cạnh hai vợ chồng, lấy ra một chiếc bình nhỏ màu đen thu hai người vào, trên thân bình có một dòng chữ ngũ màu đen vô cùng rõ ràng, hắn tiện tay đặt chiếc bình lên bàn trước sô pha, sau đó vung tay lên, một kết giới xuất hiện ở trong phòng. Người đàn ông nhìn kết giới mở ra, vừa bước vào vừa cười thâm hiểm.

“Sóng trước chưa tan, sóng sau lại đến. Tô Mạt lần này xem huyết mạch Phượng Hoàng của cô rốt cuộc có thể làm gì? Ha ha ha ha.”

Đối với người bình thường, đêm tháng Bảy là đêm hè yên tĩnh, ngoại trừ nóng nực khiến người ta cáu kỉnh, còn thì vẫn rất được mọi người chào đón. Dĩ nhiên, ngoại trừ Tô Mạt hiện đang ở địa phủ đuổi theo bóng đen đã cướp Mạc Ly kia.

Phượng Hoàng màu vàng kéo chiếc đuôi thật dài, không ngừng vỗ cánh bay quanh Tô Mạt, bầu trời địa phủ tối om gần như bị ngọn lửa rực rỡ trên người Phượng Hoàng chiếu sáng, ánh sáng Phượng Hoàng càng mãnh liệt càng chứng tỏ giờ phút này chủ nhân của nó tức giận đến cỡ nào.

Tô Mạt không ngờ vào lúc cuối cùng lại xảy ra chuyện phiền phức như thế. Cô trách mình sơ suất, đã sớm biết tên kia sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, lại không ngờ hắn sẽ đến đây quấy rối.

Tô Mạt liên tục tăng tốc tìm kiếm tung tích của bóng đen, tuy nhiên vẫn chẳng mấy may có thu hoạch gì, bỗng dưng Tô Mạt dừng bước, đặt tay lên ngực.

“Không xong rồi...”

Thân hình Tô Mạt loạn choạng đi đến ven đường ngồi xuống, Phượng Hoàng vờn quanh cô lúc này cũng đã ẩn mình vào trong thân thể Tô Mạt.

Tô Mạt nhú mào, không ngờ mỗi hiểm họa ngấm trong thân thể lại xuất hiện, tuy không trì hoãn quá lâu nhưng Mạc Ly vẫn còn chờ cô đến cứu, cô muốn đứng dậy nhưng rõ ràng là lực bất tòng tâm. Ôi, đều do mình chuẩn bị không chu đáo! vốn định ninh rằng chỉ xuống Quỷ giới một chuyến đưa ma đi luân hồi mà thôi, nào ngờ lại bị người khác cướp mất Mạc Ly, còn thân mình lại xảy ra chuyện vào thời điểm then chốt này. Bây giờ nên làm sao mới vẹn toàn đây?

Cô và Đào Tử âm dương cách biệt, có lẽ cô ấy cũng không cách nào biết được tình trạng hiện giờ của cô. Cho dù cô ấy có thể đến nhưng thân xác cô sẽ không ai trông coi, vấn đề nan giải ngang nhau cả.

“Ngao...”

Tô Mạt khẽ gọi tên Hàn Ngạo, đáng tiếc Hàn Ngạo chỉ có thiên nhãn, ngoại trừ thấy rõ âm dương thì cũng chỉ là một người phàm. Không biết bây giờ anh ở nhà có lo lắng cho mình hay không.

Cô cứ ngồi dưới đất như thế, không nhìn thấy cách đó không xa có một bóng dáng khẽ rung động khi nghe thấy cô khẽ gọi tên mình. Hóa ra cô không hoàn toàn thờ ơ với anh, hóa ra anh cũng có trọng lượng trong lòng cô đấy. Nhưng tại sao cô lại muốn lẩn tránh anh cơ chứ?

Nhìn tình trạng hiện giờ của cô, có lẽ thân thể đã xảy ra vấn đề rất lớn. Rốt cuộc là thế nào? Cô không chịu nói rõ với anh, xem ra giải quyết xong chuyện này anh nhất định phải tìm Đào Tử hỏi rõ ràng mới được.

Hàn Ngạo đứng ở chỗ tối vẫn chú ý tình trạng của Tô Mạt, đúng lúc anh muốn lộ diện, phía Tô Mạt lại xảy ra thay đổi khác thường.

Tô Mạt đang ngồi dưới đất suy nghĩ cách giải quyết cảnh khó khăn trước mắt, bất chợt chỗ tối xuất hiện một con quái vật có hình dạng giống hổ có cánh vẩy lấy cô.

Tô Mạt nhìn thấy quái vật trước mặt thì vô cùng kinh ngạc, cô không nghĩ đến gần nơi luân hồi lại có mãnh thú Cùng Kỳ (*) thượng cổ tồn tại.

(*) Theo Sơn Hải Kinh, Cùng Kỳ có hình dạng giống hổ, kích cỡ bằng con trâu, có một đôi cánh, thích ăn thịt người, còn ăn từ đầu trước, là một loại thú lạ hung ác.

Tô Mạt quan sát Cùng Kỳ trước mắt, không xong rồi, nếu ở trạng thái bình thường thì một con Cùng Kỳ đối với cô hoàn toàn là chuyện nhỏ, có điều bây giờ, muốn khôi phục cô cần một khoảng thời gian, phải làm sao đây?

Mãnh thú Cùng Kỳ vô cùng hài lòng với Tô Mạt trước mắt, nó phe phẩy đôi cánh của mình bắt đầu vờn quanh Tô Mạt, dường như đang tìm cơ hội để nhào đến ngoạm lấy cô vậy.

Nơi góc tối Hàn Ngạo cũng kinh ngạc, anh cũng không ngờ lại gặp phải mãnh thú Cùng Kỳ ở nơi này, dường như chuyện này quái lạ rồi đây, anh kiềm chế thôi thúc muốn xông ra cứu Tô Mạt, quan sát tình hình xung quanh.

Bỗng nhiên Hàn Ngạo phát hiện cách chỗ Tô Mạt không xa có một bóng đen lẳng lặng đứng đó, vị trí của anh khá khuất nên có thể thấy rõ đối phương, còn đối phương lại không nhìn thấy anh.

Hàn Ngạo nhìn về phía Tô Mạt, mãnh thú Cùng Kỳ vẫn đang vờn quanh vẩy lấy cô, xem ra tạm thời Tô Mạt vẫn an toàn, anh liền tranh thủ lợi thế ẩn hình, lẳng lẽ đến gần bóng đen cách đó không xa.

Hàn Ngạo đang nhích đến gần bóng đen còn Tô Mạt nhìn Cùng Kỳ trước mắt, cảm thấy khốn đốn khôn cùng.

Cùng Kỳ tính cách hung tợn, hơn nữa còn kì dị. Theo truyền thuyết, nếu như nó nhìn thấy hai người đang đánh nhau thì nhất định sẽ ăn kẻ mạnh hơn, hơn nữa nó là thú dữ ăn thịt người, nhưng tại sao lại vây quanh cô cả buổi mà chậm chạp không hành động? Lẽ nào trong chuyện này có gì đó quái gở?

Tô Mạt vừa liếc mắt quan sát hành động của Cùng Kỳ vừa quan sát tình hình xung quanh, cô nhanh chóng phát hiện ra một bóng đen cách đó không xa liên tưởng đến hành động của Cùng Kỳ trước mặt, Tô Mạt không khỏi cười khẩy. Thuật che mắt như thế cũng muốn đem ra dọa cô à? Ôi, người đó thật đúng là xem trọng cô quá đi mất.

Tô Mạt thử cử động thân thể, rất tốt, sức lực đã khôi phục phần nào, tuy không nắm chắc một cú đã giành thắng lợi song cũng có thể nhân lúc đối phương chưa kịp chuẩn bị mà làm hấn bị thương.

Dù sao sức lực đối phương cũng giống như cô, không dùng thân xác thật đến đây. Tô Mạt nhắm hai mắt lại, không để ý đến mãnh thú Cùng Kỳ trước mắt mà tập trung tinh thần sức lực để khôi phục sức mạnh, chuẩn bị tặng cho bóng đen một món quà lớn.

Vào lúc đó, Hàn Ngạo đã chậm rãi đến vị trí gần sát bóng đen, thỉnh thoảng quay đầu lại kiểm tra xem Tô Mạt thế nào, anh nhanh chóng tiến tới càng lúc càng cận kề với bóng đen, cuối cùng dừng bước, đánh giá trạng thái của bóng đen kia. Anh có chút hoài nghi tính cảnh giác của bóng đen này sao lại thấp đến thế, anh đã đến gần như vậy vẫn không phát hiện ra, nếu như vậy thì đừng trách anh ra tay đánh lên.

Đương lúc Hàn Ngạo định tấn công bóng đen thì một con Phượng Hoàng mang theo ngọn lửa màu vàng đã bay vút qua bên cạnh anh, vọt đến phía bóng đen, xem chừng muốn vây khốn bóng đen kia lại.

Hàn Ngạo giật mình, vội vàng quay đầu lại nhìn về phía Tô Mạt, chẳng biết từ lúc nào, Tô Mạt phía sau đã đứng lên. Có điều, dường như bởi vì quá chăm chú vào bóng đen nên không nhìn thấy Hàn Ngạo đang ở ngay gần đó.

Hàn Ngạo thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ẩn mình tiếp.

Phượng Hoàng Hỏa màu vàng nhanh chóng vọt đến bên cạnh bóng đen, kì lạ thay, dường như bóng đen nhìn thấy Phượng Hoàng Hỏa song không hề kinh hoàng, vẫn đứng đó không cử động.

Tô Mạt cảm thấy khá lạ, cô chẳng quan tâm Cùng Kỳ còn đang lượn lờ kia, vội vàng chạy đến bên cạnh hắn, lúc đến gần mới phát hiện bóng đen kia chỉ là một con rối được điều khiển bằng bùa phép, trong tay con rối còn nắm chặt lấy chiếc bình chứa hồn phách Mạc Ly. Cô vội vàng tiến đến cầm lấy bình, mở nắp ra, Mạc Ly bay ra khỏi bình, nhìn tình hình xung quanh với vẻ khó hiểu, “Mạt Mạt, chúng ta đã đến chỗ luân hồi rồi sao?”

Tô Mạt thấy Mạc Ly bình yên vô sự thì lắc đầu.

“Chưa đâu, gặp phải vài chuyện bất ngờ, cô không sao là tốt rồi.” Nói xong Tô Mạt lại nhìn về phía Cùng Kỳ cách đó không xa, khi phong ấn trên chiếc bình nhỏ chứa hồn Mạc Ly bị rút đi, bóng dáng Cùng Kỳ cũng chậm rãi mờ theo, cuối cùng cũng biến mất không còn dấu vết.

“Ha ha ha ha, Tô Mạt, có thấy bất ngờ không? Đừng căng thẳng, bạn bè cũ lâu ngày không gặp, tôi chỉ đùa với cô chút thôi. Không biết cô có thích món quà tôi tặng không nhỉ? Không thích cũng không sao, tôi còn sắp xếp một món quà lớn cho cô ở tiệm nữa. Lần này tôi nghiêm túc đấy, không phải là thuật che mắt, càng không phải là con rối con con vừa rồi đâu. Tôi thật sự vô cùng mong mỗi biểu hiện của cô khi nhìn thấy quà của tôi, phải nhanh hơn nữa nhé...”

Người đàn ông trong ánh lửa từ từ biến mất không còn tăm hơi, trái tim Tô Mạt chùng xuống. Nghe thấy lời của người đàn ông áo đen, trên mặt cô hiện lên vẻ lo lắng, Tử Ngâm, Kiều Dật... không biết mọi người ở nhà bình an hay không, xin hãy chờ tôi...

15. Chương 15: Chương 7 (1)

Bầu trời địa phủ luôn mang một màu xám xịt, không hề có ánh nắng và cũng không hề có sức sống. Tại địa phủ, ngoại trừ những vong hồn mới chết lảng vảng thì chỉ còn quỷ sai đang thi hành nhiệm vụ, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy lác đác vài thầy âm dương qua lại hoặc tạ lễ cho người sống, hoặc chuẩn bị cho người chết ở địa phủ.

Ở một nơi luân hồi nào đó trong địa phủ lại sáng ngời như ban ngày chốn Dương gian, qua ngọn lửa màu vàng có thể thấy thấp thoáng cảnh tượng Bách điều triều phượng (*) khiến vô số du hồn tranh nhau đi xem cảnh tượng nghìn năm khó gặp này tại đây.

(*) Phượng Hoàng là vua của loài chim, truyền thuyết từng nói khi Phượng Hoàng xuất hiện, tất cả các loài chim sẽ hót véo von để chào mừng nó.

“Đã xảy ra chuyện gì mà đám ma quỷ huyền náo như thế? Mau đi điều tra rồi báo cho ta biết.”

Thập điện Diêm Quân Chuyển Luân Vương đang ở đại điện xử lí chuyện đầu thai, nghe thấy tiếng ồn ào tại nơi luân hồi liền sai bảo quỷ sai bên cạnh đi thăm dò nguyên nhân.

Quỷ sai tuân lệnh rời khỏi, chỉ chốc lát sau đã quay lại báo cáo, “Khởi bẩm Diêm Quân, chỗ luân hồi xuất hiện huyết mạch thần thú Phượng Hoàng thượng cổ, có lẽ do huyết mạch thần thú vừa mới đánh nhau nên mới xuất hiện cảnh Bách điều triều phượng. Thuộc hạ đã phái quỷ sai xua đám du hồn, không biết Diêm Quân có gì cản dặn không ạ?”

“Ồ, huyết mạch thần thú giáng thế rồi à? Vậy huyết mạch đến chỗ luân hồi làm gì? Cũng thú vị. Cho truyền.”

“Thuộc hạ tuân pháp chi.”

Quỷ sai tuân lệnh rời đi.

Tô Mạt không hề biết cảnh tượng Bách điều triều phượng nghìn năm khó gặp kia là do chính mình gây ra, khơi gợi hứng thú của Chuyển Luân Vương. Cô nhìn người đàn ông áo đen từ từ biến mất theo ngọn lửa, lo lắng cho tình hình của Kiều Dật, Tử Ngâm, Hàn Ngạo và Đào Tử ở nhà.

Mạc Ly quan sát vẻ mặt của Tô Mạt, lo âu kéo tay cô lặng lẽ an ủi.

“Không sao đâu, đừng lo. Chúng ta mau hoàn thành việc của cô rồi tôi trở về Dương gian.” Tô Mạt vỗ bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình, trấn an Mạc Ly.

“Mạt Mạt, hay là chúng ta cứ về trước đi, người đó nói gì tôi đều nghe hết. Tôi biết cô lo lắng cho mọi người, tôi luân hồi muộn chút cũng không sao.”

“Không sao đâu. Cô yên tâm, tôi tự biết chừng mực, đi thôi.”

Nói xong, cô kéo Mạc Ly đi về phía cửa Lục Đạo Luân Hồi, vừa mới nhích người, Tô Mạt cảm nhận được một luồng âm khí tạt thẳng về phía mình, cô vội vàng tránh né, điều khiển Phượng Hoàng Hỏa tập trung tại lòng bàn tay, vừa định tấn công thì nghe thấy tiếng hét vội vã, “Xin hãy khoan ra tay, tôi là quý sai của Thập điện, phụng mệnh Diêm Quân cho mời huyết mạch thần thú.”

Tô Mạt dừng tay, đưa mắt nhìn đối phương.

Quả nhiên đối phương mặc bộ quần áo quý sai của Thập điện, bộ quần áo màu đen thắt lưng màu xanh, trước ngực hiện rõ một chữ Chuyển, tuyệt đối không thể giả mạo được, Tô Mạt khẽ khom người vái chào quý sai.

“Không biết Diêm Quân gọi đến có chuyện gì không?”

Quý sai thấy Tô Mạt vái mình, vội vàng nghiêng mình né tránh.

Tôi chỉ là quý sai, không nhận được lễ của huyết mạch thần thú, Diêm Quân căn dặn không dám không nghe, tốt hơn huyết mạch thần thú hãy đi theo tôi.”

Tô Mạt gật đầu kéo Mạc Ly đi theo quý sai, thoáng cái đã đến điện Chuyển Luân Vương, sau khi qua vô số lượt, cô nghe thấy tiếng nói uy nghiêm:

“Cho truyền.”

Quý sai dẫn đường lập tức đưa Tô Mạt vào trong điện.

Trên đại điện, Mạc Ly đầy lo lắng bất an, sau khi Tô Mạt đi vào không hề quỳ lạy mà chỉ đứng nhìn chăm chăm Diêm Quân, không sợ chọc giận ông ta. Lỡ như Diêm Quân không vui giữ Tô Mạt lại đánh cờ thì sao? Mình không thể đầu thai cũng không sao, song nếu cô ấy bị giữ lại thì hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng được.

Mạc Ly ngẩng đầu nhìn Tô Mạt vẫn đứng yên đối mặt với Chuyển Luân Vương, cô khẽ kéo góc áo Tô Mạt mà không thấy hồi đáp, Mạc Ly vẫn cứ quỳ dưới đất như thế, cảm thấy mình như kiến bò trên chảo nóng, không biết phải làm sao.

“Ha ha ha ha ha.” Tiếng cười phá vỡ không khí im lặng, “Không hổ là người thừa kế thần thú Phượng Hoàng, quả nhiên gan dạ. Cô có biết nhìn thấy bốn vương mà không quỳ sẽ nhận hậu quả gì không?”

Diêm Quân đã muốn gặp, đương nhiên đơn giản chỉ muốn biết tiểu nữ có đủ tư cách nhận truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng hay không thôi, nếu tiểu nữ bái lạy thì Diêm Quân còn dò xét thế nào được. Bây giờ Diêm

Quân đã thăm dò xong, đương nhiên tiểu nữ phải quỳ lạy trước ngài rồi.” Tô Mạt nói xong, cúi người bái lạy.

“Thôi, bốn vương không truy xét mấy nghi lễ của các người.”

Chuyển Luân Vương vươn tay đỡ Tô Mạt đang định tham bái, đồng thời cũng nâng Mạc Ly vẫn đang quỳ dưới đất đứng lên.

“Cô bé, không biết cô đến địa phủ làm gì?” Trên điện, Chuyển Luân Vương vuốt chòm râu dài của mình hỏi Tô Mạt dưới điện.

“Khởi bẩm Diêm Quân, tiểu nữ đến đây đưa đứa trẻ âm dương vào luân hồi, cứu người vô tội.”

Tuy nói miễn quỳ lạy song dù sao đối phương vẫn là vua Diêm La chủ quản một điện tại địa phủ, vì vậy giọng nói Tô Mạt hết sức cung kính, thái độ vô cùng khiêm nhường.

Chuyển Luân Vương nghe Tô bẩm báo vậy quan sát Mạc Ly bên cạnh cô, sau đó ông bảo quỷ sai cầm sổ sách đặt trên bàn chính điện xem xét kỹ lưỡng.

“Nếu như vậy, hay là giao chuyện này cho bốn vương đi, ta đã xem sổ đầu thai điều tra rõ chân tướng sự việc, cô có thể yên tâm về dương giới, bốn vương sẽ sắp xếp cho cô ta vào luân hồi.”

“Chuyện này...” Tô Mạt trầm ngâm một lát, “Nếu đã vậy thì làm phiền Diêm Quân, nhưng việc này vô cùng khẩn cấp xin Diêm Quân mở lòng nhân từ xử lý ngay lập tức.”

Chuyển Luân Vương nhìn Tô Mạt, cầm sổ ghi chép đầu thai, gọi quỷ sai ngoài điện, sau đó viết một lệnh đặc xá rồi giao cho quỷ sai, căn dặn, “Lập tức đưa âm hồn này vào luân hồi nhân đạo, không được sai sót.”

Quỷ sai tuân lệnh, cầm lệnh đặc xá cung kính lùi đến bên cạnh Mạc Ly, chờ Mạc Ly đi theo mình rời khỏi đại điện, Mạc Ly không ngờ chỉ trong nháy mắt mình đã được trở lại luân hồi, cô cúi người bái lạy Chuyển Luân Vương, sau đó không đứng dậy mà kéo tay Tô Mạt.

Tô Mạt liếc nhìn Chuyển Luân Vương đưa tay đỡ lấy Mạc Ly quỳ dưới đất, trách móc, “Cô làm gì thế? Không cần phải lạy tôi, mau đi với quỷ sai đi, đừng làm trễ giờ, kiếp sau có duyên sẽ gặp lại nhau, cầm lấy đồ tôi đưa cho cô, nhớ đừng quay đầu lại.”

Mạc Ly gật đầu, nhìn cô gái đã từng giúp đỡ mình nhiều lần rồi mới đi theo quỷ sai về phía luân hồi nhân đạo.

Sau khi Mạc Ly rời đi, Chuyển Luân Vương nhìn Tô Mạt dưới điện, bỗng nhiên sai bảo, “Người đầu, mang bàn cờ của ta đến đây, bốn vương muốn chơi với huyết mạch thần thú một ván.”

Tô Mạt đang buồn bã dõi mắt nhìn theo bóng lưng của Mạc Ly, nghe thấy Chuyển Luân Vương bảo muốn đánh cờ với mình, chân bỗng lão đảo suýt nữa ngã lảo ra đất.

“Cô bé sao vậy?” Chuyển Luân Vương thấy phản ứng của Tô Mạt ân cần hỏi thăm.

“Hồi bẩm Diêm Quân, tiểu nữ không sao. Chỉ là, cờ vây này nó biết tiểu nữ nhưng tiểu nữ lại không biết nó, sợ rằng sẽ khiến Diêm Quân mất vui, huống chi ở Dương gian tiểu nữ còn có chuyện quan trọng phải xử lý, không dám kéo dài.”

“Cô bé chớ vội, một ngày ở địa phủ chỉ là vài canh giờ ở Dương gian thôi. Với lại, với tình trạng bây giờ của cô, bốn vương cho rằng trở về lúc này không hẳn là chuyện tốt, nếu không biết chơi cờ vây, vậy cô biết chơi cái gì?”

“À, cờ ca rô được không...” Tô Mạt miễn cưỡng nheo miệng cười với Chuyển Luân Vương.

“Bốn vương không biết...”

Câu trả lời nghiêm túc khiến Tô Mạt lại xụ xuống.

“Không sao, tiểu nữ dạy ngài.”

Kết quả là, một cảnh tượng khá kì quặc xuất hiện trên đại điện của Thập điện, Chuyển Luân Vương mặc măng bào màu vàng đang chơi... cờ ca rô với Tô Mạt khiến sắc mặt quỷ sai xung quanh đều quái dị, buồn cười mà lại không dám cười.

“Ôi, đi sai rồi, bốn vương muốn đi ở đây. Ôi, không đúng không đúng, cô đi ở đây à. Không phải bốn vương được năm con rồi sao?”

Chuyển Luân Vương đưa tay, muốn cầm lại con cờ mình mới vừa đi.

Tô Mạt ghen hờn.

Tuy tay không ngừng hầu Chuyển Luân Vương đánh cờ, song trong lòng Tô Mạt lại không bình tĩnh nổi, cô lo lắng cho mọi người ở Dương gian, vì vậy lộ vẻ bất an.

“Cô bé, bốn vương đã sớm nói rồi, cô phải tĩnh tâm. Bây giờ cô trở về chỉ uống công vô ích. Lẽ nào cô không hiểu rõ tình trạng của mình sao? Tuy bốn vương không rõ tại sao cô lại gặp phải tình thế hiện giờ, có điều bốn vương biết nếu cô cố gượng, e là sau này cũng chỉ có thể ở đây đánh cờ với bốn vương thôi.”

Tô Mạt hoảng hốt, xem ra không thể giấu diếm Quỷ Vương trước mắt này được, nhưng làm sao đây, người cô quan tâm rất có thể đã gặp phải nghìn trùng nguy hiểm, làm sao có thể tĩnh tâm được chứ?

Chuyển Luân Vương thấy Tô Mạt không trả lời, nói tiếp.

“Cô đã tìm được cách phá giải chưa? Bốn vương nghe nói cô chẳng những hàng yêu trừ ma, còn trút giận giúp quỷ tích lũy công đức. Lẽ nào vẫn chưa có cách gì kéo dài à? Hôm nay bốn vương thấy được số mệnh mà âm hồn kia nắm giữ trong tay, rõ ràng cô có thể dùng cho bản thân nhưng lại nhường cho người khác, đây cũng là lí do tại sao bốn vương thích cô và muốn giữ cô lại. Bốn vương có thể chỉ cho cô một giải pháp, chỉ cần tìm được huyết mạch thần thú Kỳ Lân thượng cổ thì mới có thể hóa giải nguy hiểm cho cô, nếu không đến thời gian Thiên Niên Kiếp...”

Chuyển Luân Vương nói đến Thiên Niên Kiếp thì dừng lại, ông như cười như không nhìn Tô Mạt trước mắt, sau đó vung tay lên.

“Được rồi, bốn vương chỉ nói đến đây thôi, đã thắng cô được một ván, cô mau trở về Dương gian đi.”

Rõ ràng là chưa thắng được ván nào mà... Tô Mạt thâm oán trong lòng.

“Tiểu nữ xin từ biệt, cảm ơn Diêm Quân đã chỉ dạy.”

Lùi đến cửa, Tô Mạt dừng bước.

“Diêm Quân, tiểu nữ còn có một chuyện muốn nhờ.”

“Nói nghe xem.” Chuyển Luân Vương vuốt râu trầm giọng cất lời.

“Từng có âm thai chưa xuất thể nhưng bị tà pháp cưỡng ép lấy ra, gã ta lại còn dùng tính mệnh trả giá để phong ấn, không biết phải làm thế nào mới có thể giúp âm thai này không bị hồn phi phách tán ạ?”

Tô Mạt cúi người bái lạy đợi Chuyển Luân Vương nói đáp án, Chuyển Luân Vương không ngờ Tô Mạt hỏi điều này, ông trầm ngâm một thoáng.

“Đã như thế, nếu cô cố làm hết sức cũng không phải không được, Bốn vương cho cô thêm một sắc lệnh dán lên âm thai, tuy có thể bảo vệ nó không bị hồn phi phách tán, song trong chín kiếp chỉ có thể luân hồi vào súc sinh đạo, cô hãy suy nghĩ cẩn thận.” Nói xong Chuyển Luân Vương phất tay, một lá bùa bay xuống tay Tô Mạt.

Tô Mạt vội vàng cúi gập người bái lạy dập đầu cảm ơn Chuyển Luân Vương, Chuyển Luân Vương phất tay lần nữa rồi biến mất khỏi đại điện Thập điện. Tô Mạt rời khỏi đại điện nhanh chóng chạy đến cửa ra Dương giới, Chuyển Luân Vương ở chỗ tối nhìn thấy Tô Mạt rời đi, lại hỏi quỷ sai bên cạnh.

“Có giao đồ đến tay chàng trai kia chưa?”

“Khởi bẩm Diêm Quân, thuộc hạ đã giao lá thư kia cho chàng trai đi đến địa phủ bằng thẻ xác theo căn dặn của ngài rồi ạ, tuy nhiên có một chuyện thuộc hạ không rõ.” Quỷ sai ngẩng đầu nhìn về mặt Chuyển Luân Vương, “Ngài không hay xen vào chuyện người khác, sao lần này lại nhiều lần giúp đỡ cho người phạm? Tuy nói đó là huyết mạch thần thú song ngài cũng quá bao dung cô ta, còn thêm chàng trai kia nữa. Ngài...”

Chuyển Luân Vương phất tay ngắt lời của quỷ sai.

“Không phải là bốn vương xen vào việc của người khác, giờ huyết mạch của thần thú Phượng Hoàng và Kỳ Lân đều truyền thừa ở nhân gian, e rằng nhân gian sắp có thay đổi lớn, ôi...”

Chuyển Luân Vương nhìn bầu trời xám xịt chốn Minh giới rồi thở dài, vừa quay lại bóng dáng đã tan biến.

16. Chương 16: Chương 7.2

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Hàn Ngạo thấy Tô Mạt đi ra từ đại điện, chạy về phía cửa Dương giới thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, anh vội vàng ẩn thân đi theo.

Dọc theo đường đi, Hàn Ngạo nhớ lại chuyện xảy ra sau khi Tô Mạt đi vào đại điện Thập điện.

Đương lúc nhìn thấy Tô Mạt và quý sai rời khỏi, anh cũng nhận được một lá thư quý sai Thập điện đưa cho mình, sau đó còn dặn dò đây là của Chuyển Luân Vương giao cho, đến thời khắc then chốt thì hãy mở ra, cũng bảo anh đứng chờ ngoài điện, rồi liền quay người rời đi. Hàn Ngạo nhìn lá thư trong tay, quả nhiên được phong ấn rất chặt chẽ bèn cất lá thư, ẩn thân đứng ở ngoài điện đợi Tô Mạt.

Hai người nhanh chóng thấy cửa Dương giới, trong Minh giới xám xịt, cửa ra Dương giới là nơi sáng rõ nhất, ánh sáng chói lòa khiến người ta cảm thấy ra khỏi đêm tối nhất định sẽ là bầu trời tươi sáng. Nhưng ra khỏi vầng sáng này, liệu thế giới ngoài kia có nhất định không tăm tối?

Đến cùng, món quà của người đàn ông áo đen kia sẽ mang đến mối nguy thế nào?

Bằng qua lối đi thông từ địa phủ tới Nhân giới cuối cùng Tô Mạt cũng trở lại nhân gian, cô nhìn lên bầu trời thành phố A, mặt trời cũng mới vừa lộ dạng, cô xuống địa phủ lâu như vậy mà nhân gian chỉ mới hừng sáng. Cô còn được thấy cảnh tượng bình minh này bao lần nữa đây? Thiên Niên Kiếp...

Tô Mạt cười khổ, nhìn người tập thể dục buổi sáng bắt đầu xuất hiện trên đường phố, cất bước trở về nhà.

Ở phía sau Hàn Ngạo nhìn từng biểu cảm của Tô Mạt, anh rất muốn bước tới ôm lấy cô, mấy lần đưa tay ra cuối cùng kìm lòng lại, anh chỉ ẩn thân, yên lặng đi theo sau cô.

Hai người nhanh chóng về đến nhà, Tô Mạt dừng bước ngược mắt nhìn lên tầng trên, đèn trong nhà còn đang sáng. Là Đào Tử sao? Hay là Hàn Ngạo? Cảm giác có người chờ mình ở nhà thật hạnh phúc. Ôi! Không nghĩ nữa, nên xem tình hình trước đã.

Tô Mạt vừa nghĩ vừa đi về nhà, cách đó không xa Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt đi lên lầu, suy nghĩ gì đó rồi quay người rảo bước về phía ngược lại.

“Mình đã về rồi.”

Tô Mạt đi đến trước cửa, điều chỉnh lại tâm trạng rồi xuyên qua cửa phòng, gọi vọng vào trong nhà, nghe thấy tiếng cửa Tô Mạt, Đào Tử đang lim dim buồn ngủ giật mình tỉnh dậy, vội vàng lắc đầu để tỉnh táo hơn, bước ra khỏi phòng ngủ chạy một mạch xuống lầu, đi đến bên cạnh Tô Mạt, nhìn ngó Tô Mạt kỹ lưỡng một hồi mới cất lời hỏi, “Sao rồi? Mọi chuyện thuận lợi không?”

Tô Mạt cười khổ.

“Coi như thuận lợi, mình gặp được Chuyển Luân Vương - Thập điện Diêm Quân, hơn nữa ngài còn cho mình lệnh đặc xá. Tuy nhiên cũng gặp chút phiền phức, không ngờ ở địa phủ cũng gặp phải tên đó, hần nói đã chuẩn bị một món quà cho mình, không biết lần này sẽ là phiền phức gì đây. Trong nhà không xảy ra chuyện gì chứ? Hàn Ngạo đâu?”

Cậu trở về thể xác của mình trước đi, sau đó nói tiếp. Hàn Ngạo...”

Tiếng mở cửa cắt ngang lời Đào Tử sắp thốt ra Hàn Ngạo đi từ ngoài vào. Tay anh cầm mấy chiếc túi, thấy Tô Mạt thì cong khóe môi dịu dàng cười, “Không biết bao giờ em về nên anh đến quán ăn sáng em thích nhất mua điểm tâm cho em, đề phòng lỡ em trở về đói bụng lại không có đồ ăn, không ngờ lại đúng lúc như vậy.”

Tô Mạt nhìn bữa sáng trong tay Hàn Ngạo, đôi mắt cay cay, cô quay đầu đi không để cho Hàn Ngạo thấy vẻ mặt lúc này của mình, sau đó vừa lên lầu vừa nói, “Em đi rửa mặt rồi thay quần áo rồi chúng ta cùng ăn sáng nhé”

“Chắc anh cũng biết chuyện gì xảy ra với cô ấy phải không?”

“Ừ, nhưng tôi vẫn không rõ cuối cùng Thiên Niên Kiếp mà hai người nói là cái gì?”

Đào Tử không trả lời mà hỏi ngược lại, “Anh định gạt cô ấy đến bao giờ? Khả năng của anh không chỉ dừng lại ở mức độ này, tôi chưa thấy có mấy ai dám dùng thân xác đi đến địa phủ như vậy bao giờ.”

“Tạm thời vẫn chưa định nói cho cô ấy biết, tôi chỉ muốn bảo vệ cô ấy bằng cách của mình thôi. Hơn nữa, nếu để cô ấy mỗi ngày lo lắng đến an nguy của tôi như tôi lo lắng cho cô ấy vậy thì bằng không nói, chuyện như vậy một người gánh chịu là được rồi.” Hàn Ngạo vừa bày bữa sáng vừa nói thản nhiên, như thể trong mắt anh những chuyện này rất đời thường.

Đào Tử nhìn Hàn Ngạo, do dự cất lời, “Thật ra thì...”

“Thơm quá, em đói meo rồi.” Tiếng nói Tô Mạt ngắt ngang lời Đào Tử sắp thốt ra, hai người đồng thời quay đầu lại thấy Tô Mạt đã thay quần áo đứng phía sau, cười khúc khích nhìn họ.

“Sao hai người cứ nhìn tôi mãi thế? Ăn cùng đi, ăn xong chúng ta đến tiệm xem Tử Ngâm và Kiều Dật.”

Trong lòng ba người đều hiểu, qua thời gian này, thời khắc yên bình thế này sẽ bị phá vỡ, cũng như khoảnh khắc ánh mặt trời vạch đêm đen lúc bình minh, đúng là mặt trời mang đến ánh sáng, song thứ họ sắp phải đối mặt chính là màn đêm bí ẩn.

“Ngạo, anh ở nhà đi, em đã thiết lập kết giới trong nhà, em và Đào Tử ra tiệm một lát sẽ về ngay, anh an tâm chờ bọn em ở nhà nhé!”

Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ khẽ mỉm cười gật đầu, giống như anh không biết Tô Mạt đi làm chuyện gì, chỉ biết ở nhà đợi cô trở về mà thôi. Lòng anh như đang bị vô số vuốt mèo cào cào, các trạng thái cảm xúc đan xen lẫn nhau, dù vậy khuôn mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh.

Đào Tử đồng cảm nhìn Hàn Ngạo không nói gì, chỉ gật đầu với anh rồi quay người đi đến cửa đứng đợi Tô Mạt. Dặn dò Hàn Ngạo xong, Tô Mạt quan sát kết giới trong nhà, không ngoảnh đầu lại mà theo Đào Tử rời khỏi nhà đi về hướng cửa tiệm.

Tô Mạt mở cửa, trong tiệm không hề có gì thay đổi, Đào Tử tiến lên một bước mở cánh cửa căn phòng nhỏ bên trong ra, căn phòng trống huơ trống hoác.

Tô Mạt đi theo Đào Tử vào căn phòng nhỏ xung quanh, Tử Ngâm và Kiều Dật không có ở đây.

“Mạt Mạt, anh ta nói thế nào?”

Tô Mạt suy nghĩ một chút, kể tường tận chuyện xảy ra ở địa phủ cho Đào Tử nghe, Đào Tử nghe xong lại hoang mang khó hiểu.

“Nếu như nói có quà cho cậu, không thể có chuyện anh ta rảnh rỗi nói giỡn chơi rồi, nhưng trong nhà không có thay đổi, trong tiệm cũng không thấy gì cả. Ôi, Kiều Dật và Tử Ngâm đã đi đâu đây?” Đào Tử nói xong thì ngồi xuống sô pha.

“Đây là cái gì?”

Đào Tử vừa mới ngồi xuống đã phát hiện có một chiếc bình nhỏ màu đen đặt trên bàn trà, trên bình còn khắc một loạt bùa chú, nhìn có vẻ rất kì dị.

Tô Mạt sờ sờ, dòng bùa chú này hình như hơi quen, đây là...

Nguy rồi, không đợi Tô Mạt bảo Đào Tử bỏ chiếc bình xuống, dòng bùa chú bỗng rời khỏi bình, trong nháy mắt cả căn phòng bị bùa chú vây quanh tạo thành một kết giới màu đen, chính giữa kết giới hình linh xuất hiện một khe nứt, một lực hút khổng lồ phát ra từ cái khe đó. Đào Tử không phòng bị nên bị hút vào khe ngay lập tức, còn Tô Mạt tuy vừa nhìn thấy bùa chú triển khai đã có đề phòng, có điều bởi vì lực hút kia quá mạnh, chưa kịp phản kháng cô đã bị nó hút vào không gian của kết giới.

Khi hai người bị kết giới cuốn đi, cái khe xuất hiện tại kết giới bắt đầu thu hẹp dần, lúc sắp biến mất, một bóng đen cũng chui vào theo, sau đó căn phòng yên tĩnh trở lại.

Trong một căn phòng nhỏ nào đó tại thành phố A, một trận pháp mở ra ngay sau khi kết giới biến mất, căn phòng đó không bật đèn nên nhuộm màu âm u, có bày giá nến được đặt ngay ngắn trên chiếc bàn ở giữa phòng, những chiếc giá đó đều được cắm nến trắng, sắp hàng theo thứ tự. Khi kết giới tạo ra bởi bùa chú trong tiệm của Tô Mạt biến mất, cây nến đầu tiên trên giá cắm cũng lặng lẽ tắt ngúm. Tại góc phòng, một người đàn ông mặc áo đen đứng đó nhìn ánh lửa lụi tàn, nở nụ cười nham hiểm.

17. Chương 17: Chương 7.3

Type: VẠN HOA PHI VŨ

Bóng tối đen kịt vô tận bủa vây khắp lối, Đào Tử mở mắt ra, đầu đầu cũng tối om không thể nhìn thấy gì cả, vừa rồi cô còn ở trong căn phòng nhỏ của Tô Mạt, chỉ chớp mắt sao lại đến nơi này?

Trong tâm trí, hình như cô cầm một chiếc bình nhỏ có vẽ bùa chú, sau đó, sau đó thì đã đến đây. Tuy nhiên đây rốt cuộc là đâu? Mạt Mạt đã đi đâu? Bây giờ cậu ấy thế nào?

Vụt một tia sáng chiếu rọi con đường tối đen, Đào Tử cầm một tấm bùa lửa soi đường, quan sát xung quanh nhưng không thấy gì cả.

Cô nương theo ánh sáng trong tay đi về phía trước.

Hình như phía trước không xa có ánh sáng, Đào Tử dập tắt ngọn lửa trong tay từ từ đi thẳng về nơi đó, khi đến được nơi có ánh sáng kia thì Đào Tử lại đứng ngây người.

Phía bên kia vầng sáng xuất hiện một hình ảnh, một cô gái đang đứng trước hồ nước trong suốt, bóng in lên mặt nước, mái tóc dài buông xõa đến tận eo, dưới lớp tóc mái bằng dễ thương là đôi mắt to tròn, hiện vẻ tinh nghịch.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện đôi mắt cô gái mang một màu đen thăm thẳm, như thể vừa không để ý là sẽ bị hút vào ngay, dưới chiếc mũi xinh xắn là đôi môi anh đào hé mở. Khi cô gái nhẹ nhàng cười, trên khuôn mặt trắng nõn ấy liền ẩn hiện một lúm đồng tiền dễ thương, khiến cho người ngắm nhìn có cảm giác muốn cắn lên bầu má đó. Cô gái kia chính là Đào Tử, chính xác mà nói là cô của ngày xưa.

Khi đó cô vừa mới truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng, có pháp thuật Đạo gia chính tông nhất, không kiêng dè bất cứ yêu ma quỷ quái nào trên thế gian, chỉ cần có Phượng Hoàng Hỏa là có thể một đấu một với mãnh thú thượng cổ hung tàn nhất, cho đến khi cô gặp phải người kia.

Đào Tử ngẩn ngơ nhìn một lúc, hình ảnh chuyển đổi, vừa rồi cô còn đang nhìn mình trong ảo ảnh vậy mà bây giờ đã đi vào trong đó. Cô cúi đầu nhìn quần áo, trang sức và trạng thái cơ thể, chính là bản thân cô nhiều năm trước, trí nhớ đang trôi trong quá khứ không tính là xưa cũ đó.

Hồi ấy Đào Tử vừa tròn mười sáu tuổi, sau khi truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng cô phải rời thung lũng nơi mình đã sinh sống từ thuở bé, bởi vì trong gia tộc là mỗi đứa trẻ sau khi được kế thừa huyết mạch đều phải ra ngoài trải luyện một mình, ngay cả cô cũng không ngoại lệ.

Nếu trải luyện thất bại thì sẽ có thể mất đi huyết mạch Phượng Hoàng, không có căn cơ huyết mạch thì sẽ không tìm được đường về nhà được nữa, chỉ có thể đi lòng vòng trong núi mà thôi.

Những gian truân người kế thừa phải trải qua cũng hoàn toàn không giống nhau, có điều, khi đó Đào Tử không biết bản thân cô phải đối mặt với thử thách như thế nào.

Đào Tử vừa mới xuống núi thấy gì cũng mới lạ, ở thế giới phạm tục càng lâu cô càng hiểu rõ niềm vui nỗi buồn, tình người lạnh ấm trong cuộc sống.

Ban ngày, Đào Tử tìm nơi ẩn náu, khi đêm đến cô sẽ băng qua những đường lớn ngõ nhỏ, thôn núi hoang vắng tìm kiếm yêu ma quỷ quái gây nguy hại cho nhân gian.

Chỉ chớp mắt hai năm đã trôi qua, Đào Tử đã lên mười tám. Hôm đó, Đào Tử đuổi theo một con Nhiep Thanh Quỷ (*) đến một kho hàng bỏ hoang vắng vẻ. Nói đến

(*) Tương truyền nếu như người có thâm thù đại hận mà không thể báo, nằm trong quan tài không ăn không uống bốn mươi chín ngày máu sẽ nghịch hành, hóa thành màu xanh, tu luyện thành nửa người nửa quỷ, gọi là Nhiep Thanh Quỷ.

Nhiep Thanh Quỷ này, Đào Tử đã lần theo dấu vết nó hơn nửa năm, mấy lần giao chiến cũng chỉ làm nó xước ít da mà thôi.

Cách đó không lâu, thừa lúc nó đang tu luyện Đào Tử mới miễn cưỡng làm tổn thương căn cơ của nó được, song nó vẫn may mắn trốn thoát. Lần này, cô bao vây nó trong kho hàng bỏ hoang, tất nhiên là phải tiêu diệt nó triệt để.

Phượng Hoàng màu vàng lượn quanh người Đào Tử, ngọn lửa bùng cháy trên tay cô, có thể loáng thoáng nhìn thấy hình ảnh một con Phượng Hoàng nhỏ bé trong ngọn lửa đó. Nhiep Thanh Quỷ màu xanh oán hận nhìn Phượng Hoàng tỏa sáng, hàm hè nói, “Cô gái, tôi và cô vốn nước sông không phạm nước giếng, sao cô lại cố ép bức tôi mãi thế?”

Nhìn oán khí toát ra từ Nhiep Thanh Quỷ, Đào Tử không hề e ngại, thản nhiên ngắm ngía ngọn lửa trong tay, cất lời chậm rãi:

“Có trách thì trách mi xui xẻo đụng phải ta, đã để cho mi trốn thoát nhiều lần như vậy rồi, lần này kết thúc tất cả đi thôi.” Cô vừa nói, vừa tạt thẳng ngọn lửa Phượng Hoàng vào Nhiep Thanh Quỷ. Nhiep Thanh Quỷ không ngừng kêu rên, tránh trái tránh phải, mà phạm đã là quỷ thì chỉ cần chạm phải lửa của Phượng Hoàng Hả, kết cục cũng sẽ là tan thành mây khói.

Bỗng nhiên Nhiep Thanh Quỷ ngừng kêu rên hết như hiện tượng hồi dương của con người, nó cất giọng yếu ớt nói với Đào Tử, “Tôi cũng từng là người, hôm nay tôi phải tan thành mây khói, cô có thể giúp tôi làm một việc hay không?”

“Chuyện gì? Mi nói đi.”

Đào Tử nghe thấy giọng nói Nhiep Thanh Quỷ đã suy yếu đến nhường này, hơn nữa cũng sắp hồn phi phách tán nên động lòng trắc ẩn. Vì thế cô liền tiến lên phía trước, cách Nhiep Thanh Quỷ một khoảng chỉ chừng vài bước chân.

Nhiep Thanh Quỷ thấy Đào Tử đứng gần mình như thế thì đôi mắt ánh lên vẻ hiềm độc.

Đột nhiên nó đứng phắt dậy, thân thể đang bị thiêu đốt bất chợt nhào về phía Đào Tử, đồng thời miệng còn phun ra một luồng khí màu xanh, phả vào mặt cô. Cô không đề phòng, bị chướng khí Nhiep Thanh Quỷ phun ra đập trúng, trong nháy mắt, cô cảm thấy một luồng oán khí chạy tán loạn khắp thân thể mình, Đào Tử kinh hoàng, vội vàng dùng Phượng Hoàng Hỏa ngăn chặn.

Nhiep Thanh Quỷ thấy mình dốc hết toàn lực đánh một cú đạt được thành công, không khỏi cười to

“Ha ha ha, con nhóc, mày đã trúng oán khí của tao rồi, nào có dễ ngăn chặn như vậy, đáng tiếc tao không được thấy mày bị oán khí nuốt chửng, tao...” Sau khi dồn sức tung ra đòn cuối cùng trả thù Đào Tử, cuối cùng Nhiep Thanh Quỷ hoàn toàn tan thành mây khói bởi ngọn lửa phượng Hoàng.

Còn Đào Tử chỉ cảm thấy cơn lạnh lẽo xuyên thấu toàn thân, cô không ngờ đến giây phút cuối cùng mình lại sơ suất như vậy. Cảnh tượng trước mắt càng lúc càng mơ hồ, Đào Tử lao đảo rời khỏi kho hàng, dựa vào ý chí đi đến ven đường, lúc bản thân sắp mất đi ý thức, hình như bên cạnh xuất hiện một chàng trai mặc áo đen, sau đó thì hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Khi tỉnh lại, cô đang nằm trong một căn phòng mang phong cách cổ điển, cảm giác lạnh lẽo trong cơ thể dường như đã biến mất, Đào Tử khẽ giơ tay lên, ngọn lửa Phượng Hoàng xuất hiện trong lòng bàn tay.

“Em đã tỉnh rồi à?”

Một giọng nam êm ái vang lên, Đào Tử vội vàng thu tay lại, nhìn về phía phát ra âm thanh, một chàng trai áo đen trẻ tuổi đang đứng dựa bên cạnh cửa phòng.

Anh ta có làn da rất trắng, thậm chí là còn trắng hơn cả con gái, hơn nữa da dễ có vẻ rất đẹp, mái tóc ngắn lưa thưa khá mềm mại khiến người ta có cảm giác muốn bước đến vò rối nó. Dưới vầng trán sáng láng là hàng mày hoàn mỹ kết hợp với đôi mắt sâu thẳm, vẻ dịu dàng nồng nàn trong đôi mắt ấy như có thể khiến người khác tan chảy bất cứ lúc nào. Nói tiếp với chiếc mũi anh tuần là đôi môi dày vừa phải, bên khóe môi còn mang nụ cười như có như không, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, với lại trên tai anh ta đeo một viên đá tím không hề gây phản cảm mà còn tăng thêm vẻ thần bí.

Đào Tử quan sát từ đầu đến chân, thấy được vẻ mặt của đối phương thì hơi ngại ngùng, thôi không nhìn nữa.

“Anh tên là gì? Là anh đã cứu tôi sao?”

“Ừ, đúng lúc tán bộ qua đó, nhìn thấy em ngất xỉu ven đường.”

“Vậy làm sao anh cứu được tôi?”

Đào Tử hiểu rõ mình bị nhiễm oán khí của Nhiếp Thanh Quỷ, người bình thường sao có thể dễ dàng hóa giải được chứ.

“Tôi dùng máu mắt phượng Bồ Đề mà ông nội tôi để lại để cứu em, nếu không tôi cũng bất lực. Còn nữa, tôi tên là Ly Thương.” Chàng trai cười dịu dàng giải thích với Đào Tử.

“Máu mắt phượng Bồ Đề?”

Đào Tử ngạc nhiên, cô từng nghe cha nói máu mắt phượng Bồ Đề là một trong những Bồ Đề quý báu nhất, cũng hiếm có nhất thế gian, không những thế trên trăm năm mới có thể sinh ra một viên, gần như có thể nói là có thể cứu người chết sống lại, giúp xương trắng mọc thịt. Vật quý báu như thế vậy mà chàng trai trước mặt lại cho mình uống, trong lòng Đào Tử lướt qua một cảm giác khác thường.

Những ngày kế tiếp, bởi vì thân thể Đào Tử còn hơi yếu nên cô ở lại nhà của chàng trai tên Ly Thương đó.

Qua tiếp xúc Đào Tử phát hiện Ly Thương không chỉ có tính cách ôn hòa hơn nữa cũng rất bảo vệ cô, lúc nhìn cô đôi mắt ấy luôn luôn tràn ngập vẻ dịu dàng.

Đào Tử phát hiện không biết tự lúc nào mình đã đắm chìm trong sự dịu dàng của anh, Ly Thương cũng có tình cảm với cô. Hai người cứ thế thuận theo lẽ thường trở thành tình nhân, trải qua cuộc sống như thể trong mơ, niềm hạnh phúc và thỏa mãn tràn ngập trái tim thiếu nữ mới biết yêu lần đầu của Đào Tử.

Đào Tử không hề hay biết, chàng trai luôn nhìn mình với vẻ mặt dịu dàng đó lại là tình kiếp cả đời của cô.

18. Chương 18: Chương 8.1

Thương tích của Đào Tử hồi phục nhanh chóng, cô biết nhà Ly Thương là gia tộc phong thủy mấy đời và anh cũng đang ra ngoài để trải luyện như cô. Anh mang theo pháp khí gia truyền chính Là máu phượng Bồ Đề, ngày đó vì cứu cô nên anh đã cho cô máu mắt phượng Bồ Đề quý báu, nỗi niềm cảm động này khiến Đào Tử càng lún càng sâu vào tình cảm dành cho anh.

Thời gian ở bên Ly Thương ngày nào anh cũng nấu canh bồi bổ thân thể cho cô uống, Đào Tử thấy vô cùng hạnh phúc vì đã gặp được chàng trai đối xử tốt với mình như thế. Cô đắm chìm trong hạnh phúc mà không hề chú ý đến mỗi lần cô uống canh, vẻ mặt Ly Thương vô cùng kì quặc.

Đạo gần đây Đào Tử thấy rất lạ, nhưng kì lạ ở đâu thì lại hoàn toàn không diễn tả được, cảm giác như trong cơ thể có một luồng khí cực nóng muốn đốt cháy cơ thể cô, lại thấy đó chỉ như là ảo giác của bản thân thôi nên Đào Tử không để ý nhiều, mỗi ngày vẫn tu luyện theo cách thức bình thường.

Hôm ấy luồng khí trong người nóng bức, khó chịu vô cùng nên Đào Tử kết thúc tu luyện sớm, trở về nhà với Ly Thương, từ đằng xa cô đã thấy Ly Thương đang trò chuyện với ai đó, Đào Tử nổi hứng đùa nghịch, rón ra rón rén đi đến phía sau anh.

“Sắp thành công rồi, chỉ cần cô ấy tiếp tục ăn canh cháu nấu thì huyết mạch Phượng Hoàng sẽ hoàn toàn thức tỉnh, cháu sẽ nhận cơ hội đó cướp lấy nó. Đến khi đó...”

Đào Tử bàng hoàng khi nghe thấy lời Ly Thương nói, bất giác lui về phía sau một bước, không cẩn thận giẫm phải nhánh cây vang lên tiếng rảng rắc rất khẽ, làm kinh động đến Ly Thương.

Ly Thương giật mình vội vàng quay đầu lại, Đào Tử phía sau đang nhìn anh với vẻ mặt kinh hoàng, Ly Thương sững sờ vội vàng cất lời giải thích, “Đào Tử, anh...”

“Đừng nói nữa, em đã nghe thấy tất cả rồi. Hóa ra anh tiếp cận em chỉ vì huyết mạch Phượng Hoàng, đáng tiếc đã bị em biết được, mưu kế của anh sẽ không thực hiện được đâu.”

Nước mắt cô chảy xuống, đôi mắt chất chứa nỗi đau khiến người ta nhìn thấy không nhìn được muốn bước đến dỗ dành.

Trên mặt Ly Thương hiện lên cảm xúc phức tạp, “Anh không muốn làm hại em, chỉ cần em ngoan ngoãn để anh nhận huyết mạch Phượng Hoàng, chúng ta vẫn có thể ở bên nhau như trước.”

“Đủ rồi!” Đào Tử run rẩy ngắt lời Ly Thương, “Em không thể nào để anh nhận huyết mạch Phượng Hoàng được, đừng hi vọng hảo huyền nữa. Em không muốn làm anh bị thương, từ nay về sau chúng ta đừng gặp mặt nhau nữa.”

Đào Tử nói xong thì định quay người bỏ đi, Ly Thương cất lời cắt ngang bước chân đang dậm bước đi của cô, “Đợi đã, em không làm anh bị thương nhưng không có nghĩa là anh sẽ để em rời đi, anh nhất định phải lấy được huyết mạch Phượng Hoàng.”

Nhìn gương mặt vốn dịu dàng của Ly Thương phút chốc hiện lên vẻ lạnh lùng, Đào Tử lão đảo. Không ngờ tầm chân tình cô trao cho anh giờ lại đổi lấy kết quả này, người cô càng lúc càng nóng, vị tanh trào lên cổ họng.

Phụt!

Đào Tử ôm ngực, phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, trong mắt Ly Thương hiện vẻ đau xót, tuy nhiên nghĩ đến huyết mạch Phượng Hoàng, như hạ quyết tâm, anh lại bước từng bước đi đến gần Đào Tử, không nhìn vết máu trên khoe miệng cô nữa.

Đào Tử lui về sau nhìn Ly Thương từng bước từng bước một dồn ép mình đến đường cùng, trái tim cô chột như pha lê rơi xuống đất, vỡ nát tan.

“Anh thật sự sẽ xuống tay với em ư?”

Ly Thương không nói mà chỉ dừng bước, nếu như không phải là vì huyết mạch Phượng Hoàng, anh thật sự rất muốn chung sống với cô đời đời kiếp kiếp, nhưng mà...

Ly Thương lắc đầu, chướng khí màu đen từ từ dâng lên trong tay, tạt về phía Đào Tử, Đào Tử không tránh kịp bị chướng khí đánh trúng, lại phun thêm một ngụm máu nữa.

Thân hình Phượng Hoàng dần dần hiện ra từ cơ thể Đào Tử, vờn xung quanh cô. Nhìn thấy Phượng Hoàng, trong mắt Ly Thương hiện lên vẻ điên cuồng, chướng khí trong tay dâng cuộn cuộn.

Đào Tử đau khổ do dự một hồi, cuối cùng Phượng Hoàng Hỏa xuất hiện trong tay cô, cô nhắm mắt lại, ngọn lửa trong tay đập thẳng về phía Ly Thương, sau đó nhân lúc Ly Thương tránh né cô dùng bùa bỏ chạy.

Cô cứ lê cơ thể đầy những vết thương chạy đi chẳng có mục đích, Đào Tử không biết mình phải đi đâu, cũng không biết nơi nào là an toàn, nơi nào Ly Thương sẽ không tìm ra cô.

Cô chạy vào một thôn núi hẻo lánh, cơ thể cô đã nặng nề đến cùng cực, tầm mắt cũng càng lúc càng mờ hồ. Đào Tử trấn định lại tinh thần muốn tiếp tục đi về phía trước, đáng tiếc thân thể không nghe theo suy nghĩ của cô. Trước mắt tối sầm, Đào Tử hôn mê bất tỉnh.

Khi cô tỉnh lại, thấy vẫn là một căn phòng cổ kính Đào Tử hết hoảng, lẽ nào cô đã trở lại nơi kia? Nhưng sau khi quan sát cẩn thận, cô phát hiện căn phòng này bày trí hơi... lạ đời. Trong căn phòng cổ kính vậy

mà chất đủ loại gấu bông, có loại gấu bông lông nhung, gấu bông lông dài, gấu bông lông ngắn, gấu bông Teddy.

Nhất thời Đào Tử cảm thấy có một đàn quạ bay qua đầu mình, đây là phong cách gì vậy? Căn cứ theo cách bài trí, chắc chủ căn phòng này là con gái.

“Cô đã tỉnh rồi à.”

Đào Tử đang nghĩ ngợi thì trong góc có một giọng nữ lạnh lạnh vang lên.

Nhìn về phía phát ra âm thanh, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt Đào Tử là một cánh tay, nó đẩy hết mấy con gấu bông sang một bên, sau đó một khuôn mặt trái xoan trắng ngần lộ ra, dưới chân mày cong cong là đôi mắt tròn xoe rất đáng yêu. Đáng tiếc, trong đôi mắt không có quá nhiều cảm xúc, dưới chiếc mũi nhỏ nhắn là đôi môi hồng thắm, mái tóc dài buộc phía sau ót, khuôn mặt xinh đẹp đến mức khiến người ta trầm trồ, nhưng quả thật rất dễ thương.

Cô gái đứng dậy đi đến bên cạnh Đào Tử, sờ trán cô.

“Ừm, đã hạ sốt rồi. Cô cảm thấy thế nào?”

Giọng nói có chút lạnh nhạt còn trong đôi mắt cô gái này lại hiển hiện sự quan tâm không hề che giấu, Đào Tử có cảm giác rất gần bó, giống như gặp được người thân, những uất ức chất chứa trong lòng khiến cô khóc thất thanh trước mặt một người chưa từng quen biết.

Người ấy không ghét bỏ cô, ngược lại còn bước đến gần khẽ ôm lấy cô, tay còn nhẹ vỗ lên người cô.

Thật lâu sau, chẳng còn nghe thấy tiếng khóc nữa, cô gái kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện Đào Tử đã ngủ say trong lòng mình, trên mặt còn vương hàng lệ chưa kịp lau, bèn đặt Đào Tử xuống, cẩn thận đắp kín chăn lại cho cô. Sáng sớm hôm sau Đào Tử bị cơn đói đánh thức, ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, cô vén tấm chăn mỏng trên người rồi lần theo mùi thơm đi đến phòng khách. Cô gái hôm qua đang chuẩn bị bữa sáng, dường như cảm nhận được có người đang nhìn mình nên chợt ngừng đầu lên.

“Dậy rồi à? Đói bụng không? Đến đây ăn sáng đi.”

Đào Tử đi đến bên cạnh bàn ăn, ngồi xuống.

“Tôi tên Đào Tử, còn cô?”

“Tôi tên Tô Mạt. Chút nữa ăn sáng xong, tôi sẽ đưa quần áo của tôi để cô tắm nhé.”

“Ừ, cảm ơn cô.”

Hai cô gái nhìn nhau cùng cười, tình bạn được thiết lập trong buổi sáng lặng yên như thế, Đào Tử ở lại trong nhà Tô Mạt.

Mỗi đêm Đào Tử đều bị đánh thức bởi cảm giác khó chịu trong người, cô hiểu huyết mạch Phượng Hoàng trong cơ thể mình sắp thức tỉnh. Một khi huyết mạch Phượng Hoàng thức tỉnh, có thể cô sẽ phải đối mặt với Thiên Niên Kiếp, mà người thành công vượt qua Thiên Niên Kiếp có được mấy ai. Cách thức giải quyết khi Thiên Niên Kiếp đến là truyền huyết mạch Phượng Hoàng cho người khác. Cơ mà... cô truyền cho ai đây?

Đào Tử thở dài, trở mình.

“Đang nghĩ gì thế?” Giọng nói của Tô Mạt cắt ngang tiếng thở dài của Đào Tử.

“Tôi đánh thức cô à?”

“Đêm nào cô cũng giật mình tỉnh giấc, bị sao vậy? Tôi cảm thấy trong cơ thể cô tồn tại một nội lực tựa như muốn thoát ra ngoài. Có thể nói với không?” Tô Mạt mở mắt nhìn Đào Tử đối diện mình.

“Cô cảm nhận được sao?” Đào Tử kinh ngạc ngồi dậy, nhìn chằm chằm Tô Mạt hỏi.

“Ừ, nhà tôi đời đời đều làm nghề âm dương, trời sinh tôi đã có mắt âm dương, cảm giác luôn chính xác.”

“Tôi...” Đào Tử ngẫm nghĩ, cuối cùng cùng nói thân thể của mình cho Tô Mạt nghe, bao gồm cả chuyện gặp phải Ly Thương cùng với tình trạng cơ thể hiện tại.

“Tức là nếu như trước khi Thiên Niên Kiếp đến, không thể tìm ra người truyền thừa thì cô sẽ phải chết ư?”

“Ừ.”

Nghe câu trả lời của Đào Tử, Tô Mạt cúi đầu không nói, như đang nghĩ ngợi điều gì đó.

“Vậy thì truyền cho tôi đi, nếu như cô tin tưởng tôi.”

“Không được... Không phải là tôi không tin cô, nếu cô nhận truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng, một khi cơ thể xuất hiện tình trạng tương tự thì chỉ còn một đường chết mà thôi.”

Tô Mạt liếc mắt, “Không phải là nếu như thôi sao? Nào có chuyện trùng hợp như vậy chứ, cứ giao cho tôi đi.”

“Nhưng mà...” Đào Tử do dự.

“Không có nhưng gì hết, mau ngủ đi, cứ quyết định vậy nhé.”

Tô Mạt đưa tay ôm lấy con gấu bông lông nhưng ở đầu giường, nhắm hai mắt lại.

“Chắc, Mạt Mạt, tôi không nói là từ chối truyền thừa cho cô, song bắt đầu từ sáng ngày mai cô không được ngủ nướng nữa đâu, phải thức dậy luyện công, tôi sẽ đốc thúc cô đấy.”

Nghe Đào Tử nói vậy, Tô Mạt liền rên lên, “Không phải chứ? Còn phải rèn luyện ư? Có thể thương lượng một chút không?”

“Không được, không thương lượng gì cả, mau ngủ đi.”

Nhìn phản ứng của Tô Mạt, Đào Tử che miệng cười trộm.

“Trời ạ, Đào Tử, cô đúng là ác ma.” Che gấu bông lên mặt, Tô Mạt thốt ra tiếng nói mơ hồ.

“Ha ha, giờ cô mới biết à. Sáng mai tôi sẽ gọi cô dậy, đừng phản đối, phản đối vô hiệu thôi.”

Đào Tử nhớ lại thời điểm mình gặp Tô Mạt khiến cô bật cười, Khi đó Tô Mạt bị cô hành hạ rất thê thảm.

Cô ấy thích ngủ nướng, mỗi ngày trời chưa sáng đã bị mình giày vò dựng dậy, đi theo ra cửa tập hít thở, chạy bộ, luyện tập vẽ bùa chú. Bởi vì Tô Mạt xuất thân từ thế gia âm dương nên bùa chú chỉ là chuyện nhỏ, song ngày nào cũng phải dậy sớm thì đúng là ác mộng, chuyện này khiến cô vô cùng đau đầu. Tô Mạt vốn tính tình lạnh nhạt dần dà trở nên cởi mở hơn.

Lòng Đào Tử lúc này không khỏi lo lắng, cô gặp lại cảnh trong hồi ức, bây giờ xem ra còn chưa có nguy hiểm gì. Còn Tô Mạt bị hút vào chung với cô đã đi đâu? Rốt cuộc đã gặp phải tình cảnh gì?

19. Chương 19: Chương 8.2

Trong nháy mắt bị hút vào khe kết giới, Tô Mạt cũng bị khung cảnh tăm tối bao quanh, Phượng Hoàng màu vàng phóng lên cao bay vờn quanh Tô Mạt, chiếu sáng dẫn đường phía trước.

Trước lúc đi vào, Tô Mạt loáng thoáng nhìn thấy bùa chú trên bình giống dấu hiệu đi vào trận pháp thượng cổ nào đó vậy, cô không nhớ rõ tên, nhưng đã từng thấy bùa chú tương tự trong sổ ghi chép của gia tộc.

Hình như đây là một tà trận, trong đó có bảy trận pháp nhỏ, người bị hút vào trận pháp sẽ gặp phải những mối nguy hiểm khác nhau. Người may mắn một chút sẽ hồi tưởng lại chuyện mà mình không muốn nhớ lại nhất trong ký ức, có thể nói là chống lại chương ngại trong lòng mình, chưa diệt trừ được chương ngại thì sẽ không gặp được trận pháp khác.

Mà người xui xẻo một chút có thể phải đối mặt với các loại yêu ma quỷ quái gây nguy hiểm đến tính mạng. Tóm lại, mọi thứ đều không biết trước được, cô cũng không biết kết giới này có phải là trận pháp cô đã từng thấy trong sách tay không.

Điểm tốt duy nhất là thời gian trong trận pháp chênh lệch với thực tế. Nói cách khác, người trong trận pháp có thể trải qua một cuộc đời, nhưng ở thực tế thì chỉ vài giờ mà thôi, có điều nếu muốn bình an và sống sót ra khỏi trận pháp, có lẽ còn khó hơn cả khó.

Tô Mạt vừa nhớ lại những gì mình từng thấy trong sổ ghi chép về trận pháp, vừa cẩn thận quan sát tình cảnh xung quanh, biến hóa kì lạ nhanh chóng diễn ra.

Phía trước cách Tô Mạt không xa xuất hiện một đội ngũ rước dâu, kiệu hoa ư? Thời đại này còn kiệu hoa sao? Nhìn kỹ lại, Tô Mạt không khỏi cười khẩy, không ngờ mình lại gặp được cảnh quỷ đón dâu này.

Một đoàn tùy tùng giống trống thối kèn đi trước mở đường, phía sau đội ngũ kèn trống là kiệu hoa, hai chiếc đèn lồng đỏ treo cao cao trên kiệu. Kiệu phu khiêng bốn góc kiệu chẳng khác gì người thật, tuy nhiên chỉ như thế thì sao có thể che giấu được mắt Tô Mạt, rõ ràng đó chính là tám người giấy.

Thật quá phô trương, kiệu tám người khiêng nữa chứ!

Hai bên kiệu hoa còn có vài đồng nữ (*) đi theo, trên khuôn mặt má đỏ hây hây có nụ cười quái gở.

(*) Bé gái còn trinh

Sau các cô bé là một phụ nữ trung niên thân hình béo núc, lắc lư đi theo phía sau kiệu, Tô Mạt quan sát cẩn thận, cuối cùng không nhịn được bật cười. Đồng nữ hai bên giống hệt kiệu phu, đều làm từ người giấy, còn người phụ nữ trung niên kia rõ ràng là một con chồn hôi thành tinh đang lắc lư cái đầu.

Nghe thấy tiếng Tô Mạt cười, chồn tinh liếc mắt nhìn sang, trong đôi mắt lóe lên tia sáng tính quái, nhìn thấy Tô Mạt cười cũng không giận, còn phất tay ra lệnh cho cả đoàn kiệu dừng lại, cười híp mắt đi đến bên cạnh Tô Mạt, nịnh nọt mở lời.

“Không biết cô nương đã bao nhiêu xuân xanh? Đã đính hôn với ai chưa?”

Ồi chà, điều này thật hết sức thú vị, mình không phản ứng, ngược lại ả dám đụng đến mình. Chẳng biết con chồn hôi này nghĩ thế nào, chỉ bằng đi theo một đoạn tìm hiểu tình hình xem sao, dù gì trận pháp này không phá được thì mình cũng chẳng qua được trận kế tiếp.

Nghĩ đến đây, Tô Mạt khẽ lắc đầu.

Khi chồn hôi kia thấy Tô Mạt lắc đầu thì không khỏi mừng rỡ.

“Ôi chào, cô nương gặp được tôi là may mắn lắm nhé, vài trăm dặm xung quanh đây ai mà không biết bà mai Khả Khả tôi chứ. Cô có thấy đội ngũ rước dâu này không? Đây chính là nhà phú hộ giàu có nhất trong vòng vài trăm dặm, cô nương nhà ai được rước về là có phúc tu mấy kiếp đấy, hiện giờ công tử của thành chủ Tuyên Thành đang nhờ tôi làm mai, tôi thấy tướng mạo cô nương cũng thật là trăm người mới có một, cô có chịu làm vợ thành chủ không?”

Tô Mạt nghe đến đây không khỏi bật cười, cô cười vì tên thành chủ kia không biết lai lịch ra sao, không chừng cũng là súc sinh giống con chồn hôi thành tinh này. Bây giờ giả làm người ở nơi đây, còn vọng tưởng muốn kết hôn nữa, chỉ bằng mình đi theo qua đó dò xét xem thế nào.

Chồn tinh thấy Tô Mạt cười thì cho rằng chuyện vui đã thành, vội vàng bảo đám kiệu phu hạ kiệu rồi dìu Tô Mạt ngồi vào trong kiệu giấy, đám người tiếp tục giống trống thối kèn đi thẳng về phía trước.

Tô Mạt ngồi trong kiệu ngắm nhìn cảnh ven đường, cô ử rử phát hiện dù đi bao lâu nhưng vẫn là cảnh này chẳng mấy may thay đổi, ngoại trừ thấy bọn người giấy dốc sức giống trống thối kèn phía ngoài thì chẳng nhìn thấy gì nữa cả.

Tô Mạt nhàm chán ngáp mà lại không dám ngủ, dấu sao vẫn chưa nắm rõ tình trạng hiện giờ và cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo, hơn nữa trong lòng cô còn đang lo lắng cho Đào Tử không biết đã gặp phải chuyện gì trong kết giới.

Chiếc kiệu chậm rãi lắc lư, đương lúc Tô Mạt cho rằng mình không thể không chế được cơn buồn ngủ nữa thì nghe thấy con chồn tinh Khả Khả gọi mình.

“Cô nương, cô nương, đã đến rồi, mau tỉnh lại đi.”

Tô Mạt mở đôi mắt nhập nhèm nhìn về phía trước, một tòa dinh thự có thể nói là xa hoa hiển hiện trước mắt cô.

Hai con sứ tử đá lớn ngồi bên cửa, tay cầm cửa là hình ba đầu thú, trên cửa giăng đèn kết hoa treo vài đèn lồng đỏ thắm, chữ hỷ to đùng dán trên cửa son, cửa chính mở rộng để nghênh đón cô dâu.

Trên cửa chính có một tấm biển viết vài chữ to mạ vàng sáng loáng: “Đại viện thành chủ”. Tô Mạt nghĩ thăm cái này cũng mới mẻ nhỉ, dấu tên chẳng ra sao, nhà người ta đều là phủ gì gì đó, ở đây ghi hẳn là đại viện mà còn ghi rõ môn một là dinh thự của thành chủ, cũng thú vị đây.

Ra cửa đón chào có già có trẻ có nam có nữ, Tô Mạt ngược mắt quan sát, thật đúng là mèo rừng dã thú tụ hội, thứ gì cũng có. Có yêu, có quý, đủ mọi giống loài, không biết trong phủ này là thứ gì đây.

Tô Mạt xuống kiệu đi đến cửa lớn, vừa đi vừa quan sát khung cảnh xung quanh, bởi vì cô bị chặn giữa đường nên không mặc áo cưới gì cả, cũng chẳng có tấm khăn che mặt cho cô dâu nên tầm mắt không bị hạn chế.

Vào cửa chính, băng qua một hành lang gấp khúc nhỏ rồi vào cửa thùy hoa (1), hai bên là hành lang có hàng rào (2), chính giữa là tiền sảnh, nơi đó đặt một giá gỗ từ đàn, bình phong đá cẩm thạch, xung quanh là đồ trang trí, trong sảnh ba gian nhỏ nhỏ chất đầy quà tặng chúc mừng của khách khứa, sau tiền sảnh là dãy nhà chính của đại viện.

(1) Cửa thùy hoa là loại cửa được rất chú trọng trong kiến trúc của người Hán. Nó là lối đi duy nhất nối liền giữa nhà trong và sân trước. Trên cửa có mái, bốn góc vuông bốn trụ lững đẻo hình cánh hoa, đỉnh trụ trạm trổ sơn màu.

(2) Hành lang có hàng rào là một kiến trúc phụ, kết hợp với cửa thùy hoa, nó bao quanh hiên nhà và nhà chính nhằm tiện cho việc đi lại trong ngày gió tuyết.

Chính diện có năm căn phòng chính, đều sang trọng hoa lệ, căn phòng ở giữa chính là nơi làm lễ cưới, a hoàn xếp thành hai hàng đứng hai bên cửa, tay bưng rượu bánh, trong sân bày đầy bàn tiệc, khách khứa đến chúc mừng ngồi đông đủ tất cả các bàn, hình như đang chờ cô dâu đến.

Tô Mạt được đồng nữ giấy diu, đi theo con chồn tinh kia đến nơi làm lễ cưới, có lẽ chủ nhân trong nhà chính biết cô dâu đã đến nên bước ra đón. Tô Mạt quan sát người ra đón kia không khỏi hoảng hốt, hẳn đã thành Quý Vương nơi này, thảo nào phô trương như thế, nhiều yêu ma quỷ quái đến chúc mừng như vậy, một mình cô thật đúng là không đối phó được, cuối cùng phải làm sao mới được đây?

Tô Mạt vừa suy tính cách giải quyết, vừa tiếp tục đi về phía trước, cô không hề hay biết trong đám đông khách khứa đây cả sân này có một người đang nhìn mình bằng ánh mắt phức tạp và lo lắng.

Nhìn thấy chủ nhân ra nghênh đón, Tô Mạt theo chồn tinh tiếp tục đi đến nơi làm lễ cưới, đồng thời cũng thăm tính toán nên làm cách nào để mình có thể rút lui an toàn.

Trông thấy chủ nhân đang bước tới hỉ đường, chồn tinh vội vàng chạy đến nịnh nọt.

“Tiểu Thành chủ đại nhân, tiện tỳ tìm được tân nương cho ngài rồi đây, không biết ngài có hài lòng không ạ? Ngài xem thân hình này, gương mặt này, thật sự là trong hàng nghìn người mới tìm được một người đó.”

Nghe thấy câu nói của chồn tinh trong lòng Tô Mạt không khỏi cười mỉa mai, vừa rồi là trong trăm có một, giờ thì đã lên cấp, trực tiếp thành trong nghìn có một luôn rồi, con chồn tinh này chém gió siêu thật. Có điều tên con trai đã mang thân phận Quý Vương, không biết cha hắn sẽ là nhân vật lợi hại cỡ nào, Tô Mạt thăm lo lắng.

Quý Vương nghe thấy chồn tinh tâng bốc như vậy cũng ra sức ngấm ngĩa Tô Mạt, rõ ràng là hắn rất hài lòng với tân nương của mình, vừa gật đầu vừa ra hiệu thị nữ hầu hạ bên cạnh đưa Tô Mạt vào trong thay áo cưới.

Đúng lúc này thì trong nhà bỗng xôn xao, Tô Mạt nhìn vào trong thấy một ông lão rất lớn tuổi xuất hiện.

Quý Vương nghe thấy tiếng động phía sau cũng vội quay đầu lại, hần thấy ông lão đi đến thì vội vàng bước đến bên cạnh dìu ông ta, cung kính nói, “Phụ thân đại nhân, sao cha lại đi ra đây, an tâm ở trong phòng chờ con dâu đến dâng trà cho cha là được rồi.”

Nhìn thấy phản ứng của Quý Vương, Tô Mạt hiểu ông lão trước mắt này chính là cha của hắn, cũng chính là Thành chủ đại nhân kia.

Nhưng mà... Tô Mạt rất muốn biết, hắn đã thành Quý Vương sao còn phải gọi một con rùa già rưng rưng là cha, hơn nữa còn vô cùng tôn kính. Thế giới này sao vậy nhỉ? Chuyện gì đang diễn ra thế này?

Tô Mạt ngậy người nhìn hai cha con lạ đời trước mắt, cô không thể hiểu được mối quan hệ phức tạp này rốt cuộc từ đâu mà đến.

Con rùa già ngẩng đầu lộ khụ quan sát Tô Mạt, nhếch mép cười, chắc, rằng cũng chẳng còn.

Dễ dàng nhận ra con rùa già kia rất hài lòng với cô con dâu trước mắt, không biết lão nói gì với Quý Vương bên cạnh mà khiến hắn cười ngả nghiêng, vừa cười vừa phát tay bảo thị nữ đưa Tô Mạt đi thay quần áo.

Tô Mạt vừa đi theo thị nữ, vừa quan sát bố cục căn nhà để tìm đường trốn chạy cho mình.

Theo thị nữ dẫn đường, cô nhìn thấy hành lang quanh co, dưới thềm có con đường lát đầy đá vụn, trước mặt là ba gian nhà nhỏ, cửa khép cửa mở. Trong phòng được kê bàn ghế giường chiếu ngay ngắn gọn gàng, từ phía trong có cửa phụ đi ra sân sau, ra ngoài chính là vườn sau, có mấy cây hòe sum sê, mấy cụm liễu xanh um tùm.

Trên Dương gian là nhà trước phòng sau, trước không trồng dương, sau không trồng liễu, như thế này thật không hổ là nhà của quý, cây cối trong vườn đều là loài cây nhân gian kiêng kỵ nhất.

Thêm vài bước nữa, cô thấy chân tường ở vườn sau có một dòng suối rộng chừng ba mươi phân chảy quanh co theo thềm đến dãy nhà đằng trước, róc rách quần quanh khóm trúc, một ngọn núi xanh chênh chênh, đi vào trong núi thấp thoáng có một bức tường thấp đắp từ bùn đất, trên mái tường phủ đầy rơm, là con đường thích hợp để chạy trốn!

Ngoài tường có vài cây hoa lê trắng muốt, mùa hoa khác với thế giới hiện tại của loài người, xem ra cũng do Quý Vương có ý biến thành.

Giữa những cây lê có mấy gian nhà tranh, phía ngoài hồng dâu, dâm bụt và găng non mơn mớn mới đâm chồi, chỗ nhô ra chỗ lượn vào, đan thành hai hàng rào xanh (*)

(*) Câu văn trích trong chương mười bảy thuộc tác phẩm Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần. Dịch bởi nhóm dịch Vũ Bội Hoàng, nhà xuất bản Văn học năm 2007.

Thị nữ phía trước bỗng dừng lại, ý bảo Tô Mạt đã đến phòng thay áo cưới, Tô Mạt phát tay cho các cô nàng lui ra, cố chấp muốn tự thay quần áo, nghĩ đến một đám người giấy sờ sờ lui trên người, Tô Mạt cảm thấy rợn người.

Tô Mạt khẽ đóng cửa phòng lại quan sát căn phòng, cô thấy trong phòng lựa mông phát phơ, tầng tầng lớp lớp sa mông sắc màu thanh tao khiến mọi góc ngách trong phòng ẩn chứa cảm giác mông lung mờ ảo. Có lẽ nơi này thường ngày được lau dọn sạch sẽ, một bức bình phong che một góc phòng, bước vào liền nhìn thấy trên giường có đặt một chiếc áo cưới đỏ thắm.

Tô Mạt bước đến cầm lấy áo cưới, ướm thử lên người mình, cạnh giường có một chiếc gương đồng nhỏ, trong đó in bóng Tô Mạt đang mặc áo cưới, chỉ là một hình bóng mờ nhạt nhưng vẫn khiến người ta thấy xinh đẹp.

“Ai?”

Nhận ra trong phòng còn có người khác, một ngọn lửa Phượng Hoàng bùng lên trong tay Tô Mạt, chưa kịp ra đòn thì một giọng nam quen thuộc vang lên khiến cô nhất thời ngây ngẩn.

“Là anh.”

20. Chương 20: Chương 8.3

Tại nơi bình phong trong góc xuất hiện bóng người.

“Ngạo, sao anh lại ở đây?”

Thấy Tô Mạt giật mình, Hàn Ngạo khẽ mỉm cười bước đến vài bước, kéo cô ôm vào lòng.

“Chuyện này giải thích với em sau, chúng ta tính sổ việc em muốn lấy người khác trước đã, dù thế nào đi nữa em cũng chỉ có thể làm cô dâu của anh thôi.”

Tô Mạt thấy Hàn Ngạo nghiêm túc như thế cũng quên mất mình còn đang ở trong lòng anh, cứ thế lẳng lặng nhìn anh, đôi mắt thoáng vẻ đau đớn.

Hàn Ngạo không hề bỏ lỡ vẻ mặt của Tô Mạt, anh không lên tiếng song cánh tay ôm lấy Tô Mạt siết chặt lại, tuy không làm cô đau nhưng biểu đạt được sự kiên quyết của anh.

Bên ngoài tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang cảnh hai người đang dùng bữa, Tô Mạt mắt tự nhiên nghiêng đầu sang một bên, giận dữ nói.

“Buông em ra trước đã, còn việc nghiêm chỉnh phải làm nữa. Bây giờ nên xử lí sao đây? Không giải quyết được vấn đề hiện tại thì không ai rời khỏi đây được đâu.”

Hàn Ngạo vẫn không chịu buông tay.

“Tóm lại anh sẽ không trơ mắt nhìn em bước vào cửa nhà người ta, chuyện khác đều có thể bàn bạc, duy chỉ có chuyện này thì em đừng hòng.”

Dường như thấy trong phòng không ai đáp lời, tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên lần nữa, nghe ngóng cẩn thận còn có tiếng đám người huyền náo cách đó không xa đang đi về phía bên này.

“Nguy rồi, có thể là tên Quỷ Vương kia đã dẫn người đến, anh trốn trước đi, em không cười hắc hắc thật đâu, anh xem thời cơ thích hợp thì tấn công hắc, chúng ta cũng dễ trốn đi hơn, nếu không nhiều yêu ma quỷ quái như vậy, chỉ bằng em và anh thì không thể nào đối phó được.”

Hàn Ngạo không trả lời, đôi môi chu lên cho thấy lúc này anh đang không vui.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo còn đang giận dữ thì cũng không nói gì, chỉ đưa tay vỗ nhẹ lên cánh tay đang ôm lấy cô, Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt rồi bất đắc dĩ ản mình.

Thấy Hàn Ngạo đã ản mình, Tô Mạt soi gương đồng sửa sang lại quần áo rồi mở cửa phòng ra, ngoài cửa ngoài trừ Quỷ Vương mặc bộ đồ cưới ra còn có vài tùy tùng quỷ quái đi theo.

Tô Mạt thử tính toán, dù mình và Hàn Ngạo đánh bất ngờ cũng chưa chắc có thể an toàn rút lui, hơn nữa chỉ cần ra tay thì chắn chắn sẽ không thể âm thầm giải quyết được nữa, tất nhiên sẽ kinh động đến đám yêu ma quỷ quái đang ở tiền sảnh kia.

Tô Mạt đang tự tìm cách giải quyết còn Quỷ Vương nhìn Tô Mạt đã thay áo cưới xong, không đành lòng được đi về phía cô.

Còn chưa kịp nhích đến gần đã nghe phía sau mình vang lên mấy tiếng bình bịch, giống như tiếng vật thể rơi xuống đất, Quỷ Vương quay đầu lại nhìn thấy mấy tùy tùng quỷ quái đi theo mình đã nằm la liệt.

Đương lúc Quỷ Vương đưa mắt khắp nơi tìm kiếm kẻ tác quái kia, phía trước bỗng thoáng hiện một bóng người, một tấm lụa chú đánh vào trán Quỷ Vương, y giật mình muốn né tránh nhưng cảm thấy phía sau nóng rực, Quỷ Vương bị bao vây vội vàng bay lên, tránh khỏi cơn nóng từ phía sau, lại né được đòn tấn công từ phía trước.

Đang lúc muốn quay đầu lại xem phía sau có thứ gì đang tấn công mình, bóng đen trước mặt lại đánh đến lần nữa, y vào bản lĩnh của mình, Quỷ Vương không buồn gọi người hộ giá mà ra một đòn hư ảo tấn công bóng đen vừa hiện ra trước mặt mình.

Tô Mạt nhìn Quỷ Vương không ngừng tránh né, trong lòng thâm sốt ruột, đồng thời cũng cảm thấy may mắn vì y tự cao tự đại, không thèm lên tiếng nếu không dám quỷ quái ngoài tiền sảnh chạy đến đây thì sẽ càng khó khăn hơn. Tô Mạt xoay cổ tay lại, trong hai bàn tay lại đồng thời xuất hiện hai ngọn lửa khác màu, hai bàn tay cô đối nhau, hai ngọn lửa khác màu tụ lại, màu sắc hòa quyện vô cùng rực rỡ.

Tô Mạt khê vung tay lên, ngọn lửa trong tay cô ập về phía Quỷ Vương. Quỷ Vương mệt mỏi đối phó với bóng đen không ngừng tấn công vào quỷ môn của y, hoàn toàn không chú ý đến ngọn lửa lặng lẽ đến gần, trong tích tắc đã bị ngọn lửa hợp nhất này đánh trúng.

Quỷ Vương chưa kịp kêu lên thảm thiết, một lá bùa đã giáng xuống quỷ môn của y, đồng thời bóng đen lại nhét thêm một lá bùa nữa vào miệng y.

Dưới sự tấn công liên hiệp của Tô Mạt và Hàn Ngạo, Quỷ Vương tự đại không kịp hét lên một tiếng thê thảm nào đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Nhìn Quỷ Vương đã hóa thành tro Tô Mạt thò phào nhẹ nhõm, bóng đen cũng dần lộ rõ mặt mũi, ngoài Hàn Ngạo ra thì còn có thể là ai nữa.

Nhìn anh đi về phía mình, Tô Mạt không khỏi mỉm cười, vừa muốn cất lời đã cảm thấy trước mắt tối sầm rồi mất đi tri giác, Hàn Ngạo thấy Tô Mạt đột ngột ngất xỉu thì hoảng hốt đưa tay đỡ lấy, đúng lúc muốn xem tình trạng của cô thì tiếng ồn ào ngoài tiền sảnh đã vọng vào sân sau, bèn vội vàng ôm Tô Mạt và sử dụng bùa chú nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

Nhìn Tô Mạt hôn mê bất tỉnh trong lòng, vẻ mặt Hàn Ngạo trở nên vô cùng nghiêm trọng, anh đang ở trong trạng thái gặp thần giết thần, gặp phạt độ phạt, nếu bây giờ có ai dám xuất hiện cản trở anh thì chắc chắn người đó sẽ chết rất thê thảm.

Mà đúng là có kẻ xui xẻo như vậy xuất hiện.

Hàn Ngạo ôm Tô Mạt nhanh chóng rời khỏi nhà Quỷ Vương, vừa qua một khúc rẽ đã chạm mặt con chồn tinh đưa Tô Mạt đến đây.

Anh quan sát ả đàn bà trung niên béo núc trước mắt, đột nhiên nhớ ra chính ả đã đưa Tô Mạt vào trong căn nhà quỷ quái này, nếu không phải là ả thì không chừng bây giờ Tô Mạt vẫn còn khỏe mạnh, không hôn mê bất tỉnh trong lòng mình.

Hàn Ngạo lạnh lùng nhìn chằm chằm con chồn tinh trước mắt, càng nhìn lửa giận càng hừng hực, con chồn tinh nhìn thấy chàng trai trước mắt càng lúc càng đen mặt, dĩ nhiên cũng cảm nhận được nguy hiểm, ả vội vàng quay người về phía ngược lại, chuẩn bị chạy trốn.

Nhìn thấy tên đầu sỏ đưa Tô Mạt đến đây còn định bỏ chạy, Hàn Ngạo cười khẩy vung tay ném ra một lá bùa.

Chồn tinh xui xẻo không kịp chạy hai bước đã bị lá bùa Hàn Ngạo ném ra khóa chặt người, ả hoảng sợ nhìn Hàn Ngạo đi đến trước mình, gương mặt mang vẻ thờ ơ kia vô tình khiến chồn tinh cảm thấy thêm phần áp lực.

Ả nuốt nước miếng, muốn mở miệng cầu xin song há miệng ra lại hoảng sợ phát hiện mình chẳng thể thốt được lời nào.

Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt trong lòng mình, cất tiếng, “Đừng phí công, ta đã phong bế tiếng nói của mi. Thôi, coi như mi gặp may, ta sẽ cho mi được chết nhanh chóng, nếu không chỉ bằng việc mi dám đưa người của ta đi lấy người khác để trục lợi, cũng đủ để ta băm mi ra thành nghìn mảnh rồi.”

Anh lấy một lá bùa từ trong ngực ra dán lên đầu chồn tinh.

“Tặng mi một bùa thiên lôi, chúc mi sớm ngày tan t111111hành mây khói. Xá!”

Tiếng “xá” vừa dứt thì mây đen kéo đến, không bao lâu sau trên đầu chồn tinh bao phủ một đám mây khổng lồ đen kịt, khiến người ta kinh hãi.

Điều này càng khiến chồn tỉnh tuyệt vọng, giữa tầng mây không ngừng hiện lên tia chớp màu tím, chính là sắc thiên lôi mà yêu ma quỷ quái sợ nhất, tia chớp này vừa đánh xuống thì bất cứ yêu ma quỷ quái nào cũng hồn phi phách tán, không bao giờ siêu sinh.

Điều hành hạ nhất chính là thiên lôi hội tụ phải cần khoảng nửa tiếng, bị thiên lôi này chụp trên đầu dù chạy trốn đến đâu cũng uống công vô ích, cuối cùng tất nhiên sẽ rơi vào kết quả sấm chớp bổ xuống đầu, thể xác hồn phách đều tiêu tan.

Chờ chết thế này thì chi bằng bị chém một nhát, chết sớm cho xong.

Dán bùa thiên lôi xong Hàn Ngạo không quay đầu lại mà bỏ đi luôn, cho đến khi chạy đến nơi rất xa mới nghe thấy tiếng sấm chớp ầm ầm, có lẽ con chồn tinh kia cũng đã nhận được cái giá đích đáng

Anh vội ôm Tô Mạt tìm kiếm nơi có thể trú thương, đương nhiên không phải nơi núi non hoang dã như hiện tại, dù là hang cũng tốt, ít nhất có thể kiểm tra tình trạng cho Tô Mạt trước đã.

Dường như trời đã nghe thấy lời cầu nguyện của Hàn Ngạo, cuối cùng anh cũng nhìn thấy một trang viên cách đó không xa. Nhìn từ xa trang viên đó được phủ một màu trắng xóa, chẳng quan tâm đến gốc gác của trang viên anh vội vàng đi về phía đó, lúc đi đến gần anh phát hiện ra trang viên này tuy được xây dựng ở chân núi hoang vu, so với cả ngọn núi thì quả thật cách biệt một trời một vực

Màu trắng xóa vừa thấy từ phía xa chính là sắc hoa lê nở rộ trong vườn.

Những bông hoa lê trắng muốt chụm lại như mây khẽ lay động, không khí thoang thoảng hương thơm ngọt ngào, trong cảnh núi non hoang dã này lại có một vườn hoa lê nở rộ, tôn lên cả trang viên là điều vô cùng kì lạ.

Quan sát cẩn thận những gốc hoa lê này, có thể thấy chúng được xếp đặt không hề đơn giản, rõ ràng là một trận pháp mê cung, tuy nói không rành phong thủy song trận pháp trong trang viên này anh cũng hiểu một hai, trận pháp hoa lê trong trang viên chính là trận Cửu Cung Bát Quái.

Hàn Ngạo vừa cố nhớ lại cách phá giải mình đã từng xem qua, vừa quan sát cách sắp xếp hoa lê trong trang viên.

Trận bát quái này theo tám cửa Hư - Sinh - Thương - Đồ - Cảnh - Tử - Kinh - Khai, biến ảo phong phú khôn lường. Vừa vào trận sẽ cảm thấy xung quanh u ám như đêm tối, âm khí dày đặc không tìm được lối ra, rõ ràng trận bát quái trước mặt phức tạp hơn rất nhiều. Trong trận pháp này còn thiết lập những trận pháp khác, hai trận kết hợp, trong trận chứa trận.

Hàn Ngạo cẩn thận quan sát trận trong trận trước mắt, suy đoán trận bát quái còn lại trong trận Cửu Cung Bát Quái đến tột cùng là gì, nó khiến cho người đứng ngoài trận pháp mà vẫn cảm giác được sát ý đậm đặc và áp lực khó hiểu.

Hàn Ngạo để ý thấy giữa mấy cây lê luôn có một cây còn tròn cắm trên mặt đất, chỗ này một cây, chỗ kia một cây, thoạt nhìn rõ ràng chẳng hề có quy luật gì cả.

Anh suy nghĩ một đoạn, bắt đầu đếm số lượng cây còn, không nhiều không ít, vừa đúng mười hai cây. Chẳng lẽ...

Hàn Ngạo trầm ngâm trong chốc lát, rõ ràng là cửa trận Thập Nhị Đô Thiên - trận thứ nhất trong bốn mươi chín trận của Đạo gia, trận pháp này được thiết lập dựa theo Kinh Dịch.

Xem ra chủ nhân trang viên này thật sự không hề đơn giản, kết hợp trận Cửu Cung Bát Quái và cửa trận Thập Nhị Thiên Đô của trận pháp Đạo gia này, thích hợp nhất là dùng để đối phó phụ nữ.

Nếu vừa rồi anh tùy tiện xông vào, có lẽ bây giờ anh và Tô Mạt đã bị vây chết trong trận rồi. Hàn Ngạo quan sát xung quanh, sắc trời đã hơi tối, thế giới trong này biến ảo quá mức, không biết sau khi trời tối sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhìn Tô Mạt còn đang hôn mê bất tỉnh trong lòng, Hàn Ngạo quyết định xông vào trận, nhưng nên làm sao với Tô Mạt là điều khiến Hàn Ngạo khó xử.

Nếu đặt cô ngoài trận pháp, một khi có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn thì anh cũng không cứu kịp, còn nếu mang theo cô vào trong trận, lỡ như có sai sót thì cô sẽ bị giam hãm cùng anh.

Thay vì đặt cô trong mối nguy hiểm chưa biết ngoài kia thì chi bằng cùng anh trải qua một lần sinh tử, để anh ích kỉ một lần có thể được ôm cô vào lòng thật lâu, có lẽ chuyện này chỉ có một lần mà thôi. Tuy anh không muốn điều này xảy ra, song không còn cách nào khác, người mình yêu đang hôn mê trong lòng, sống chết còn chưa biết được.

Hàn Ngạo cười khỏ ôm Tô Mạt chặt hơn nữa, sau đó đi xung quanh trang viên tìm kiếm vị trí chính Đông.

Vị trí chính Đông là cửa sống trong trận Cửu Cung Bát Quái.

Vừa mới bước vào trận pháp, đi vào cửa sống, cây hoa lê và mười hai cây còn nhỏ có vẻ như sắp xếp lộn xộn bắt đầu không ngừng thay đổi phương hướng, Hàn Ngạo dừng lại nhắm mắt cảm nhận sự biến hóa trong trận pháp, mồ hôi trên trán cho thấy giờ phút này anh đang rất căng thẳng.

Cảm nhận thấu đáo, Hàn Ngạo mở mắt ra, nhận biết cửa Tử và cửa Diệt trong trận Thập Nhị Thiên Đô, sau khi xác nhận mình không đi vào cửa Tử và cửa Diệt, anh đi đến phía Tây Nam vừa cảm nhận được.

Vị trí Tây Nam chính là cửa Hư trong trận Cửu Cung Bát Quái.

Đi qua Tây Nam, Hàn Ngạo đứng lại lần nữa, dựa theo phương pháp vừa rồi anh xác định vị trí cửa Bắc trong trận pháp, chỉ cần tìm được cửa Bắc thì có thể tìm được cửa Sinh trong trận Cửu Cung Bát Quái, trận Cửu Cung Bát Quái tự nhiên sẽ được giải, tránh khỏi cửa Tử và cửa Diệt của trận Thập Nhị Thiên Đô đã đủ bình yên vô sự.

Sắc trời càng lúc càng tối, tình hình trong trận pháp cũng càng lúc càng tệ hại, mấy lần Hàn Ngạo muốn phân biệt vị trí cửa Bắc cửa Sinh đều thất bại, uy lực hai trận kết hợp quả nhiên mạnh mẽ.

Hàn Ngạo cứ thế đứng yên tại chỗ không dám có hành động khinh suất, bởi vì anh biết, nếu mắc sai lầm dù chỉ là một chút thì anh và Tô Mạt sẽ bị vây chết trong trận pháp này, anh không thể thua ván cược này cũng thật sự không dám đánh cược. Lúc này, sắc trời đã tối hẳn.

21. Chương 21: Chương 9.1

Khi Hàn Ngạo xông vào trong trận, trong căn phòng ngoài kết giới ở thành phố A, dưới ánh đèn mờ nhạt, có thể thấy cây nền thứ hai và cây nền thứ ba trong bảy cây nền đặt trên chiếc bàn giữa phòng đã lặng lẽ tắt ngúm.

Nhìn hai cây nền đồng thời dập tắt, người đàn ông áo đen trong góc không phản ứng gì mấy, chỉ hơi nhíu mày lại rồi nhắm mắt lại.

Trong kết giới, Hàn Ngạo nhìn sắc trời tối xuống thì lòng bồn chồn, còn mỗi cửa ải cuối cùng này mà thôi, tìm được cửa Sinh là có thể phá giải trận Cửu Cung Bát Quái. Vậy mà trời lại tối sầm như thế, hơn nữa bản thân vào trận pháp này lại tràn ngập cảm giác quỷ quái, trời đất tối tăm càng khó nhận biết phương hướng. Phải làm sao mới được đây?

Đương lúc khốn khó bỗng Tô Mạt trong lòng anh khẽ nhúc nhích, Hàn Ngạo vội vàng cúi đầu, thấy cô đang trợn tròn mắt nhìn anh chằm chằm.

“Em tỉnh rồi hả? Cảm thấy thế nào?”

“Cũng tạm, chỉ hơi văng đầu một chút, đây là đâu? Thả em xuống đi, em không sao mà.”

Hàn Ngạo không buông tay mà chỉ nhìn Tô Mạt, nói tiếp, “Sau khi diệt trừ Quỷ Vương thì em ngắt xiêu, anh bế em tìm được một trang viên, vốn định vào trang viên kiểm tra tình trạng sức khỏe của em xem sao, bây giờ chúng ta đang ở trận trong trận đi thông vào trang viên. Anh đang tìm cửa Sinh trong trận Cửu

Cung Bát Quái, nhưng trời sập tối cộng thêm ảnh hưởng của trận pháp nên bây giờ anh không thể tìm được vị trí mất trận chính xác, tìm được cửa Sinh là phá giải được trận pháp.”

“Cần ánh sáng hả?” Nghe Hàn Ngạo nói, Tô Mạt quan sát xung quanh, ngẩng đầu hỏi.

“Ừ.”

“Vậy còn không thả em xuống, em sẽ chiếu sáng cho anh.”

Hàn Ngạo lưu luyến đặt Tô Mạt trong lòng xuống, tuy cánh tay đã mỏi nhừ nhưng có thể được ôm người nường yêu cũng là hạnh phúc, nếu như cô tỉnh táo vậy thì càng tốt hơn.

Phượng Hoàng lao ra khỏi thân thể Tô Mạt bay vờn quanh người cô, trận pháp sáng lên rất nhiều bởi sự xuất hiện của Phượng Hoàng. Tô Mạt giơ tay lên, Phượng Hoàng Hỏa bay lên từ trong bàn tay chiếu sáng các phương hướng cho Hàn Ngạo.

Hàn Ngạo nhắm mắt lại, cảm nhận vị trí mất trận.

“Chính là chỗ này. Phá!”

Khi chữ “Phá” thốt lên, trận pháp lập tức ngưng biến hóa, Hàn Ngạo mở mắt ra, kéo Tô Mạt ra khỏi trận Cửu Cung Bát Quái.

Ra khỏi trận pháp, Hàn Ngạo chẳng quan tâm đến việc quan sát hoàn cảnh xung quanh, chỉ vội vàng quay đầu kéo Tô Mạt xem xét.

Tô Mạt bị anh nhìn như vậy thì ngượng ngùng, đẩy anh ra.

“Em không sao mà, chỉ vận công quá độ thôi. Lúc em tiêu diệt Quỷ Vương, ngọn lửa sử dụng là Phượng Hoàng Diễm, khác với Phượng Hoàng Hỏa. Phượng Hoàng Hỏa thì em có thể sử dụng bất cứ lúc nào, nhưng Phượng Hoàng Diễm phải tiêu hao một lượng lớn pháp thuật của em, mà thân thể em...”

Dường như ý thức được mình đã lỡ lời, Tô Mạt vội vàng ngừng giải thích, không nói gì nữa.

Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt, không hề vặn hỏi việc cô đang nói đang dở, anh kéo Tô Mạt đi, sau đó quay đầu lại quan sát cảnh tượng trong trang viên. Thấy Hàn Ngạo không truy cứu, Tô Mạt thở phào nhẹ nhõm, cô thật đúng là không biết phải làm sao để giải thích tình trạng hiện giờ với anh.

Cúi đầu nhìn bàn tay nắm chặt của hai người, trong mắt Tô Mạt thêm vẻ dịu dàng. Không biết đôi tay này mình có thể nắm được bao lâu nữa đây?

“Đi thôi, đi xem thử mọi chuyện ra sao nào.” Tiếng Hàn Ngạo cắt ngang dòng suy nghĩ của Tô Mạt, cô gạt đầu để anh kéo đi vào trang viên xa lạ.

Ngoại trừ vườn hoa lê rộng lớn, trang viên chỉ có may gian nhà rất đối bình thường, Hàn Ngạo kéo Tô Mạt đi thẳng vào gian chính giữa.

Đẩy cửa ra, màn tơ treo bên trong nhà theo cánh cửa mở ra đón gió bay phấp phới, phòng khách bên ngoài đặt một chiếc bàn trà bằng gỗ đàn hương màu tím đậm, trên chiếc lư hương màu vàng ở bàn trà, huân hương đang lắng lắng bốc khói, căn phòng tràn ngập một mùi thơm thoang thoảng ngọt ngào.

Trên bàn trà còn được đặt một bộ ấm chén tinh xảo, là trà vừa mới pha xong, ly trà còn nghi ngút hơi nóng.

Nhìn lên trên, ở bức tường phía sau bàn trà có treo một bức tranh vẽ người, người trong tranh khá nhiều có vẻ như đang bận rộn làm việc, tất cả đều rất hăng say.

Đảo mắt một vòng gian ngoài, Hàn Ngạo đưa mắt nhìn vào gian trong, còn Tô Mạt thì nhìn chăm chăm vào bức họa kia, cô nhíu mày không nói gì cả.

Dường như cảm thấy có người nhìn, cánh cửa gian trong tự mở ra, Hàn Ngạo thoáng sửng sốt kéo Tô Mạt ra sau mình, cẩn thận nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng đang mở.

“Không phải nhìn nữa, tôi đang ở đây.”

Anh quay đầu về phía phát ra tiếng nói, chẳng biết từ lúc nào bên cạnh bàn trà gỗ tử đàn lại xuất hiện một cô gái áo đỏ, cô gái này mặc một bộ đồ đỏ nhưng hoàn toàn không có cảm giác diêm dúa. Viên ống tay áo đỏ là hoa văn màu vàng kiểu cách, trên áo thêu vài đóa hoa lê rất trang nhã. Thật khó hiểu, cô gái này thích mặc đồ đỏ lại thích hoa lê thanh nhã.

Mái tóc đen được vấn lên cao, trên đầu chỉ cài một cây trâm đơn giản, cổ áo hơi mở rộng để lộ đường nét chiếc cổ thon dài trắng nõn xinh đẹp, trên môi mang theo nụ cười mỉa mai hoặc, đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy, vừa nhìn cũng biết cô gái này không phải là người đơn giản.

“Cậu nhìn xong rồi chứ? Không biết có hài lòng với tôi không?”

Cô gái che mặt cười, đôi mắt lộ ra tia sáng sắc lạnh nhìn thẳng vào đôi mắt chăm chăm đang nhìn cô của Hàn Ngạo.

“Cô chính là chủ nhân trang viên này?” Nhìn cô gái áo đỏ, Hàn Ngạo đề phòng hỏi.

“Ha ha, cậu thật khéo đùa, tôi ở đây đương nhiên là chủ rồi. Cậu đừng nên khách sáo mau ngồi đi, để tôi cùng cậu uống vài chén, được không?”

Cô gái vung tay lên, trên bàn trà gỗ tử đàn liền xuất hiện một bầu rượu và mấy món ăn, nhìn thấy cô gái chỉ cần vung tay mọi thứ đã xuất hiện, đôi mắt Hàn Ngạo càng thêm nặng nề.

Tô Mạt bên cạnh nhìn phản ứng của Hàn Ngạo, liền tiến đến kéo tay anh, đi đến ngồi xuống trước bàn trà tử đàn đối diện với cô gái áo đỏ.

Cô gái nhìn phản ứng của Tô Mạt, cười ha ha.

“Vị cô nương này hợp với ý tôi, rất thẳng thắn, không biết cô nương tên là gì? Tôi là Vị Ương.”

“Tô Mạt.”

“Gặp được nhau là hữu duyên, có thể giải được trận Cửu Cung Bát Quái của tôi mà lại không bị cửa trận Thập Nhị Đô Thiên trong trận làm mê muội, đi đến được trang viên của tôi cũng chẳng dễ dàng. Có rất nhiều người muốn cùng lúc phá giải hai trận pháp lại không biết đó chỉ là thủ thuật che mắt thôi. Chỉ cần phá được trận pháp Cửu Cung thì sẽ tiến vào được trang viên của tôi rồi.” Cô gái áo đỏ bất đắc dĩ nhún vai, như đang bày tỏ với Tô Mạt là mình vô tội.

“Bức tranh kia của cô là sao vậy?”

Tô Mạt giơ tay lên, chỉ vào bức họa phía sau Vị Ương. Vị Ương quay đầu.

“Ồ, cô nói bức họa này à? Những kẻ đó đều bị trừng phạt đích đáng, ham mê sắc đẹp của tôi, lại vong ân phụ nghĩa. Người như thế ở trên thế gian này đâu có lợi ích gì, không bằng mỗi ngày cực khổ làm việc, đời đời kiếp kiếp không được giải thoát.”

Nói đến đây, mặt Vị Ương thoáng âm đạm. Cô nhìn Hàn Ngạo và Tô Mạt mười ngón đan xen trước mặt, chậm rãi nói:

“Hai vị có lẽ là một đôi, hay là tiếp nhận một ả thử thách của tôi xem sao? Nếu qua được, đương nhiên tôi sẽ chiêu đãi một bữa thơm ngon, rặng đông còn đưa hai vị ra khỏi trang viên. Nếu như không qua được, ha ha, chi bằng ở lại làm bạn với tôi. Có điều, tôi không có ý thương lượng với hai người đâu nhé.”

Vị Ương che mặt cười ha ha, mắt không ngừng đảo quanh giữa Tô Mạt và Hàn Ngạo. Tô Mạt liếc nhìn phản ứng của Hàn Ngạo, anh cũng đang nhìn cô đắm đắm. Cô gật đầu với anh rồi chuyển mắt về phía Vị Ương.

“Cô nói đi, thử thách gì?”

“Ha ha, đừng căng thẳng quá, chuyện nhỏ thôi. Trước tiên tôi hỏi vài câu đã. Các người có yêu đối phương hay không? Còn có thể chết vì đối phương hay không?”

Tô Mạt hơi cau mày, đây là ý gì?

“Có thể.”

Nghe thấy lời Hàn Ngạo nói Tô Mạt kinh ngạc quay đầu lại, Hàn Ngạo cũng đang nhìn cô, biểu cảm trên mặt vô cùng dịu dàng, đôi mắt hiện lên sự kiên định chứng minh tấm chân tình mà anh dành cho Tô Mạt.

“Cậu ta đã nói rồi, còn cô?”

Tô Mạt vẫn nhìn chằm chằm vào mắt Hàn Ngạo, cho đến khi Vị Ương cất lời mới hoàn hồn quay lại nhìn Vị Ương, gật đầu.

Thấy Tô Mạt gật đầu, trong mắt Hàn Ngạo hiện lên vẻ ngạc nhiên, bàn tay đang nắm tay Tô Mạt cũng không kìm được mà siết thật chặt.

Tô Mạt cảm nhận được sự ngạc nhiên vui mừng anh, nhưng ánh mắt lại hiện lên vẻ buồn bã.

Nhìn nổi xúc động của Hàn Ngạo và Tô Mạt, Vị Ương giấu cợt.

“Nói thì ai chẳng nói được nhưng làm chưa chắc đã được, hai người đều đã nói có thể; vậy thế này đi, nếu giữa hai người chỉ có một người có thể bình an rời khỏi đây thì hai người sẽ làm gì? Đừng vọng tưởng phản kháng, vào trang viên của tôi, ngửi huân hương của tôi, dù là Đại La Kim Tiên cũng phải nghe tôi định đoạt.”

Nghe thấy lời Vị Ương, Hàn Ngạo và Tô Mạt đưa mắt nhìn nhau, âm thầm vận khí, quả nhiên hai người đều đã không còn chút sức lực nào nữa. Hàn Ngạo trầm giọng, “Câu này của cô nghĩa là sao?”

“Ha ha, có lẽ các người đã thử rồi, bây giờ bản thân không còn bất cứ sức lực nào chứ đừng nói đến phản kháng. Ý của tôi chính là một trong hai người phải dùng con dao của tôi làm đối phương bị thương mới có thể rời khỏi đây.” Nói xong, trong tay Vị Ương xuất hiện một con dao, đặt trước mặt Hàn Ngạo và Tô Mạt.

Nhìn con dao đó, lòng Hàn Ngạo và Tô Mạt chợt trĩu nặng, hiện tại hai người hoàn toàn không phản kháng được, không những thế còn phải làm đối phương bị thương mới có thể rời khỏi, vậy còn ý nghĩa gì nữa chứ.

“Hai người đừng nên nghĩ đến chuyện không ai phải chịu thương tổn nhé. Nếu tôi đã muốn hai người lựa chọn thì không ai có đường lui đâu, nếu không hai người đều phải chết.” Như thể nhìn thấu được suy nghĩ của họ, Vị Ương cười khẩy.

22. Chương 22: Chương 9.2

Hàn Ngạo và Tô Mạt rơi vào tình cảnh lưỡng nan còn Đào Tử cũng không thoải mái. Đi theo dòng kí ức Đào Tử quay trở lại ngày truyền thừa huyết mạch.

Khi đó cảm giác cực nóng ngày càng gia tăng trong cơ thể, Đào Tử ý thức được Thiên Niên Kiếp sắp thức tỉnh, bản thân đã đến thời khắc phải sắp đặt truyền thừa huyết mạch.

Tô Mạt mỗi ngày bị Đào Tử rèn luyện cũng bắt đầu dậy sớm theo thói quen, lúc nghe nói hôm nay phải tiến hành truyền thừa, Tô Mạt đã thức dậy thật sớm chuẩn bị. Vốn tưởng rằng quá trình truyền thừa rất phức tạp, nhưng thật không ngờ chỉ cần một con dao găm sạch sẽ, sau đó có mặt hai người nữa là đủ. Ngồi trong hang núi yên tĩnh, Đào Tử nhìn Tô Mạt hỏi lại lần nữa.

“Mạt Mạt, cậu nghĩ kỹ thật chưa? Một khi đã nhận huyết mạch PhượngHoàng thì sẽ không truyền lại được nữa đâu, hơn nữa nếu như cậu gặp phải mối nguy, có thể không còn cách giải quyết nào ngoài cái chết.”

“Lời này cậu đã hỏi gần tám trăm lần rồi, mình đã suy nghĩ kỹ, cậu cứ yên tâm đi, bây giờ nói cho mình biết mình phải làm thế nào được không?”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tô Mạt, Đào Tử gật đầu.

“Cậu nhắm mắt lại đừng nghĩ gì hết, quá trình sẽ hơi đau nên cố chịu đựng là được.”

“Ừ.” Tô Mạt trả lời một tiếng đơn giản, nhắm hai mắt lại.

Thấy Tô Mạt nhắm hai mắt lại, Đào Tử lấy con dao găm đã chuẩn bị ra, nhẹ nhàng rạch lên bàn tay mình. Máu tươi từ tay Đào Tử nhỏ xuống mặt đất, cô chấm máu tươi không ngừng chảy lên trán và lòng bàn tay Tô Mạt, sau đó trở lại trước người Tô Mạt đọc chú ngữ.

“Lấy máu của ta mở ra phong ấn, truyền thừa Phượng Hoàng đất trời chứng giám.”

Câu chú vừa cất lên, bóng dáng Phượng Hoàng phóng lên từ đầu Đào Tử, bay lượn quanh Đào Tử và Tô Mạt.

Đào Tử vội vàng lấy dao ra rạch một vết tương tự lên tay Tô Mạt, để cho máu tươi chảy ra.

“Lặp lại lời mình mới vừa nói đi.”

Nghe thấy lời của Đào Tử, Tô Mạt vội vàng cất lời.

“Lấy máu của ta mở ra phong ấn, truyền thừa Phượng Hoàng đất trời chứng giám. ”

Phượng Hoàng màu vàng ngưng vờn quanh hai người, chỉ thấy nó xòe cánh, hào quang tỏa sáng quanh thân hình màu vàng, vươn cổ hót dài, khiến toàn bộ chim chóc khắp nơi cùng bay về phía Tô Mạt và Đào Tử, sà xuống mặt đất cách họ không xa. Sau đó Phượng Hoàng vẽ đôi cánh màu vàng lộng lẫy của mình bay về phía Tô Mạt, chui vào đỉnh đầu Tô Mạt chứ không chui vào thân thể, lúc này cả người Tô Mạt cũng được một tầng ánh sáng màu vàng bao phủ, tạo nên cảm giác thần thánh.

Chim chóc bốn phía tuy đều sà xuống cách hai người không xa, nhưng không hề gây tiếng động ồn ào nào, như thể đã hẹn trước, không có bất kì một con chim nhỏ nào cất tiếng hót.

Sắc mặt Đào Tử tái nhợt, quá trình truyền thừa nghe có vẻ như đơn giản nhưng sự phức tạp trong đó lại không ai biết được, vốn là huyết mạch của mình lại muốn thoát ra ngoài, cơn đau này không thua gì Tô Mạt đang thích ứng với huyết mạch Phượng Hoàng cả.

Vết thương trong tay đã sớm đóng vảy, không còn chảy máu nữa, Đào Tử lão đạo, cảm giác phía sau có người liền quay đầu nhìn lại.

Vừa mới quay đầu cô đã thấy Ly Thương đang đứng cách đó không xa nhìn mình với vẻ mặt phức tạp.

Anh ấy đã đến đây lúc nào? Vậy mà mình lại không phát hiện ra ư? Đào Tử hoảng hốt, cảnh giác nhìn Ly Thương.

“Em thà truyền thừa huyết mạch cho người khác cũng không chịu cho anh.”

Nhìn vẻ mặt đau lòng của Ly Thương, Đào Tử cười sâu thẳm.

“Đúng vậy đó, em thà truyền thừa huyết mạch cho người ngoài cũng không muốn trao cho một kẻ mưu mô như anh, hôm nay thế cục đã định, anh đừng hi vọng gì nữa.”

“Thế cục đã định à? Anh lại muốn xem đã định thế nào.” Ly Thương vừa nói vừa xông về phía Tô Mạt. Đào Tử vội vàng ngăn cản. Thế nhưng thân thể vừa truyền thừa huyết mạch quá mức suy yếu, đành trở mắt nhìn Ly Thương xông về phía Tô Mạt.

Đúng lúc đó Tô Mạt đang ngồi yên bỗng nhiên mở mắt, Phượng Hoàng màu vàng lao ra khỏi đỉnh đầu, vờn quanh cô.

Nhìn chàng trai áo đen xông về phía mình Tô Mạt khẽ cười khẩy, cô vung tay, Phượng Hoàng Hỏa bay về phía Ly Thương, hần nhẹ nhàng lách mình, Phượng Hoàng Hỏa bay sượt qua quần áo hần.

“Thật kém cỏi.” Ly Thương khẽ hừ, chướng khí màu đen dâng lên trong tay, lần nữa xông về phía Tô Mạt.

“Kém cỏi sao?” Tô Mạt cười khẩy, “Anh quay đầu lại nhìn đi.”

Ly Thương ngáp ngừng quay đầu lại, Phượng Hoàng Hỏa phía sau bị hần tránh được đã quay lại, bay về phía hần.

Ly Thương vội vàng lách mình, đang định vận công đánh chướng khí trong tay về phía Tô Mạt thì cảm thấy phía sau lại xuất hiện cảm giác nóng rực, Ly Thương cau mày, quả nhiên ngọn lửa lại xông đến.

“Chết tiệt!”

Ly Thương khẽ rửa, bỏ qua Tô Mạt, quay người lại lao về phía Đào Tử.

“Tiêu rồi!”

Thấy Ly Thương dường như muốn bắt Đào Tử để uy hiếp mình, Tô Mạt lo lắng, Phượng Hoàng Hỏa lại dâng lên trong tay cô, đuổi theo Ly Thương.

Tuy nhiên cô vẫn chậm một bước, Ly Thương đã đến bên cạnh Đào Tử, đưa tay bắt lấy Đào Tử che trước người mình.

Tô Mạt vội vàng rút tay lại, thu hồi Phượng Hoàng Hỏa vừa đánh ra, cô muốn tiến lên thì nghe Ly Thương cất tiếng lạnh lùng.

“Đừng đến đây, nếu không tôi không chắc an toàn của cô ấy được bảo đảm đâu.”

Tô Mạt dừng bước, nghe Đào Tử nói.

“Việc gì phải thế, huyết mạch đã truyền cho cô ấy rồi, bây giờ anh không đoạt được đâu, nếu như anh ra tay chỉ bằng giết em đi.” Đào Tử bình tĩnh nhìn chàng trai mà mình vẫn không nỡ buông bỏ trước mắt, hờ hững cất lời.

Sắc mặt Ly Thương lạnh lẽo không còn vẻ dịu dàng thường ngày, nghe thấy lời nói của Đào Tử, đôi mắt lại hiện lên vẻ không đành lòng, hần không đáp mà lấy một con dao găm ra từ trong ngực.

Thấy Ly Thương lấy dao ra, Tô Mạt kinh hoàng, cô muốn tiến lên, nhưng lại lo hành động bốc đồng của mình sẽ khiến Ly Thương làm hại Đào Tử.

Đào Tử nhìn thấy Ly Thương lấy con dao găm cũng cười khổ cất tiếng:

“Hạ quyết tâm nhanh vậy ư? Vậy thì ra tay đi.” Nói xong cô nhắm hai mắt lại, một giọt lệ nơi khóe mắt Đào Tử nhỏ xuống, chảy xuôi theo gương mặt còn đang tái nhợt của cô.

Lúc này Đào Tử vẫn đi theo dòng kí ức, lệ đã đọng đầy trong đôi mắt, khi đó cô rất tuyệt vọng, cho rằng Ly Thương thật sự muốn giết mình, cô nản lòng thoái chí nhắm mắt lại nhưng không ngờ rằng...

Ly Thương tiến lên một bước ôm Đào Tử xoay lại, sau đó cúi xuống hôn Đào Tử. Tô Mạt không dự đoán được chuyện này, cô nhìn thấy Ly Thương lấy dao găm ra, còn tưởng rằng hần muốn làm hại Đào Tử.

Đào Tử vốn chờ đợi cái chết thì bị nụ hôn bất ngờ xuất hiện này khiến bản thân không biết phải làm sao, cô mở mắt ra muốn giãy giụa, nhưng lại nhìn thấy vẻ đau lòng, bất đắc dĩ và nuối tiếc trong mắt Ly Thương. Cô vội vàng chớp mắt, muốn nhìn thật kỹ cảm xúc mà mình vừa mới thấy rất cuộc là thật hay giả, nhưng cô hoảng sợ nhìn thấy Ly Thương đặt con dao găm vào tay mình, sau đó kéo tay cô đâm thật mạnh vào người hần.

Ly Thương che vết thương, buông Đào Tử ra, mặt tái nhợt lui về sau vài bước.

“Tình, tôi đã trả cho em. Từ nay về sau gặp lại hai người tôi sẽ không nương tay nữa, tôi nhất định phải có được huyết mạch thần thú.” Nói xong hần không nhìn đến vẻ mặt thất thần của Đào Tử, quay người bỏ đi.

Tô Mạt nhìn bóng dáng Ly Thương biến mất, vội vàng tiến lên xem tình trạng của Đào Tử, Đào Tử còn đắm chìm trong xúc động vừa rồi, nắm con dao đâm Ly Thương bị thương trong tay, ngơ ngác bất động.

Cho đến khi giọng nói lo lắng của Tô Mạt vang lên, cô mới hoàn hồn lại. Cúi đầu nhìn con dao còn vương máu Ly Thương, nước mắt cô cứ thế tuôn rơi.

Chuyện trong kí ức tái diễn, Đào Tử cảm thấy trái tim tưởng đã lạnh lặn lại một lần nữa vỡ nát, nhớ đến cảm giác của mình khi đó, Đào Tử chỉ cảm thấy không thở nổi, cô ôm ngực, hoàn toàn không chú ý có một bóng đen đang lảng lảng xuất hiện phía sau mình.

Nguy cơ trap trùng, nhưng Đào Tử đang đắm chìm trong kí ức lại không nhận ra được.

Bóng đen phía sau càng lúc càng đến gần, một bàn tay lông lá màu đen đập thẳng xuống ót Đào Tử.

Đào Tử cảm thấy một cơn gió mạnh ập đến phía sau, không kịp nghĩ nhiều đã vội lặn qua bên cạnh né tránh, khi ổn định lại thân thể cô mới phát hiện có một con quái vật lông đen toàn thân xuất hiện tại chỗ mình vừa đứng.

Quái vật lông đen thấy không đánh trúng, thân thể công kênh chao đảo lại xông đến chỗ Đào Tử.

Đào Tử vội vàng đứng dậy, cũng may là tuy đã truyền lại huyết mạch Phượng Hoàng cho Tô Mạt nhưng cô vẫn không bỏ bê tu luyện, trên người luôn chuẩn bị không ít bùa chú.

Tiện tay cô lấy một lá bùa Ngũ Lôi từ trong ngực miệng vội vàng đọc chú ngữ, “Lập tức tuân lệnh!” Sau đó đánh về phía quái vật lông đen.

Con quái vật lông đen này nhìn thấy lá bùa bay đến ngay mặt cũng không buồn tránh né mà đâm đầu xông thẳng đến, bị bùa Ngũ Lôi đánh trúng, nhất thời không khí tràn ngập mùi lông bị cháy khét.

Đào Tử che mũi nhìn quái vật màu đen bị trúng bùa Ngũ Lôi, cũng nhận ra bùa Ngũ Lôi vô hiệu với nó, ngoại trừ biến quái vật lông đen thành quái vật lông quăn ra thì không có bất cứ thay đổi gì.

Đào Tử liếc mắt nhìn rốt cuộc nó là cái gì, không sợ sấm đánh, đen thui, một lá bùa chẳng những vô hiệu mà còn tạo kiểu tóc miễn phí cho nó, từ lông suôn thẳng biến ngay thành kiểu hoa lê (*) mà chẳng cần thuốc uốn tóc, chẳng những thế mà cô còn phải chải sấy cho nó bằng tay nữa, cuối cùng vẫn là cô lỗ vốn, nếu nó đã không sợ sấm vậy thì thử lửa xem sao. Nhìn bộ lông đen của nó có lẽ là sợ lửa nhỉ?

(*) Kiểu tóc uốn cúp ngang vai giống như quả lê.

Đào Tử lại chọn một lá bùa lửa từ đồng bùa trong tay đánh về phía quái vật lông đen, lá bùa vừa dính vào người quái vật, Đào Tử vội vàng niệm chú, “Lập tức tuân lệnh!”

Theo câu chú được niệm, lửa cháy rực lập tức vây quanh quái vật lông đen.

Đáng tiếc chính là con quái vật lông đen không hề có phản ứng, bản thân nó dường như khó hiểu vì sao mình lại bị lửa đốt, nên vẫn đứng đó sững sờ, có lẽ nó cũng biết bị lửa đốt thì lông sẽ bị mất nên nằm xuống đất lẩn lộn, nhờ vậy mà ngọn lửa nhanh chóng bị dập tắt.

Điều này khiến Đào Tử hoang mang, nỗi đau buồn khi nhớ lại chuyện xưa đã nhanh chóng tan thành mây khói trước sự xuất hiện của con quái vật lông đen này. Nó không sợ sấm cũng không sợ lửa, vậy phải làm sao mới được đây?

Còn đang suy nghĩ, con quái vật lông đen kia đã đứng dậy, đi về phía Đào Tử.

Đào Tử nhìn con quái vật lông đen đang từng bước tiến đến gần, cảm thấy nhức đầu, lúc này trong đầu cô hiện lên vài lựa chọn.

Thứ nhất là ngồi xuống đàm phán với nó, “Người anh em, mày xem tao với mày nước sông không phạm nước giếng, hay là mày tha cho tao một mạng có được không?” Có khi con quái vật lông đen kia cho một tát là cô đã xuống uống trà với Diêm Vương rồi.

Lựa chọn thứ hai là xin nó tha cho, “Đại ca, em sai rồi, anh bỏ qua cho em đi, em chỉ nhớ chút chuyện cũ thôi mà, đâu đến nỗi phải diệt trừ em chứ hả?” Nhưng mà có lẽ kết cục cũng chẳng khác gì vừa rồi, cô vẫn phải tìm Diêm Vương uống trà thôi.

Lựa chọn thứ ba, đánh nhau với nó, dùng tất cả các thủ đoạn, nào là chiên, xào, nấu, rang, nào là chưng, kho trực tiếp quật ngã nó. Khụ khụ, hình như cô thấy đói bụng rồi.

Quái vật lông đen từng bước nhích đến gần Đào Tử, tiếng bước chân bình bịch đan xen với tiếng thở phì phò của nó từ từ ép bức cô, đã nhẹ nhàng không được thì phải bạo lực thôi, ngấm lại thì mấy ý nghĩ vừa rồi của mình không thể trở thành hiện thực được.

Đào Tử lấy ra một chiếc dao găm từ bên hông, sau đó lại lấy một lá bùa trong ngực, kẹp lên con dao găm, nhìn con quái vật lông đen chằm chằm.

Con quái vật này đúng là cố chấp, từ lúc đứng dậy nó vẫn cố đi về phía Đào Tử.

Thấy quái vật lông đen đã đến trước mặt mình, Đào Tử khẽ lách người xông ra sau, chém một nhát vào giữa lưng nó, nhưng không biết da con quái vật kia làm bằng gì mà không hề phản ứng, như thể nhát dao kia chỉ gãi ngứa cho nó thôi vậy.

Sau khi quái vật lông đen bị chém đã nhận ra lưng mình có người đánh lén, nó trực tiếp quay người tung một cú về phía Đào Tử.

Đào Tử vội vàng nhảy lên né cú tát cỡ cây quạt hương bồ này, qua bên trái quái vật lông đen, quơ con dao găm nhào về phía sườn của nó.

Nếu là người bình thường thì chắc chắn nhát đâm đó đã trở thành đòn chí mạng, đáng tiếc đâm vào người con quái vật lông đen này lại hoàn toàn không có hiệu quả.

Mồ hôi rỉ trên trán cô, Đào Tử cứ thế né trái né phải vài hiệp với con quái vật, đã không có kết quả gì, ngược lại còn khiến bản thân cô mệt thở hơi tai, còn con quái vật lông đen kia thì cứ trơ trơ chẳng mệt chút nào.

Đào Tử cau mày lại, vừa né tránh vừa nghĩ cách giải quyết.

Nếu cứ tiếp tục tình trạng này thì sớm muộn gì cô cũng kiệt sức, bị bàn tay quái vật kia tát cho một phát thì không chết cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, sớm muộn gì cũng tìm Diêm Vương uống trà thôi.

Bỗng nhiên cô phát hiện trước ngực con quái vật lông đen dường như có vật gì đó, cô dụi mắt nhìn cẩn thận, hình như là một ấn kí màu nâu xám. Bởi vì lông con quái vật này vốn là màu đen, ấn kí trước ngực lại là màu nâu xám, vừa rồi nếu cô không nhìn kỹ e rằng cũng không phát hiện được.

Đào Tử không chần chừ nữa, chân vội vàng lấy đà nhảy đến trước người con quái vật, quái vật kia thấy Đào Tử nhảy đến trước người mình thì giờ tay lên đánh cô.

Nhìn thấy bàn tay to đánh về phía mình, Đào Tử không hề tránh né mà giờ một chân đạp thẳng vào lòng bàn tay nó, niệm chú giờ con dao găm kèm theo lá bùa đâm vào ấn kí màu nâu xám trước ngực quái vật lông đen.

May mắn là lần này Đào Tử đã thành công con dao xuyên thẳng vào thân thể nó, găm trước ngực.

Con quái vật rống lên đưa tay chộp về phía ngực mình, Đào Tử vội vàng đạp một cú vào trước ngực quái vật, mượn lực rút dao ra rồi lách mình qua bên cạnh, đáng tiếc là hơi chậm, vẫn bị bàn tay nó đánh trượt qua, cô rơi xuống đồng cỏ cách nó không xa.

Quái vật lông đen bị đánh trúng chỗ hiểm, bàn tay hươ hươ vài cái trước ngực, cuối cùng cũng ngừng mặt ngã quỵ, nhìn quái vật lông đen ngã xuống đất Đào Tử thở phào nhẹ nhõm. May quá, kẻ xuống uống trà với Diêm Vương không phải cô, giờ cô cũng phải tìm chung trà để uống nhưng vừa đảo mắt thì đã ngất lịm.

23. Chương 23: Chương 10.1

Vị Ương âm trầm nhìn Hàn Ngạo tái mặt che vết thương trước mắt, oán hận thốt lên, “Không ngờ cậu lại xảo trá như vậy, lợi dụng sơ hở trong lời của tôi, còn xuống tay với bản thân, tự nguyện chịu thương tổn chứ không muốn làm hại cô gái bên cạnh.”

“Nếu như ngay cả cô ấy tôi cũng không thể bảo vệ được thì làm sao xứng nói yêu cô ấy, chúng tôi đã đưa ra lựa chọn rồi, có phải cô cũng nên thực hiện lời hứa của mình hay không?”

Hàn Ngạo cảm thấy trước mắt dần tối đi, nhưng trong lòng anh biết rõ bây giờ không phải thời điểm khuyêu ngã, cô gái trước mắt tính tình thất thường, nếu như không phải anh lợi dụng sơ hở trong lời nói của cô ta, e là anh và Tô Mạt sẽ bị cô ta gây khó dễ.

“Cậu...” Vị Ương chỉ vào Hàn Ngạo, không nói nên lời.

Không để ý đến phản ứng của Vị Ương, Hàn Ngạo nhìn sang Tô Mạt còn đang sững sờ, trong tay cô vẫn cầm con dao Vị Ương đưa, trên đó dính đầy máu của Hàn Ngạo.

Tâm trạng cô lúc này rõ là kinh sợ quá độ, nhưng ngoài mặt lại không thể hiện gì, chỉ sững sờ nhìn con dao dính đầy máu kia.

Nhìn Tô Mạt, Hàn Ngạo biết hành động vừa rồi thật sự đã làm cô sợ hãi, anh vội vàng chống người ôm Tô Mạt vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cô.

“Câu trả lời của cô thế nào?” Hàn Ngạo hỏi Vị Ương.

Nhìn hai người yêu thương lẫn nhau, trong đôi mắt Vị Ương hiện vẻ ảm đạm.

Khi nào cô mới có được tình cảm như vậy? Bản thân đã ở trong thế giới này, kẻ ham mê vẻ ngoài của cô nhiều không kể xiết, đáng tiếc chẳng tìm nổi một ai thật lòng thật dạ. Cô cũng không muốn làm khó đôi tình nhân trẻ này, hôm nay thử thách người ta nhưng lại khiến chính mình bị tổn thương, thật đúng là tự gây nghiệt.

Vị Ương cười khở, “Tôi nói được làm được, tuy cậu lợi dụng sơ hở trong lời tôi nhưng lời hứa vẫn được thực hiện, chờ khi vết thương của cậu khá hơn một chút, tôi sẽ đưa hai người ra khỏi trang viên. Cầm lấy đi, đây là thuốc trị thương.”

Vị Ương vừa nói vừa vung tay, trong tay xuất hiện một bình ngọc tinh xảo.

“Thuốc trong bình ngọc này một nửaa thoa lên vết thương, một nửa uống, vết thương của cậu sẽ nhanh chóng khép lại, bên kia còn có một căn phòng, hai người nghỉ ngơi ở chỗ đó đi.” Nói xong, Vị Ương ném bình ngọc trong tay cho Tô Mạt rồi đứng dậy rồi đi.

Nhìn Vị Ương đi khỏi, Hàn Ngạo không chịu đựng được nữa, thân thể chao đảo rồi ngã vào lòng Tô Mạt.

Tô Mạt vội vàng đỡ anh dậy cẩn thận đi đến căn phòng Vị Ương vừa chỉ, đẩy cửa phòng ra, cô dìu Hàn Ngạo chậm rãi đi đến phía giường, sau đó Tô Mạt lấy bình ngọc Vị Ương cho mình mở nắp ra, mùi hương thoang thoảng bay đến, nghĩ thấy sẽ khiến tinh thần trở nên phấn chấn, quả nhiên là đồ tốt.

Cô vội vàng đổ ra hai viên thuốc. Một viên đút cho Hàn Ngạo uống, còn một viên khác thì ngâm nước, tiếp theo cô cởi áo Hàn Ngạo, chuẩn bị lau vết thương cho anh.

Nhớ đến tất cả mọi chuyện vừa xảy ra khi này, Tô Mạt cảm thấy mình như thể đang mơ.

Vị Ương đặt con dao lên bàn trà, cười nhạt nhìn Hàn Ngạo và Tô Mạt bị mình làm khó, “Không phải hai người nói có thể chết vì nhau sao? Bây giờ chỉ cần hai người lựa chọn, sao hử? Không nở rồi à? Nhưng không có đường lui đâu. Đây chỉ là một thử thách đơn giản, có điều phải có một người đích thân làm người kia bị thương. Có gì khó đâu nào, nhanh lên một chút, người ta còn phải nghỉ ngơi nữa.”

Vị Ương chớp mắt nhìn hai người, luôn miệng thúc giục.

“Chỉ cần làm đối phương bị thương là được, đúng không?”

“Ha ha, dĩ nhiên, chỉ cần hai vị tự tay làm đối phương bị thương thì tôi sẽ xem như hai vị thắng, hơn nữa còn đưa hai vị ra khỏi trang viên an toàn. ”

“Cô giữ lời chứ?”

Vị Ương che mặt cười, “Dĩ nhiên. ”

Vừa dứt lời đã thấy Hàn Ngạo cầm lấy con dao trên bàn trà nhét vào tay Tô Mạt, không đợi Tô Mạt phản ứng đã nắm lấy tay cô đâm vào lồng ngực mình.

Phập.

Con dao trong tay Tô Mạt cứ thế đâm vào Hàn Ngạo. Máu chảy ra từ vết đâm, nhanh chóng thấm ướt ngực.

Vị Ương không ngờ Hàn Ngạo sẽ dùng cách này để đương đầu với thử thách của cô, cô thoáng ngớ ra, sau đó âm trầm nhìn Hàn Ngạo sắc mặt tái nhợt đang che vết thương.

“Tại sao lại khóc?” Tiếng nói yếu ớt nhưng vẫn dịu dàng cắt ngang dòng hồi tưởng của Tô Mạt.

Tô Mạt vội vàng đưa tay nắm lấy bàn tay đang giờ lên của anh.

“Anh sao rồi? Có phải đau lắm không?”

Hàn Ngạo gượng cười, “Không sao, không đau đâu nhưng khi thấy em rơi lệ thì lại cảm thấy đau. Đừng khóc, như vậy anh mới dễ chịu hơn.”

Ồi, không biết Thiên Niên Kiếp quái quỷ kia rốt cuộc là thứ gì nữa. Đến khi mình phá được kết giới đáng chết này, nhất định phải hỏi Đào Tử xem sao. Không biết cô gái đó giờ thế nào rồi? Có phải cũng ở trong kết giới này hay không? Có gặp phải điều gì nguy hiểm không?

Tô Mạt xử lý xong vết thương, vừa ngẩng đầu đã thấy khuôn mặt say ngủ của Hàn Ngạo thì thở dài.

Tô Mạt cảm thấy mệt mỏi, đi đến thế giới này cũng lâu rồi mà chưa được nghỉ ngơi hẳn hoi, không biết tình hình của Đào Tử có khá hơn mình chút nào hay không, chờ thương tích Hàn Ngạo khá hơn rồi phải nhanh đi tìm cô ấy mới được.

Tô Mạt há miệng ngáp, đan tay mình cùng với tay của Hàn Ngạo, sau đó gục bên giường mê mệt thiếp đi.

Khi Đào Tử tỉnh lại đã phát hiện mình nằm trong một căn phòng tối om, tay chân bị trói chặt.

Đào Tử vô cùng muốn ngửa mặt lên trời thở dài, chuyện này là thế nào đây? Sao vừa mới ra khỏi hang sói lại vào hang cọp nữa rồi.

Thật bi thảm quá mà, cô nhúc nhích người, còn may thân thể không có gì đáng ngại, có điều tay chân bị hạn chế, hoàn toàn không thể biết rõ tình hình trong phòng này được, cô hoàn toàn không biết phải đối mặt với thứ gì và đối mặt như nào mới ổn. Nếu có người thì còn dễ nói chuyện, cái nơi quái quỷ này liệu có người sống tồn tại không?

Nếu thật là yêu ma quỷ quái thì xem ra lần này mình phải đi nghiên cứu trà đạo thật rồi, để đến khi xuống địa phủ rảnh rồi có thể nhâm nhi trà, đàm đạo với Diêm Vương.

Đang suy nghĩ bỗng trong phòng xuất hiện một tia sáng Đào Tử vội như mình còn hôn mê, chỉ len lén hí mắt quan sát hướng ánh sáng.

Cửa phòng được mở ra, một thứ gì đó lăm la lăm lét đi đến, sở dĩ nói như vậy là bởi vì hẳn thật sự quá khó coi.

Dáng vóc không cao, tướng người gầy gò mà đầu lại rất to, nếu như bên cạnh đứng thêm một tên đầu nhỏ thì có thể đóng phim “Con đầu to bố đầu nhỏ” được luôn. Ngũ quan người này cứ như là dính lại với nhau vậy, mặt hoa cúc, mắt lé, tóc lại bộ dạng vô cùng... đặc biệt. Liếc mắt nhìn hẳn một lần xem chừng cả đời khó quên.

Tên kia ngẩng cái đầu to dùng của hẳn lắc lư đi đến bên cạnh Đào Tử, nhìn hẳn Đào Tử thật sự muốn nhắc nhở rằng mi hãy giữ cái đầu cho kỹ nhé, đừng để rơi xuống đê bẹp hoa cỏ thì không đẹp đâu.

Nhưng cô không thể nói như vậy, cô nhìn cái đầu to kia lắc lư đến bên cạnh mình, đứng đó quan sát cô, không biết là đang nghĩ gì.

Trong lúc đang căng thẳng, ngoài cửa có một giọng nói lạnh lạnh vang lên, “Sa Đầu To, mày xong chưa vậy hả? Người đó đã tỉnh chưa?”

Sa Đầu To, thật là chuẩn, đầu khá to, nhưng xem ra nó chính là quỷ, có lẽ cô bị yêu ma quỷ quái bắt thật rồi. Lẽ nào đây chính là Quỷ đầu to trong truyền thuyết?

Đào Tử vẫn giả hôn mê, âm thầm quan sát hành động của con quỷ đầu to này.

“Chưa đâu, vẫn còn hôn mê, mày giục cái gì mà giục chứ? Danh sách khách mời đã chuẩn bị xong rồi sao? Nghe nói mấy hôm trước Quỷ Vương thành Tây bị loài người tiêu diệt, hơn nữa còn có con yêu tinh bị sét đánh, lần này thọ yển của đại vương phải cẩn thận tuyệt đối đó. Đúng rồi, có mời vị ở trang viên phía Tây không? Chủ nhân trang viên đó cực kỳ rắc rối, mày đừng quên cô ta.” Vừa nói quỷ đầu to vừa đi ra ngoài cửa.

Đào Tử tổng kết lại tin tức mình nghe được, đại khái biết được lúc này mình đang ở trong tình cảnh nào.

Có điều mới vừa rồi hẳn nói Quý Vương thành Tây bị tiêu diệt, lẽ nào là Mạt Mạt làm?

Nếu là như vậy thì có lẽ mình sẽ được cứu, còn nếu không thì mình vẫn nên chuẩn bị học trà đạo là vừa.

Đào Tử ở thành quý cảm thán gần đây thời vận cô chẳng tốt gì cả. Trong khi đó, tại trang viên của Vị Ương, Hàn Ngạo đã khôi phục kha khá đang ngắm nhìn gương mặt say ngủ của Tô Mạt. Anh định đánh thức cô dậy để cô nằm ngủ cho thoải mái, lại nghĩ đến hậu quả của việc đánh thức cô thì quyết định bỏ qua. Anh thử cử động phát hiện sức lực đã khôi phục trở lại, lại càng từ bỏ ý định gọi Tô Mạt dậy khi này.

“Đã dậy chưa?” Ngoài cửa vang lên tiếng Vị Ương, Hàn Ngạo vội vàng trả lời, cửa phòng bị đẩy ra, Vị Ương vẫn mặc một bộ váy đỏ đứng ở cửa, khẽ gật đầu với Hàn Ngạo. Sau đó cô đi vào phòng, tìm đại một vị trí ngồi xuống, bĩu môi nhìn Tô Mạt, “Còn chưa dậy à?”

Theo ánh mắt của Vị Ương, Hàn Ngạo nhìn thoáng qua Tô Mạt đang ngủ say, “Ừ, còn đang ngủ.”

“Có muốn tôi gọi cô ấy dậy không?” Vị Ương vừa nói vừa đứng dậy đến bên cạnh Tô Mạt, Hàn Ngạo chưa kịp ngăn cản Vị Ương đã lay Tô Mạt đang ngủ say. Anh lặng lẽ nhích ra giữa giường vài tấc, cố gắng tránh để lát nữa không bị liên lụy.

Tô Mạt mơ màng cảm thấy có người không ngừng làm phiền cô ngủ, thế là vung tay lên theo bản năng, một ngọn lửa Phượng Hoàng liền bay về phía người đó.

Nhìn ngọn lửa hình Phượng Hoàng bay về phía mình, Vị Ương bất giác nghiêng người tránh né, vừa mới hoàn hồn lại đã nghe thấy tiếng Hàn Ngạo, “Đừng đứng lại chạy liên tục, nếu cô đứng lại sẽ bị đốt cháy đó.”

Hàn Ngạo vừa dứt lời, Vị Ương liền cảm thấy phía sau lưng mình nóng rực, cô không dám khinh thường vội vàng né người lần nữa, vừa trốn vừa hỏi Hàn Ngạo đang xem chuyện vui trên giường, “Chuyện này là sao? Làm sao mới có thể thoát được hả?”

“Chắc, lúc Mạt Mạt nhà tôi ngủ đừng nên làm ồn cô ấy, nếu không sẽ xuất hiện ngọn lửa rèn luyện thân thể cùng cô đấy. Cô cứ trốn trước đi, cô ấy sẽ tỉnh ngay thôi.” Hàn Ngạo nhún vai, ý bảo mình cũng bị thương không thể giúp gì được.

Vị Ương nổi cáu, “Tô Mạt, mau tỉnh lại cho bà, hình tượng của bà mất hết cả rồi.”

Dường như nghe thấy tiếng mắng của Vị Ương, ngọn lửa Phượng Hoàng bỗng dưng biến mất, Tô Mạt dần tỉnh lại nhưng vẫn còn đang mơ màng, cô nhìn Vị Ương quần áo xốc xếch, lại quay đầu nhìn lại Hàn Ngạo đã lui đến tận bên giường.

“Vị Ương, cô sao vậy? Sao lại ra nông nổi này?”

Nghe Tô Mạt hỏi vậy, Vị Ương tức tối liếc mắt.

“Còn không phải là do cô ban tặng sao? Tự dưng bị cô châm lửa đuổi theo, sớm biết như vậy tôi đã không cởi bỏ khúc mắc giúp hai người.”

Tô Mạt ngượng ngùng sờ mũi, “Cô đến có chuyện gì không?”

Sửa sang quần áo xong, Vị Ương tùy tiện ngồi trên một chiếc ghế.

“Là thế này, tôi được mời đến tham gia thọ yến của Quý Vương thành Nam vào ba ngày sau, tôi muốn hỏi hai người có hứng thú đi xem Bách Quý Dạ Hành không?”

“Bách Quý Dạ Hành?”

“Đúng vậy, nghe nói bắt được một người làm vật tế lễ, đừng nói là trong giới chúng tôi trăm năm khó gặp Bách Quý Dạ Hành, sợ rằng nhân gian của hai người cũng vậy thôi đúng không?”

“Cô nói là bọn họ còn bắt được một người à? Có thể hỏi thăm xem đáng về người đó thế nào không?”

“Việc này thì thật sự là tôi không rõ lắm, chỉ biết hình như là một cô gái, rất trẻ, bị tên Sa Đầu To tay sai của Quý Vương thành Nam nhốt được trên đường, nghe nói bây giờ hôn mê bất tỉnh, những thứ khác tôi không biết rõ. Sao hả? Hai người quen à?”

“Hôn mê bất tỉnh?” Về lo lắng hiện lên mặt Tô Mạt, cô nhìn Vị Ương, sau đó gật đầu, “Ừ, cô ấy là bạn thân của tôi. Vị Ương, chỉ có cô mới có thể giúp tôi thôi, tôi nhất định phải cứu cô ấy ra.”

“Việc này...” Vị Ương khó xử cau mày “Thật không dễ đâu, Bách Quỷ Dạ Hành không chỉ có trăm quỷ, mà hơn nữa trước đây không lâu Quỷ Vương thành Tây bỗng dưng bị giết, huống hồ còn xuất hiện thiên lôi, cả Quỷ giới đều hoảng sợ, vì vậy trong phủ Quỷ Vương thành Nam nhất định sẽ tăng cường đề phòng, muốn cứu người kia sợ là còn khó hơn lên trời nữa. Thế này đi, còn ba ngày nữa, để tôi suy nghĩ kỹ, thăm dò tình hình thủ vệ đã sau đó chúng ta bàn bạc tiếp. Cô có thể yên tâm, nếu là vật tể thì tạm thời cô ấy sẽ an toàn, không ai dám làm hại cô ấy đâu.”

Cả Quỷ giới trong kết giới bắt đầu chuẩn bị lễ mừng cho Bách Quỷ Dạ Hành vào ba ngày sau, còn ở Nhân giới, trong căn phòng tối đen thành phố A, lại một cây nến nữa tắt ngúm.

Trong phòng chỉ còn lại cây nến thứ sáu và thứ bảy vẫn còn sáng, năm cây nến đầu đã tắt, tượng trưng cho trận pháp đã tiến hành đến giai đoạn cuối.

Bách Quỷ Dạ Hành, là một đội ngũ diễu hành gồm hàng trăm loại quỷ. Trong dân gian Trung Quốc, tương truyền mọi lần đến quỷ lễ (*) sẽ xuất hiện Bách Quỷ Dạ Hành.

(*) Theo phong tục tập quán, quỷ lễ là ngày con người tiếp xúc với ma quỷ. bây giờ trở thành ngày con người tế bái quỷ thần. Trung Quốc có bốn quỷ lễ lớn, đó là tiết Thanh minh, ngày mừng Ba tháng Ba, ngày Mười lăm tháng Bảy, ngày mừng Một tháng Mười.

Mà trong truyền thuyết của Nhật Bản, Heian (*) là một thời đại tối tăm u ám, loài người và yêu quái chung sống với nhau. Nơi trú ngụ của yêu quái và loài người thật ra là một không gian trùng lặp. Nhưng loài người sinh hoạt vào ban ngày, còn đám yêu quái thì xuất hiện vào ban đêm.

(*) Thời kì Heian là thời kì phân hóa cuối cùng trong lịch sử Nhật Bản cổ đại, kéo dài từ năm 794 đến 1185. Đây là thời kì đạo Khổng và các ảnh hưởng của Trung Quốc phát triển tới đỉnh cao. Thời kì Heian cũng được coi là giai đoạn đỉnh cao của quyền lực Nhật hoàng, đánh dấu sự phát triển của nghệ thuật, thơ ca và văn học. Heian trong tiếng Nhật có nghĩa là ‘ hòa bình hoặc “yên bình”.

Trong thời đại đó, tại Kyoto (*) mỗi khi màn đêm buông xuống, cả con đường không một bóng người. Tại thời điểm ấy sẽ có rất nhiều yêu quái mang đủ mọi hình thù mang khuôn mặt dữ tợn đi trên đường lớn, giống như một hàng ngũ đi lễ chùa, người ta đó gọi là Bách Quỷ Dạ Hành. Còn có loại đập vỡ chén bát, nôi niêu kéo bầy kéo lũ diễu hành trên đường phố vào ban đêm, nghe nói ai tận mắt nhìn thấy sẽ bị nguyên rửa, mất mạng vô duyên vô cớ.

(*) Kyoto (Kinh Đô), thời bấy giờ mang tên là Heiankyo (Bình An Kinh), là thủ đô của Nhật Bản từ năm 794 đến cuối thế kỉ 19, khi triều đình dời về Edo (bây giờ là Tokyo) vào triều Minh Trị duy tân.

Tóm lại tuy không biết truyền thuyết có thật không, nhưng nó vẫn được truyền miệng rộng rãi khắp dân gian, còn người có thể thật sự nhìn thấy Bách Quỷ Dạ Hành thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay, trong đám thiếu số đó có Hàn Ngạo và Tô Mạt bây giờ.

24. Chương 24: Chương 10.2

Lúc này đây, tại Quỷ giới trong kết giới, Tô Mạt và Hàn Ngạo cải trang thành tùy tùng của Vị Ương, đi theo cô đến phủ Quỷ Vương thành Nam, chuẩn bị tham gia đại điển Bách Quỷ Dạ Hành.

Ba ngày trước, biết được vào ngày thọ yến Quỷ Vương thành Nam định dùng một cô gái loài người làm vật tể mở màn đại điển Bách Quỷ Dạ Hành, Tô Mạt lo lắng cầu xin Vị Ương nghĩ cách giúp cô cứu Đào Tử.

Vị Ương không biết phải làm sao, đành thăm dò tình trạng thủ vệ phủ Quỷ Vương thành Nam và cách sắp xếp nhân viên trong phủ ngày đó. Tuy hi vọng mong manh nhưng vẫn còn có cơ hội, vì vậy cô sắp xếp Hàn

Ngạo và Tô Mạt cải trang thành tùy tùng, đi cùng mình đến phủ Quý Vương thành Nam chúc thọ trong ngày đại điển, hai người sẽ tranh thủ thời cơ cứu Đào Tử trước khi đại điển Bách Quỷ Dạ Hành bắt đầu.

Phủ Quý Vương thành Nam cũng vì đại điển tối nay mà vô cùng náo nhiệt, đủ các loại quỷ qua lại như thoi đưa, Hàn Ngạo và Tô Mạt chỉ cúi đầu đi theo sau Vị Ương y lời căn dặn.

Vừa vào phủ, trong đám quỷ lập tức có kẻ nhận ra Vị Ương liền đi thẳng về phía họ, kẻ đến mặc bộ áo tím, vẻ mặt không khác gì người bình thường nhưng sau lưng hình như có thứ gì đó, quan sát cẩn thận mới thấy được phía sau là một con quỳ mặt xanh nanh vàng, đồ vật bay múa quanh thân trông giống thiết trảo móc sắt.

“Đây chẳng phải là Vị Ương thành Tây sao? Sớm biết cô sẽ nhận lời mời đến đại điển lần này mà. Theo sau là tùy tùng của cô à? Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô đưa tùy tùng theo đó.”

Nhìn người đến Vị Ương che mặt cười.

“Chẳng phải quỷ câu hồn đây ư? Ha ha, mới thu được hai kẻ vừa ý nên dẫn chúng đến đây xem đại điển Bách Quỷ Dạ Hành trăm năm hiếm có của Quỷ giới chúng ta, xem ra tối nay sẽ vô cùng náo nhiệt.”

Hai người vừa đi vừa nói, Hàn Ngạo và Tô Mạt đi theo sát phía sau, vừa đi vừa âm thầm quan sát tình hình xung quanh. Phủ Quý Vương thành Nam rõ ràng canh phòng cẩn thận hơn thành Tây rất nhiều, hầu như khắp nơi đều có quỷ binh canh gác, có lẽ là vì trước đó không lâu Quý Vương thành Tây bị sát hại nên chúng phải cẩn thận hết sức.

Tô Mạt thầm kêu khổ, chỉ biết Đào Tử bị giam trong địa lao ở phía sau, nhưng làm sao mới có thể đến địa lao đây? Canh phòng nghiêm ngặt thế này, chỉ sơ suất chút thôi là thân phận của cô và Hàn Ngạo sẽ bị bại lộ ngay lập tức.

Nếu muốn đi đến nhà sau phải qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra rất khó trót lọt, đến lúc đó không chỉ không cứu được Đào Tử mà còn khiến hai người bị bắt, liên lụy đến cả Vị Ương.

Còn đang suy nghĩ thì gặp phải cửa kiểm tra trước mặt, thấy có quỷ binh chặn lại, quỷ câu hồn áo tím nhú mày:

“Thật to gan, mở con mắt quỷ của các ngươi nhìn cho kỹ xem. Đây là chủ nhân trang viên thành Tây, các ngươi dám kiểm tra sao? Còn không cút xuống đi.”

Quỷ binh kiểm tra vừa nghe đã vội vàng quỳ xuống hành lễ, sau đó lui xuống. Tô Mạt quan sát hành động của quỷ binh, trong lòng cũng dần nhẹ nhõm, xem ra thân phận của Vị Ương không hề đơn giản, có cơ hội cần phải bàn bạc với Vị Ương xem có thể mượn uy tín của cô ấy đến sân sau không.

Đoàn người nhanh chóng đến sảnh đón khách, Vị Ương bảo Hàn Ngạo mang quà đã chuẩn bị lên, rồi dẫn Tô Mạt đi theo quỷ câu hồn kia ngồi vào vị trí đầu bàn tiệc. Nhân lúc quỷ câu hồn đi chuẩn bị điểm tâm và rượu, Tô Mạt cúi đầu nói với Vị Ương quyết định của mình, hỏi xin ý kiến.

Nghe dự định của Tô Mạt, Vị Ương suy nghĩ một chút rồi lấy một tấm ngọc bài trên người mình. Kiểu dáng ngọc bài đơn giản song lại được điêu khắc từ ngọc cổ thượng hạng, hoa văn hình hoa lê đơn giản khắc trên tấm ngọc bài, ngay chính giữa là một chữ Tây thật to, đằng sau ngọc bài còn khắc một chữ Lệnh.

“Đây là lệnh bài của trang viên tôi, cô đừng thấy nó đơn giản mà xem thường, nhìn thấy nó giống như nhìn thấy tôi, trên đó còn có dấu ấn của tôi, khi đến thời khắc then chốt tôi có thể hiện hình thông qua nó, tôi chỉ có thể giúp hai người được bấy nhiêu thôi. Đừng nói cảm ơn gì cả con người tôi làm việc tùy theo sở thích, muốn giúp thì giúp thôi. Mau đi đi, lỡ như đại điển bắt đầu sẽ không còn cơ hội nữa. Khi gặp phải tra xét trên đường thì cô đưa lệnh bài này ra, ít nhiều gì họ cũng sẽ nể mặt tôi mà cho qua. Nếu như thật sự có rắc rối thì cô hãy gọi tên tôi, tôi có thể nhanh chóng biết cô gặp phải phiền phức, hiện hình giải quyết giúp cô. Thế nhưng việc gì cũng có giới hạn của nó, nhiều lắm tôi chỉ có thể hiện hình ba lần mà thôi, vì vậy cô nhất định phải cân nhắc cẩn thận, nếu quá ba lần lại có phiền phức thì tôi sợ là sẽ không giúp được cô nữa.”

Lệnh bài trong tay và những lời của Vị Ương khiến mắt Tô Mạt hoen đỏ, cô không ngờ cô gái áo đỏ này vậy mà đồng ý giúp đỡ cô nhiều quá. Tuy thử thách của cô ấy làm tổn thương Hàn Ngạo, nhưng thuốc chữa

thương cô ấy đưa lại vô cùng thần kì, chỉ trong vòng một ngày vết thương của Hàn Ngạo đã lành lặn như thường.

Hôm nay cô ấy lại mạo hiểm đắc tội với Quỷ Vương thành Nam, dẫn cô và Hàn Ngạo vào phủ Quỷ Vương để cứu Đào Tử, ân tình này sợ là mai sau sẽ không có cơ hội báo đáp.

“Sao vẫn còn ngây ra đó? Không mau đi đi.”

Tiếng thúc giục của Vị Ương cắt ngang dòng suy nghĩ của Tô Mạt, cô hoàn hồn:

“Nhưng mà một khi chúng tôi giải cứu thất bại thì thế nào? Lệnh bài của cô sẽ khiến Quỷ Vương biết cô là người dẫn chúng tôi đến đây, đến lúc đó cô phải làm sao? Phải khai báo thế nào? Chúng tôi bỏ đi như thế cũng khó bảo đảm không có người nghi ngờ cô.”

“Ha ha, cô hãy yên tâm đi, tôi vốn không thuộc sự quản lí của Quỷ giới bọn họ, Quỷ Vương bốn thành này ai cũng phải nể mặt tôi cả. Không sao đâu, cô cứ yên tâm đi đi.”

“Vị Ương, e rằng ân tình này mai sau cũng không có cơ hội báo đáp, nhưng tôi sẽ mãi mãi khắc ghi trong lòng, tôi thật sự cảm ơn cô.”

“Nói nhảm nhiều quá vậy, mau đi xa chút cho bà, còn dài dòng nữa thì sẽ hỏng hết việc mất.”

Mắt Vị Ương cũng thoáng đỏ lên, tuy thời gian chung sống ngắn ngủi nhưng trong thâm tâm cô cũng thích cô gái tên Tô Mạt này.

Tô Mạt nhìn Vị Ương lâu thật lâu, không nói nhiều nữa mà cầm chặt lấy lệnh bài Vị Ương cho, dẫn Hàn Ngạo rời khỏi phòng tiếp đãi khách, đi về phía nhà sau.

Do buổi tối phải cử hành đại điển Bách Quỷ Dạ Hành, vì vậy mỗi cổng viện ngoại trừ binh sĩ canh gác ra thì còn có không ít yêu ma quỷ quái mang hình thù kì dị.

Tô Mạt và Hàn Ngạo cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, vừa cố gắng hết sức che giấu thân phận, vừa quan sát tìm đường để chạy trốn sau khi cứu được Đào Tử.

May là một đường suôn sẻ, hai người vô cùng thuận lợi đi đến sân sau.

Không giống nhà trước cách mười bước có một tổp thủ vệ, năm bước có một trạm canh gác, rõ ràng sân sau canh phòng lỏng lẻo hơn. Có lẽ vì họ cảm thấy không ai dám công khai đến sân sau để làm loạn, nhưng vẫn có một số quỷ sai thỉnh thoảng qua lại tuần tra mấy lối đi thông đến sân trước.

Tô Mạt nhìn quanh một vòng, chú ý toàn bộ sân sau, chỉ có một góc là có nhiều quỷ sai canh gác, chắc hẳn bên kia chính là nơi giam giữ Đào Tử. Nhưng làm cách nào để đến gần mà bảo đảm không bị nghi ngờ và kiểm tra?

Hàn Ngạo và Tô Mạt giả vờ như đang ngắm cảnh sân sau, chậm rãi đi đến gần địa lao giam giữ Đào Tử.

Càng lúc càng đến gần địa lao, bỗng nhiên một tiếng nói cản lại bước chân hai người.

“Hai người các người, đứng, chính là hai kẻ bên kia, các người đến đây.”

Tô Mạt và Hàn Ngạo quay đầu lại, phía sau là một con quỷ đang lấy tay đỡ đầu mình đi đến phía họ, hai người liếc mắt nhìn nhau, không rõ tại sao con quỷ đầu to này lại gọi họ.

“Hai người các người là tùy tùng nhà ai dẫn đến hà? Ở đây làm gì?”

...

Câu hỏi của quỷ đầu to đã làm rõ mối nghi ngờ của Tô Mạt và Hàn Ngạo, chắc là con quỷ đầu to này chỉ kiểm tra lai lịch của họ mà thôi.

Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt một đoạn rồi tiến lên trước một bước, khiêm nhường lên tiếng hỏi tên quỷ đầu to vừa gọi mình lại.

“Chúng tôi là tùy tùng của trang viên thành Tây, bởi vì chưa từng đến phủ Quý Vương nam Thành, nên chủ nhân nhà tôi mới cho chúng tôi đi tham quan cảnh nguy nga trong phủ, không biết anh gọi hai chúng tôi đến đây có chuyện gì?”

Quý đầu to vừa nghe thấy hai người trước mặt là tùy tùng trang viên thành Tây thì sắc mặt khê biến đổi.

Hay rồi, mình thấy hai kẻ lạ hoắc nên muốn lên tiếng hù dọa một chút, xem thử có vớt vát được lợi lộc gì không, không ngờ vậy mà lại đụng phải tùy tùng có chủ nhân khó chơi nhất.

“Không có gì, không có gì, chẳng qua thấy hai vị đi dạo nên không biết hai vị có cần người hướng dẫn hay không?”

Thái độ nhún nhường của quý đầu to khiến Tô Mạn và Hàn Ngạo nén cười lắc đầu. “Không dám làm phiền, chúng tôi tùy ý ngắm cảnh là được rồi. Không biết chúng tôi có thể đi chưa?”

“Dĩ nhiên được, cơ mà tốt nhất đừng đi đến gần địa lao bên kia, trong đó giam giữ tể phẩm cử hành đại điển Bách Quỷ Dạ Hành tối nay đây.” Quý đầu to chỉ ngón tay về phía đại lao cách đó không xa, nói với Hàn Ngạo và Tô Mạn.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Hàn Ngạo vờ hỏi như rất hứng thú:

“Tể phẩm à? Là vật gì thế?”

“Là một người, mấy hôm trước tôi bắt được ở ven đường.” Quý đầu to đắc ý khoác lác trước mặt Hàn Ngạo và Tô Mạn.

Tô Mạn khê cau mày, xem ra Đào Tử bị thương không nhẹ, nếu không thì con quỷ trước mắt này muốn bắt được Đào Tử quả là chuyện lạ, con quỷ đầu to này rõ ràng thiếu não, mình cũng có thể lợi dụng nó thử xem, biết đâu có thể đi vào địa lao, còn nghĩ ra cách cứu Đào Tử.

Thế là Tô Mạn cười nói với tên quỷ đầu to phía trước:

“Tể phẩm này là anh bắt được à? Vậy Quý Vương sẽ trọng thưởng cho anh rồi. Không biết hai chúng tôi có được vinh hạnh tận mắt nhìn thấy bộ dạng người kia ở khoảng cách gần hay không?”

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tô Mạn, quý đầu to càng thêm hứng chí, bèn vỗ ngực, sau đó lấy một xương chìa khóa từ ống tay áo.

“Đương nhiên là có thể, địa lao này tôi trông coi mà. Đi theo tôi nào, tôi cho các người nhìn một chút.”

Sức khỏe Đào Tử đã khôi phục được vài phần, tuy nhiên trong địa lao quá âm u nên cô không rõ bây giờ là lúc nào. Nhưng hình như mấy ngày gần đây tiếng động bên ngoài càng lúc càng náo nhiệt hơn.

Mấy lần muốn tìm cơ hội chạy trốn nhưng bị trời thể này thì cô cũng đành lực bất tòng tâm. Con quỷ đầu to kia cũng đến thăm vài lần, còn sợ cô chết đói nên mỗi lần đến đều dứt cho vài viên đan dược, trong lúc nó vui miệng lăm lăm để lộ một chút tin tức. Vì Đào Tử muốn con quỷ đầu to kia buông lỏng cảnh giác với mình nên lần nào cũng giả vờ như vẫn hôn mê, sau đó âm thầm ghi nhớ lời nó nói.

Hôm nay bên ngoài náo nhiệt hơn thường ngày rất nhiều. Hôm nay chính là đại điển Bách Quỷ Dạ Hành gì đó ư? Vậy là tối nay mình sẽ trở thành tể phẩm, cũng không biết tại sao lại chết kiểu này nữa. Đến trà đạo còn chưa nghiên cứu, xuống địa phủ uống trà đàm đạo với Diêm Vương thế nào đây?

Đào Tử trong địa lao đang bù ngùi trước vận mệnh bi thảm của mình thì nghe thấy tiếng bước chân ồn ào đi về phía mình.

Không phải chứ! Đào Tử thầm than khóc, đến nhanh vậy ư. cô vội vàng nhắm hai mắt lại, lẳng lặng chờ đợi đám ma quỷ đến bắt mình đi làm tể phẩm.

Bởi vì có quỷ đầu to dẫn đường, đám quỷ binh không để ý đến Hàn Ngạo và Tô Mạn, mở cửa ra cho mấy người họ đi vào.

Cửa vừa mở ra, Tô Mạn đã thấy Đào Tử nằm dưới đất. Cô muốn xông lên xem tình trạng của Đào Tử, nhưng vương con quỷ đầu to còn bên cạnh nên không dám hành động tùy tiện. Trong đầu cũng đang tính toán cách cứu Đào Tử.

“Đây chính là tể phẩm.”

Quý đầu to chỉ vào Đào Tử đang vờ ngủ mê man, bảo Tô Mạt và Hàn Ngạo cùng đi vào. Tô Mạt làm ra vẻ như thật sự tò mò, đi đến bên cạnh Đào Tử, ngồi xuống, lấy tay chọc chọc vào mặt Đào Tử.

“Ồ, đây chính là loài người à? Sao cô ta không nhúc nhích? Không phải chết rồi chứ?”

Đào Tử nằm dưới đất lập tức nhận ra đây là tiếng của Tô Mạt, trong lòng rất kích động. Cô không ngờ Tô Mạt thật sự đến tìm mình, xem ra mình không cần phải đi đánh cờ với Diêm Vương rồi. Nhưng trên mặt không dám để lộ vẻ vui mừng, cô vẫn nhắm chặt hai mắt giả vờ hôn mê, chờ đợi thời cơ.

“Sao chết được chứ? Hôm bắt về cũng thế này sợ cô ta chết đói, ngày nào cũng đến đút đản được cho cô ta đấy.”

Quý đầu to không được vui lắm, hẳn cảm thấy năng lực mình bị Tô Mạt nghi ngờ, cho nên hẳn tiến lên vài bước đến bên cạnh Đào Tử. Bởi vì đầu hẳn thật sự quá to nên hẳn không ngồi xuống, mà dùng tay đỡ đầu mình đứng đó giải thích với Tô Mạt.

Hàn Ngạo thấy quý đầu to đứng bên cạnh Đào Tử, đưa lưng về phía mình chẳng hề phòng bị. Anh liền tiến lên dán một lá bùa Định Thân (*) vào con quý đầu to kia. Nhất thời quý đầu to im bật.

(*) Bùa khiến đối phương không thể nhúc nhích, cử động

Quý đầu to đã bị định thân, vẻ kinh ngạc trên mặt gã vô cùng rõ ràng. Gã nhìn Tô Mạt trước mắt, không hiểu vì sao mình lại bị định thân nữa.

Tô Mạt vội vàng kiểm tra tình trạng của Đào Tử. Còn Đào Tử luôn cẩn thận nghe ngóng tình hình trong phòng giam, cảm thấy Tô Mạt đang kiểm tra tình trạng của mình thì cô vội vàng mở mắt.

Thấy Đào Tử mở mắt, Tô Mạt mừng rỡ hỏi, “Cậu đã tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào? Có gì khó chịu không?”

Đào Tử chớp chớp mắt tnước những câu hỏi dồn dập của Tô Mạt.

“Mau giải mấy thứ cấm chế này cho mình, mình không sao đâu, yên tâm đi.”

Nghe thấy câu trả lời của Đào Tử, Tô Mạt vội giơ tay lên giải cấm chế đang trói chặt Đào Tử.

Đào Tử được tự do, đứng dậy thử vận động.

“Đây là thứ cấm chế quái quỷ gì vậy? Chỉ là một cái nhắc tay của người khác mà mình lại phá mãi chẳng được. Nói đi, sao các cậu tìm được mình?”

“Không có thời gian để nói nhiều vậy đâu, đến khi chúng ta rời khỏi đây rồi hẵng nói.” Hàn Ngạo cắt ngang câu chuyện của hai cô gái, sau đó đến bên cạnh quý đầu to bị định thân, chỉ vào hẳn nói, “Tên này phải xử lí sao đây? Một lá bùa giải quyết nhanh gọn nhé? Hay muốn làm thế nào?”

Đào Tử nhìn quý đầu to bị định thân:

“Tha mạng cho hẳn đi, mấy ngày qua cũng nhờ có hẳn mà tôi không chết đói. Những thứ khác tùy hai người.”

Hàn Ngạo gật đầu, “Nếu vậy thì lấy quý cốt của hẳn là được rồi. Sau này hẳn chỉ có thể sống ngu ngu ngơ ngơ, muốn tu thành quỷ tiên là chuyện không thể.”

Nghe thấy họ sẽ giữ lại tính mạng cho mình, ánh mắt vốn tuyệt vọng của quý đầu to thoáng hiện vẻ mừng vui. Dù sao, sống vẫn còn tốt hơn chết, không thể tu thành quỷ tiên thì có sao, giữ được tính mạng là quan trọng.

Hàn Ngạo nói xong cách giải quyết liền đặt bàn tay lên lưng quý đầu to, sau đó nhẹ nhàng bấm vào, một chiếc xương đen nhánh hiện lên sau lưng hẳn rơi vào tay Hàn Ngạo.

Giải quyết xong quý đầu to, Hàn Ngạo nhìn Đào Tử và Tô Mạt.

“Được rồi, chúng ta có thể đi.”

Vừa dứt lời, Tô Mạt bên cạnh đã đưa ra một câu hỏi làm khó Hàn Ngạo và Đào Tử.

“Nhưng chúng ta phải mang Đào Tử rời khỏi thế nào?”

Một câu nói khiến bước chân Đào Tử và Hàn Ngạo dừng lại, hai người không hề nghĩ đến vấn đề này, thời gian cứ như vậy, từng phút, từng phút một trôi qua, rõ ràng ba người trong địa lao chưa thể tìm ra cách giải quyết.

25. Chương 25: Chương 11.1

Tô Mạt và Hàn Ngạo lợi dụng quỷ đầu to thuận lợi vào địa lao, hơn nữa còn giải cấm chế cho Đào Tử. Nhưng vấn đề bây giờ là phải làm sao để an toàn rời khỏi phủ Quỷ Vương.

Nhìn quỷ đầu to trên mặt đất, Tô Mạt suy nghĩ một chút rồi hỏi Đào Tử bên cạnh.

“Đào Tử, không phải cậu biết thuật dịch dung (*) sao? Có thể giả dạng thành quỷ đầu to không? Sau đó chúng ta trà trộn ra ngoài.”

(*) Thuật dịch dung là kỹ xảo hóa trang.

“Chuyện này làm thì cũng được đó, nhưng chuẩn êm xuôi được không?” Đào Tử cũng hơi hoang mang.

“Không có gì là không thể; cậu cứ làm theo lời mình, biến thành quỷ đầu to, sau đó cải trang con quỷ đầu to này thành cậu. Dù sao chúng ta cũng đã rút quỷ cốt của hắn, hắn không còn năng lực chống cự, lại hạ một cấm chế cho hắn là được. Đến lúc đó sống hay chết thì phải xem vận may của hắn thôi.”

Nghe lời Tô Mạt nói, Đào Tử do dự một chút, sau đó gật đầu.

“Được rồi, vậy thì làm theo cách của cậu đi.” Dứt lời, Đào Tử lấy một chiếc túi gấm nhỏ màu vàng trong ngực.

Trong khoảng thời gian bị giam giữ, có lẽ do cô luôn già bộ hôn mê nên đám ma quỷ này không hề phòng bị cô. Những thứ cô đã chuẩn bị sẵn vẫn còn ở trong người. Không ngờ cuối cùng lại phát huy tác dụng.

Trong túi gấm màu vàng không có vật gì đặc biệt, chỉ có một chiếc hộp nhỏ làm bằng gỗ, to cỡ lòng bàn tay. Mở chiếc hộp ra, một mùi hương thoang thoảng bay ra. Trong hộp là chất kem màu trắng không biết làm từ thứ gì.

Đào Tử quẹt ngón tay lấy một ít kem rồi bôi lên mặt mình, một phần khác lại bôi lên mặt quỷ đầu to. Chuẩn bị tất cả xong xuôi, Đào Tử nhắm mắt lại, miệng thì thầm.

Một màn như sương mù hiện ra trước mắt, lớp khí màu trắng bao phủ xung quanh quỷ đầu to và Đào Tử, lớp khí dày đặc dần rồi lại từ từ mờ đi, quỷ đầu to vừa ở dưới đất đã biến thành Đào Tử. Đào Tử đang ở bên cạnh Tô Mạt lại biến thành quỷ đầu to.

Về mặt Tô Mạt bình thản như thường gặp chuyện này. Vậy mà Hàn Ngạo lại ngạc nhiên nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, cũng không hề lên tiếng hỏi han. Dù sao mỗi người đều có bí mật của riêng mình. Xem ra chiêu thức này của Đào Tử quả thật là tuyệt diệu.

“Trời ạ, đầu của con quỷ này nặng quá đi mất. Mỗi ngày nó phải kéo lê theo không biết mệt sao?”

Đào Tử đã biến thành quỷ đầu to, đang dùng tay đỡ cái đầu to dùng và luôn miệng oán trách.

“Ha ha, cậu chịu đựng một chút đi nào. Đến khi chúng ta chạy trốn thuận lợi thì cậu biến lại là được rồi.” Tô Mạt vừa che miệng không để tiếng cười vang lên quá lớn, vừa chỉ vào Đào Tử trước mặt cười khúc khích. “Phì, này giờ không nhìn kỹ dáng vẻ của con quỷ đầu to này, bây giờ ngấm nghĩa ở khoảng cách gần như vậy thật sự là vừa nhìn đã cả đời khó quên. Phì, cậu nhìn dáng vẻ nó xem.”

Quỷ đầu to dưới đất rơi lệ đầy mặt. Hu hu hu, đâu phải mình thích dáng vẻ này đâu chứ, kì quái đến mức chọc cười như vậy sao? Đào Tử và Hàn Ngạo cùng sa sầm mặt mày nhìn Tô Mạt.

“Đến lúc nào rồi còn rảnh rỗi ngắm nghĩa nữa. Đi nhanh nào.”

Đặt quỹ đầu to đã biến thành Đào Tử trở về vị trí Đào Tử ban nãy, ba người vội vàng đứng dậy rời khỏi địa lao.

Đám thủ vệ ngay cửa thấy ba người đi ra, dĩ nhiên không có phản ứng gì. Chỉ nhìn lướt qua một cái rồi cho họ rời khỏi địa lao.

Sau khi ba người rời khỏi địa lao thì vội vàng đi đến cửa sau. Thấy trời càng lúc càng tối, phải nhanh chóng rời khỏi phủ Quý Vương thành Nam mới có thể thật sự an toàn.

Đang suy nghĩ thì bị tên quỹ câu hồn đón tiếp Vị Ương vào sảnh yến tiệc lúc trước cản lại.

“Tôi còn đang suy nghĩ tùy tùng bên cạnh Vị Ương đâu mất rồi, hóa ra các người lại ở đây. Ô, các người muốn đi đâu với tên quỹ đầu to này vậy?”

Tô Mạt và Hàn Ngạo thầm kêu khổ, sao tự dưng lại xuất hiện tên cản đường này vậy chứ? Nhưng trên mặt không dám biểu lộ vẻ khác thường.

Hàn Ngạo tiến lên một bước, thi lễ với quỹ câu hồn rồi cười nói, “Hóa ra là ngài quỹ câu hồn. Trước nay chúng tôi chưa được thấy vẻ tráng lệ của phủ Quý Vương thành Nam, vì vậy lần này theo chủ nhân nhà tôi ra ngoài trải nghiệm sự đời. Đúng lúc đi dạo lại gặp được vị quỹ đầu to đây, anh ta nghe nói chúng tôi là tùy tùng của trang viên thành Tây thì dẫn chúng tôi đi ngắm cảnh sắc trong phủ thành Nam.

“Ồ, không còn sớm nữa, sau này vẫn còn cơ hội, chỉ bằng các người theo tôi về sảnh tiệc đi. Đại điển sắp bắt đầu rồi. Quỹ đầu to cũng đi chung với chúng tôi đi, đại điển Bách Quỷ Dạ Hành này là buổi lễ long trọng trăm năm hiếm có trong Quỷ giới chúng ta. Huống chi nghe nói cậu còn bắt được một con người làm tế phẩm, cũng coi như có công lao không nhỏ, đi thôi.”

Quỷ câu hồn nói xong cũng không nhìn đến phản ứng của ba người phía sau, dẫn đầu đi trước mở đường.

Xung quanh đây đã tụ tập không ít yêu ma quỷ quái, nếu ra tay, tất nhiên ba người sẽ thua thiệt, cũng chỉ có thể theo quỹ câu hồn về sảnh tiệc trước đã, sau đó mới quyết định. Nghĩ đến đây, ba người đành ừ ừ đi theo quỹ câu hồn trở lại sảnh tiệc.

Tại yến tiệc, tâm trạng Vị Ương khá thấp thỏm. Cô đang lo lắng cho an nguy của Tô Mạt và Hàn Ngạo, không biết họ có thuận lợi vào được địa lao cứu bạn hay không.

Vẫn còn đang suy nghĩ thì thấy ba người đi theo sau quỹ câu hồn áo tím, cẩn thận nhìn kỹ thì đúng là Tô Mạt và Hàn Ngạo mà mình đang lo lắng và còn có một con quỹ đầu to theo cùng.

Quỷ câu hồn áo tím thấy Vị Ương đang nhìn về phía này nên đi đến.

“Vừa nãy tôi đi dạo phía sân sau lại đúng lúc nhìn thấy tùy tùng của cô nên dẫn về đây. Được rồi, các người nghỉ ngơi ở đây đi, tôi đi xem thử xem có gặp mấy vị bạn cũ không.” Quỷ câu hồn nói xong thì khoát tay áo với Vị Ương, sau đó rời đi.

Đám người Tô Mạt ngơ ngác nhìn nhau. Quỷ câu hồn này đưa họ về rồi còn hắt thì lại bỏ đi, thật sự chẳng biết nói sao.

Vị Ương nhìn ba người trước mặt, cũng không biết phải làm thế nào. Cô hé miệng, cũng muốn hỏi họ cứu người thế nào rồi, nhưng ngại quỹ đầu to trước mặt nên cuối cùng không nói gì, chỉ ra hiệu cho họ ngồi xuống.

“Vị Ương, đây là Đào Tử - chị em tốt của tôi. Chúng tôi đã thành công rồi, đáng tiếc rằng đúng lúc định rời đi thì bị quỹ câu hồn cản lại.” Vừa ngồi xuống Tô Mạt đã chỉ quỹ đầu to bên cạnh giới thiệu với Vị Ương: “Chị em tốt của cô? Nhưng mà... Này, nếu cô không nói tôi còn không chú ý, chị em của cô thật là mảnh khỏe, ưng hom nay tất cả nhân vật đến đây đều không đơn giản, rất dễ bại lộ. Các người phải nhanh nghĩ ra cách rời

đây đi. Nếu không thì phải ẩn thân cho tốt, một khi bị ai đó nhìn ra sơ hở thì ba người không ai rời đi được đâu.

Tô Mạt nhìn tình hình xung quanh, nhủ mày.

“Chúng tôi cũng muốn đi, nhưng mà... Quanh đây quỷ quái càng lúc càng nhiều, e rằng rất khó.”

“Như vậy cũng là một vấn đề, thế này đi, tôi đã giúp đến đây rồi, cũng không ngại giúp thêm chút nữa. Nhưng đành phải để bạn thân của cô chịu chút uất ức.” Vị Ương vừa nói, vừa lấy ra một chiếc bình ngọc tinh xảo từ túi thêu đeo bên người.

”Bình ngọc này được làm bởi một người trong bức tranh treo trong nhà tôi. Tuy trong tranh đã thu rất nhiều tội nhân đáng bị trừng phạt, nhưng bình ngọc này sạch sẽ. Bạn của cô có thể tạm thời trốn trong đây. Đợi đến khi đại diện kết thúc, đích thân tôi sẽ đưa các người rời đi.”

Nghe Vị Ương nói, Tô Mạt và Đào Tử đưa mắt nhìn nhau. Đào Tử lấy tay nâng cái đầu to nhẹ nhàng gật gật, đồng ý với đề nghị của Vị Ương.

Thấy Đào Tử gật đầu, Vị Ương cẩn thận nhìn tình xung quanh. Cũng may lúc đó cô lựa chọn vị trí tương đối vắng vẻ, vì vậy không mấy ai chú ý đến bên này.

Xác nhận tình hình ổn thỏa, Vị Ương tiện tay tạo một kết giới. Sau đó đặt bình ngọc lên tay, không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào Đào Tử. Đào Tử cảm thấy mắt mình hoa đi, đến khi mở mắt ra đã là một màn tối đen. Có lẽ cô đã vào trong bình rồi.

Hàn Ngạo và Tô Mạt ngồi ở yến tiệc chỉ nhìn thấy Vị Ương cầm bình ngọc trong tay nhìn Đào Tử chăm chăm. Chỉ trong nháy mắt, bóng dáng Đào Tử lại bắt đầu nhạt đi sau đó biến mất không còn tăm hơi.

Hai người rất kinh ngạc với công năng của chiếc bình ngọc này. Cũng thầm xuýt xoa người đã tạo ra thứ tuyệt diệu như thế là người thần kì thế nào.

Cất giấu Đào Tử xong thì trời cũng đã tối hẳn. Đại diện Bách Quỷ Dạ Hành trăm năm khó gặp trong Quỷ giới cuối cùng đến lúc khai màn.

Theo tiếng nổ âm vang, đại diện Bách Quỷ Dạ Hành tại Quỷ giới chính thức mở màn.

Tô Mạt và Hàn Ngạo đi theo Vị Ương đến tế đàn phủ Quỷ Vương thành Nam. Trong khu tế đàn trống trải rộng lớn, đủ loại quỷ lần lượt xuất hiện tại các ngã đường. Nhìn lướt qua lại khiến người ta dễ dàng liên tưởng đến buổi lễ khai mạc hoạt động nào đó.

Bao quanh khu tế đàn có một dãy trống, kì lạ là trước dãy trống không hề có bất kì con quỷ nào, nhưng lại có thể nghe thấy tiếng trống thùng thùng vang dội.

Số lượng quỷ từ từ tăng lên, như đã luyện tập nhiều lần từ trước, tất cả bọn chúng đều đi tuyến đường của mình theo trật tự nghiêm chỉnh.

“Hoành tráng thật, nhưng mà tế đàn rộng lớn như vậy phải cần bao nhiêu người vô tội mới có thể làm được nhiều trống da người như thế? Đáng tiếc là sức em quá yếu ớt, nếu không em thật sự muốn đánh đám quỷ này hồn phi phách tán.” Tô Mạt thấp giọng rỉ tai nói với Hàn Ngạo bên cạnh.

Nhìn vẻ mặt Tô Mạt, làm sao Hàn Ngạo không cảm thấy tức giận chứ? Vừa vào tế đàn, anh đã phát hiện dãy trống da người bao quanh nơi đây. Nếu như không phải chủ nhân những lớp da này trước khi chết bị hành hạ thê thảm, có oán khí ngút trời, làm sao trống có thể tự vang khi không có người gõ. Tiếng trống này chính là oán khí phát ra từ những người bị hại.

Vị Ương quay đầu nhìn vẻ mặt của hai người, vỗ nhẹ bả vai họ.

“Chú ý điều chỉnh tâm trạng, nhiều quỷ như vậy không sợ bại lộ thân phận à? Đừng để oán khí bao quanh chỗ này làm mê muội.”

Lời nhắc nhở của Vị Ương khiến Tô Mạt và Hàn Ngạo giật thót. Hai người nghĩ lại vẫn còn rùng mình, nhìn lẫn nhau. Không ngờ khí trường trong tế đàn Bách Quỷ Dạ Hành này lại mạnh mẽ đến vậy. Chỉ vừa mới bắt đầu mà hai người đã bị trúng đòn, nếu không có Vị Ương nhắc nhở, sợ rằng lúc này thân phận hai người đã sớm bại lộ rồi.

Thật là nguy hiểm!

Thấy hai người họ đã tự chủ được tinh thần, Vị Ương thở phào nhẹ nhõm. Cô chỉ vào đám quỷ xuất hiện theo thứ tự bên trong tế đàn, thần nhiên nói.

“Ma quỷ ở đây đa dạng lắm, có lẽ có nhiều loại quỷ mà hai người chưa từng gặp phải không? Dù sao hai người cũng ở lại, chỉ bằng theo tôi đi xem Bách Quỷ Dạ Hành hiểm có này đi. Ở Nhân giới tuyệt đối không gặp được đâu.”

“Ừ, vậy cũng được, Bách Quỷ Dạ Hành của chúng tôi cao lắm chỉ là du hồn chết oan trôi dạt giữa nhân gian. Nhưng tại Quỷ giới của cô lại là yêu ma quỷ quái hoành hành thật sự, như bầy quỷ múa loạn vậy.”

Nhìn cảnh tượng trong sân, Tô Mạt rất cảm thán còn Vị Ương che mặt cười.

“Vậy cô xem, cô biết được bao nhiêu loại trong số các loài quỷ ở đây? Tôi có thể phổ cập giáo dục miễn phí cho cô một buổi đấy.”

Tô Mạt và Hàn Ngạo hướng ánh mắt vào tế đàn. Bởi vì lúc nãy được Vị Ương nhắc nhở nên cũng rất chuyên tâm, tránh để bị oán niệm của trống da người quỷ nhiễu thêm nữa.

Lúc này tế đàn đã tụ tập đủ loại quỷ, ngoại trừ mười hai loại quỷ ra còn có rất nhiều loại quỷ mà họ chưa từng nhìn thấy.

Đưa tay chỉ vào một loài quỷ không biết tên trong tế đàn, Tô Mạt quay đầu hỏi Vị Ương.

“Đám kia là gì vậy? Đại đa số quỷ tôi biết đều từ trong sách cổ, nhưng có mấy loài này thật sự chẳng có ấn tượng gì.”

Nhìn theo hướng ngón tay của Tô Mạt, trong tế đàn quá thật có mấy loài quỷ mang hình thù kì dị. Vị Ương quan sát kỹ lưỡng.

“Không ngờ Quỷ Vương thành Nam càng ngày càng có máu mặt, thậm chí tà thần Ngũ Thông Thần (*) cũng đến.”

(*) Ngũ Thông Thần là dân thần hoành hành tại thôn quê, có lai lịch phức tạp. Có người nói là quỷ ở Liễu Châu thời Đường, có người nói là kẻ chết trận được Chu Nguyên Chương tế điện, năm người làm một đội.

26. Chương 26: Chương 11.2

“Đây chính là Ngũ Thông Thần? Nhưng sao tướng mạo lại khác với miêu tả trong sách cổ quá vậy. Hơn nữa không phải Ngũ Thông Thần chỉ có một thôi sao, chẳng qua hình dáng khác nhau, dáng vẻ không phải quỷ cũng chẳng phải yêu? Nhưng Ngũ Thông Thần cô nói dường như là đám quỷ kia thì phải?”

Tô Mạt nhìn vào trong sân thấy mấy con quỷ lạ mắt, dĩ nhiên rất khó hiểu. Phải biết rằng trước khi Tô Mạt được truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng, Đào Tử từng đặc biệt “phổ cập” một khóa tăng cường cho cô, trong đó có ghi về Ngũ Thông Thần. Nhưng Ngũ Thông Thần trong trí nhớ của cô với thực tế trước mắt lại khác nhau một trời một vực.

Đầu tiên là chênh lệch số lượng, trong trí nhớ của cô Ngũ Thông Thần chỉ có một, cũng coi như là tà thần Nhưng trước mắt lại có tận năm.

Hơn nữa, trong ấn tượng của cô, Ngũ Thông Thần chẳng ra thể loại nào cả. Nói là yêu quái nhưng lại mặt xanh nanh vàng, mặt mày đáng ghét. Nói là quỷ thì lại có tà pháp mà ác quỷ không thể đạt được.

Trước nghi ngờ của Tô Mạt, Vị Ương cười giải thích, “Dù sao đây cũng là Quỷ giới, dĩ nhiên sẽ có sai lệch với miêu tả tại nhân gian. Hơn nữa cũng chưa từng thấy loài người các cô tiêu diệt được Ngũ Thông Thần chân chính mà.” Nhìn bọn quỷ nhảy múa trong sân, Vị Ương nói tiếp, “Ngũ Thông Thần này tuy thuộc tà thần nhưng nếu người ta cung phụng đâu ra đấy cũng có thể là thần tài. Không những thế còn linh nghiệm hơn cả chính thần. Nhưng một khi ai đó xúc phạm Ngũ Thông Thần thì kẻ đó chắc chắn sẽ tan cửa nát nhà.”

Ba người ngoài tế đàn thảo luận về đám quỷ, khi thời gian dần trôi, tế đàn rốt cuộc bắt đầu có biến chuyển. Nhịp trống da người càng lúc càng dồn dập, trong tế đàn chẳng biết từ khi nào đã phủ màn sương mỏng, tựa như trắng mà không phải trắng, khiến người ta cảm thấy mơ hồ. Tế đàn xuất hiện một bầu không khí không tên, muốn miêu tả thì lại chẳng mấy may có đầu mối nào.

“Hai người cẩn thận, sương mù này kết hợp với tiếng trống sẽ khiến cho khí trường mang sắc thái cổ xưa. Hai người tuyệt đối đừng mắc bẫy mà bại lộ thân phận.”

Nhìn sương mù màu trắng kéo đầy tế đàn, Vị Ương vội vàng ngừng giải thích về Ngũ Thông Thần, nhắc nhở Tô Mạt và Hàn Ngạo suýt nữa trúng đòn.

Nghe Vị Ương nhắc nhở, hai người nghiêm mặt lại, không gắng hỏi trong tế đàn có ai với ai nữa mà thâm niệm pháp chú để tĩnh tâm. Sau đó lẳng lặng nhìn biến chuyển trong tế đàn, không lên tiếng nữa.

Vị Ương thấy hai người đã tiến vào trạng thái đề phòng thì gật đầu, cũng chuyển ánh mắt vào tế đàn. Xem ra có lẽ Quỷ Vương thành Nam sắp xuất hiện rồi.

Quả nhiên, khi màn sương mù càng lúc càng đậm và nhịp trống da người vang vọng hơn, quỷ trong tế đàn cũng không vì sương mù kéo đến mà yên tĩnh, toàn bộ lại còn lắc lư theo tiết tấu của tiếng trống.

Thấy cảnh tượng trong sân, Tô Mạt và Hàn Ngạo nhìn nhau, xem ra tiếng trống không những khuấy nhiễu hành động của con người mà còn có thể phối hợp với sương mù mê hoặc đám ma quỷ. Nhìn mấy con quỷ này gần như đã mất đi lí trí. Tình cảnh lúc này có thể nói là phù hợp với ý nghĩa của bốn chữ “bầy quỷ múa loạn”.

Cuối cùng, khi lớp sương mù dày đặc dần mỏng đi, quỷ trong sân cũng từ từ yên tĩnh lại, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Phía chân trời lấp ló một vầng trăng màu máu sáng rực. Dưới vầng trăng máu như có thứ gì đó đang bay về phía bên này.

Tô Mạt và Hàn Ngạo ngẩng đầu lên nhìn vật đang bay đến tế đàn, không ngờ đó chính là một chiếc xe ngựa màu vàng nhạt. Kì lạ là xung quanh xe ngựa không có tôi tớ đi theo, cũng không có gì đặc biệt. Có lẽ thân phận người trong xe ngựa này không hề đơn giản, nếu không đã không thể từ trên trời giáng xuống như thế.

Tô Mạt lặng lẽ đưa tay huých Vị Ương, “Người đó là ai thế?”

“Quỷ Vương thành Nam. Hiện tại kinh ngạc vẫn còn sớm, chờ chút nữa cô thấy hẳn sẽ càng kinh ngạc thêm.”

Vị Ương không quay đầu lại nhìn Tô Mạt đang kinh ngạc ở phía sau, chỉ ngẩng đầu nhìn chiếc xe ngựa màu vàng nhạt từ từ đáp xuống, đôi mắt thấp thoáng vẻ mong đợi. Thế nhưng Tô Mạt và Hàn Ngạo ở sau lưng Vị Ương không nhìn thấy được.

Cuối cùng xe ngựa màu vàng nhạt đáp xuống con đường trong sân, đám quỷ đang ồn ào nhất thời yên tĩnh trở lại.

Một bàn tay trắng nõn đưa ra từ trong xe ngựa, vén tấm màn xe che phía trước. Khi tấm màn được vén lên, đám quỷ trong tế đàn bắt đầu ríu rít quỳ lạy. Phút chốc tiếng hoan hô và tiếng bái lạy của đám quỷ vang vọng khắp cả bầu trời phủ Quỷ Vương thành Nam.

“Cung thỉnh Quỷ Vương, Quỷ Hậu hiện thân. Quỷ Vương, Quỷ Hậu trường lạc bất tận...”

Xe ngựa ánh vàng đáp xuống, khiến cho đám quỷ đang múa may loạn xạ yên tĩnh trở lại.

Khi bàn tay trắng nõn vén màn xe ngựa lên, tất cả quỷ trong phủ ríu rít quỳ lạy.

Vị Ương chỉ đứng ngoài tế đàn nhìn chiếc xe ngựa ánh vàng đáp xuống. Khi toàn bộ quỷ quỳ xuống lạy, cũng chỉ có cô và Tô Mạt, Hàn Ngạo bên cạnh cô là hoàn toàn không nhúc nhích.

Thấy phản ứng của Vị Ương, Tô Mạt và Hàn Ngạo hơi kinh ngạc.

Tuy biết Vị Ương chắc chắn mang thân phận chủ nhân, lại không ngờ rằng khi toàn bộ quỹ đều quỳ lạy thì Vị Ương vẫn đứng im tại chỗ.

Không giống với Tô Mạt và Hàn Ngạo, hai người bởi vì chỉ mãi nhìn xe ngựa đáp xuống nên quên mất việc quỳ lạy theo người khác để tránh gây chú ý. Còn Vị Ương thì rõ ràng hoàn toàn không có ý định quỳ xuống bái lạy.

Ngoài tế đàn, Tô Mạt và Hàn Ngạo suy đoán thân phận thật sự của Vị Ương. Thời khắc này, trong tế đàn, chủ nhân bàn tay trắng nõn vén màn xe lên kia cuối cùng cũng để lộ khuôn mặt.

Nhìn khuôn mặt của người đàn ông kia, Tô Mạt và Hàn Ngạo đều sửng sốt. Quý Vương thành Tây mà họ tiêu diệt hồi đầu xấu không thể tả. Nhưng vị Quý Vương thành Nam trước mắt lại đẹp đến mức khiến người ta không thốt nổi thành lời.

Quý Vương thành Nam thật sự có thể nói là tuấn tú tuyệt trần, khuôn mặt như tượng tạc, nét nào ra nét đấy, anh tuấn vô cùng.

Bề ngoài nhìn như có chút phóng đảng ngang ngạnh, nhưng đôi mắt sáng quắc không thể khinh thường, khác một trời một vực so với Quý Vương thành Tây. Nếu ngày đó đối thủ của họ là người đàn ông này thì ai chết vào tay ai thật sự còn chưa biết được.

Mái tóc dài đen nhánh suôn dày buộc hờ sau ót, dưới mày kiếm là đôi mắt đào hoa dài nhỏ chan chứa dịu dàng, khiến người ta vừa nhìn đã như không kiềm được mà lạc vào trong đó.

Dưới chiếc mũi cao thẳng là cánh môi có độ dày vừa phải như hoa anh đào, lúc này đang nhoẻn một nụ cười khiến người người lóa mắt. Bộ trường bào ánh vàng, từ cổ áo đến ống tay áo thêu hoa văn hình rồng vàng đậm, thể hiện rõ thân phận tôn quý của Quý Vương trước mắt.

Hắn bước xuống xe ngựa, không hề nhìn mọi người mà đưa đôi tay trắng nõn về phía xe ngựa, giống như đang chờ đợi ai đó bước xuống.

Quả nhiên từ bên trong xe ngựa chìa ra một bàn tay ngọc ngà, trắng hơn cả làn da của Quý Vương trước xe ngựa.

Tô Mạt nhìn bàn tay kia, tò mò không biết Quý Hậu này nghiêng thành nghiêng nước đến cỡ nào. Nhưng cô hoàn toàn không ngờ rằng, khi chủ nhân đôi tay kia lộ ra dung mạo, thì cô mãi vẫn chưa thể lấy lại bình tĩnh.

Cùng với bàn tay, bóng dáng sau màn che cuối cùng cũng xuất hiện.

Tóc dài buộc cao, khi khom lưng bước ra khỏi xe ngựa, những sợi tóc mượt mà sau lưng nghịch ngợm rơi lả tả xuống trước ngực.

Vàng trán sáng bóng, nếp dưới đôi lông mày thanh như chiếc lá là đôi mắt đen láy và sâu thẳm như có thể hút hồn người khác. Lông mi dài và cong, khóe mắt hơi xếch tăng thêm vẻ quyến rũ mê hoặc lòng người. Dưới chiếc mũi anh tuấn là đôi môi đầy đặn như cánh hoa hồng nổi bật trên làn da trắng.

Y đặt tay vào tay Quý Vương thành Nam, mượn đà rơi vào lòng hắn. Nhìn khắp một lượt, khi thấy Vị Ương đứng ngoài tế đàn, y bỗng mỉm cười, hiển hiện vẻ xinh đẹp cực hạn khiến mắt Quý Vương đang ôm y tối sầm lại.

Về mặt không thể tin của Tô Mạt lúc nhìn người trong lòng Quý Vương khiến Vị Ương mỉm cười.

“Sao hả? Không ngờ à? Cũng đã nói trước là màn giật gân còn ở phía sau rồi mà.”

Tô Mạt nhìn Vị Ương, lại nhìn sang Hàn Ngạo bên cạnh, có chút rối rắm.

“Tôi rất ngạc nhiên đó, còn tưởng rằng chủ nhân của đôi tay kia phải là một cô gái nghiêng thành nghiêng nước. Ai ngờ rằng, đường đường Quý Hậu lại là một người đàn ông chứ!”

“Ha ha, còn có việc cô không ngờ đến nữa kia.”

Vị Ương che mặt cười, nhìn người đàn ông trong lòng Quý Vương. Nhắc thấy ánh mắt Vị Ương, người đàn ông trong lòng Quý Vương không biết kể tai hắn nói gì, thế nhưng Quý Vương thành Nam lại ôm y đi về phía Vị Ương.

Nhìn Quý Vương từ từ đến gần, Tô Mạt và Hàn Ngạo liền đề phòng. Vị Ương quay đầu lại nhìn hai người đang cảnh giác, khoát tay áo như trấn an, “Đừng lo, có tôi ở đây không có chuyện gì đâu.”

Cuối cùng, Quý Vương ôm người đàn ông đến trước mặt Vị Ương, không hề nhìn Hàn Ngạo và Tô Mạt, khẽ gật đầu với Vị Ương, còn chưa lên tiếng thì người đàn ông trong ngực đã đẩy hắn, ý bảo để mình xuống.

Chân vừa chạm đất, người đàn ông đã nhào về phía Vị Ương. Tô Mạt và Hàn Ngạo chưa kịp phản ứng thì người đàn ông trước mắt đã ôm chầm lấy cô, kêu lên một tiếng khiến hai người sững sờ.

“Chị, chị vẫn khỏe chứ?” Tiếng nói ôn hòa như gió xuân khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, nhưng cách xưng hô lại thật sự khiến Tô Mạt và Hàn Ngạo sợ hãi và cả mồ hôi lạnh.

Vị Ương không đẩy người đàn ông ôm mình ra, ngược lại quay đầu nhìn Tô Mạt và Hàn Ngạo, trên vẻ mặt như cười như không còn mang theo nét ranh mãnh.

“Đây là em ruột của tôi, tên là Tử Khanh, cũng là người tạo nên bức họa trong trang viên và chiếc bình ngọc. Quý Hậu của Mặc Uyên - Quý Vương thành Nam.”

Tô Mạt và Hàn Ngạo nhìn về phía Vị Ương.

Trong mắt Vị Ương hiện vẻ trấn an, dường như nói cho họ biết đừng quá lo lắng, có mình ở đây đương nhiên phủ Quý Vương thành Nam này cũng an toàn.

Trái tim lơ lửng đã yên ổn trở lại, hai người thoáng nhìn nhau rồi lại nhìn Vị Ương, đúng lúc nhìn thấy người đàn ông đang ôm Vị Ương bị Quý Vương Mặc Uyên kéo về lòng mình.

Vị Ương buồn cười nhìn vẻ mặt không tình nguyện của em trai mình khi bị kéo đi, cô ngẩng đầu nhìn Mặc Uyên, khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

Nụ cười lóa mắt trên mặt Mặc Uyên biến mất, hắn nhìn Vị Ương, giọng nói dễ nghe nhưng có vẻ lạnh lùng.

“Không ngờ lại có thể mời được chị cả đến đại điển Bách Quỷ Dạ Hành này, đã lâu không gặp, đợi sau khi đại điển kết thúc chị bằng chị theo tôi về phủ nghỉ ngơi vài ngày, tránh cho Tử Khanh luôn nhắc đến chị.”

Vị Ương khẽ mỉm cười, “Cũng được, mọi người có thể cùng ôn chuyện cũ, nhưng có thể thấy cậu nhiều lời như thế này cũng thật kì lạ.” Nói xong cô quay đầu nhìn Tô Mạt và Hàn Ngạo, “Không ngại ở lại vài ngày với tôi chứ?”

Mặc Uyên nhìn thấy Tô Mạt và Hàn Ngạo luôn quan sát mình và Tử Khanh.

“Chị giao thiệp với loài người từ lúc nào thế? Nên chú ý một chút, quỷ trong đại điển này cao thấp không đều, cần thận gặp phiền phức.” Khi nhìn thấu thân phận của hai người, Mặc Uyên nhíu mày cất tiếng khuyên Vị Ương.

“Tôi làm việc khi nào phải nhìn mặt người khác chứ, không sao cả, có điều cậu nói cũng đúng, hôm nay quỷ ở đây quá đông, đây là bạn tốt ở Nhân giới của tôi, khó lắm mới đến thăm tôi được một lần, coi như tôi xin cậu chút sĩ diện, giúp tôi thu xếp ổn thỏa cho họ trước. Đến lúc tôi đi thì tôi sẽ tự đưa họ đi luôn.”

“Cũng được, vậy để họ ở bên cạnh chị đừng nên đi lung tung, đợi sau khi đại điển kết thúc rồi tính.” Tử Khanh không đợi Mặc Uyên trả lời, giành trước nhận lời với chị mình.

Mặc Uyên bất đắc dĩ nhìn người bên cạnh đành phải gật đầu, mọi người lại đưa mắt nhìn cảnh tượng trong tế đàn.

Sau khi Quý Vương Mặc Uyên ngồi xuống, đám quỷ trong sân lần nữa sục sôi, trên lối vào là quỷ đầu to bị biến thành Đào Tử đang bị quỷ binh kéo ra. Thấy tế phẩm xuất hiện, không khí trong sân càng cuồng nhiệt hơn.

Quỷ binh ra sức ném quỷ đầu to hóa thân thành Đào Tử lên không trung, chỉ thấy một trăm con quỷ dưới đất ồa lên, phóng đến tế phẩm.

Tô Mạt và Hàn Ngạo không ngờ kết quả của tế phẩm là như thế, đồng thời thầm cảm thấy may mắn vì đã kịp thời cứu được Đào Tử, nếu không hiện tại người bị chúng quỷ tranh đoạt sẽ là Đào Tử rồi.

Cảnh tượng tranh đoạt trong sân không duy trì bao lâu, quỷ đầu to hóa thân thành Đào Tử nhanh chóng bị tên tà thần Ngũ Thông Thần mà nhóm Tô Mạt vừa thảo luận cướp đi. Chỉ trong thoáng chốc, năm tên tà thần mặt mày dữ tợn đã xé tế phẩm vừa cướp được thành bốn năm mảnh, máu tươi văng tung tóe khiến tâm trạng tất cả loài quỷ đang có mặt càng kích động.

“Đi thôi.” Mặc Uyên đứng dậy, thản nhiên lên tiếng, “Tế phẩm đã có chủ, đại diện này cũng xem như kết thúc, trở về phủ rồi nói.”

Nói xong hắn kéo Tử Khanh đứng dậy rời khỏi vị trí của mình, Vị Ương nhìn vào sân, sau đó quay đầu lại nhìn Tô Mạt và Hàn Ngạo còn đang sững sờ:

“Chán ồm, đừng xem nữa, đi thôi.”

Tiếng Vị Ương khiến hai người hoàn hồn, hai người không chần chừ nữa, đi theo Vị Ương rời khỏi tế đàn Bách Quỷ bản thủ ghê rợn này.

27. Chương 27: Chương 11.3

Rời khỏi tế đàn Bách Quỷ tràn ngập chướng khí, Tô Mạt và Hàn Ngạo đi theo Quỷ Vương Mặc Uyên trở về sân sau trong phủ.

Mặc Uyên đưa họ đến phòng nghị sự, sau đó cho quỷ hầu và quỷ binh lui xuống.

Nhìn đám quỷ binh quỷ hầu lui xuống, cửa phòng cũng được quỷ binh lui ra thuận tay đóng lại, Mặc Uyên ngồi ở ghế chủ trì thản nhiên cất lời, giọng nói có chút lạnh lạnh.

“Chị, bây giờ có thể giải thích tế phẩm kia là thế nào chưa?”

Thấy Mặc Uyên hơi tức giận, Tử Khanh đưa tay cầm lấy tay Mặc Uyên, y lo lắng nhìn hai người, sợ họ sẽ xung đột.

Vị Ương thấy Mặc Uyên hơi giận nhưng không hề sợ hãi chút nào, chỉ nhún vai, sau đó lấy chiếc bình ngọc chứa Đào Tử trong ngực ra, mở nắp bình.

Đào Tử ở trong bình thấy trước mắt xuất hiện một tia sáng liền đi về phía ánh sáng đó, ánh sáng càng lúc càng chói mắt, cô che mắt lại theo bản năng.

Khi nắp bình mở ra, một luồng sương mù cũng bay ra từ trong bình ngọc, thân hình Đào Tử từ từ hiện ra trước mắt mọi người, có lẽ vì ánh sáng chói nên Đào Tử đang che mắt.

“Đây là bạn tốt của tôi ở Nhân giới bị quỷ đầu to bắt giữ làm tế phẩm cho đại diện lần này, nhưng cậu biết kết quả của tế phẩm rồi đấy, lẽ nào muốn tôi trơ mắt nhìn cô ấy bị xé thành từng mảnh nhỏ sao?”

Vị Ương thản nhiên nói, dường như thật sự chỉ giải thích với Mặc Uyên tại sao cuối cùng tế phẩm lại biến thành bạn mà thôi.

Đôi bàn tay của Mặc Uyên bị nắm rất chặt, Tử Khanh đang xin xỏ cho chị gái mình, cảm nhận nhiệt độ trên tay, biểu cảm trên mặt Mặc Uyên ôn hòa trở lại tuy nhiên đôi mắt vẫn thoảng vẻ bất đắc dĩ. Y nhìn Tử Khanh bên cạnh, đặt bàn tay vẫn đang nắm chặt ấy vào lòng bàn tay mình, sức lực vừa phải, không làm bị thương Tử Khanh nhưng cũng khiến Tử Khanh không rút ra được.

“Ngồi xuống cả đi, nếu đã đến đây thì đều là khách. Các vị cứ yên tâm, nếu là bạn của chị Tử Khanh, tất nhiên bản vương sẽ không làm khó. Lát nữa bản vương sẽ bảo quỷ hầu chuẩn bị phòng cho các vị, các vị cứ việc ở đây. Nếu muốn rời khỏi, bản vương cũng có thể đưa các vị đến nơi an toàn hơn. Không biết chị có hài lòng với sắp xếp này không?”

Có được lời cam đoan của Mặc Uyên, gánh nặng trong lòng như được bỏ xuống, Vị Ương khẽ thở dài, “Đương nhiên tôi yên tâm về lời cậu. Người một nhà nên tôi không nói gì khác nữa, làm phiền rồi.”

“Nếu chị đã nói người một nhà thì còn nói phiền với không phiền gì chứ? Ba vị cứ an tâm đi, từ trước đến nay Mặc Uyên nói được thì làm được. Khi nào các vị muốn đi cứ việc nói thẳng, chúng tôi sẽ sắp xếp, các vị vốn không thuộc về thế giới của chúng tôi nhưng bị ép tới đây, sớm muộn gì cũng sẽ rời đi thôi.”

Tiếng nói dịu dàng của Tử Khanh khiến bọn Tô Mạt giật mình, vậy mà... người này lại có thể nhận ra mình không thuộc về thế giới của họ.

Có điều...

Có thể tạo ra bức họa phong ấn người khác và bình ngọc chứa được người bên trong, còn có thể nhìn thấu sự việc xem ra người đàn ông này không hề đơn giản, điều khiến người ta tò mò nhất chính là một người đàn ông như thế lại trở thành người yêu của Quỷ Vương, quả thật lợi hại.

“Cảm ơn.” Chỉ hai chữ đơn giản nhưng đã bày tỏ được lòng biết ơn của ba người họ đối với Vị Ương và sự thành toàn của Mặc Uyên cùng Tử Khanh.

Mặc Uyên chỉ khẽ gật đầu không nói gì hết, còn Vị Ương thì đi đến cửa gọi quỷ hầu dẫn ba người đến gian phòng đã được sắp xếp.

Khi tất cả đều được sắp xếp đâu ra đấy, quỷ hầu cũng lần lượt lui ra, cuối cùng Đào Tử có phần không kiềm nén được, nhìn Tô Mạt đề nghị, “Ồ đây chúng ta thật sự an toàn sao? Có nên nhân lúc này rời khỏi đây không?”

“Mình tin Vị Ương.” Tô Mạt đột nhiên lên tiếng phá vỡ không khí yên tĩnh trong phòng, giọng nói tràn ngập sự kiên định, “Trước mắt đây không phải là lúc suy nghĩ đến điều này, mình tin Vị Ương sẽ bảo vệ chúng ta chu toàn, hiện tại quan trọng nhất là làm sao để chúng ta có thể rời khỏi kết giới. Bị giam ở đây lâu như vậy, không biết bây giờ ngoài kia đã là lúc nào? Kiều Dật và Tử Ngâm rốt cuộc ở đâu? Ra sao?”

Tô Mạt đưa ra rất nhiều câu hỏi trong lòng mình, những khúc mắc cô nói lên lúc này cũng chính là nỗi lo của Hàn Ngạo và Đào Tử.

Từ đầu tháng cô hôn đã xảy ra một loạt chuyện khiến ba người đến nơi quái quỷ này, không biết bây giờ thế giới bên ngoài ra sao nữa.

Không khí yên lặng tĩnh mịch bao trùm căn phòng, lúc này đây họ đều rất hoang mang, không biết tình trạng này đến bao giờ mới kết thúc, và lúc nào mới có thể trở lại nhân gian.

“Ba vị đang nghĩ gì thế?” Tiếng nói đột ngột vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của họ khiến ba người đồng thời ngẩng đầu lên, Tử Khanh đang đứng tại cửa mỉm cười nhìn họ, khuôn mặt vốn mê hoặc cười lên lại càng có cảm giác hút hồn.

“Sao chỉ có mình anh đến? Vị Ương đâu?” Thấy Tử Khanh xuất hiện một mình, ba người đều rất kinh ngạc.

“Ừ, tôi đến gặp các vị, nhân tiện muốn biết tại sao các vị lại đến thế giới này?” Y dịu dàng giải thích, “Thời gian của tôi không nhiều, lát nữa Mặc sẽ đến tìm tôi, cho nên hay nói ngắn gọn cho tôi biết, có lẽ tôi sẽ tìm ra đầu mối có thể giúp các vị rời khỏi đây, trở về thế giới của các vị.”

Trong mấy ngày qua, dường như đây được coi là tin tốt đầu tiên.

Trong mắt ba người đều thoáng một tia hi vọng. Đúng vậy, bị giam ở đây lâu như vậy sao không muốn trở về thế giới của mình được chứ, có điều sống trước chưa yên thì sống sau lại đến. Vất vả lắm mới tìm được Đào Tử, nếu Tử Khanh có thể giúp họ rời khỏi đây vậy thì quá hoàn mỹ rồi.

Nghĩ đến đây, Tô Mạt bắt đầu kể lại cho Tử Khanh biết chuyện cô và Đào Tử trở về tiệm, chạm vào bùa chú trên chiếc bình nhỏ ra sao; bị kết giới hút vào đây như thế nào; đại khái là nói hết tất cả những gì mình đã trải qua cho Tử Khanh biết.

Dĩ nhiên ngoại trừ chuyện tiêu diệt Quỷ Vương thành Tây và dùng thiên lôi là cô giấu đi. Vì cô không hề quen người này, ần nói tùy tiện e rằng cả ba người họ đều không kết quả tốt.

Nghe Tô Mạt kể lại, Tử Khanh không nói gì nữa mà cúi đầu, không biết đang suy tính gì.

Ba người lặng lẽ nhìn Tử Khanh. Đợi chờ ngóng trông vị Quý Hậu xinh đẹp này giải đáp nghi ngờ cho họ.

Trong phòng rất yên tĩnh, cảm giác như một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng, cuối cùng Tử Khanh lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng này.

“Tôi nhớ ra trận pháp này rồi. Đây là trận Thất Tuyệt, là một tà trận thượng cổ. Thất Tuyệt đơn giản là bảy trận trong trận, độ khó mỗi trận không giống nhau. Song dường như hai vị chẳng gặp phải nguy hiểm gì cả. Có lẽ các vị may mắn? Xét tình hình hiện giờ, các vị hẳn đã qua được năm trận, chỉ còn hai trận chưa qua được. Có điều tôi chỉ có thể nói, tự cầu phúc đi thôi.”

Nói đến đây, Tử Khanh dừng lại một chút, suy nghĩ rồi mới tiếp, “Không cần phải lo lắng vấn đề thời gian đâu, thời gian trong kết giới này gần như không thay đổi so với thế giới của các vị, đến khi trở về tự khắc sẽ biết thôi. Chỉ là tôi chưa hề nghiên cứu trận pháp này, biết bấy nhiêu đây thôi.”

Nghe Tử Khanh nói vậy, trên mặt Tô Mạt hiện vẻ lo lắng. Đúng là giống như lời Tử Khanh đã nói, ban đầu cô cũng liên tưởng đến tà trận thượng cổ. Nhưng khi đến đây dường như chưa gặp phải nguy hiểm khó khăn gì, ý nghĩ trong lòng cô có chút dao động. Bây giờ nghe Tử Khanh xác nhận, chút nghi ngờ kia rốt cuộc cũng hóa trầm trọng, cứ như thế đè nặng lòng Tô Mạt.

Tử Khanh quan sát phản ứng của ba người. Thấy rõ Đào Tử và Hàn Ngạo còn chưa hiểu tà trận này, vì vậy vẻ mặt vẫn chưa có gì thay đổi, còn Tô Mạt thì hiểu đôi chút.

Giống như suy nghĩ của Tử Khanh, Đào Tử và Hàn Ngạo chẳng hề biết gì về trận Thất Tuyệt mà Tử Khanh nói cả. Tuy từ lúc đến thế giới này cho tới nay đã gặp phải chuyện lớn lẫn chuyện nhỏ song chung quy không có gì quá nguy hiểm. Giờ đây, khi thấy phản ứng của Tô Mạt, có lẽ chuyện không đơn giản như họ nghĩ.

Không khí bỗng dưng trở nên nặng nề hơn.

“Các vị đừng suy nghĩ nhiều quá, không phải nhân gian có câu nói rằng thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng (*) sao? Các vị đã vào đây thì nhất định phải đối mặt, có nghĩ nhiều hơn nữa thì kết quả vẫn vậy thôi. Chi bằng thả lỏng tinh thần, nghỉ ngơi thật tốt, điềm tĩnh đối mặt với nguy hiểm chưa biết sắp đến.”

(*) Có nghĩa là chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết.

Dường như lời an ủi của Tử Khanh mang lại tác dụng, Tô Mạt ngẩng đầu cười thản nhiên như chưa hề xảy ra chuyện gì, khích lệ Đào Tử và Hàn Ngạo.

“Tử Khanh nói rất đúng, dù sao cũng phải đối mặt, vậy thì còn âu lo gì nữa chứ? Chúng ta nên nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt, đợi ngày trở về thế giới của chúng ta!”

“Đúng vậy.” Nhìn tinh thần ba người dường như khá hơn một chút, Tử Khanh cười cười đứng dậy cáo từ, “Tôi cũng phải đi đây. Nếu không lát nữa Mặc Uyên lại đến tìm. Các vị nghỉ ngơi cho khỏe đi, chọn ngày xong tôi sẽ đưa người rời khỏi đây.” Dứt lời, y nháy mắt với ba người rồi rời đi.

Nhìn Tử Khanh đi khỏi, Đào Tử quan sát Tô Mạt, biết lúc này trong lòng Tô Mạt không hề nhẹ nhõm như biểu hiện trên mặt. Cô đi đến bên cạnh ôm lấy Tô Mạt, an ủi bạn thân mình.

Nhìn Đào Tử lại nhìn Hàn Ngạo, Tô Mạt thở dài vỗ vỗ tay Đào Tử.

“Không sao, chuyện gì nên tới cuối cùng cũng sẽ tới. Khi nào chúng ta ra khỏi nơi quái quỷ này nhất định phải thư giãn một chút mới được. Đại điển Bách Quỷ Dạ Hành này đã kết thúc, cũng không còn sớm nữa, trời đã sắp sáng rồi, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.”

Như lời Tô Mạt nói, bầu trời bên ngoài cũng vừa hừng sáng. Thời khắc tối tăm nhất trước lúc bình minh cuối cùng cũng qua đi. Phải chăng đây là minh chứng cho việc họ sẽ thuận lợi phá được trận Thất Tuyệt?

28. Chương 28: Chương 12.1

Dù là trời đêm có đen tối đến đâu thì cũng sẽ đến lúc bình minh chiếu rọi. Đại diện Bách Quỷ Dạ Hành kết thúc, ba người Tô Mạt trải qua đêm đầu tiên tại phủ Quý Vương thành Nam. Bởi vì ở Quý giới nên dù là sáng sớm thì sắc trời vẫn không sáng rõ như ở Nhân giới.

Tuy nói là nghỉ ngơi nhưng không ai ngủ ngon giấc cả. Thế nên buổi sáng khi cả ba người xuất hiện nơi đại sảnh, Vị Ương thấy quầng thâm dưới mắt họ có thể sánh ngang với gấu mèo thì bật cười, cất tiếng khuyên, “Mấy người đừng lo lắng, trước sau gì cũng phải đối mặt. Bây giờ điều cần làm là phải nghỉ ngơi thật tốt. Đã tính toán bước tiếp theo phải làm thế nào chưa?”

Tô Mạt ngẩng đầu nhìn Vị Ương.

“Tôi muốn ngày mai rời khỏi đây. Dù thế nào cũng phải đi tiếp, đối mặt sớm bao nhiêu thì kết thúc cũng sớm bấy nhiêu, như vậy chúng tôi cũng nhanh chóng trở lại Nhân giới.”

Vị Ương gật đầu, sau đó nói với Mặc Uyên, “Vậy thì nhờ cậu ngày mai đưa họ rời khỏi đây.”

Mặc Uyên ngồi tại vị trí chính giữa chỉ im lặng gật đầu, ngược lại Tử Khanh bên cạnh mỉm cười lên tiếng.

“Điều này là đương nhiên, chị yên tâm.” Sau đó nói tiếp, “Ba vị không cần lo lắng quá. Tuy nói có thể là trận Thất Tuyệt nhưng cũng chưa xác định rõ kia mà. Có rất nhiều trận pháp tương đồng, nói không chừng các vị có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này đây.”

Tô Mạt ngẩng đầu lên nhìn, cười khổ lắc đầu.

“Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chỉ hi vọng chuyện sau này sẽ không có thêm phiền phức nữa thôi.”

Bữa ăn sáng trôi qua trong bầu không khí trầm lắng...

Ăn sáng xong, Vị Ương đề nghị đưa họ đi tham quan phủ Quý Vương thành Nam, tuy nhiên ba người từ chối.

Ba người trở về phòng bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

Trong phòng yên lặng như tờ, mỗi người ngồi một góc, cúi đầu không nói gì. Tô Mạt lên tiếng đầu tiên.

“Ngày mai chúng ta rời khỏi đây thôi, dù sao cũng phải đi tiếp, đừng trì hoãn nữa. Sớm giải quyết vấn đề sớm về. Hai người thấy sao?”

Hàn Ngạo và Đào Tử đều đồng ý, anh điềm nhiên nói, “Em quyết định là được rồi.”

Đào Tử cũng gật đầu, tỏ vẻ mình không có ý kiến.

Sáng hôm sau, họ đi đến đại sảnh ăn sáng qua loa, Tô Mạt nói với Vị Ương rằng mình muốn rời khỏi đây.

Dĩ nhiên ba người Vị Ương cũng đã sớm liệu được hôm nay họ sẽ già từ. Vị Ương lấy một chiếc bình ngọc xanh tinh xảo trong ngực ra, khi đưa đến trước mặt Tô Mạt thì vành mắt hoeo đỏ, lộ rõ cảm xúc luyến tiếc.

“Cầm lấy đi, thuốc tôi luyện tuy không thể làm người chết sống lại, xương trắng mọc thịt, song dù sao cũng có thể phòng ngừa bất trắc. Tôi cũng không nói nhiều nữa, lát nữa sẽ bảo Mặc Uyên đưa các người đi.”

Tô Mạt nhận chiếc bình từ tay Vị Ương, nhìn cô bằng ánh mắt lưu luyến và biết ơn. Nếu không nhờ Vị Ương thì chắc chắn việc cứu Đào Tử sẽ gặp vô vàn trắc trở chứ đừng nói còn được Quý Vương đích thân tiễn.

Muôn ngàn lời nói đều chứa đựng trong cái gật đầu khê khàng của Tô Mạt, tình bạn của hai người ở hai thế giới khác nhau này mãi mãi khiến Tô Mạt cảm động mỗi khi nhớ lại.

Tử Khanh nhìn hai người đang thương cảm rồi đi đến bên cạnh chị mình, đưa tay nắm tay Vị Ương, lặng lẽ an ủi cô. Nghìn năm nay, người có thể khiến chị gái mình xúc động như thế này thật hiếm.

Vị Ương quay đầu về phía Mặc Uyên, “Bắt đầu đi.”

Mặc Uyên đứng dậy khỏi ghế, đi đến bên cạnh ba người Tô Mạt, vừa mới phất tay lên trong phòng lập tức xuất hiện một kết giới.

Mặc Uyên thân nhiên lên tiếng, “Các người đi theo kết giới này là có thể rời khỏi Quỷ giới. Có điều là dù về được Nhân giới song vẫn chưa thoát khỏi trận pháp.”

Tô Mạt lại nhìn về phía Vị Ương, hít một hơi thật sâu rồi đi vào kết giới. Hàn Ngạo và Đào Tử nhìn Tô Mạt rời đi liền xoay người chào đón người Vị Ương rồi cũng vào theo, kết giới tức thì biến mất.

Buồn thương ly biệt trong trận pháp không hề ảnh hưởng đến thế giới ngoài trận. Lúc này, tại thành phố A, trong căn phòng nhỏ yên tĩnh thấp bảy cây nến cũng phát sinh động tĩnh. Ánh đèn leo lét chiếu lên mặt bàn chỉ còn hai cây nến đang cháy, như thể sẽ tắt bất cứ lúc nào. Người đàn ông áo đen nơi góc phòng khoanh tay nhìn hai ngọn nến sắp sửa tắt kia, dường như đang mưu tính gì đó.

Đột nhiên người đàn ông lấy một món đồ từ trong ngực ra. Đó là một tấm da chi chít tự kì dị. Hắn trải tấm da lên bàn rồi đặt cây nến gần như sắp tắt lên trên.

Tat ca đã sẵn sàng, hắn lấy ra tiếp một lá cờ nhỏ màu đen cỡ lòng bàn tay trông chẳng có gì đặc biệt. Nếu như lúc này nhóm Tô Mạt có mặt ở đây sẽ phát hiện ra trên lá cờ màu đen kia là vô số gương mặt người, có gương mặt đau đớn, có gương mặt dữ tợn. Nhìn thoáng qua đã thấy vô cùng đáng sợ.

Hắn cầm lá cờ đen quay xung quanh hai cây nến còn sót lại, miệng lẩm bẩm niệm gì đó. Chú ngữ phát ra nhanh dần, trong nhà nổi lên một trận gió lạ. Kì lạ là, ngọn nến lập lòe trên bàn chẳng mấy may có phản ứng.

Trận gió lạ càng thổi càng mạnh, nhiệt độ trong phòng cũng theo đó giảm xuống nhanh chóng. Tiết trời tháng Bảy nóng bức vô cùng, vậy mà nếu ở trong phòng này mà thở ra thì sẽ thấy được một luồng khí lạnh màu trắng.

Chỉ trong chốc lát, trên lông mi người đàn ông kết một lớp sương trắng, nhưng chú ngữ trong miệng hắn vẫn không hề gián đoạn. Lúc này theo nhiệt độ trong phòng giảm xuống, vô số gương mặt dữ tợn trên lá cờ bắt đầu dần hiện ra rõ ràng, từng cái từng cái một như muốn xông ra ngoài.

Thấy lá cờ đã có phản ứng, khuôn mặt người đàn ông hiện vẻ thỏa mãn, hắn cầm lá cờ trong tay phủ lên hai ngọn nến leo lắt, vậy mà ánh lửa trên ngọn nến lại bùng cháy mạnh mẽ hơn.

Cùng lúc đó tấm da trải trên mặt bàn cũng bốc cháy theo lá cờ đen kia, trong ngọn lửa, những khuôn mặt vốn dữ tợn lại càng trở nên hung tợn...

Khi lá cờ màu đen và tấm da cháy gần hết, hai ánh nến leo lắt trên bàn rốt cuộc cũng hoàn toàn tắt ngúm...

Hai trận cuối cùng của trận Thất Tuyệt đã mở ra toàn bộ...

Phượng Hoàng màu vàng phóng lên cao tỏa sáng trong không gian đen kịt, Phượng Hoàng Hỏa từ từ bùng cháy trong tay Tô Mạt, chiếu sáng khung cảnh xung quanh và con đường mờ tối phía trước.

Nương theo ánh lửa trong tay Tô Mạt, Đào Tử nhìn về phía trước, sau đó hỏi Hàn Ngạo bên cạnh, “Anh nói thử xem đây là nơi quỷ quái nào vậy?”

Quan sát xung quanh một lượt, Hàn Ngạo nhún vai.

“Đây không phải là nơi quỷ quái à?”

Nhất thời Đào Tử cảm thấy đầu mình tối sầm. Cũng phải thôi, sao mình lại quên mất đây chính là Quỷ giới chứ, không phải là nơi quỷ quái hay sao.

Khẽ thở dài, Đào Tử nhìn Tô Mạt bên cạnh vẫn im lặng.

“Mạt Mạt, cậu đang nghĩ gì thế? Sao lại không lên tiếng vậy?”

Tô Mạt ngoảnh sang nhìn Đào Tử, lo lắng nói, “Mình nhớ lúc chúng ta rời khỏi phủ Quỷ Vương, rõ ràng Mặc Uyên nói đưa chúng ta rời khỏi Quỷ giới có thể sẽ đến Nhân giới, chỉ là không biết vị trí mà thôi. Nhưng mà tình hình trước mắt thì rõ ràng chúng ta chưa ra khỏi Quỷ giới.”

“Liệu có phải...” Dừng lại một chút, Đào Tử hơi hoài nghi nói tiếp, “Có phải Mặc Uyên lừa chúng ta hay không?”

“Không phải đâu, Mặc Uyên không phải là kiểu ‘người’ sẽ đối phó với chúng ta bằng cách vật vãn này.” Hàn Ngạo bình thản lên tiếng, anh tin tưởng Mặc Uyên.

“Mình cũng đồng ý với A Ngạo, Mặc Uyên không phải loại người này. Cho dù hẳn thật sự muốn đối phó với chúng ta cũng không sử dụng cách này đâu.”

Vừa nói, ba người vừa tiếp tục đi về phía trước, có điều con đường này cứ như không có điểm cuối vậy. Trong không gian tối tăm, họ đã đi nửa tiếng đồng hồ vậy mà vẫn không có gì thay đổi.

“Chúng ta dừng lại nghỉ ngơi chút đi.”

Rõ ràng là đi lâu như vậy, ba người đều cảm thấy mệt mỏi. Đào Tử ngẩng đầu nhìn phía trước, ừ ừ lên tiếng.

“Ừ, mình thấy cũng được, đi lâu như vậy mình cũng mệt rồi.” Ba người tựa lưng vào nhau ngồi bệt xuống đất.

Nhân lúc nghỉ ngơi, Tô Mạt hỏi thăm Đào Tử chuyện đã xảy ra với cô trong kết giới. Đào Tử thở dài, nói hết tất cả những chuyện mình đã trải qua cho Tô Mạt nghe. Lúc nói đến Ly Thương, giọng Đào Tử thoáng chút ghen ngào.

Tô Mạt cũng thở dài theo, chuyện thất tình người ngoài không ai có thể an ủi được, có nói gì cũng vô dụng, chỉ còn cách để thời gian xóa nhòa tất cả thôi.

Ba người ngồi dưới đất vừa nghỉ ngơi vừa kể về những việc đã trải qua sau khi đi đến Quỷ giới. Tô Mạt bắt ngờ dừng lại một chút rồi hỏi hai người bên cạnh.

“Hai người có cảm thấy hình như là càng lúc càng lạnh không?”

Nhắm mắt lại, Hàn Ngạo cảm nhận tình trạng xung quanh, sau đó gật đầu, “Đúng vậy, hình như nhiệt độ thấp hơn ban nãy nhiều.”

Quả là có hơi khác. Ngoại trừ không khí càng lúc càng lạnh, dường như còn có một luồng sát khí từ từ tiến đến gần.

Không đợi Đào Tử phát biểu ý kiến, Tô Mạt lạnh lùng cất tiếng, “Đến rồi, tất cả chú ý, đừng ngồi nữa.”

29. Chương 29: Chương 12.2

Ba người lập tức đứng dậy, tập trung cảm nhận tình huống thay đổi lúc này. Đào Tử lấy bùa hóa sát (*) đem theo bên người, đưa cho Tô Mạt và Hàn Ngạo.

(*) Bùa hỏa sát khí, hung thần, bảo vệ bình an.

“Cầm lấy đi, đặt trên người đề phòng sát khí nhập vào cơ thể.”

Sát khí tựa như mỗi lúc một gần hơn, bốn phía thỉnh thoảng vang lên tiếng gào khóc thảm thiết. Âm thanh này khiến lòng dạ họ rối bời, có cảm giác như muốn cùng ai đó đại chiến một trận để giải tỏa tâm trạng.

“Tĩnh tâm, niệm chú tĩnh tâm đi.”

Tô Mạt vội vàng lên tiếng, sau đó trong lòng thầm đọc Bát Nhã Tâm Kinh để bình tâm lại. Cô nhìn thấy từ nơi xa dường như có rất nhiều bóng người đang lắc lư tiến lại gần.

Lúc này Hàn Ngạo và Đào Tử đã bình ổn cũng mở mắt ra, họ cũng nhìn thấy y như Tô Mạt.

Khi những bóng người kia từng bước đến gần hơn, rốt cuộc ba người cũng thấy được mặt mũi đám người kia.

Đó là một đoàn người, có nam có nữ, có già có trẻ. Nhỏ nhất là trẻ con vừa mới biết đi, mà già nhất là người đã đến tuổi tóc hoa râm.

Hàn Ngạo lấy tay huých Đào Tử bên cạnh, “Cô có thấy không?”

Đào Tử sững sờ, ngay sau đó nhận ra Hàn Ngạo đang hỏi mình có nhìn thấy cảnh trước mắt hay không, bèn khẽ gật đầu, “Ừ, có thấy.”

Tô Mạt nhìn hai người bên cạnh, vừa bực mình vừa buồn cười. Đã đến lúc nào rồi mà hai người này còn có thời gian tám chuyện nữa chứ.

Nhìn đám người càng lúc càng đến gần, họ có thể xác định tất cả đều còn sống. Kì lạ là trạng thái của đám người này rất kì dị, đôi mắt vô hồn, mặt thì đại ra. Như thể phía trước có gì đó dẫn dắt, tất cả đều nhìn về một phía mà đi đến. Dù là đứa bé vừa biết đi hay là người già tóc hoa râm đều như vậy cả.

“Họ bị làm sao thế nhỉ? Mắt hồn ư? Mà cũng không thể mất hồn tập thể như vậy chứ? Nhìn số người này không một trăm cũng phải trên vài chục. Có thể khiến cả đám người cùng mất hồn như thế thì phải tài giỏi đến cỡ nào?”

Càng lúc càng nhiều người đi lướt qua họ, cùng hướng với đám người kia, ba người nhìn nhau rồi đi theo sau.

Khung cảnh vẫn mờ tối như vậy, đi thẳng đến phía trước, trong lòng họ cũng phập phồng lo lắng. Không biết lần này rốt cuộc sẽ gặp phải nhân vật thế nào đây?

Cuối cùng, khi đã đi được nửa tiếng, tốc độ đám người kia bắt đầu chậm lại. Lúc này Phượng Hoàng màu vàng bay lượn đã sớm ẩn mình trong thân thể Tô Mạt. Phượng Hoàng Hỏa trong tay cũng đã tắt, không gian tối om đen kịt chỉ có thể nhìn thấy ở khoảng cách vài bước mà thôi.

Tô Mạt nhỏ giọng hỏi Hàn Ngạo và Đào Tử bên cạnh.

“Hai người có thấy sát khí càng lúc càng nặng không?”

Đào Tử gật đầu, ý bảo là cảm giác của mình cũng giống với Tô Mạt.

“Mình cảm thấy sát khí kia sắp khiến mình không đi nổi nữa rồi, còn anh, Hàn Ngạo?”

Hàn Ngạo im lặng, khẽ gật đầu, sau đó tiếp tục đi theo đám người kì dị.

Tốc độ của đám người kia càng lúc càng chậm, tựa như dừng lại vài phút mới đi tiếp vài bước.

Một giờ...

Hai giờ...

Ba giờ...

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, cuối cùng họ nhìn thấy thấp thoáng cảnh tượng trước mắt.

Ở phía trước có không ít người nằm ngổn ngang, nguyên nhân đám người càng lúc càng ít có lẽ là do phần lớn trong số đó đã nằm lán ra đất.

Trên mặt Tô Mạt lộ rõ sự tức giận.

Rõ ràng là đám người kia bị kéo mệnh hồn!

Nguyên thần của con người được tạo thành bởi hồn phách. Hồn có ba hồn, một là thiên hồn, hai là địa hồn, ba là mệnh hồn. Phách thì có bảy, một là Thiên Xung, hai là Linh Tuệ, ba là Vi Khí, bốn là Vi Lực, năm là Trung Khu, sáu là Vi Tinh, bảy là Vi Anh.

Mệnh hồn vốn là gốc rễ của bảy phách, những người kia không biết bị ai thao túng mà đều bị rút đi mệnh hồn, làm sao Tô Mạt không tức giận cho được.

Đương nhiên Hàn Ngạo và Đào Tử cũng nhìn thấy tình cảnh trước mắt, đứng tại chỗ quan sát.

Càng lúc càng có nhiều người đi về phía trước, cũng càng lúc càng có nhiều người dần dần ngã xuống.

“Mạt Mạt, chúng ta nên làm thế nào đây? Chuyện này e rằng... không thể can thiệp được. Huống chi chúng ta đang ở Quỷ giới, hoàn toàn không biết rõ tình hình.” Đào Tử nhìn số người ngã xuống càng lúc càng nhiều, lo lắng nói.

“Anh đồng ý với Đào Tử, chuyện này không nằm trong phạm vi chúng ta có thể can thiệp.” Sắc mặt Hàn Ngạo thoáng u ám, nhìn tất cả mọi chuyện lạ lùng ở phía trước, lên tiếng khuyên Tô Mạt.

“Ôi...” Tô Mạt quay đầu lại thở dài, “Làm sao em không biết chuyện này không nằm trong phạm vi quyền hạn của chúng ta, và chúng ta cũng không can thiệp được chứ? Có điều hai người đừng quên rằng chúng ta đang ở trong trận Thất Tuyệt. Ngay cả Quỷ Vương Mặc Uyên cũng không thể đưa chúng ta ra khỏi Quỷ giới. Hai người cảm thấy chuyện xảy ra trước mắt là trùng hợp hay sao?”

Đúng vậy đó, Hàn Ngạo và Đào Tử đều nghĩ, tại sao mình lại quên mất hiện tại bản thân còn đang ở trong trận Thất Tuyệt chết tiệt này. Trận chiến trước mắt không phải do họ muốn mặc kệ là mặc kệ được.

“Đi thôi, chuyện nên tới trước sau gì cũng sẽ tới, chúng ta phải biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đi xem thử nào!”

Phượng Hoàng màu vàng lại phóng lên cao, Tô Mạt được Phượng Hoàng vờn quanh bảo vệ, dứt khoát đi về phía trước, không màng đến nguy hiểm đang chờ đợi mình.

“Chờ một chút.”

...

Cảm thấy tay mình được một đôi bàn tay to lớn ấm áp bao phủ, Tô Mạt quay đầu lại. Phía sau, Hàn Ngạo nở nụ cười dịu dàng.

“Cô bé ngốc, chuyện nguy hiểm như vậy sao lại để mình em làm chứ? Muốn đi thì chúng ta cùng đi.”

Lời nói của Hàn Ngạo khiến vẻ mặt nghiêm trọng của Tô Mạt bỗng nhiên dịu lại, cô mỉm cười nhìn anh, nắm ngược lại tay anh. Hai người cùng nhìn nhau cười, cảm giác ấm áp thấp thoáng lan tràn tại nơi tối tăm xa lạ này.

Tô Mạt xoay đầu sang bên cạnh, chìa một bàn tay khác về phía Đào Tử đang đứng kề bên lặng lẽ nhìn họ, “Chúng ta đi thôi.”

Cầm tay Tô Mạt, Đào Tử cười với hai người, “Lần này mọi chuyện kết thúc chúng ta nhất định phải về nhân gian ăn mừng thật lớn mới được!”

Càng đến gần nơi đám người ngã xuống, ba người lại càng có thể nhận thấy rõ sát khí dày đặc lan tỏa.

“Chú ý đề phòng!”

Kì lạ là khi ba người tiếp cận nơi đám người ngã xuống thì lại chẳng hề hấn gì, chỉ cảm thấy sát khí rất nặng mà thôi.

Tiếp tục tiến về phía trước, ánh sáng dần tối hơn, không khí dường như cũng lạnh thêm...

“Hai người có cảm thấy gì không?”

Tô Mạt xoay sang nhìn hai người bên cạnh, khoan đã... Cô cảm thấy lông tơ trên người mình đã dựng đứng cả lên. Từ lúc nào mà bên cạnh họ lại im hơi lặng tiếng xuất hiện một “người” thế kia...

Tô Mạt không dám kêu lên, nhìn chằm chằm vào “người” kia. Nếu như hấn thật sự là “người”...

Hàn Ngạo vẫn chú ý đến tình hình xung quanh, anh cũng phát hiện ra điều khác thường bên cạnh. Có điều ánh sáng càng lúc càng kém, hấn lại không đi gần họ lắm nên anh không thấy rõ dáng vẻ “người” kia. Dù có ánh sáng bao quanh Phượng Hoàng nhưng vẫn không phân biệt được “người” không rõ lai lịch kia là ai.

“Mạt...”

Người vừa thốt ra một tiếng kêu khê là Đào Tử vội vàng che miệng mình, từ từ dựa sát vào Tô Mạt bên cạnh, khóe mắt không ngừng quan sát bóng đen đang cách họ không xa kia.

“Đây là cái gì?” Đào Tử hạ giọng hỏi Tô Mạt.

Tô Mạt không trả lời, lắc đầu tỏ vẻ mình cũng không rõ. Bước chân vẫn đi về phía trước, song ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm bóng dáng cứ đi theo họ mãi.

Bóng dáng gần đó vô cùng kiên nhẫn, thời gian trôi qua từng giây từng phút, họ kiên trì với hần chùng một tiếng, hần vẫn bám dính lấy họ.

Tô Mạt có chút đỡ khốc đỡ cười nhìn Hàn Ngạo và Đào Tử, chỉ chiếc bóng đối diện kia, “Rốt cuộc nó là thứ gì vậy, đi theo chúng ta lâu như vậy mà chưa ra tay, muốn làm gì đây?”

Hàn Ngạo và Đào Tử cũng rất hoang mang. Đúng là đã theo mình lâu như vậy rồi, cái bóng này rốt cuộc muốn làm gì chứ?

Lúc ba người thì thầm, bóng đen đối diện cuối cùng cũng có hành động. Hần bất ngờ lui về phía sau vài bước, Sau đó lao thẳng về phía ba người. Một mặt quỷ nhe răng như băng màu thành linh hiện ra trước mặt họ.

Đây là...

Phượng Hoàng vờn quanh đột ngột biến mất, khiến cho bốn phía vốn đã u ám càng trở nên tối tăm kì dị.

Tô Mạt sa sầm mặt, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần vậy mà lại bị một con quỷ bỗng nhiên xuất hiện dọa sợ đến mức ngay cả Phượng Hoàng cũng biến mất. Thật đúng là...

Tô Mạt thử triệu hồi tàn ảnh của Phượng Hoàng một lần nữa, cố gắng soi sáng bốn phía, cũng thuận tiện quan sát thứ vừa mới xuất hiện xem rốt cuộc là gì?

Hàn Ngạo và Đào Tử nhận thấy phía sau im lặng thật lâu cũng kinh ngạc, họ quay đầu lại nhìn Tô Mạt đang ngơ ngác.

“Sao vậy?”

“Không triệu hồi được Phượng Hoàng nữa.” Tô Mạt sững sờ ngẩng đầu, nhìn Hàn Ngạo đang lo lắng trước mặt.

“Mạt Mạt, cậu nói là tàn ảnh Phượng Hoàng không ra ngoài được à?” Đào Tử vội vàng xoay lại nhìn Tô Mạt đang ngơ ngác.

“Ừ, vừa rồi bị thứ bất chợt xuất hiện kia làm giật mình, tàn ảnh Phượng Hoàng biến mất, mình thử triệu hồi mấy lần mà vẫn không được.”

Trên mặt Đào Tử hiện vẻ bất an, không phải là Thiên Niên Kiếp đến sớm chứ? Nhưng mà Tô Mạt vẫn bình thường, không giống trạng thái của Thiên Niên Kiếp.

Nhìn Đào Tử rồi lại nhìn Tô Mạt, Hàn Ngạo thành linh giơ tay vung một lá bùa. Bùa chú không có bất kì phản ứng nào, rơi thẳng xuống đất.

Đào Tử và Tô Mạt đều không hiểu tại sao anh làm vậy nhìn hai người ngơ ngác, Hàn Ngạo cười giải thích, “Vừa rồi anh sử dụng một lá bùa lửa, có điều hai người thấy đó bùa chú chẳng có bất kì phản ứng nào đã rơi xuống đất. Rõ ràng không gian này đã hạn chế năng lực của chúng ta.”

Nghe vậy, hai người đang ngơ ngác bừng tỉnh. Đào Tử suy nghĩ một chút cũng ném ngay lá bùa vừa chuẩn bị ra, hơn nữa còn đọc thần chú. Quả nhiên lá bùa không có bất kì phản ứng nào, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Hiện tại chúng ta không có năng lực, hơn nữa không hề biết gì về thứ vừa xuất hiện. Lại còn bị mắc kẹt ở trong trận Thất Tuyệt, nói không lo lắng là giả. Hai người thấy rõ thứ vừa mới xuất hiện kia rốt cuộc là gì không?”

“Hình như là quỷ tiêu (*).” Mặt Đào Tử hiện vẻ lo lắng, “Nhưng mình thấy không rõ lắm, chỉ nhớ mang máng là mặt quỷ tiêu giống với mặt thứ vừa xuất hiện thôi. Nhìn mặt nhe răng, hơn nữa còn như một

bằng màu, xanh đỏ xen kẽ. Bây giờ mình chỉ cầu nguyện không phải là quỷ tiêu, nếu không chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn đây.

(*) Loại quỷ núi có hình dạng giống khỉ, mặt màu xanh, lỗ mũi màu đỏ, trên mép có râu bạc, toàn thân màu nâu đen, bụng màu trắng, sống theo bầy đàn, chỉ xuất hiện khi trời tối.

“Quỷ tiêu?” Tô Mạt lặp lại lời nói của Đào Tử, “Sao quỷ tiêu lại xuất hiện ở đây? Nó là quỷ ăn thịt người đó. Nhưng những người ngã xuống kia do bị rút mệnh hồn nên mới bị như vậy.”

“Chắc chắn là quỷ tiêu, tuy chỉ thoáng qua thì đã biến mất nhưng theo ánh sáng mỏng manh vừa rồi vẫn có thể thấy được một chút. Màu sắc trên mặt là quỷ tiêu không sai đâu, có điều mình cũng tò mò tại sao bọn chúng lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa chỉ xuất hiện có một con. Không phải quỷ tiêu sống theo bầy sao?” Đào Tử tiếp tục bổ sung thêm.

“Nếu quả thật là quỷ tiêu thì mình nghĩ bọn mình là cũng may mắn quá, có thể đi thẳng xuống gặp Diêm Vương đánh cờ rồi! Không có pháp lực, hơn nữa còn gặp phải cả bầy quỷ tiêu, thật khó mà tưởng tượng được!”

Tô Mạt đang nói bỗng nhiên cách đó không xa truyền đến vài tiếng gọi to. Mặt Đào Tử liền biến sắc.

“Nguy rồi, đó chính là tiếng kêu gọi của quỷ tiêu đầu đàn.”

Xung quanh họ bắt đầu từ từ xuất hiện những âm thanh dài ngắn không đồng nhất đáp lại, giống như khẩu hiệu vậy. Khi âm thanh từ từ gia tăng, thấp thoáng bốn phía dần dần xuất hiện những đôi mắt sáng, càng lúc càng đến gần ba người họ.

Họ căng thẳng tựa lưng vào nhau, nhìn những mắt xanh lục từ từ đến gần mình, hơi thở của ba người không khỏi trở nên dồn dập hơn.

Hú... hú...

Tiếng tru kéo dài càng khiến khung cảnh tối tăm thêm phần áp bức khác thường.

Những đôi mắt xanh lè kia dừng lại tại vị trí cách ba người họ khoảng hơn mười bước. Dường như đang đợi con đầu đàn ra lệnh, lại tựa như muốn nhắm thời cơ giải quyết cả ba người.

Ba người cứ im lặng bất động giằng co với bầy quỷ tiêu đông đúc trước mặt. Cho dù Quỷ giới không có mặt trời, song lúc này trên trán họ vẫn có một lớp mồ hôi mỏng.

“Làm sao đây? Nhiều quỷ tiêu quá, không phải là chúng ta sẽ đi tìm Diêm Vương đánh cờ thật chứ?”

Đào Tử nhìn bầy quỷ tiêu trước mặt, huých khuỷu tay vào Tô Mạt, nghịch ngợm nói, “Đến lúc nào rồi mà cậu còn nói đùa cho được. Trước tiên nghĩ cách giữ lại mạng nhỏ rồi nói sau. Còn tìm Diêm Vương đánh cờ à? Cờ ca rô ư?”

Tô Mạt có chút dở khóc dở cười.

“Thật ra anh thấy sau này tốt nhất là chúng ta nên mang theo bộ bài Tây, dù gì cũng có thể dạy Diêm Vương đánh tiến lên, còn không thì chơi với đám quỷ sai cũng không tệ.” Nghe thấy hai cô gái bên cạnh thì thầm, Hàn Ngạo cũng tham gia góp vui.

Tô Mạt còn chưa lên tiếng, cách đó không xa lại truyền đến tiếng kêu sắc bén. Mặt Tô Mạt liền biến sắc, cảnh giác nhìn hành động của quỷ tiêu bốn phía, tuy nhiên đám quỷ dường như không hề có ý tấn công họ.

“Mạt Mạt, đừng nóng vội, đây không phải là hiệu lệnh tấn công đâu. Hình như con quỷ tiêu đầu đàn muốn đi qua đây. Song phải chú ý cảnh giác!” Đào Tử có vẻ rất hiểu biết về phương diện này.

Không khí càng lúc càng căng thẳng, bầy quỷ tiêu xung quanh kích động, có vẻ bọn chúng mỗi lúc một hưng phấn hơn.

Bầy quỷ tiêu bất ngờ rẽ ra hai bên tạo thành một lối đi, phía cuối bầy quỷ tiêu có một ánh sáng xanh lục từ từ đến gần họ. Quỷ tiêu đầu đàn nhanh chóng để lộ khuôn mặt thật sự.

Có điều kì lạ là, dường như vì sự xuất hiện của quỷ tiêu đầu đàn nên bốn phía cũng sáng lên rất nhiều.

Thứ ánh sáng xanh phát ra từ phía xa kia chính là một con mắt của quỷ tiêu, không biết có phải vì là quỷ đầu đàn mà thân hình nó lớn gấp đôi những con quỷ xung quanh hay không.

Đối diện với ánh nhìn sắc soi của ba người, quỷ tiêu đầu đàn vẫn không nhúc nhích, dường như nó đang mưu tính hay chờ đợi điều gì đó. Thình thoảng nó ngoái đầu lại nhìn về phía sau cách đó không xa, song kì lạ là phía sau chẳng có gì cả. Sau mỗi lần ngoảnh đầu lại, nó sẽ nhìn ba người, sau đó đưa đầu lên trước, hít ngửi như có gì đó hấp dẫn.

“Hai người nói con quỷ tiêu đầu đàn này hành động chậm chạp như vậy là tốt hay xấu? Sao mình cảm thấy nó chẳng hề có ác ý gì, giống như chỉ đến vì thứ gì đó trên người chúng ta vậy.” Tô Mạt hỏi Hàn Ngạo và Đào Tử bên cạnh.

“Đúng vậy, mình cũng cảm thấy nó hơi kì lạ. Nhưng cụ thể là kì lạ ở đâu thì mình lại không nói ra được. Có điều đúng như cậu vừa nói, hình như nó đang tìm kiếm gì đó.” Đào Tử đồng ý với ý kiến của Tô Mạt.

“Ngạo, anh cảm thấy thế nào?” Nghe Đào Tử trả lời, Tô Mạt lại huých tay vào Hàn Ngạo, hỏi ý kiến của anh.

“Anh cũng đang quan sát. Có điều loài quỷ tiêu này dường như vui giận thất thường, anh không thể xác định chính xác nó có ác ý với chúng ta hay không, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Dù sao hiện tại ba người chúng ta chỉ là ba người không thể bình thường hơn được nữa.”

Quỷ tiêu đầu đàn lại tru lên một tiếng, quỷ tiêu xung quanh liền tạo thành vòng vây, lấp kín con đường ban nãy.

Nhìn quỷ tiêu đầu đàn đến gần từng bước, ba người Tô Mạt hết hoảng. Nếu đổi lại là ai khác bị một bầy ăn thịt người vây quanh, chắc cũng không giữ được bình tĩnh.

Dường như có chút kì lạ, Tô Mạt quan sát quỷ tiêu đầu đàn đã đến gần trước mắt. Trong con mắt duy nhất của nó dường như không hiện vẻ ác ý, mà là cảm xúc bi thương và... cầu khẩn.

“Mày có thể nghe hiểu lời của tao không?” Tô Mạt nhìn quỷ tiêu đầu đàn, thử thăm dò.

Không ngờ nó lại gật đầu xác nhận, rồi nó lại chỉ ngón tay vào miệng mình, sau đó lắc tay, biểu hiện như bảo là mình không biết nói.

Tô Mạt liền hỏi tiếp, “Sao mày lại bao vây bọn tao? Muốn làm hại bọn tao à?”

Quỷ tiêu đầu đàn lập tức lắc đầu, sau đó chỉ tay về phía Tô Mạt, rồi lại rút tay về, hai bàn tay đẩy lông lá và móng vuốt đan chéo vào nhau như đang chấp tay.

Tô Mạt sừng sốt, ý con quỷ tiêu đầu đàn này là cầu xin mình sao? Nghĩ đến đây, cô hỏi tiếp, “Vậy đám người phía sau là do mày làm à?”

Hú hú...

Quỷ tiêu đầu đàn bắt ngờ ngửa mặt lên trời tru lên trong âm thanh có sự tức giận, cũng có đau khổ, nhưng nhiều hơn cảm xúc vô cùng sợ hãi.

“Mày đừng kích động, tao tin đám người kia không phải do mày làm rồi. Như vậy mày tìm tao là muốn tao giúp đỡ mày gì đó đúng không?”

Nhận thấy Tô Mạt dường như tin tưởng mình, quỷ tiêu đầu đàn muốn thể hiện lòng biết ơn nhưng biểu cảm hiện ra trên mặt nó lại chỉ có thể gọi là kinh khủng. Có điều nhìn vào mắt nó thì biết nó đang biểu đạt thiện ý.

Nó ra hiệu ba người đi theo mình, tru lên một tiếng rồi dẫn đầu mở đường, quỷ tiêu xung quanh vội rít rít nhường đường, nhìn quỷ tiêu đầu đàn mở đường phía trước, ba người Tô Mạt cùng đi theo nó.

30. Chương 30: Chương 13.1

Ba người đi theo quỷ tiêu đầu đàn đến nơi trú ngụ của bảy quỷ tiêu. Nơi này không thua kém gì trang viên của Vị Ương, tuy không phủ trắng hoa lê, song cũng được xem là chốn bồng lai của Quỷ giới.

Lúc này dường như đã vào đêm, toàn bộ sơn cốc chìm ngập trong màn sương mù dày đặc. Sương mù lạnh lẽo lượn quanh triền dốc như một linh hồn đang tìm kiếm chỗ dừng chân, ẩm ướt và lạnh lẽo, khiến cảnh tượng càng thêm vẻ mông lung.

Họ đi theo quỷ tiêu đầu đàn vào hang động, vốn tưởng rằng trong đó sẽ rất tối, không ngờ giữa động lại đặt một viên minh châu sáng ngời to bằng cỡ nắm tay.

Có một con quỷ tiêu đang nằm co ro trong góc, nhìn qua thấy nhỏ hơn quỷ tiêu đầu đàn và hơi lớn hơn quỷ tiêu bình thường. Có điều không giống quỷ tiêu một mắt, quỷ tiêu này không mang lại cảm giác đáng sợ mà ngược lại còn có cảm giác thanh tú. Dùng từ thanh tú để khen một con quỷ tiêu nghe có vẻ rất kì lạ, nhưng phải nói rằng con quỷ tiêu này thật sự khiến người ta có cảm giác rất dễ chịu.

Quỷ tiêu đầu đàn đi đến bên cạnh, giơ móng vuốt vỗ về nó, tựa như đang nói gì đó.

Nó ngẩng đầu lên nhìn quỷ tiêu đầu đàn, rồi nhìn về phía ba người Tô Mạt cách đó không xa, thể nhưng chỉ thoáng chốc sau đã nằm xuống, một vết thương kinh khủng trên bụng nó hiện ra trước mắt mọi người, họ nhìn thấy vết thương cũng đã bắt đầu thối rữa.

Quỷ tiêu đầu đàn từ từ đi đến cạnh Tô Mạt, đưa mũi hít hà xung quanh người cô như đang tìm kiếm gì đó.

Nhìn hành động của quỷ tiêu đầu đàn, Tô Mạt thoáng nghĩ ra. Cô lấy chiếc bình ngọc mà Vị Ương đưa cho mình lúc chia tay, bên trong là thuốc trị thương mà Hàn Ngạo đã sử dụng qua, hiệu quả thật sự rất tốt.

Thấy Tô Mạt lấy chiếc bình nhỏ từ trong ngực ra, quỷ tiêu đầu đàn bị kích động hơn, hít hà liên tục, như muốn xác nhận đồ trong tay Tô Mạt có phải là thứ nó cần hay không.

Quả nhiên đây chính là thứ nó cần. Nó đưa bàn tay đầy lông lá đến trước mặt Tô Mạt, nhìn cô bằng đôi mắt khẩn cầu.

Tô Mạt không hề do dự đưa chiếc bình ngọc này cho nó, quỷ tiêu đầu đàn lại chấp tay với ba người họ lần nữa, sau đó vội vàng chạy đến bên cạnh quỷ tiêu đang nằm trong góc kia.

Nó mở nắp bình ngọc lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng quỷ tiêu thanh tú, kè đó lại cho vài viên thuốc vào miệng nhai, rồi nhả bã thuốc thoa lên vết thương của quỷ tiêu thanh tú.

Ba người đều kinh ngạc khi nhìn thấy hành động này, không ngờ nó lại thông minh như vậy.

Quỷ tiêu đầu đàn thở phào nhẹ nhõm, rồi lại chấp tay hành lễ với Tô Mạt, cử chỉ chẳng hề giống loài quỷ, mà như một quý ông lịch thiệp.

“Không cần cảm ơn, chỉ là chuyện nhỏ thôi. Tao có thể hỏi thương tích của nó từ đâu mà có không? Cũng từ kẻ đã khiến đám người vừa rồi ngã xuống hay sao?” Tô Mạt chỉ vào quỷ tiêu bị thương, hỏi quỷ tiêu đầu đàn.

Đôi mắt quỷ tiêu đầu đàn ánh lên vẻ tức giận, nó nhìn Tô Mạt, lại chỉ quỷ tiêu bị thương đang nằm dưới đất gật đầu như nói cho Tô Mạt biết suy đoán của cô không sai.

Tô Mạt, Đào Tử và Hàn Ngạo rất muốn biết rốt cuộc là ai có bản lĩnh đến vậy. Không những dẫn đám người đến mà còn rút đi mệnh hồn của họ, hơn nữa còn có thể làm bảy quỷ tiêu bị thương. Đang suy nghĩ thì bên ngoài cửa động bỗng truyền vào tiếng tru chói tai.

Lúc này ngoài cửa động đã hỗn loạn cả lên. Vì trời đã vào đêm nên khung cảnh tối tăm vô cùng, song có thể thấy loáng thoáng thấy được từng bóng đen bay múa khắp bầu trời, ở khoảng cách gần có thể thấy rõ đó là những âm hồn với bộ mặt dữ tợn.

Rõ ràng là bảy quỷ tiêu dưới đất rất oán hận đám âm hồn đang bay múa bên trên, có con bật phóng lên vỗ bắt những âm hồn kia, ra sức kéo chúng xuống. Nhưng âm hồn vốn không phải là thực thể, sờ không được, chạm cũng không đến, thế nên bảy quỷ tiêu tổn công vô ích, tức giận tru lên chói tai.

Quỷ tiêu đầu đàn đứng ở cửa động rất tĩnh táo, nó tru lên một tiếng, bầy quỷ tiêu đang ồn ào nhanh chóng yên tĩnh lại.

Nhìn những âm hồn màu đen không ngừng bay múa trên trời, thỉnh thoảng còn vang lên vài tiếng kêu, ba người nhìn nhau, xem ra tất cả đáp án sắp sửa có rồi.

Âm hồn màu đen bay múa đầy trời càng tụ lại đông hơn, không khí ngoài động cũng càng lúc càng nặng nề.

Tà khí đậm đặc gần như tụ lại thành thực thể, cơ hồ có thể vặn ra nước vậy. Ba người quan sát đám âm hồn màu đen bay múa. Thỉnh thoảng có vài âm hồn lao xuống tấn công bầy quỷ tiêu bên dưới, khiến bầy quỷ tiêu ồn ào không dứt.

Quỷ tiêu đầu đàn đứng ở cửa động vẫn không hành động, yên lặng nhìn đám âm hồn màu đen bay múa trên trời, như thể đang chờ đợi thời cơ.

Đám âm hồn tụ dần thành thực thể đã có thể gây thương tổn thật sự cho bầy quỷ tiêu, chúng không ngừng sà xuống bao vây bầy quỷ tiêu. Khi chúng rời khỏi thì sẽ thấy những con quỷ tiêu vừa bị bao vây đang nhăn mặt nhăn răng, không ngừng tru lên đau đớn.

Càng lúc càng có nhiều quỷ tiêu bị thương, cuối cùng quỷ tiêu đầu đàn không kiềm chế được nữa, nó tru lên một tiếng thật to, khiến tất cả các quỷ tiêu rít phụ họa theo.

Tiếng tru của quỷ tiêu đầu đàn không ngừng thay đổi, tựa như đang hướng dẫn bầy quỷ tiêu cách tấn công. Theo chỉ dẫn của nó, bầy quỷ tiêu không còn bộ dạng chằng chịt phản kháng nữa. Chúng liên tục nhảy lên bắt lấy đám âm hồn màu đen đã hóa thành thực thể. Những âm hồn ấy tức khắc bị chúng xé thành từng mảnh vụn, nhưng kì lạ là những mảnh vụn ấy lại từ từ tụ lại, cuối cùng trở về hình dạng ban đầu.

Đám âm hồn thấy bầy quỷ tiêu phản công cũng không chịu yếu thế, thi nhau nhào xuống. Tiếng tru của bầy quỷ tiêu và tiếng cười khục khặc của đám âm hồn hòa vào nhau hỗn loạn, khiến ba người Tô Mạt đành phải bịt tai lại.

“Chúng ta phải làm sao đây?” Thấy bầy quỷ tiêu và đám âm hồn đấu đá, Đào Tử đến bên cạnh Tô Mạt lớn tiếng hỏi.

“Bây giờ đường đi đã bị chặn, không thể rời khỏi đây, xem thử tình hình rồi mới quyết định được.”

Hàn Ngạo vẫn không nói gì, anh cau mày quan sát tình hình trước mắt, lòng thầm sốt ruột. Hiện giờ tuy bầy quỷ tiêu quỷ tiêu và đám âm hồn tranh đấu không nghỉ, nhưng khó đảm bảo sẽ không liên lụy đến ba người họ. Mà lúc này năng lực của họ...

Nghĩ đến đây, Hàn Ngạo lấy một lá hỏa bùa trong ngực ra, sau đó dè dặt đi vào trong động, quỷ tiêu bị thương nghe thấy tiếng động ngược mắt nhìn Hàn Ngạo một cái rồi lại nhắm mắt.

Hàn Ngạo lấy một lá bùa lửa ra kẹp giữa hai ngón tay, thầm niệm chú, không ngờ lá bùa lại bùng lửa lên thật. Vui mừng nhìn ngọn lửa đang cháy trước mắt, Hàn Ngạo cảm thấy trái tim đang lơ lửng của mình buông xuống một nửa.

Tô Mạt và Đào Tử đi vào động, hai người nhìn thấy lá bùa đang bốc cháy trên tay Hàn Ngạo. Tô Mạt thở phào nhẹ nhõm, nắm tay Đào Tử từ từ đi đến gần anh.

“Sao bỏ đi mà không nói một tiếng nào? Hại bọn em lo lắng cho anh. Anh vào động làm gì thế?”

Hàn Ngạo không trả lời mà lấy một lá bùa từ trong ngực ra, đọc câu chú, một lần nữa, lá bùa lửa trong tay anh lại bùng cháy.

Nhìn ngọn lửa trên tay Hàn Ngạo, khuôn mặt Tô Mạt ánh lên niềm vui, “Chúng ta có thể dùng phép rồi à? Sao bỗng dưng lại có tác dụng thế?”

“Anh cũng không rõ tại sao sau khi đến đây thì pháp lực của chúng ta lúc có lúc không. Có điều với tình hình trước mắt, chúng ta vẫn có lợi. Dù sao giờ chúng ta đã có lại năng lực tự vệ rồi.” Dập tắt lá bùa lửa trong tay, Hàn Ngạo nhìn ra ngoài động, giọng nói cũng thêm phần phấn khởi.

Lúc này động tĩnh bên ngoài bỗng dừng biến đổi, bầu trời tối tăm nơi Quỷ giới thỉnh thoảng xuất hiện một cơn lốc xoáy kì lạ. Hơn nữa tốc độ của cơn lốc xoáy càng lúc càng nhanh, không ngừng lan rộng. Bầy quỷ tiêu và đám âm hồn vốn đang đánh nhau không nghỉ cũng dừng lại bởi vì cơn lốc xoáy này.

Cơn lốc xoáy cứ lớn dần, như bao trùm hết cả bầu trời vậy, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cơn lốc xoáy bất ngờ xuất hiện đã cắt ngang cuộc chiến giữa bầy quỷ tiêu và đám âm hồn. Trên bầu trời Quỷ giới bấy giờ, những mặt người dữ tợn cuối cùng đã thoát được kết giới trời buộc, lộ ra khuôn mặt thật sự.

Tà khí màu đen cùng với những khuôn mặt dữ tợn kia bay xuống lả tả, bao trùm bầy quỷ tiêu và đám âm hồn tạm đình chiến.

Khung cảnh vốn âm u lại pha lẫn tà khí bao phủ nên bỗng chốc không thể nhìn thấy tình trạng bầy quỷ tiêu và đám âm hồn. Có điều tà khí màu đen nhanh chóng biến đổi.

Tiếng cười khùng khục của đám âm hồn bất ngờ hóa thành những tiếng kêu thê thảm, khiến người nghe thấy không rét mà run.

Tà khí màu đen cũng lan rộng theo tiếng kêu thảm thiết thê lương của đám âm hồn. Cuối cùng ba người họ cũng nhìn thấy tình hình bên trong, không khỏi kinh hãi.

Tà khí màu đen nhạt dần, tất cả những khuôn mặt dữ tợn kia lao ra khỏi lốc xoáy, đuổi theo những âm hồn màu đen, hơn nữa còn ăn mòn chúng từng chút một.

Không giống với bầy quỷ tiêu vừa mới tấn công đám âm hồn. Tuy bầy quỷ tiêu xé nát đám âm hồn ra thành từng mảnh nhỏ, song nó không thể thực sự làm tổn hại đám âm hồn, cuối cùng chúng vẫn có thể tụ lại thành bộ dạng ban đầu. Thế nhưng tình huống này lại không giống như vậy. Chúng ăn dần ăn mòn khiến đám âm hồn này tan biến hoàn toàn, không thể sống lại được nữa, thế nên đám âm hồn sợ hãi phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Số lượng âm hồn bị ăn mòn càng ngày càng nhiều, ban đầu vốn chỉ là những khuôn mặt dữ tợn, chẳng bao lâu sau chúng dần dần lớn mạnh, tạo thành một thực thể có đầu mình tay chân, tựa như con người.

“Đào Tử, cậu nói xem những thứ này là gì. Tại sao mình cảm thấy quen thế nhỉ?”

Đào Tử không nói lời nào, chỉ cau mày nhìn tình hình trước mắt, dường như đang nghĩ đến gì đó. Hàn Ngạo cất lời, “Đây là Tế Luyện Sinh Hồn.”

“Tế Luyện Sinh Hồn là gì?” Tô Mạt hỏi.

“Sinh hồn tức là mệnh hồn, là một trong ba hồn của con người. Hai hồn thiên - địa thường ở ngoài, chỉ có mệnh hồn là ở trong cơ thể. Mà mệnh hồn rời khỏi cơ thể thì con người sẽ chết. Vô hồn cũng là vô phách, nhất là mệnh hồn. Mệnh hồn chính là gốc rễ của bảy phách. Những thứ trước mắt có lẽ giống như đám người chúng ta vừa thấy khi nãy, đang sống sờ sờ bị người ta rút đi mệnh hồn, cuối cùng tế luyện ra bộ dạng này.”

“Tế luyện thế nào vậy?”

Tuy Tô Mạt biết về thuyết hồn phách, nhưng thật sự không biết rõ cách thức tế luyện này.

“Hàn Ngạo nói không sai, thứ này chắc chắn có được từ tế luyện sinh hồn, còn là tế luyện từ sinh hồn có chứa oán niệm. Mạt Mạt, cậu có từng nghe đến cờ hiệu Thiên Hồn chưa?”

Đào Tử vẫn yên lặng nghe Hàn Ngạo giải thích cuối cùng cũng lên tiếng. Thời điểm cô truyền huyết mạch Phượng Hoàng cho Tô Mạt chưa từng nghĩ rằng sẽ gặp phải thứ cờ hiệu Thiên Hồn này, vì vậy nên khi ấy cô không dạy cho Tô Mạt.

“Cờ hiệu Thiên Hồn? Hình như có chút ấn tượng, có điều không nhớ rõ. Hình như đây là tà pháp thượng cổ phải không?”

“Đích thực là tà pháp thượng cổ. Cờ hiệu Thiên Hồn không chỉ được chế thành từ nghìn linh hồn như trên mặt chữ, mà còn lấy sinh hồn của vạn người. Chẳng những thế còn giữ lại những oán niệm của con người

trước khi chết, sau đó đặt những sinh hồn chứa oán niệm cùng chung một chỗ. Sinh hồn tràn ngập oán niệm mất đi bản tính, cho nên không ngừng tranh đấu, ăn mòn lẫn nhau. Cuối cùng thu nạp những sinh hồn còn sót lại vào một tấm da người của quỷ thai sinh vào ngày âm tháng âm năm âm. Mà quá trình chế luyện tấm da người này cũng có thể coi như cực kì tàn nhẫn...”

Dường như không thể nói tiếp nữa, Đào Tử cau mày, dừng lại. Hàn Ngạo nhìn Đào Tử rồi giải thích tiếp cho Tô Mạt.

“Em đã biết âm thai vốn hiểm có, cho nên từ xưa âm thai đã trở thành công cụ tế luyện tà đạo. Mà bất cứ thứ chế tạo từ âm thai đều mang oán khí nặng vô cùng. Cờ hiệu Thiên Hồn này kích thích oán niệm âm thai đến mức lớn nhất, sau đó sẽ lột da âm thai đang sống sờ sờ. Công cụ tế luyện trăm năm hiểm có, cộng thêm ngàn linh hồn được chế luyện từ hàng vạn linh hồn chất chứa oán niệm, uy lực của cờ hiệu Thiên Hồn chúng ta đang chứng kiến đây chính là oán hồn được chế luyện từ trong cờ hiệu Thiên Hồn.”

Có lẽ đây là trận cuối cùng trong trận Thất Tuyệt.

“Trên da quỷ thai này còn có câu chú phong ấn những oán hồn chứa oán niệm mãnh liệt kia. Mà những câu chú đó không phải là câu chú bình thường, có thể khiến oán hồn ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn. Uy lực của cờ hiệu Thiên Hồn cũng sẽ ngày càng lợi hại.”

Trong mắt Đào Tử hiện lên vẻ đau đớn, trận Thất Tuyệt này vốn là để đối phó với các cô, người khởi động trận pháp chính là Ly Thương. Vì vậy kẻ có được cờ hiệu Thiên Hồn này không cần nghĩ cũng biết là ai.

Tiếng tru của quỷ tiêu đầu đàn vang lên, họ ngừng đầu quan sát, nhìn thấy những âm hồn đã bị tổn thất hơn phân nửa. Ngay cả quỷ tiêu đầu đàn cũng tức giận vì chuyện này, tiếng gầm rú giận dữ của nó khiến bảy quỷ tiêu vốn đang ở yên tại chỗ bắt giắc ủa lên, giúp những âm hồn thoát khỏi đám oán hồn dữ tợn kia.

Phượng Hoàng bay vút lên cao chiếu sáng Quỷ giới bị tà khí làm cho thêm phần u ám. Phượng Hoàng Hỏa bùng cháy trong tay Tô Mạt, tôn lên vẻ kiêu diễm của cô. Tô Mạt và Phượng Hoàng cùng xông vào đám oán hồn.

Trong tay Đào Tử và Hàn Ngạo phía sau cũng bùng lên ngọn lửa. Có điều không giống với Tô Mạt, ngọn lửa trong tay Đào Tử là Tam Muội Chân Hỏa của Đạo gia, đỏ mà lại không đỏ. Ngọn lửa trong tay Hàn Ngạo lại có màu xanh vàng. Đào Tử kinh ngạc nhìn Hàn Ngạo, nhưng không lên tiếng.

Sở dĩ ba người đều chọn lửa vì nó là thứ tốt nhất để đối phó với đám oán hồn này. Nó có thể gây thương tích trực tiếp cho hồn thể và tạo nên thương tổn thực sự cho đám oán hồn.

Quỷ tiêu, âm hồn và ba người Tô Mạt liên kết thật sự có thể khắc chế đám oán hồn này, có điều đám âm hồn rõ ràng cũng e ngại ngọn lửa trong tay hội Tô Mạt, vì vậy chúng bèn bám theo quỷ tiêu.

Phượng Hoàng Hỏa như ý thức được điều này, nó tận lực tránh những âm hồn, chỉ tấn công đám oán hồn đã từ từ tụ thành thực thể. Nơi nó đi qua, đám oán hồn kêu lên thảm thiết còn hơn cả đám âm hồn khi này. Thế nhưng oán hồn của cờ hiệu Thiên Hồn này đâu dễ đối phó như thế, dù có là Phượng Hoàng Hỏa thì cũng chỉ gây thương tích cho chúng mà thôi.

Tam Muội Chân Hỏa trong tay Đào Tử thậm chí còn không mạnh bằng đám âm hồn nương tựa trên người quỷ tiêu, như gãi ngứa cho đám oán hồn kia vậy.

Cơ mà ngọn lửa vàng xanh trong tay Hàn Ngạo hình như rất hiệu nghiệm, oán hồn bị ngọn lửa vàng xanh này thiêu cháy đều cất tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Dường như đám oán hồn đã bị chọc giận thực sự, chúng bắt gào thét chói tai. Tựa như một khẩu hiệu, khi một oán hồn gào lên thì những con còn lại cũng phụ họa theo, khóc gào thảm thiết. Tà khí màu đen cũng chuyển từ nhạt thành đậm.

Tô Mạt cau mày, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách tốt. Tà khí này tụ lại có thể nói là chỉ hại mà không có lợi cho họ. Ba người tăng tốc tấn công đám oán hồn. Ngọn lửa Tam Muội Chân Hỏa trong tay Đào Tử một chia làm ba, ngọn lửa đỏ mà không phải đỏ ánh thêm một sắc vàng, sức tấn công cũng tăng lên.

Ngon lửa màu vàng xanh trong tay Hàn Ngạo càng thêm thần kì. Trong ngọn lửa xuất hiện một con quái thú đầu ngựa, mắt sư tử, thân hươu xạ và vảy rồng. Những nơi ngọn lửa mang theo quái thú này đi qua đều khiến đám oán hồn tụ thành thực thể lập tức tan biến chỉ còn lại khuôn mặt dữ tợn lúc ban đầu.

Tô Mạt không khỏi kinh ngạc, cô cảm thấy hình dạng quái thú kia rất quen thuộc, nhưng nghĩ mãi cũng không ra. Đào Tử cũng như vậy.

Số lượng oán hồn không ngừng giảm đi, có điều bên quỷ tiêu, âm hồn và hội Tô Mạt cũng thiệt hại không kém. Quỷ tiêu trong bầy không ngừng ngã xuống, âm hồn bị oán hồn tấn công, ba người Tô Mạt cũng bị thương.

Trong tay Tô Mạt bùng lên một ngọn lửa có màu sắc khác, hiệu quả mang lại dường như tốt hơn. Đám oán hồn bị ngọn lửa này đốt chưa kịp cất tiếng kêu thảm đã hồn phi phách tán. Thấy vậy, Tô Mạt tấn công mạnh mẽ hơn, chẳng màng đến tình trạng cơ thể mình.

Thấy Tô Mạt lại vận dụng Phượng Hoàng Diệm, vẻ mặt Đào Tử đầy lo lắng. Cứ tiếp tục như vậy sẽ khiến Thiên Niên Kiếp đến sớm, nhưng với tình hình hiện tại, không liều mạng cũng không được nữa.

Lửa trong tay Hàn Ngạo cũng chia thành hai ngọn có màu sắc khác nhau, trong mỗi ngọn lửa đều có hình quái thú đã xuất hiện khi nãy. Thậm chí trên cánh tay Hàn Ngạo còn mọc vảy.

Hàn Ngạo lúc này trông như một vị thần, mái tóc ngắn màu đen biến thành vàng xanh. Đôi mắt sâu thẳm như thể hút người ta vào trong bây giờ hóa thành màu vàng khiến người ta mê đắm. Trên bộ quần áo vừa vận anh đang mặc xuất hiện những vết rách nho nhỏ, vóc người vốn hoàn mỹ bắt đầu to lên, da thịt căng ra như được rót đầy sức mạnh. Giống như Siêu Xayda (*) biến thân, vẻ ngoài của anh bây giờ khiến người ta cảm thấy bị áp bức mãnh liệt.

(*) Siêu Xayda là biến thân của tộc người Xayda trong truyện tranh Bảy viên ngọc rồng của tác giả Toriyama Akira.

Hai ngọn lửa trong tay Hàn Ngạo phát huy tối đa uy lực, những oán hồn vừa chạm vào lửa lập tức trở về nguyên hình. Sau đó bị bầy quỷ tiêu ủa lên xé tan thành những mảnh vụn, nhét vào miệng nhai ngấu nghiến, như thể chỉ làm vậy mới có thể giải trừ được mối hận trong lòng chúng.

Thấy cách của Hàn Ngạo có tác dụng, Tô Mạt thở phào nhẹ nhõm, Phượng Hoàng Diệm trong tay biến thành Phượng Hoàng Hỏa, sắc mặt Tô Mạt cũng trở nên tái nhợt vì tiêu hao quá nhiều sức lực. Thậm chí cô có thể cảm nhận được nơi sâu thẳm trong linh hồn mình đang bốc cháy, tựa như có một luồng khí cực nóng thoát ra khỏi cơ thể.

Ban đầu số lượng oán hồn nhiều không đếm xuể, giờ bắt đầu ít dần đến mức có thể đếm được.

Đúng vào lúc mọi người đang thở phào nhẹ nhõm thì bất chợt một oán hồn to lớn đen kịt cất tiếng cười vang, đám oán hồn đang yếu thế cũng dần tụ tập lại, tà khí xung quanh mỗi lúc một dày đặc hơn, bao lấy chúng. Thế nên những đòn tấn công của hội Tô Mạt, quỷ tiêu và âm hồn không thể phá vỡ tầng tà khí dày đặc kia.

Quỷ tiêu dần dần thấy vậy thì cất tiếng tru lên, ngay lập tức bầy quỷ tiêu ngừng tấn công, yên lặng chờ đợi. Ba người Tô Mạt cũng ngừng hành động, chờ đợi bước tiếp theo của đám oán hồn. Hàn Ngạo thở hổn hển, thể lực tiêu hao khiến anh cảm thấy mất minh mẫn đi.

Hàn Ngạo tựa vào vai Tô Mạt lẳng lặng nghỉ ngơi chờ đợi đợt tấn công kế tiếp của đám oán hồn. Theo sắc trời từ từ sáng tỏ, đám oán hồn trong bầu oán khí màu đen trôi lơ lửng giữa không trung dần dần thay đổi.

Tà khí đen đặc bắt đầu sáng dần, tựa như sắc trời đang từ từ hừng sáng, chuyển thành màu sáng nhạt, bên trong loáng thoáng một vật thể, có lẽ là do những oán hồn ngưng tụ thành.

Tô Mạt nhìn chằm chằm lớp tà khí thay đổi, thân thể cũng trở nên cứng đờ. Hàn Ngạo cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô.

Tà khí càng lúc càng trong suốt hơn, hiện ra rõ ràng hơn trước mắt mọi người. Vật thể bên trong cũng càng lúc càng to, như thể sắp sửa xông ra khỏi vòng trời buộc, thực hiện một cuộc tấn công mới.

31. Chương 31: Chương 13 (2)

Bầu không khí tại Quỷ giới lúc này rất căng thẳng và nặng nề, tình hình người đàn ông áo đen ở Nhân giới cũng vậy.

Khi mọi người ở Quỷ giới phát huy năng lực mạnh nhất của mình tiêu diệt từng oán hồn trong cờ hiệu Thiên Hồn, thì ở Nhân giới, khi đốt lá cờ nhỏ màu đen và tấm da khắc đầy chữ kì lạ, người đàn ông áo đen bỗng nhiên phun máu, có lẽ do nguyên khí bị tổn thương trầm trọng.

Máu phun lên đồng tro tàn, thế nhưng lại khiến đồng tro kia như reo hò, không gió mà lại vờn bay.

Nhìn tàn tro bay, người đàn ông cầm hận lau khôe miệng dính máu, lấy từ trong ngực ra một con dao, con dao này giống hệt con dao trong tay Đào Tử.

Hắn đi đến đám tro bay lơ lửng kia, nhẹ nhàng rạch một đường trên tay mình, nhỏ máu tươi lên đám tro phát phơ ấy. Như bị kích thích, chúng tụ lại, mơ hồ như một khuôn mặt dữ tợn.

Lúc này trong Quỷ giới, oán hồn kia nhận được sự trợ giúp nên cuối cùng phá được trói buộc của tà khí, hiển hiện trong tâm mắt mọi người.

Không giống với những oán hồn rời rạc lúc trước vốn chỉ có một bộ mặt dữ tợn, khi nuốt âm hồn mới hình thành thân thể tay chân, oán hồn xuất hiện sau này có thân thể và tay chân đầy đủ, nhìn hết sức kinh tởm. Toàn thân vẫn đen kịt song cơ thể thì khổng lồ, tròng mắt trôi lơ lửng giữa không trung. Nó chẳng màng đến bầy quỷ tiêu mà lao thẳng xuống tấn công ba người Tô Mạt.

Phượng Hoàng màu vàng phóng vút lên cao, Phượng Hoàng Hỏa bùng cháy trong tay Tô Mạt, trong tay Hàn Ngạo là ngọn lửa màu vàng xanh, tay Đào Tử là Tam Muội Chân Hỏa đỏ mà không đỏ. Tất cả đều nhằm vào oán hồn, nhất thời những ngọn lửa màu sắc khác nhau cùng tập trung tại một chỗ trong không trung, vô cùng rực rỡ.

Quỷ tiêu đầu đàn nhìn thấy vậy thì ngửa mặt giận dữ tru lên. Nghe thấy tiếng tru của nó, bầy quỷ tiêu và những âm hồn bám trên người chúng cùng nhào đến oán hồn kia.

Dường như cảm nhận được hành động của bầy quỷ tiêu, oán hồn quay đầu lại, khinh thường vung tay về phía bầy quỷ. Chỉ trong chớp mắt, bầy quỷ đã nằm rạp dưới đất, ôm đầu kêu rên không ngừng.

Quỷ tiêu đầu đàn tức tốc lao về phía oán hồn kia, oán hồn cũng vung tay về phía nó, lần này hội Tô Mạt nhìn thấy rõ, khi oán hồn kia vung tay, từng tia khí màu đen cực nhỏ bay về phía quỷ tiêu đầu đàn.

“Cẩn thận!”

Trong khoảnh khắc ấy, quỷ tiêu đầu đàn phản ứng cực nhanh, nó vội vàng cúi rạp xuống lăn một vòng, tránh được tia khí màu đen kia, đi đến gần bên cạnh hội Tô Mạt.

Tô Mạt, Hàn Ngạo và Đào Tử đồng thời xuất chiêu, vốn tưởng rằng bị trúng đòn này thì dù oán hồn kia không chết cùng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề, chẳng ngờ nó không buồn tránh né, dù bị lửa đánh trúng vẫn chẳng mấy may thương tổn, lại còn tiếp tục xông về phía họ.

Quỷ tiêu đầu đàn ngửa mặt lên trời hú to, giục bầy đàn tấn công oán hồn thêm một lần nữa.

Hành động này đã chọc giận oán hồn đang trôi lơ lửng giữa không trung. Oán hồn ngửa cao đầu hét vang. Bầy quỷ tiêu đang xông đến chỗ oán hồn vô cùng nhạy cảm với âm thanh này, chúng lập tức ngã lăn trên đất, bịt tai kêu rên thảm thiết, ngay cả quỷ tiêu đầu đàn cũng khụy xuống.

Thấy bầy quỷ tiêu ngã xuống đất, oán hồn cười khùng khục, nó lao đến tấn công quỷ tiêu đầu đàn.

Ba người nhìn thấy hành động này của oán hồn bèn vội vàng tạt ngọn lửa trong tay về phía nó để cứu quỷ tiêu đầu đàn.

Đáng tiếc là ngọn lửa của họ không gây ra bất cứ tổn hại nào cho oán hồn, nó tiếp tục bay về phía quỷ tiêu đầu đàn còn đang cúi đầu. Tà khí dày đặc bốc lên từ tay, nó đắc ý cười, phóng luồng tà khí đó về phía quỷ tiêu đầu đàn đang ngã khụy.

“Cẩn thận!”

Một bóng đen thành linh xông ra từ cửa động, đẩy quỷ tiêu đầu đàn sang một bên. Ngay tức khắc một tiếng hét thảm thiết vang lên mạnh mẽ.

Ánh mắt của quỷ tiêu đầu đàn lóe lên vẻ kinh hoàng.

Quỷ tiêu thanh tú đã hứng trọn đòn vừa rồi, nó chọn hy sinh bản thân để cứu bạn đời của mình trong cảnh hiểm nguy, vết thương trên bụng mới khép miệng lại phân nửa giờ rách toạc ra.

Quỷ tiêu đầu đàn hoàn hồn, hoảng hốt vội chạy đến bên quỷ tiêu thanh tú đang nằm trên đất, khẽ chạm vào gương mặt quỷ tiêu thanh tú. Đôi mắt quỷ tiêu thanh tú ánh lên vẻ dịu dàng và lưu luyến, nước mắt nó tuôn trào thấm ướt bộ lông đã dần không còn óng mượt. Nó giơ tay lên như muốn chạm vào người mình yêu, thế nhưng không thể nào chạm được, bàn tay giơ lên giữa không trung lại buông thông xuống mãi mãi. Chút ánh sáng lưu luyến còn vương lại trong đôi mắt cuối cùng đã tan biến hoàn toàn.

Quỷ tiêu đầu đàn siết chặt người yêu vào lòng, cọ mặt mình vào mặt quỷ tiêu thanh tú, như thể quỷ tiêu thanh tú chỉ ngủ thiếp đi thôi, như thể đây là cách nó đánh thức người yêu mình vậy. Nhưng hết thấy chỉ là tổn công vô ích.

Thời gian chậm chậm trôi, quỷ tiêu thanh tú trong lòng quỷ tiêu đầu đàn trở nên trong suốt rồi từ từ hóa thành khối bụi bay về trời. Quỷ tiêu đầu đàn ngẩn ngơ nhìn thân xác trong lòng dần biến mất, nhất thời không chấp nhận được tại sao chỉ trong chớp mắt mà “nàng” đã biến mất tăm?

Khi làn bụi cuối cùng trượt khỏi ngón tay của quỷ tiêu đầu đàn, nó bỗng phát ra âm thanh hệt như tiếng ai đó đang gào khóc, tiếng khóc đó khiến mắt của Tô Mạt và Đào Từ cùng đỏ hoe.

Ai nói động vật không có tình cảm đâu chứ? Quỷ tiêu – kẻ chuyên ăn thịt người vô cùng tàn nhẫn, khi ném trái nõi khổ mất đi người yêu cũng biết đau lòng.

Oán hồn trôi lơ lửng cười khùng khục quái dị, tựa như cười nhạo quỷ tiêu thanh tú ngu ngốc, cũng tựa như cười nhạo quỷ tiêu đầu đàn si tình kia.

Nghe thấy tiếng cười, quỷ tiêu đầu đàn ngẩng phát đầu dậy, hung tợn nhìn oán hồn đang trôi lơ lửng trước mắt. Sau đó nó quay đầu lại nhìn ba người Tô Mạt, đôi mắt càng thêm dớt khoát.

Quỷ tiêu đầu đàn gào thét, giận dữ ngắt trời. Một luồng khí màu đỏ thấp thoáng tỏa ra từ thân thể nó, khiến người ta kinh hãi không thôi, bởi vì đó là hơi thở mang tên hủy diệt...

Luồng khí màu đỏ từ người quỷ tiêu đầu đàn không ngừng lan ra. Như cảm giác được điều gì đó, bầy quỷ tiêu vốn huyền ảo dần dần yên tĩnh lại.

Oán hồn trôi lơ lửng trên không trung từ từ đến gần. Luồng khí màu đỏ trên người quỷ tiêu đầu đàn cũng trở nên đậm dần, mắt của nó chỉ còn lại một màu đỏ tươi.

Dường như nhận ra nguy hiểm, oán hồn giữa không trung ngừng cười. Nhìn quỷ tiêu đầu đàn tiến dần đến gần trước mắt, nó bất giác sợ hãi, bởi vì không khí này thật sự rất kinh khủng...

Quỷ tiêu đầu đàn cất tiếng hú to rồi đột ngột dừng lại, sau đó lao về phía oán hồn. Nó nhảy chồm lên ôm lấy oán hồn đang trôi lơ lửng giữa không trung...

Oán hồn kêu ré lên, muốn vùng ra song chẳng thể được. Vừa nghiêng đầu, quỷ tiêu đầu đàn đã há miệng ngoạm lên vai nó, một luồng khí màu đỏ xộc vào miệng vết thương. Oán hồn bị đau không ngừng dùng tà khí đáp trả lại.

Chẳng màng đến cơn đau cào xé tâm can, quỷ tiêu đầu đàn kiên quyết không buông oán hồn, cho dù tà khí có gây thương tích thể nào đi nữa, hơn nữa nó còn ra sức cắn xé oán hồn.

Oán hồn càng giãy giụa quyết liệt hơn, tà khí càng lúc càng bức người, liên tục đánh vào người quỷ tiêu đầu đàn, thế nhưng quỷ tiêu đầu đàn vẫn không có ý định buông ra.

Sau mấy lần bị quỷ tiêu cắn xé, trên người oán hồn đã xuất hiện những lỗ to lỗ nhỏ, nó vẫn giãy giụa, không ngừng đánh tà khí về phía quỷ tiêu đầu đàn đang bám chặt lấy mình.

Dường như đã cảm thấy mệt mỏi, cuối cùng quỷ tiêu đầu đàn cũng dừng cắn xé. Nó bám chặt lấy oán hồn, thoáng nhìn lại bầy đàn mình từng dẫn dắt và đám âm hồn vẫn là địch mà không phải bạn. Trong đôi mắt nó là một vẻ kiên định.

Dường như bầy quỷ cũng biết bước tiếp theo quỷ tiêu đầu đàn định làm gì, có điều chúng cũng biết rõ bản thân mình không thể nào ngăn cản được, chỉ có thể gục xuống đất, gào khóc thảm thiết.

Quỷ tiêu đầu đàn bỗng nhắm mắt lại, một hạt châu màu đỏ xuất hiện nơi mi tâm. Ánh sáng màu đỏ bao trùm quỷ tiêu đầu đàn và oán hồn đang bị nó vây khốn.

Oán hồn cảm giác được nguy hiểm thì cố vùng ra, song chỉ phí công. Khi ánh sáng màu đỏ trùm lên nó và quỷ tiêu đầu đàn, không biết tại sao oán hồn lại thôi không giãy giụa nữa, ánh mắt lại hiển hiện vẻ tuyệt vọng không che giấu được.

Bùm bùm bùm...

Tiếng nổ lớn nối nhau vang lên giữa không trung. Ba người Tô Mạt muốn ngẩng đầu quan sát xem rốt cuộc tình hình thế nào, tuy nhiên họ bị một con quỷ tiêu nhỏ lao đến đụng phải nên ngã nhào.

Khi tỉnh lại, họ phát hiện không gian xung quanh đã thay đổi hoàn toàn, lúc này trông họ vô cùng thảm hại.

Nhìn khắp xung quanh, họ thấy một số quỷ tiêu đang không ngừng khuân đồ, sửa sang lại căn nhà đã bị phá hủy hơn phân nửa của chúng. Đám âm hồn chẳng biết đã mất tăm mất tích từ lúc nào.

“Mạt Mạt, cậu xem.”

Đào Tử cất tiếng đầy phấn khích. Tô Mạt ngẩng đầu thấy cách vị trí cửa động không xa lại xuất hiện kết giới. Mà kết giới kia chính là cái đã đưa họ đi đến Quỷ giới này.

Cuối cùng họ cũng trở về Nhân giới...

Lúc mở mắt ra, ba người họ đang ở trong căn tiệm của Tô Mạt, dưới đất còn có chiếc bình nhỏ Đào Tử làm rơi khi bị hút vào trong kết giới.

Tô Mạt khom lưng nhặt chiếc bình rơi dưới đất rồi mở nắp, hai luồng khí khác màu thoát ra, từ từ tụ lại thành Kiều Dật và Tử Ngâm.

Cả hai vẫn còn ngỡ ngàng, họ nhìn nhau rồi lại nhìn sang Tô Mạt đang đứng trước mặt.

“Mạt Mạt, có một người đàn ông áo đen xông vào đây. Chúng tôi định chạy trốn nhưng lại không thể cử động được. Sau đó... chúng tôi chẳng biết gì nữa cả.”

Hai vợ chồng miêu tả lại chuyện mình đã bị nhốt cho Tô Mạt nghe. Tô Mạt gật đầu, quay người đi đến sô pha, ngồi xuống tựa vào người Hàn Ngạo, vẻ mặt anh mệt mỏi vô cùng.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Đào Tử đi ra phòng ngoài, nhìn tấm lịch treo ở trên tường.

“Vẫn giống như lúc chúng ta rời khỏi, mới là ngày thứ hai của tháng cô hồn thôi.”

Tử Ngâm và Kiều Dật nghe câu hỏi cũng cảm thấy lạnh người, chợt nhớ lại vẻ chật vật của mọi người lúc họ vừa mới thoát ra.

“Ba người sao thế? Sao lại nhếch nhác đến vậy?”

“Không có gì.”

Đào Tử vừa nói vừa đi vào, cầm hai cái cốc nước, một đưa cho Hàn Ngạo đang ngồi trên ghế sofa, một thì cầm trong tay mình.

“Chúng tôi suýt chết, ôi...” Vừa than thở, Đào Tử vừa kể lại chuyện mình bị hút vào kết giới cho Tử Ngâm và Kiều Dật nghe.

“Kế tiếp chúng ta nên làm gì?” Đào Tử đã kể xong chuyện du hành Quỷ giới, quay đầu lại hỏi Tô Mạt đang buồn ngủ.

“Nghỉ ngơi vài ngày đã, sau khi khôi phục nguyên khí sẽ đưa hai vợ chồng họ đến Phong Đô.” Tô Mạt ỉu xiu nói, “Bây giờ quan trọng là chúng ta phải nhanh chóng về nhà rửa mặt nghỉ ngơi.”

Cô vừa dứt lời, Hàn Ngạo đã đứng dậy cẩn thận ôm lấy Tô Mạt vào lòng rồi đi ra ngoài. Đào Tử và hai vợ chồng Tử Ngâm Kiều Dật cùng nhìn nhau rồi cũng vội đi theo.

Căn tiệm nhỏ của Tô Mạt tạm thời khôi phục yên tĩnh. Có điều lúc này trong căn phòng nhỏ của người đàn ông áo đen lại không yên ổn chút nào. Trong khoảnh khắc quỷ tiêu đầu đàn và oán hồn ôm nhau chết chung, người đàn ông áo đen lại phun máu tươi rồi gục xuống đất, chìm vào hôn mê...

32. Chương 32: Chương 14 (1)

“A!!!”

Trong nhà Tô Mạt ở thành phố A, phòng ngủ trên lầu vang lên tiếng kêu sợ hãi của hai cô gái, đánh thức tất cả mọi người.

Tô Mạt ngồi trên giường, mặt vẫn còn lấm tấm mồ hôi sau khi choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng. Đào Tử đang ở trong phòng riêng của mình, tình trạng cũng chẳng khác Tô Mạt là bao.

Hàn Ngạo vừa nghe thấy tiếng kêu sợ hãi đã mở mắt ra ngay, thoát cái trong tay đã bùng lên ngọn lửa màu vàng xanh. Khi anh định tìm kiếm mục tiêu thì phát hiện mình đang ở trong nhà Tô Mạt, chợt nhớ ra tối hôm mình đã rời khỏi Quỷ giới rồi.

Thu hồi ngọn lửa trong tay, Hàn Ngạo đứng dậy đi đến phòng Tô Mạt. Đứng ngoài cửa phòng, anh không lỡ mồm xông thẳng vào như những lần trước mà gõ cửa nhẹ ý muốn xin vào, sau đó anh mới khẽ đẩy cửa phòng ra. Vừa mới vào phòng, Hàn Ngạo đã ngây người.

Tô Mạt đang ngồi thừ ra trên giường, mái tóc dài đến eo buông xõa sau lưng, vẻ mặt hơi đỏ ửng. Môi thắm khẽ héch, bộ đồ ngủ hình gấu trên người có lẽ vì ngồi bật dậy nên dây áo trễ xuống, lộ ra bờ vai mảnh mai. Chiếc chăn mỏng vốn đắp trên người đã tuột xuống đất từ lâu, đôi chân dài trắng nõn phơi bày, tràn ngập vẻ gợi cảm. Điều khiến Hàn Ngạo lúng túng nhất là bộ đồ ngủ hình gấu trên người Tô Mạt không chịu an phận mà vén lên đến tận bắp đùi, thấp thoáng thấy được chiếc quần lót ren màu trắng.

Hàn Ngạo cảm thấy có một dòng máu nóng từ mũi chảy xuống. Anh vội vàng quay mặt sang chỗ khác, không nhìn Tô Mạt nữa.

Tô Mạt đang đỏ ửng cuối cùng cũng hoàn hồn, nhìn Hàn Ngạo đứng ngay cửa vẫn còn đang đỏ mặt, lại cúi đầu nhìn mình. Trong tích tắc, một con gấu bông to bay về phía Hàn Ngạo...

“Cậu gặp ác mộng à?”

Tô Mạt ngẩng đầu lên, không biết từ lúc nào Đào Tử đã ngồi bên cạnh mình.

“Ừ, mình gặp ác mộng.” Tô Mạt vừa nói vừa tựa đầu vào vai Đào Tử, thản nhiên kể lại giấc mộng khó hiểu kia.

Đào Tử trầm kinh hãi. Không ngờ mình và Tô Mạt lại nằm mơ giống hệt nhau. Rốt cuộc là sao đây?

Lúc này cũng trong thành phố A, người đàn ông áo đen đang hôn mê cuối cùng đã tỉnh lại. Hắn cảm hận nhìn toàn bộ nền đã tắt cùng cờ hiệu Thiên Hồn bỏ bao công sức mới chế luyện được đã bị hủy hết. Hắn lại phun thêm một ngụm máu.

Hắn oán hận lau khô miệng, đứng dậy rời khỏi căn phòng nhỏ tối tăm, trước khi đi không hề quên dùng một lá bùa lửa thiêu hủy sạch sẽ chứng cứ ở nơi này.

Tô Mạt, chúng ta hãy chờ xem...

“Chuyện kia...” Tử Ngâm thấy không khí buổi sáng quá yên lặng thì sợ sệt cất lời, “Hai vợ chồng tôi không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi xem con của chúng tôi còn cứu được không?”

Tô Mạt sững sờ, nếu như Tử Ngâm không nhắc đến thì cô thật sự đã quên chuyện này rồi. Chuyển đi đến Quỷ giới giới đã khiến cô quên khuấy mất.

“Trong hai ngày nữa, khi chúng tôi ổn định lại sẽ làm. Có điều Tử Ngâm à, tuy không hồn phi phách tán nhưng vẫn phải luân hồi mấy kiếp, cũng không được làm người.” Tô Mạt nhìn Kiều Dật và Tử Ngâm đang lo lắng bất an, nghiêm túc nói.

“Chúng tôi nghĩ rồi, kết cục gì cũng tốt hơn hồn phi phách tán. Có lẽ sau mấy kiếp luân hồi chúng tôi vẫn còn có duyên ở bên nhau.” Nhìn Tô Mạt, Tử Ngâm nói rất chân thành.

“Vậy cũng tốt, chờ tôi xem ngày nào thích hợp, trước Mười lăm sẽ giải quyết xong chuyện này. Lát nữa tôi sẽ liên lạc với Văn Huyền.”

“Chuyện đó... Mạt Mạt này,” Đào Tử lên tiếng, “Lúc chúng ta ở Quỷ giới không phải đã nói rồi sao, nếu như được trở lại nhân gian sẽ ăn uống thả cửa, đi chơi thư giãn một chuyến mà? Chuyển nhà cho gia đình Tử Ngâm xong chúng ta đi du lịch một thời gian nhé?”

Tôi thấy ý kiến này không tệ, về nước cũng được một thời gian rồi, anh còn chưa đi tham quan đâu cả. Chi bằng nhân dịp này tôi dẫn hai người ra ngoài chơi cho khuây khỏa.”

Nhìn hai người vô cùng phấn khởi, Tô Mạt cũng chỉ biết “ngâm ngùi” mà gật đầu. Dù sao đợi cũng là đợi, thôi thì cứ đi chơi cùng với mọi người, tạm thời nghỉ ngơi chút. Qua thật lần này đúng là đã tìm được đường sống trong chỗ chết, huống chi giấc mộng kia... Có lẽ thời gian của mình thật sự không còn nhiều nữa...

Cẩn thận giao xá lệnh bao bọc hồn phách âm thai cho Đào Tử, Tô Mạt thở phào nhẹ nhõm, cô lau mồ hôi trên trán, khẽ cất tiếng, “Xong!”

Đào Tử nhận lấy hồn phách âm thai, nhìn Tử Ngâm và Kiều Dật kích động bên cạnh, cô mỉm cười giao hồn phách âm thai cho Tử Ngâm.

Bình an vô sự trải qua một ngày, vừa rạng sáng hôm sau Tô Mạt đã thức dậy sửa soạn. Tất cả đã được chuẩn bị ổn thỏa, ba người hai ma cùng đi đến nhà Văn Huyền.

Văn Huyền thần sắc rất tốt, không ghen nhiều trong lúc mang thai. Thấy Tô Mạt, cô rất vui, nhìn khắp mọi nơi như đang tìm kiếm bóng dáng Tử Ngâm.

Tô Mạt mỉm cười, kéo tay Văn Huyền, vừa đi vào phòng vừa giải thích, “Chị không thấy họ đâu. Nếu chị thật sự muốn nhìn thấy thì lát nữa tôi mở mắt âm dương cho chị gặp họ.”

Căn phòng vẫn bài trí hệt như lúc họ đi. Có lẽ sợ phá hỏng phong thủy trong phòng gây ra biến cố nên dù là một chậu cây họ cũng không thay đổi.

Ngắm nghía cách trang trí trong phòng, Tô Mạt gật đầu đặt ngón tay lên đầu Văn Huyền.

“Nhắm mắt lại, đừng nghĩ gì hết. Đến khi chị mở mắt ra sẽ thấy được. Bây giờ Tử Ngâm và Kiều Dật đang đứng bên cạnh chị, nên đừng kinh ngạc nhé.”

Văn Huyền nghe lời nhắm mắt lại. Quả nhiên lúc mở mắt ra vừa nhìn đã thấy vợ chồng Tử Ngâm và Kiều Dật đứng sau Tô Mạt không xa.

Văn Huyền cười vui mừng bước đến bên cạnh Tử Ngâm. Biết mình không chạm vào Tử Ngâm được nên cô chỉ nhìn và nói một vài việc vặt vãnh.

Sau khi giúp Minh Viễn mở mắt âm dương, Tô Mạt quay người đi, không để ý đến hai người hai ma còn đang trò chuyện. Cô nhận lấy la bàn từ Đào Tử, bắt đầu tìm kiếm vị trí âm thai.

Vợ chồng Văn Huyền và vợ chồng Tử Ngâm đang tán gẫu, thấy hành động của Tô Mạt đều im lặng, sợ mình phát ra âm thanh sẽ quấy nhiễu cô.

Tô Mạt dừng bước, đứng chính giữa phòng, la bàn đặt trong tay đang yên tĩnh chợt quay điên cuồng. Tô Mạt lúc thì bước qua trái một bước, lúc thì bước qua phải một bước nhìn rất kì lạ. Đến khi la bàn ngừng quay, Tô Mạt mới dừng chân, đi đến hướng kim la bàn chỉ.

Tô Mạt lấy một lá bùa phát ra ánh sáng vàng kim nhàn nhạt trong ngực ra dán lên góc phòng. Cô thầm thở phào nhẹ nhõm, có lẽ sẽ rất thuận lợi đây.

Quả nhiên như Tô Mạt dự liệu, phong ấn nơi góc phòng dần dần hiện ra khi lá bùa phát huy hiệu lực. Vì ngày đó lão già kia đã dùng tính mạng mình để phong ấn nên âm thai trong phong ấn run rẩy mãnh liệt. Có điều lá bùa này không phải xá lệnh đơn giản, nó chính xá lệnh Chuyển Luân Vương tặng cho Tô Mạt, làm sao có thể sẽ dễ dàng đối phó như vậy?

“Đưa nhang cho mình!”

Tô Mạt nhìn thoáng qua tình trạng âm thai, quay đầu đưa tay về phía Đào Tử. Đào Tử liền lấy một nén nhang đưa cho Tô Mạt.

Phượng Hoàng Hỏa bùng lên trong tay Tô Mạt, đốt nén nhang trên tay cô. Cô cầm nén nhang bên dưới vị trí phong ấn âm thai rồi lắng lắng quan sát.

Tử Ngâm và Kiều Dật giật thót. Nhang này...

“Chớ xem thường nhang này, một nén cũng là nghìn vàng khó cầu. Ban đầu nếu như không phải tôi và Tô Mạt cứu vị hòa thượng kia có lẽ không có được vật này đâu. Dù là vậy nhưng trong tay chúng tôi cũng không có hơn mười nén. Loại nhang này nếu dùng cho người sắp chết có thể kéo dài được một thời gian nhất định, cứu vãn tính mạng họ. Nếu dùng cho linh thể, nhất là linh thể bị hao tổn, hiệu quả lại càng phi phàm. Con anh chị bị tà pháp cưỡng ép lấy ra, tất nhiên linh hồn đã bị hao tổn. Tuy có xá lệnh của Chuyển Luân Vương, nhưng Mạt Mạt vẫn không yên lòng nên mới sử dụng loại nhang đặc chế này.”

Tử Ngâm và Kiều Dật cảm kích nhìn Tô Mạt, họ thật sự không biết nên nói gì. Từ đầu đến giờ cô gái mang vẻ mặt lạnh lùng này luôn giúp đỡ họ. Dù chưa quen thân nhưng nếu không phải vì giúp họ, ba người Tô Mạt cũng không bị giam trong Quỷ giới đối mặt với bao nguy hiểm.

“Đừng nói chuyện!”

Tô Mạt ngắt lời Đào Tử, cũng chặn ngang dòng suy nghĩ của Kiều Dật. Mọi người ngẩng đầu im lặng nhìn phong ấn từ từ bắt đầu biến hóa...

Phong ấn bị xá lệnh bao phủ đang dần tan rã, từng vết nứt từ từ xuất hiện. Lúc này trong phòng vô cùng yên tĩnh, tất cả mọi người dường như sợ kinh động đến phong ấn, thậm chí còn không dám thở mạnh. Yên tĩnh đến mức dường như ngay cả cây kim rơi xuống mặt đất cũng nghe thấy được.

Thời gian trôi đi từng chút từng chút, cuối cùng phong ấn cũng hoàn toàn được phá giải.

Âm thai bị phong ấn được xá lệnh màu vàng kim chói sáng bao phủ chậm chậm hạ xuống tay Tô Mạt. Cô cẩn thận đón lấy âm thai rồi thở phào nhẹ nhõm. Tất cả đã kết thúc rồi... Tiếp theo là đưa vợ chồng Tử Ngâm đi, rồi đưa âm thai vào luân hồi, mọi thứ sẽ chìm vào cát bụi.

“Tôi có thể nhìn con mình không?” Tử Ngâm run rẩy hỏi Tô Mạt.

Tô Mạt giao âm thai cho Tử Ngâm.

“Đứa bé đáng thương của mẹ, mẹ là mẹ của con đây. Mẹ xin lỗi, là do mẹ không tốt, không bảo vệ được con. Mẹ xin lỗi...”

Nước mắt từ khóe mắt Tử Ngâm rơi xuống trên sàn nhà. Tuy chỉ có một giọt, có điều phải biết rằng ma không có nước mắt. Vậy mà Tử Ngâm lại vì con mà để lại một giọt nước mắt hiếm có này.

Nước mắt Tử Ngâm rơi xuống mặt đất vang lên tiếng “tách” giòn tan.

Tô Mạt thoáng sững sờ rồi bước đến nhặt giọt nước mắt này lên, cất giữ...

“Tôi nay tôi sẽ đưa anh chị xuống địa phủ, vào Phong Đô. Anh chị chuẩn bị sớm một chút, thời gian không còn nhiều nữa nên phải tranh thủ đưa con anh chị vào luân hồi. Bây giờ hồn phách của nó không ổn định, nếu còn kéo dài sẽ hồn phi phách tán.”

Thấm thoát đã đến tối. Tô Mạt đứng trong phòng ngủ, vết thương trên mặt Tử Ngâm và Kiều Dật càng nặng nề hơn. Bởi vì giờ Tý qua là họ phải chia lìa con mình.

Nhìn hai vợ chồng họ, Tô Mạt thở dài, “Đừng suy nghĩ nhiều. Ý trời đã vậy, thật ra kết cục không phải hồn phi phách tán đã là tốt nhất rồi. Tuy chín kiếp phải luân hồi trong súc sinh đạo song cuối cùng vẫn có cơ hội trở lại làm người. Nếu có duyên sẽ còn gặp lại... Anh chị đau buồn như vậy sẽ khiến hồn phách nó không được yên ổn...”

“Đi thôi.”

Một kết giới lại xuất hiện trong phòng Tô Mạt, lần này đi cùng cô còn có Hàn Ngạo. Lần trước giữa đường gặp phải nguy hiểm nên lần này Hàn Ngạo nói thế nào cũng không đồng ý để Tô Mạt xuống địa phủ một mình. Phần cũng là vì hầu hết năng lực của anh cũng đã phơi bày, không cần giấu giếm nữa.

Khi kết giới mở ra, Tô Mạt đi vào đầu tiên, theo sát chính là Tử Ngâm, Kiều Dật và âm thai Tử Ngâm đang ôm trong lòng, đi cuối cùng là Hàn Ngạo. Còn Đào Tử vẫn ở nhân gian trông giữ nhà và cơ thể Tô Mạt.

33. Chương 33: Chương 14 (2)

Xuống địa phủ lần này, Tô Mạt không đi đường bên Miếu Thành Hoàng như hồi đưa Mạc Ly đi. Vì theo dự định là đưa vợ chồng Tử Ngâm và Kiều Dật đến Phong Đô, nên lần này cô đi vào đường Hồi Hồn.

Bầu trời vẫn xám xịt, điểm khác biệt chính là trên đường Hồi Hồn thỉnh thoảng có một số người lạ mặc bộ đồ đen qua lại. Có lẽ đây là thầy âm dương đến quá âm. Cuối cùng, cảnh sắc muôn nơi như một cũng có sự thay đổi, họ nhìn thấy một cửa sảnh to lớn đứng sừng sững phía trước cách đó không xa, trang trọng oai nghiêm vô cùng, trên đó viết ba chữ to “Bán Bộ Đa” (*)

(*) Bán Bộ Đa là một khách điểm thông đến Nhân giới, Ma giới, Tiên giới. Người – Ma – Tiên đều nghỉ chân tại khách điểm này. Bán Bộ Đa là bước ngoặt tam giới, trung tâm của tam giới. Tại khu nối liền tam giới chỉ có Bán Bộ Đa mới có thể đi đến thế giới khác và một ngày nó chỉ mở cửa đúng một lần.

Tô Mạt ngẩng đầu nhìn ba chữ to kia, không lên tiếng mà ra hiệu cho Tử Ngâm tiếp tục đi theo.

Tử Ngâm và Kiều Dật cảm thấy kì lạ. Trái tim vốn đã chẳng còn đập vậy mà lúc này lại nhảy lên thành thịch, chỉ là nhịp đập lại hơi kì lạ. Thình... thịch... thình... thịch...thình thịch...

“Người” ven đường càng lúc càng đông, qua lại như thoi đưa, không như quãng đường vắng hoe vừa mới đi qua.

Cách đó không xa hình như vang lên một tiếng nổ rền vang. Tử Ngâm và Kiều Dật nhìn sang. Bên đó... là xe lửa...

Hai vợ chồng Kiều Dật nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ nghi ngờ. Đây là địa phủ mà còn có xe lửa ư?

“Địa phủ thật sự có xe lửa, mà quý muốn đến Phong Đô đều phải lên xe lửa này mới đi được. Nếu không chỉ có thể biến thành cô hồn dã quỷ thôi.”

Hàn Ngạo trước sau vẫn lẳng lặng đứng bên cạnh Tô Mạt, nắm chặt tay cô.

“Đi theo tôi.”

Tô Mạt lên tiếng cắt đứt ưu sầu của Tử Ngâm và Kiều Dật. Hai vợ chồng họ nhìn nhau rồi đi theo cô. Phía trước gần giống sảnh buôn bán, “người” ở đó xếp một hàng dài, thấp thoáng trong đấy có vài người ăn mặc khác hẳn. Họ cầm trong tay một thứ đen thui đặt lên người mấy con ma kia.

“Chúng là quỷ sai, đang đổi tim ma cho những hồn ma kia. Hồn ma không có tim ma thì không thể nào vào Phong Đô ở được. Dĩ nhiên cũng không thể đầu thai và cuối cùng sẽ biến thành cô hồn dã quỷ. Mặc Ly là vì tôi cho cô ấy số mệnh cộng thêm Chuyển Luân Vương đặc biệt phê chuẩn nên mới thuận lợi luân hồi.”

Tô Mạt dẫn Tử Ngâm và Kiều Dật đi thẳng đến phía trước, đưa đứa bé Tử Ngâm đang ôm đến trước mặt quỷ sai.

“Cô đây là ai vậy? Đây là xá lệnh của Chuyển Luân Vương, xin hỏi cô có gì cần không?”

“Quỷ sai đại nhân, tiểu nữ đưa hai vong hồn này vào thành Phong Đô, thuận tiện đưa âm thai nhận được xá lệnh của Chuyển Luân Vương đi luân hồi. Hi vọng quỷ sai đại nhân cho tim ma, mau chóng hoàn thành thủ tục để tôi sớm trở về Nhân giới.”

Đưa năm vé xe cho Tô Mạt, quỷ sai nhận tiền rồi vẫy vẫy tay với Tử Ngâm và Kiều Dật đang sững sờ.

“Đến đây, đổi tim ma lại cho các người.”

Hai vợ chồng nghi ngờ nhìn nhau, tuy hai người không có ấn tượng gì, nhưng ma mà còn có tim à?

“Anh chị không có tim ma thì không thể vào thành Phong Đô ở được, đổi tim sẽ có lợi cho anh chị, nếu không tôi đâu cần đưa anh chị đến Bán Bộ Đa.”

Nghe Tô Mạt giải thích, hai vợ chồng Kiều Dật và Tử Ngâm bước lên đứng trước mặt quỷ sai.

Cầm hai trái tim ma đen thui trong tay, quỷ sai nhận tiền và quỷ sai lấy vé bắt đầu đổi tim cho Kiều Dật và Tử Ngâm. Hai tên quỷ sai tách ngực Tử Ngâm và Kiều Dật ra, hai trái tim ma rạn nứt hiện ra trong tay chúng. Chúng ném sang một bên, lấy hai trái tim mới đặt vào lại thân thể của Tử Ngâm và Kiều Dật.

“Được rồi, hai người mau đi đi, lát nữa xe lửa sẽ chạy đó. Chuyển tiếp theo phải đợi hai tiếng nữa.”

Quỷ sai đổi tim xong hất hàm với Tô Mạt, ra hiệu cho cô nhanh chóng đưa Tử Ngâm và Kiều Dật lên xe lửa.

“Tiểu nữ còn một việc...”

“Cứ việc nói đi.” Quỷ sai nhận tiền cũng dễ chịu, trả lời ngay lập tức.

“Âm thai này tuy có xá lệnh nhưng vẫn không có tim ma. Không biết hai vị quỷ sai có thể nghĩ cách giúp nó không?”

“Chuyện này đơn giản thôi, đã có xá lệnh của Chuyển Luân Vương điện hạ cũng tương đương với tim ma rồi. Nếu sau khi đầu thai tu hành tốt, biết đâu còn đắc đạo đấy chứ!”

Ngồi trên xe lửa đến thành Phong Đô, Tử Ngâm và Kiều Dật đều có cảm giác khó nói, thời gian chia xa lại đến gần rồi...

Cuối cùng xe lửa đã đến Nhất Bộ Thiểu.

Tử Ngâm và Kiều Dật nhanh chóng thấy cửa thành Phong Đô. Hàng chữ to cứng cáp hùng hồn trên cửa thành sừng sững nguy nga cao vút. Hồn ma qua lại rất náo nhiệt.

Đi vào cửa thành Phong Đô, Tử Ngâm và Kiều Dật kinh ngạc phát hiện thành Phong Đô này giống hệt thế giới loài người. Hai bên đường là cửa hàng san sát, tiệm bán vật dụng đủ loại kiểu dáng. Nhà cũng rất cao, có lẽ dưới lầu để buôn bán, trên lầu là nhà ở. Ngoại trừ mấy căn nhà lầu này ra còn có rất nhiều căn nhà lớn nhỏ không đều.

Cuối cùng Tô Mạt dừng lại trước một tòa nhà vô cùng trang nghiêm nơi góc đường nhưng trên cửa không thấy bằng hiệu gì cả.

“Đi theo tôi!”

Tô Mạt dẫn Kiều Dật và Tử Ngâm vào phòng hộ tịch.

Lúc này trong phòng đăng kí không có con ma nào, chỉ có hai quỷ sai địa phủ ngồi trên ghế nhàm chán chơi máy tính. Thấy có người vào, một tên trong đó ngược mắt nhìn Tô Mạt rồi tiếp tục việc của mình. Thay vào đó một tên khác lạnh lùng hỏi cô:

“Có việc gì?”

“Tôi đưa hai hồn ma đến làm thủ tục nhập cư ”

Tô Mạt cau mày, nói mục đích đến đây của mình.

“Nhập cư? Hiện tại địa phủ đã kín hết rồi, không nhập cư được, nghĩ cách khác đi!”

Không ngờ tên quỷ sai lại từ chối yêu cầu của cô, Tô Mạt sửng sốt, thật quá vô lí! Cho dù người đã ở kín hết thì thành Phong Đô này cũng không thể không cho hồn ma đăng kí được. Lẽ nào...?

Tô Mạt vừa nghĩ vừa lấy ra tiền âm phủ trong túi đã chuẩn bị từ trước đưa cho tên quỷ sai vừa mới lên tiếng.

“Hai vị quỷ sai đại nhân, ngài xem cho dù đã kín hết cùng phiên hai vị giúp đỡ một chút, sắp xếp chỗ ở giúp tôi nhé.”

Quỷ sai cầm tiền nhìn thoáng qua, cũng không từ chối, gã đưa mắt nhìn Tử Ngâm và Kiều Dật rồi nói tiếp, “Sắp xếp cũng được, có điều phải đến ở tầng đầu tiên của địa ngục.”

Cái gì? Lời nói của quỷ sai khiến sắc mặt Tô Mạt hơi khó coi, xem ra không phải là không thể bố trí, rõ ràng là tên quỷ sai này chê tiền hối lộ ít, Tô Mạt đang định cất lời thì Hàn Ngạo vẫn im lặng đi theo cuối cùng cũng lên tiếng.

“Mạt Mạt đừng nóng, để anh xử lí.”

Tô Mạt lui về phía sau một bước.

“Quỷ sai đại nhân, tại sao chỉ có thể bố trí đến tầng đầu tiên của địa ngục vậy ạ? Nơi đó làm sao ở được, hay là chúng tôi nộp chút phí an gia (*) cho ngài nhé?”

(*) Phí an gia là tiền phí bố trí nhà

“Bây giờ kín chỗ hết rồi, có thể vào ở tầng đầu tiên của địa ngục đã không tệ, còn muốn thế nào nữa? Nhưng mà, cậu nói nộp phí an gia là muốn nộp bao nhiêu hả?”

Nghe vậy Hàn Ngạo thầm phỉ nhổ, quả nhiên là vòi tiền mà. Chỉ cần có đòi hỏi vậy thì dễ rồi! Nghĩ đến đây, anh tiếp tục hỏi quỷ sai hộ tịch.

“Ngài xem bao nhiêu thì thích hợp, chỉ cần có thể vào ở thành Phong Đô là được rồi.”

Lời của Hàn Ngạo khiến quỷ sai hộ tịch thỏa mãn gật đầu.

“Phần này cũng hòm hòm rồi, các người đã hiểu chuyện như thế vậy dứt khoát là thế này đi!”

Quỷ sai vừa nói vừa đưa năm ngón tay hươ hươ trước mặt Hàn Ngạo.

“Đây là... Kính xin quỷ sai đại nhân nói thẳng đi ạ!”

Tên quỷ sai hộ tịch nhìn tên quỷ sai vẫn không lên tiếng phía đối diện, suy nghĩ rồi nói tiếp, “Năm mươi triệu tỷ.”

Hàn Ngạo sững sờ quay đầu lại nhìn Tô Mạt, anh cũng biết tiền âm phủ không đáng giá, thông thường tiền âm phủ có loại một trăm triệu, nhưng mà năm mươi triệu tỷ ư? Thấy vẻ mặt Hàn Ngạo, sắc mặt quỷ sai hộ tịch sầm xuống, nói với giọng lạnh lùng.

“Thế nào? Chê đắt à? Đó chỉ là giá tiền cho một người thôi đó nhé!”

Một người?

Tô Mạt và Hàn Ngạo lại nhìn nhau, trong mắt cả hai đều có vẻ bất mãn, nhưng nếu có thể giải quyết mọi chuyện bằng tiền thì thật đúng là không cần thiết nói thêm gì với chúng nữa, Hàn Ngạo đi đến bên cạnh Tô Mạt khẽ hỏi cô.

“Mạt Mạt, em có mang nhiều tiền âm phủ như vậy không?”

Nhìn Hàn Ngạo, Tô Mạt cau mày lắc đầu, “Chỉ mang theo một ít thôi, không ngờ lại xảy ra chuyện này.”

“Quý sai đại nhân, chúng tôi không mang theo nhiều tiền như vậy.”

“Sáu mươi triệu tỷ!”

Tên quý sai cười cười bỗng nghiêm mặt cắt lời lần nữa.

“Mi”

...

Tô Mạt không còn kiên nhẫn nữa, vừa định lên tiếng thì Tử Ngâm phía sau đã kéo góc áo Tô Mạt, quay đầu lại nhìn Tử Ngâm, Tô Mạt đành im lặng. Vì người phải vào ở là Tử Ngâm và Kiều Dật, nếu nhất thời nổi giận với tên quý sai này, với tình hình hiện giờ, khó bảo đảm sau này quý sai sẽ không làm khó họ nữa.

Thấy Tô Mạt đang định lên tiếng lại im lặng, tên quý sai hộ tịch rất đặc ý, gãi gác hai chân lên bàn làm việc lắc la lắc lự, miệng còn hát ngâm nga, khiến người ta muốn nhào đến dằn gãi một trận cho hoa đào nở đầy mặt.

Nếu quả thật xảy ra xung đột đương nhiên tên quý sai này không được lợi lộc gì từ họ, song khó bảo đảm sau khi Hàn Ngạo và Tô Mạt rời khỏi, chúng sẽ không làm khó Tử Ngâm và Kiều Dật, dù muốn nổi giận cũng chỉ có thể cố chịu đựng.

“Được, được, được. Nếu vậy giờ chúng tôi đi chuẩn bị tiền, xin quý sai đại nhân chờ chút.”

Ha ha, chờ thì được thôi, chỉ là thời gian của chúng tôi quý giá, chỗ ở lại càng quý hơn. Chín mươi triệu tỷ!”

“Chuyện này anh tính thế nào?”

“Em có thể liên lạc với Đào Tử không? Bảo cô ấy chuẩn bị nhiều tiền hơn chút để tránh lại xảy ra trục trặc, mau chóng giải quyết chuyện này.”

“Ừ, được!”

Tô Mạt nói xong liền lấy ra một con hạc giấy màu vàng trong tay áo, cắn ngón giữa nhỏ một giọt máu lên người hạc giấy, mở mắt cho nó.

Đặt hạc giấy trong lòng bàn tay, Tô Mạt khẽ nói với nó, “Đi đi.”

Nhận được mệnh lệnh, con hạc giấy vỗ đôi cánh màu vàng bay ra ngoài thành Phong Đô.

“Chờ chút, nhanh thôi.” Tô Mạt nói với Tử Ngâm và Kiều Dật.

Lúc này tại Nhân giới, Đào Tử ở lại canh nhà mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ tựa như đang chờ đợi, quả nhiên không đến nửa tiếng, cách đó không xa thấp thoáng bóng hình con hạc giấy nho nhỏ đang bay từ từ về phía cô, Đào Tử mở cửa sổ lặng lẽ chờ hạc giấy đáp xuống.

Con hạc giấy nho nhỏ nhanh chóng đậu xuống tay Đào Tử, cô nhắm mắt lại, thông qua giọt máu của Tô Mạt trên mắt hạc giấy, Đào Tử biết được tình hình hiện tại trong thành Phong Đô.

Cắt hạc giấy đi, Đào Tử quay người rời nhà đi về phía đường Thanh Lâm, chuẩn bị số tiền tên quý sai đòi hỏi.

Đi đến đường Thanh Lâm, Đào Tử tìm bữa một tiệm bán đồ cúng, nói yêu cầu của mình rồi nhanh chóng hóa vàng, toàn bộ đồ Tô Mạt cần đã chuyển đến ngân hàng tại Phong Đô, vì để phòng ngừa chuyện bất trắc nên Đào Tử cố ý chuẩn bị thêm không ít vàng thỏi, để Tô Mạt sử dụng bất cứ lúc nào.

Tô Mạt vẫn chờ trực trong thành Phong Đô, cô nhìn lên bầu trời rồi nói với Tử Ngâm và Kiều Dật.

“Đi thôi, đã đến rồi.”

Tò mò nhìn lên bầu trời theo Tô Mạt, Tử Ngâm và Kiều Dật thất bại cúi đầu, họ chẳng nhìn thấy gì cả, không biết Tô Mạt đang nhìn gì nữa.

“Mạt Mạt đang đem tiền đến, bình thường người thân gửi tiền sẽ đến thẳng ngân hàng tại thành Phong Đô, trên trời sẽ xuất hiện hiện tượng như báo tin nhưng chỉ có người nhận nhìn thấy được, nếu ai ai cũng nhìn thấy thì chẳng phải sẽ rối loạn sao?”

Tử Ngâm cùng Kiều Dật đi theo Tô Mạt và Hàn Ngạo đến ngân hàng thành Phong Đô, cô làm xong tất cả thủ tục rồi thuận lợi lấy tiền vàng âm phủ mà Đào Tử gửi đến cho mình, mọi người mang theo tiền vàng đi đến phòng đăng kí hộ tịch thành Phong Đô lần nữa.

Thấy tiền âm phủ trong tay Tô Mạt, quỷ sai hộ tịch thỏa mãn gật đầu, lấy ra một sâu chìa khóa tại bàn làm việc, uể oải nói.

“Đi thôi.”

Đi theo quỷ sai ra khỏi phòng đăng kí hộ tịch, rẽ bảy tám lối đến một con phố cực kì vắng vẻ, trước không nói đến vi trí ra sao, song cảnh tượng nơi đây trông như một bãi đổ rác vậy.

Tô Mạt cau mày nhìn tình cảnh trước mắt.

“Chính là chỗ này à?”

“Hừ hừ, điều kiện nơi này đã không tệ rồi, cô còn muốn sao nữa hả? Nếu không cần cũng không lấy tiền lại được đâu, tự nghĩ cách đi.”

Không ngờ tên quỷ sai hộ tịch trừng mắt nói với Tô Mạt như vậy.

“Anh khinh người quá đáng mà!”

Phượng Hoàng màu vàng phóng lên cao bay vờn quanh Tô Mạt. Phượng Hoàng Hỏa bốc lên từ tay cô đánh về phía quỷ sai.

“Huyết mạch thần thú?”

Quỷ sai hộ tịch thấy Phượng Hoàng Hỏa bay về phía mình thì hết hoảng. Gã không ngờ mình lại giở lòng tham với vị chủ nhân không dễ trêu chọc này. Nghe nói trước đó không lâu thậm chí Chuyển Luân Vương của Thập điện cũng từng gặp gỡ huyết mạch thần thú, thật là vạn lần cũng không nghĩ đến...

Nhìn ngọn lửa vàng rực đánh về phía mình, quỷ sai hộ tịch vội vàng trốn ra phía sau. Phải biết rằng Phượng Hoàng Hỏa là ngọn lửa chí dương, nếu bị nó đốt cũng chẳng phải là chuyện giỡn chơi.

Vừa thầm kêu khổ, quỷ sai hộ tịch vừa tránh né Phượng Hoàng Hỏa không ngừng vờn quanh. Ôi, ngàn không nên vạn không nên, sớm biết vậy thì đừng có tham tiền quá. Vừa tránh né quỷ sai vừa xin tha.

“Huyết mạch thần thú tha mạng, tiểu nhân có mắt như mù, xin hãy bỏ qua cho tôi.”

Phượng Hoàng quyết đuổi theo quỷ sai hộ tịch, Tô Mạt lạnh lùng đứng cách đó không xa nhìn gã tránh né khắp nơi.

“Huyết mạch thần thú bớt giận!”

Cách đó không xa có một tiếng nói hỗn hển vang lên. Tô Mạt quay đầu nhìn, hóa ra là tên quỷ sai vẫn im lặng trong phòng đăng kí hộ tịch.

Tên quỷ sai này nhanh chóng đi đến trước mặt Tô Mạt, vừa xin lỗi hội Tô Mạt vì phục vụ không đúng, vừa cầu xin giúp cho tên quỷ sai mấy lần suýt bị Phượng Hoàng Hỏa đốt trúng.

“Làm phiền hai vị quỷ sai sắp xếp chỗ ở cho chúng tôi lại một lần nữa.”

Tiếng nói lạnh lùng vang lên khiến tên quỷ sai hộ tịch ngồi dưới đất rùng mình một cái. Hắn biết rõ vị trước mắt này tuyệt đối là nhân vật không thể đụng đến, không ngờ mình lại xui xẻo vậy. Gã đứng dậy, móc tiền âm phủ vừa vơ vét được từ trong ngực ra.

“Tiền không cần nữa, hai vị quý sai cầm đi. vẫn làm phiền hai vị bố trí cho chúng tôi một chỗ ở tạm được một chút. Làm xong những việc này chúng tôi còn phải đến chỗ Chuyển Luân Vương.” Hàn Ngạo ôn hòa nói, song sự cảnh cáo trong giọng nói vô cùng rõ ràng.

“Đây là đương nhiên, đều tại chúng tôi có mắt như mù mới đụng chạm đến huyết mạch thần thú. Để chúng tôi bố trí ạ.”

Đi theo quý sai, mọi người đến một tòa nhà rất sạch sẽ.

“Tôi vừa mới điều tra sổ sách, hai vị không có mộ địa, vì vậy nhất định phải ở tòa nhà này. Đợi đến khi hai vị có mộ trên Dương gian thì tôi sẽ sắp xếp nơi ở cho hai vị trong thành Phong Đô.”

Quý sai vừa giải thích vừa đưa họ đi sâu vào trong tòa nhà.

“Nơi này tương đối an tĩnh, hai vị có thể ở đây trước, không biết có cần đăng kí trước một chỗ hay không? Sau này âm trạch của hai vị có thể bố trí thẳng đến đó.”

“Không cần, họ sẽ không ở đây lâu đâu.” Tô Mạt thản nhiên từ chối thẳng đề nghị của quý sai.

Quý sai hơi lúng túng nhìn Tô Mạt, rồi tiếp tục đưa Tử Ngâm và Kiều Dật đi tham quan nơi họ sắp vào ở. Tất cả đều không khác với thế giới loài người, chỉ có điều lúc này nhà cửa trống rỗng không có gì cả, dù chỉ là một cái giường.

“Chờ chúng tôi xử lí xong chuyện ở đây sẽ chuẩn bị cho anh chị. Lúc này ở phòng đăng kí hộ tịch anh chị không nhận được. Còn chúng tôi thì khác, tôi thường xuyên quá âm nên cũng có tài liệu.”

Tô Mạt giao âm thai đã bị phong ấn tại Bán Bộ Đa vào tay Tử Ngâm và Kiều Dật.

Thấy xá lệnh của Chuyển Luân Vương trên âm thai, sắc mặt hai tên quý sai vẫn đi theo họ liền thay đổi. Quả nhiên là huyết mạch thần thú đã có giao tình với Chuyển Luân Vương điện hạ. Không ngờ chúng lại đen đủi tham lam vùi vĩnh nhầm người, không biết họ có nói gì trước mặt Chuyển Luân Vương không nữa.

“Hai vị yên tâm, chúng tôi sẽ không nói gì hết. Nhưng nếu lỡ khi chúng tôi không ở đây mà các người làm khó bạn chúng tôi thì không biết chừng đâu.” Quay đầu lại liếc nhìn hai tên quý sai đang lau mồ hôi lạnh, Tô Mạt nói thản nhiên.

“Chắc, dĩ nhiên rồi, dĩ nhiên rồi. Chúng tôi tuyệt đối không dám đâu. Xin huyết mạch thần thú hãy yên tâm, nếu không có việc gì nữa vậy chúng tôi đi đây ạ.”

“Làm phiền rồi!”

Hàn Ngạo quay đầu lại nhìn hai tên quý sai khẽ cúi đầu coi như là đáp lễ. Hai tên quý sai sợ đến mức vội vàng né tránh, sau đó quay người rời khỏi.

Tử Ngâm ôm âm thai trong ngực về lưu luyến. Cô muốn khóc nhưng nước mắt đâu còn để tuôn rơi nữa.

“Tử Ngâm, đừng làm lỡ thời gian.”

“Chúng tôi đi đây. Đồ đạc chậm nhất là ngày mai sẽ đến, anh chị chú ý một chút.”

Tô Mạt lên tiếng chào từ biệt, cô mang âm thai cùng Hàn Ngạo rời khỏi nhà mới của Tử Ngâm, đến Thập điện luân hồi.

34. Chương 34: Chương 15 (1)

Mang theo âm thai bị phong ấn, Tô Mạt và Hàn Ngạo nhanh chóng đi đến Thập điện luân hồi. Không dẫn Tử Ngâm và Kiều Dật theo, tốc độ hai người rõ ràng nhanh hơn rất nhiều, chỉ qua vài giờ ở địa phủ, Tô Mạt lại tiếp tục đứng trước chỗ luân hồi, khác biệt là lần này có Hàn Ngạo đi cùng.

Tô Mạt ôm lấy âm thai được xá lệnh Chuyển Luân Vương bao quanh trong lòng, quan sát đứa bé đáng thương này. Ôi! Thật đúng là không quên được tiếng gào khóc cào xé ruột gan của Tử Ngâm lúc cô rời đi.

Vừa nghĩ, Tô Mạt vừa lục lọi chiếc túi nhỏ cô mang theo trong áo, chỉ chốc lát đã lấy ra một hạt châu nhỏ sáng lấp lánh. Nhìn hạt châu trong tay Tô Mạt, Hàn Ngạo rõ ràng hơi kinh ngạc.

“Nước mắt quý?”

“Đúng vậy đó, hơn nữa nước mắt quý này còn là của Tử Ngâm và Kiều Dật. Em vốn định dùng nước mắt của đứa trẻ âm dương giúp đỡ âm thai luân hồi, lại bất ngờ lấy được nước mắt của cha mẹ nó, coi như là vận mệnh của nó vậy. Nước mắt cha mẹ cộng thêm xá lệnh của Chuyển Luân Vương có thể giảm mấy kiếp luân hồi súc sinh đạo của nó. Nếu như có cơ duyên, học đạo cũng không phải là chuyện không thể.”

Nhìn Tô Mạt, Hàn Ngạo không nói lời nào, chỉ là trong mắt đượm thêm vẻ dịu dàng. Tuy Tô Mạt thường ngày có vẻ lạnh lùng, song tâm địa lại rất lương thiện. Nước mắt quý này vốn vô cùng hiếm có, nhất là nước mắt đôi vợ chồng kia, ở thời khắc mấu chốt nó có thể có tác dụng cứu mạng. Vậy mà cô không giữ cho mình, lại trả cho âm thai đã định trước là phải trải qua mấy kiếp luân hồi súc sinh đạo.

Tô Mạt ôm âm thai đi đến trước mặt thủ vệ luân hồi rồi thi lễ, nói rõ mục đích của mình, “Quý sai đại nhân, tiểu nữ đến đưa âm thai đi luân hồi.”

Vừa nói, Tô Mạt vừa đưa âm thai trong lòng đến trước mặt thủ vệ. Quý sai bảo vệ chỗ luân hồi nhìn thấy xá lệnh của Chuyển Luân Vương thì vội vàng né mình tránh cái lạy của Tô Mạt, sau đó nhận lấy âm thai.

“Xá lệnh của Chuyển Luân Vương điện hạ à? Không biết muốn luân hồi tại đạo nào trong lục đạo?”

“Âm thai phong ấn bị tà pháp cưỡng ép lấy ra, chỉ có thể luân hồi súc sinh đạo thôi. Tọa hóa sau này còn phải xem cơ duyên của nó.”

“Nếu như vậy bản quý biết xử lý thế nào rồi. Kính xin hai vị mau trở về Dương gian đi.”

Quý sai thủ vệ vừa trả lời Tô Mạt vừa quan sát hai người, cất lời khuyên.

“Nếu vậy thì làm phiền quý sai đại nhân rồi.”

Vừa nói, Tô Mạt vừa tỏ lòng cảm ơn với quý sai thủ vệ lần nữa. Lần này quý sai chỉ hơi nghiêng người, nhận nửa lễ của Tô Mạt.

Liếc nhìn âm thai trong lòng quý sai thủ vệ thêm lần nữa, Tô Mạt đặt nước mắt vợ chồng Tử Ngâm vào trong phong ấn, sau đó quay người cùng Hàn Ngạo rời khỏi chỗ luân hồi. Họ hoàn toàn không chú ý cách đó không xa, Chuyển Luân Vương luôn nhìn theo hành động của họ cho đến khi bóng dáng họ mờ dần.

“Điện hạ, vì sao ngài luôn để ý đến hai người này? Ngay cả khi họ đến chỗ luân hồi ngài cũng đích thân đến giám sát quý sai làm việc?” Tùy tùng đi theo bên cạnh nghi ngờ hỏi.

“Thời gian không còn nhiều, xem qua rồi đốc thúc chuyện âm thai cho tốt...”

Để lại một câu, bóng dáng Chuyển Luân Vương biến mất hoàn toàn.

Tô Mạt và Hàn Ngạo vừa rời khỏi chỗ luân hồi cũng tăng nhanh tốc độ trở lại Dương gian. Bởi vì đã đến nhiều lần, cô đã thuộc đường đi lối về, không tốn nhiều thời gian hai người đã đến lối đi thông từ Địa phủ đến Nhân giới. Không quay đầu lại, họ đi thẳng qua kết giới trở lại nhân gian.

Lần đầu tiên Tô Mạt chủ động kéo cánh tay Hàn Ngạo, cười ngọt ngào với anh.

“Chúng ta về nhà đi.”

Sau khi trở về nhà, Đào Tử, Hàn Ngạo và Tô Mạt đi du lịch đến thành phố B.

Trong căn phòng tắm suối nước nóng nho nhỏ, chỉ có Tô Mạt và Hàn Ngạo, cả hai đều im lặng hưởng thụ.

Hừ... hừ... hừ...

Căn phòng yên tĩnh bỗng vang lên âm thanh kì lạ, Tô Mạt sửng sốt, sau đó đứng lên đưa mắt quan sát khắp xung quanh theo bản năng, nhưng lại không phát hiện được gì, cũng không biết âm thanh xuất phát từ đâu. Nghe thấy tiếng động, tinh thần Hàn Ngạo cũng trở nên căng thẳng. Tuy nhiên hai người chẳng thấy được gì cả.

Chẳng lẽ là nghe lầm sao?

Hàn Ngạo ngoảnh sang nhìn Tô Mạt. Anh không nói gì, bắt chước Tô Mạt dựa vào bờ hồ, phòng tắm suối nước nóng khôi phục sự tĩnh lặng, như vừa rồi chẳng hề xảy ra chuyện gì.

Đào Từ nằm trên giường trong phòng, nhàm chán đổi kênh truyền hình.

Hi hi hi...

Bỗng nhiên cô nghe thấy có ai đó đang cười khúc khích, âm thanh tựa như ở ngay bên tai mình.

Đào Từ ngồi bật dậy, nhìn khắp xung quanh, trong phòng không có gì khác. Cô thấy hơi lạ, trước khi vào phòng rõ ràng cô đã xem xét hết thấy xung quanh rồi mà. Tiếng cười kì lạ vừa rồi vang lên từ đâu?

Hi hi hi...

Tiếng cười lại vang lên lần nữa. Lần này Đào Từ đứng thẳng dậy, bắt đầu xem xét các góc trong phòng, song vẫn không phát hiện điều gì. Cô đi đến cửa phòng tắm, đẩy cửa phòng ra.

Hihhi...

Một cô gái tóc dài mặc áo trắng ngồi trên nắp bồn cầu đang cười khúc khích.

Cô gái này... Cô gái này không phải là người.

Đào Từ nhanh chóng đưa ra kết luận. Chỉ là trong lòng cô còn chút nghi ngờ. Phòng mình sao lại có ma xuất hiện chứ?

Cô gái áo trắng ngồi trên bồn cầu vẫn không ngẩng đầu lên, vẫn cười khúc khích, như thể gặp phải chuyện gì rất vui vậy, bả vai không ngừng rung rung theo tiếng cười.

Đào Từ quan sát kỹ lưỡng cô gái trước mắt này. Mái tóc dài buông rủ nên không nhìn thấy được gương mặt, trên người quấn một chiếc khăn tắm giống Đào Từ, làn da trắng muốt lộ ra ngoài, thoát nhìn khiến người ta mơ màng.

Nhìn xuống phía dưới, Đào Từ hít vào một hơi. Trên chân cô gái này chỉ có một chiếc giày nhưng đã rách bươm. Chân kia thì không có gì cả, máu chảy đầm đìa, thậm chí có nhiều chỗ lộ xương trắng hếu.

Quả thật rất thê thảm. Không biết trước khi chết cô gái này đã gặp phải chuyện gì?

Cô... cô không sao chứ?"

Đào Từ bước lên trước một bước, hỏi cô gái còn đang cười khúc khích trước mặt. Như thể máy móc, cô gái từ từ ngẩng đầu lên nhìn về phía Đào Từ.

Đào Từ kinh ngạc kêu lên một tiếng sợ hãi, nhưng lập tức bịt kín miệng mình, vốn cho rằng cô gái này chỉ là một người bình thường mà thôi, không ngờ!

Trên khuôn mặt trắng nõn đầy vết máu, không có bất cứ cảm xúc gì. Dù không ngừng cất tiếng cười tuy nhiên trên mặt lại chẳng hề thấy được niềm vui. Đôi mắt vốn nên vương nét cười thì chỉ có lòng trắng, hoàn toàn không nhìn thấy lòng đen đâu cả, nơi khóe mắt còn có vài vết máu đỏ đen, khiến cho khuôn mặt của cô gái này đáng sợ hơn thêm.

Cô gái cứ ngẩng đầu nhìn chằm chằm Đào Từ như thế, không biết có nhìn thấy gì không, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì. Căn phòng của Đào Từ tràn ngập cảm giác kì dị.

Đào Từ không hề sợ. Bản thân cô xem như là một nửa thầy âm dương, trên người lúc nào cũng có mấy tấm bùa hóa sát, cô gái này không dễ gì làm hại được cô. Điều thú vị là không ngờ trong trong chuyến đi du lịch này cô lại đụng phải ma, không biết là may mắn hay xui xẻo nữa?

Hu hu hu...

Mặt Đào Từ sa sầm lại, nghiêng đầu rời mắt khỏi cô gái ngồi trên bồn cầu trong phòng tắm, nhìn về phía giường mình.

Ừ, rất hay, hay vô cùng! Một cô gái khác đang ngồi trên giường cô. Khác nhau là cô gái trong phòng tắm đang cười mà cô gái trên giường lại đang khóc.

Đóng cặp à?

Đào Tử quan sát cô gái đang khóc ăn mặc giống hệt cô gái trong phòng tắm. Hình như không phải. Cách ăn mặc của hai ma nữ này cho thấy họ đã từng là khách trọ ở khách sạn này. Nhưng rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà hai cô gái này trở thành ma?

Cô gái bên giường cũng từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đào Tử.

Hay thật, lại là một khuôn mặt đầy máu, mắt không có lòng đen. Không phải lát nữa sẽ xuất hiện người thứ ba chứ? Đào Tử cau mày không biết phải làm sao, nhìn hai cô gái một khóc một cười này.

“Hai cô có thể rời khỏi đây không? Tôi muốn đi ngủ.”

Hi hi hi...

Hu hu hu...

Được lắm, cô chỉ hỏi có một câu thôi, hai người này lập tức đồng thời song ca, một khóc một cười.

”Hai cô có thể im miệng hay không? Cứ thế này tôi lập tức ra tay đuổi các cô đi ra ngoài đó nhé!

Đào Tử hơi mất kiên nhẫn quát hai ma nữ một khóc một cười này, trong lòng cô cũng dở khóc dở cười.

Dường như tiếng quát của Đào Tử khiến hai ma nữ kinh sợ, trong phòng nhất thời yên lặng như tờ, tiếng hít thở cũng vô cùng rõ ràng. Đào Tử ngồi dưới đất, cứ thế bắt đầu chơi trò mắt to trừng mắt nhỏ với họ.

Cạch cạch cạch...

Chốc lát sau Đào Tử lại nghe thấy tiếng động kì lạ. Không phải chứ! Lẽ nào lại có thêm một con ma nữa?

Đào Tử quan sát xung quanh, tìm kiếm thứ phát ra tiếng động này, cơ mà vẫn không phát hiện được gì. Đào Tử không thể không nhin nữa, một lá bùa lửa bay ra khỏi tay, lượn lơ khấp trong phòng. Lá bùa nhanh chóng dừng bên cạnh tủ treo quần áo, báo cho cô biết trong tủ có điều dị thường.

Lần này sẽ là gì đây?

Đào Tử cẩn thận bước đến gần tủ quần áo, đưa tay định mở cửa tủ ra.

“Đào Tử, cậu có đang ở trong phòng không?”

Tiếng Tô Mạt thành linh vang lên ngoài cửa, hai ma nữ một khóc một cười trong phòng thoáng cái đã không còn bóng dáng. Có lẽ không cần xem nữa, thứ tạo nên tiếng động kì lạ trong tủ treo quần áo cũng biến mất rồi.

“Đào Tử? Đào Tử? Cậu có ở trong không?”

“Mình đây!” Đào Tử đáp, rút lại bàn tay đang định mở tủ quần áo, đi về phía cửa.

“Sao lâu vậy? Cậu đang làm gì đó? O, Đào Tử, phòng cậu sao thế này?” Vừa đi đến cửa phòng tắm, Tô Mạt đã nhíu mày, “Sao trong phòng này có một luồng tà khí mờ nhạt thế?”

Đào Tử nhún vai, bất đắc dĩ nói, “Ai biết đâu, vừa rồi như rơi vào nhà ma vậy, không hiểu vì sao lại có mấy con ma xuất hiện, trong tủ quần áo cũng có tiếng động lạ nữa. Nhưng lúc mình lại đó xem thì cậu đến, sau đó không còn thấy gì nữa.”

“Mấy con ma?” Tô Mạt nhòm khắp phòng, nghi ngờ, “Tuy mình không hiểu về phong thủy, song mình đã từng điều tra qua, trước nay khách sạn suối nước nóng này không có chỗ vấn đề gì. Sao lại như vậy chứ?”

Hàn Ngạo vẫn không nói gì, im lặng nghe hai cô gái trò chuyện, anh đi vòng qua Tô Mạt đến tủ quần áo bên cạnh, đưa tay mở cửa tủ ra. Như Đào Tử vừa nói, quả nhiên trong tủ không có gì cả.

“Chắc chắn vừa có thứ gì đó trong này, có một chút tà khí rất mỏng.”

Hàn Ngạo xem xét tủ quần áo, điềm nhiên lên tiếng, sau đó tiện tay đóng cửa tủ lại.

Nếu vậy, cậu chuyển sang phòng mình ngủ đi. Tụi mình ở chung dễ dàng đối phó hơn.”

Tô Mạt nhìn Đào Tử, đôi mày chau lại vẫn chưa giãn ra.

“Anh thấy thế này, anh đến quây lể tân hỏi xem còn phòng hay không, anh đổi ba phòng chúng ta thành một phòng chung. Chúng ta không hiểu rõ về khách sạn suối nước nóng này, với tình hình hiện tại thì nên ở chung, có việc gì cũng có thể lập tức giải quyết được. Tuy biết bọn em không sợ mấy chuyện này, nhưng mà chỉ có hai người ở chung anh vẫn không an lòng.”

“Như vậy cũng được, đi thôi.”

Đêm khuya...

“A!!!”

Một tiếng thét chói tai đánh thức Đào Tử đang ngủ yên trong phòng. Đào Tử mở mắt ra, lay Tô Mạt còn đang mơ màng bên cạnh.

“Mạt Mạt, tỉnh lại, có chuyện rồi.”

“Mạt Mạt, Đào Tử, hai người đã dậy chưa?” Ngoài cửa, Hàn Ngạo cất tiếng hỏi.

“Mạt Mạt còn chưa tỉnh. Anh đợi chút, tôi lay cô ấy dậy.” Vừa trả lời Hàn Ngạo, Đào Tử vừa nhích qua bên giường, đưa tay đẩy Tô Mạt.

“Mạt Mạt, Mạt Mạt, tỉnh dậy.”

“Hả?” Ngọn lửa màu vàng vừa sáng lên trong tay Tô Mạt thoáng chốc đã tắt ngúm. Có lẽ nhận ra tiếng Đào Tử, cô mơ màng mở mắt, ngồi dậy, “Sao thế?”

“Mình cũng không biết, chỉ nghe thấy có tiếng hét nên bị đánh thức. Hàn Ngạo cũng tỉnh rồi, đang ở ngoài cửa đó.”

Đào Tử vừa trả lời Tô Mạt vừa đi ra cửa, mở cửa phòng ra để Hàn Ngạo vào.

“Hình như tiếng thét đó vang lên từ bên ngoài phải không?”

“Tôi cũng không rõ nữa, nhưng hình như không nghe thấy phòng khác có người đi ra ngoài.”

“Anh nói vậy làm tôi cũng thấy kì lạ. Khách ở đây không nhiều lắm, cơ mà không phải khách sạn suối nước nóng này rất nổi tiếng sao?”

Nghe Hàn Ngạo và Đào Tử nói chuyện với nhau, Tô Mạt cũng lên tiếng, “Vậy... chúng ta có cần ra ngoài xem thử không?”

“Ngày mai hẵng đi, khách sạn này lạ lắm, đã muộn thế này đừng nên rước lấy phiền phức. Có gì ngày mai chúng ta đi dò hỏi xem.”

“Vậy cũng tốt, hai người ngủ thêm chút đi. Lúc này mới...” Hàn Ngạo tìm vị trí đặt đồng hồ trong phòng, “Lúc này mới một rưỡi sáng, còn lâu trời mới sáng hẳn, có việc gì thì gọi anh.”

Hàn Ngạo dặn dò hai cô gái rồi đứng dậy rời đi, trở về giường mình nghỉ ngơi.

35. Chương 35: Chương 15 (2)

Sự việc kì lạ lúc nửa đêm không hề ảnh hưởng đến giấc ngủ của Tô Mạt, cho nên khi cô tỉnh lại đã là hơn mười giờ. Đào Tử đã thức dậy từ sớm, không biết đi đâu rồi.

Nằm thêm một lúc, Tô Mạt đứng dậy đến phòng tắm rửa mặt. Sửa soạn xong xuôi rồi ra phòng ngoài.

Vừa ra, Tô Mạt đã đụng phải Đào Tử và Hàn Ngạo mới từ bên ngoài về. Tay Hàn Ngạo còn cầm vài phần ăn sáng đã chuẩn bị cho Tô Mạt và hai người.

“Dậy rồi à, cũng đoán là cậu đã thức. Minh và Hàn Ngạo ra ngoài dò xét chuyện tối hôm qua.” Nhìn thấy Tô Mạt, Đào Tử nói qua loa.

“Ồ, vậy à, như thế nào? Tình hình ra sao?”

“Rất kì lạ, trước đây không lâu khách sạn suối nước nóng này xảy ra một vụ giết người, kì quái là không có nhiều người biết. Tuy chúng ta ở thành phố A, nhưng xảy ra án mạng như vậy cũng phải biết ít nhiều chứ. Vậy mà vụ án đó được giữ kín như bưng, không chút tin tức. Nếu không chúng ta cũng sẽ không đến đây du lịch, nơi này đã phải bị phong tỏa từ sớm.” Đào Tử vừa nói vừa ngồi xuống sô pha.

“Án mạng? Có mấy người chết?”

“Chắc là có ba người chết, kì lạ nhất là chết mất xác. Người nhà cũng không đi báo án, cứ như chuyện này không hề xảy ra vậy.”

“Nạn nhân là ai? Có biết được không? Hiện giờ trong khách sạn này ngoại trừ ba người chúng ta còn có ai ở không?”

Tô Mạt định ăn sáng nhưng nghe thấy tin tức Đào Tử trả lời thì lập tức ngồi ngay ngắn, hỏi tới tấp.

“Điều này vô cùng quái lạ đó. Giờ khách sạn suối nước nóng này đã chặt cứng người. Nhưng bọn mình thăm dò biết được không một ai nghe thấy tiếng hét tối qua. Về phần nạn nhân là ai thì cũng như mình vừa nói, cảnh sát cũng không biết. Chuyện này cứ như bị phong tỏa, hoàn toàn không thể nào biết được người bị hại là ai.”

“Ăn cơm đi.”

Tô Mạt ngẩng đầu, Hàn Ngạo vẫn im lặng bỗng nhiên thốt ra một câu như vậy. Không khí nặng nề trong phòng thoáng chốc đã bị phá vỡ.

“Được rồi, ăn cơm trước. Mới sáng sớm mà hai người đã hỏi được nhiều như vậy cũng không dễ, cơm nước xong chúng ta lại đi tìm hiểu thêm.”

Tin tức thăm dò được quá kì dị khiến không khí bữa sáng nặng nề. Ăn sáng xong, Tô Mạt đề nghị ra ngoài một vòng. Dù sao cũng là đi du lịch, tuy gặp phải tình cảnh đặc biệt song cũng có thể vừa dò la vừa dạo chơi.

Vừa đi Tô Mạt vừa nhìn ngó xung quanh, quan sát địa hình trong núi này.

“Đào Tử khi nãy cậu nói hầu như không ai biết án mạng xảy ra trong khách sạn phải không? Vậy cậu nghe chuyện này từ ai?”

Vừa đi Tô Mạt vừa hỏi Đào Tử chủ đề nói đỡ hồi sáng.

“Minh và Hàn Ngạo nhìn thấy một dì dọn phòng khá lớn tuổi trong khách sạn, lúc trò chuyện mình hỏi thử.”

“Nhưng mà không phải nói là không mấy ai biết có án mạng xảy ra ở nơi này sao? Vậy sao dì ấy lại biết?”

“Minh nghĩ có lẽ ngày nào dì ấy cũng dọn phòng nên khi du khách xảy ra tai nạn, dì ấy mới có thể biết chính xác đến vậy.”

Đào Tử suy nghĩ, trả lời không chắc chắn lắm.

Tô Mạt đi lòng vòng xung quanh, “Đào Tử, hôm qua có phải cậu đã nói thấy được hai nữ quỷ trong phòng, hơn nữa còn một khóc một cười, trong tủ quần áo cũng có điều dị thường nhưng chưa kịp xem đúng không?” Nhìn món đồ trước mắt, Tô Mạt hỏi Đào Tử.

“Ừ, khi mình trở về phòng liền nghe thấy tiếng cười, đến phòng tắm xem thì phát hiện có nữ quỷ đang cười. Có điều nét mặt cô ta chẳng hề vui vẻ, nữ quỷ khóc kia cũng vậy. Còn con ma trong tủ quần áo thế nào thì mình chưa kịp nhìn thấy. Nhưng mà không phải Hàn Ngạo nói có tà khí sao? Có lẽ cũng là một thứ giống vậy đang tác quái, chỉ là không biết thứ kia có phản ứng gì nữa.” Đào Tử ngẫm nghĩ rồi trả lời nghiêm túc.

“Những thứ dưới đất này là gì vậy?” Hàn Ngạo nghe hai cô gái nói chuyện với nhau, cũng không hiểu rõ dụng ý của Tô Mạt lắm. Anh nhìn đồ dưới đất, cất lời hỏi.

“Ngạo, anh nhớ ngày đó chúng ta nghe thấy âm thanh kì quái trong phòng tắm suối nước nóng không?” Tô Mạt ngẩng đầu nhìn Hàn Ngạo.

“Âm thanh kì quái hả? Nhớ chứ, lúc đó chúng ta còn đi kiểm tra mà. Nhưng rốt cuộc chẳng có gì cả. Em cũng vì vậy mới đi xem tình hình của Đào Tử.”

Hàn Ngạo không ngẩng đầu lên, nghiêm túc quan sát mấy thứ đồ dưới đất. Không biết thật sự là chú ý những món đồ đó hay là vì che giấu sự bối rối của mình. Trên bãi cỏ trống trải là những món đồ được đặt lộn xộn.

Sở dĩ anh để ý những món đồ này là vì chúng thật sự là đồ hiếm có.

Nhìn Hàn Ngạo và Đào Tử quan sát với vẻ mặt khó hiểu, Tô Mạt giải thích.

“Đừng xem thường mấy món đồ này. Rất nhiều thứ trong đây chỉ có thể gặp mà không thể cầu được. Như tấm da không tên này, nếu như mình đoán không lầm, đây hình là tấm da người của đàn ông trưởng thành, sinh vào ngày âm tháng âm năm âm, thậm chí cực âm. Hai người cũng biết đó, bản thân âm thai đã hiếm có, hơn nữa không dễ sống sót, huống hồ là loại đàn ông chiếm hết tất cả số cực âm này. Nam là dương, nữ là âm. Có điều khi một người đàn ông chiếm hết tất cả nhân tố chí âm thì mọi thứ trên người hắn quả thật đều là báu vật, được mấy thứ tà ma ngoại đạo kia ao ước nhất.”

“Ý cậu là?”

Nghe Tô Mạt giải thích, Đào Tử rất ngạc nhiên, cô tròn to hai mắt nhìn tấm da chẳng hề thu hút dưới đất kia.

“Mình nói là, nếu như suy đoán không sai, chúng ta rất may mắn lại gặp được một tà trận nữa. Hơn nữa đối phương đã gửi khiêu chiến đến chúng ta. Trận này chúng ta bắt buộc phải phá, nếu không sẽ có nhiều người chết hơn.”

“Có ý gì?” Nghe thấy sẽ phải gặp những chuyện không thể không nhúng tay lần nữa, chân mày Hàn Ngạo cau lại.

“Đây cũng xem như là một tà pháp chí âm. Ngoại trừ tấm da người cực âm này, những đồ ở đây cũng là vật hiếm có khó gặp. Thấy mấy hạt châu sáng long lanh trong hộp nhỏ kia không?” Chỉ vào một vật khác dưới đất, Tô Mạt hỏi hai người.

“Nước mắt quỷ? Nhiều vậy sao?” Đào Tử tinh mắt, không đợi Hàn Ngạo mở miệng đã nói trước.

“Chính xác là nước mắt quỷ, cơ mà lại còn hiếm có hơn nước mắt quỷ bình thường. Mình xem như là may mắn mới có được ba viên. Thế nhưng trong cái hộp nhỏ này lại có đến bảy viên. Quan trọng nhất là bảy viên nước mắt quỷ này không phải của quỷ bình thường, mà là nước mắt của người chết yếu có oán niệm không tiêu tan. Cậu nghĩ xem, người chết yếu vốn oán niệm cực lớn, có thể khiến họ thật lòng khóc đau phải chuyện dễ dàng. Đây là vật thứ hai.”

Tô Mạt bắt đầu giới thiệu từng món đồ dưới đất cho hai người. Hàn Ngạo và Đào Tử nghe thấy thì sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng. Đây mới là hai vật mà đã đáng sợ như vậy rồi, vậy mấy món đồ rải rác dưới đất này rốt cuộc còn khiến họ chấn động đến chừng nào nữa?

Tô Mạt ngồi lục xem đồng đồ rải rác dưới đất, bày món đồ thứ ba mình phát hiện ra cho Đào Tử và Hàn Ngạo.

Nhìn món đồ trong tay Tô Mạt cùng với vẻ mặt lạnh nhạt của cô, Đào Tử cau mày, không đành lòng mà nói.

“Mình nói nè Mạt Mạt, cậu có thể bình thường chút không? Có thể biểu hiện giống như một đứa con gái không? Dù gì hiện tại cậu đang cầm một đôi mắt người đo. Sắc mặt có thể đừng thản nhiên như vậy không?”

Ngẩng đầu nhìn Đào Tử, Tô Mạt tròn trĩnh mắt, “Đây không phải là kinh ngạc ư?”

“Kính ngọc chỗ nào chứ? Trên mặt cậu thiếu điều khắc mấy chữ ‘Thật nhàm chán’...”

“Cậu thật sự không nhìn ra đây là mắt gì sao?” Tô Mạt vẫn nhìn Đào Tử, sau đó chìa tay, đưa đôi mắt hơi khô đến trước mặt Đào Tử.

“Không phải là mắt người thôi sao? Có thể có gì...” Nói được một nửa, Đào Tử bỗng dừng lại, nhận lấy đôi mắt trong tay Tô Mạt, “Đây là... đây là âm nhãn và dương nhãn?”

“Ừ, cuối cùng cũng nhìn ra.” Tô Mạt như cười như không, cầm lại đôi mắt trong tay Đào Tử, trêu ghẹo cô nàng.

“Sao hai người biết đây chính là âm nhãn và dương nhãn? Hình như anh chỉ từng nghe nói về âm dương nhãn thôi.” Hàn Ngạo đứng một bên nhìn hai cô gái, nghi ngờ hỏi.

“Anh đã biết âm dương nhãn thì nên biết âm dương nhãn có tên như ý nghĩa. Chính là có thể thấy được người âm, có thể thấy được người dương. Bình thường âm dương nhãn không có gì đáng sợ, chỉ có thể thấy ma thôi. Có điều trong Đạo giáo, thực ra âm dương nhãn lại là âm nhãn, chỉ có thể nhìn thấy sinh vật cấp yêu ma quỷ quái, không thấy được thần linh.” Dừng một chút, Tô Mạt chỉ một con người trong đó nói, “Cái này chính là âm nhãn.”

“Sao em biết đây chính là âm nhãn?” Nhìn con mắt hơi khô trong tay Tô Mạt, Hàn Ngạo thật sự không nhìn ra con mắt này có gì khác biệt.

“Không giống với mắt bình thường đâu. Nếu như mắt bình thường thì đã sớm bị vôi hóa khô quắt rồi. Nhưng anh xem con mắt trong tay em chỉ hơi khô thôi, hơn nữa quan trọng nhất chính là màu mắt.”

“Màu?” Hàn Ngạo tiếp tục quan sát âm nhãn trong tay cô. “Màu gì?”

“Mắt người bình thường là màu đen hoặc là màu nâu, có một số sẽ thiên về nâu nhạt. Dĩ nhiên em nói là người phương Đông chúng ta. Song anh nhìn kỹ con mắt trong tay em đi, màu của âm nhãn này thực ra hơi mờ, không hiểu còn cho rằng mắt có vấn đề nữa. Mà thực tế, âm dương nhãn thật sự là mắt có vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Hàn Ngạo đang làm hết phận sự một học sinh giỏi, hỏi Tô Mạt vấn đề âm dương nhãn.

“Tác nhân gây bệnh chủ yếu của âm dương nhãn là vì cơ thể người bệnh bị rối loạn ngũ hành, hoặc nói ngũ tạng có thiếu sót bẩm sinh. Tuy nhiên cũng không phải tất cả người có âm dương nhãn đều bị bệnh, chỉ có người nội tâm thuần khiết mới được âm dương nhãn lựa chọn, dù người như vậy thông thường sống không thọ. Âm dương nhãn trong tay em có vấn đề nên hơi mờ.” Cầm con mắt trong tay, Tô Mạt chỉ ra điểm khác thường trong đó, ý bảo Hàn Ngạo đến xem.

“Hình như thật sự là vậy.” Hàn Ngạo nhìn kỹ vị trí tay Tô Mạt chỉ, đúng là trên đó hơi mờ, rất kì lạ. Rõ ràng nó đã hơi khô song dường như vẫn có thể nhìn ra nhãn cầu hơi đục. Lẽ nào thật sự bởi vì... con mắt này không bình thường sao? Hàn Ngạo trầm ngâm đoán.

“Còn con mắt này, đây là dương nhãn điển hình. Anh xem đi, nó đen láy. Đúng là có người mắt màu đen, chỉ là có được một màu đen thuần như vậy đúng là hiếm thấy. Khác với âm nhãn, dương nhãn cực kì hiếm, có thể nói là trăm năm khó gặp. Cho nên nói muốn gom đủ âm dương nhãn là chuyện không hề dễ dàng. Mà mỗi một món đồ chúng ta gặp phải trong trận pháp này đều có thể nói là rất rất hiếm có. Đối với trận tà pháp này, nếu có thể phá nó thì thu hoạch của chúng ta không hề tầm thường đâu.”

Gương mặt vốn không cảm xúc của Tô Mạt chợt ánh lên nét cười, không hề lo lắng vì gặp phải chuyện khó giải quyết, ngược lại giống như tìm được một món hời lớn. Mắt cô híp lại, nụ cười trên mặt còn mang theo nét giảo hoạt.

“Thật là tò mò, chủ nhân trận pháp này sao chịu để lại nhiều thứ tốt vậy chứ. Nếu là em, em thà giữ chặt lấy những món đồ này chứ không đem chúng ra để bày trận đấu. Có điều...” Tô Mạt nghiêm mặt không cười nữa “Có điều những món này đã chứng minh thứ chúng ta phải đối mặt chắc chắn không đơn giản.”

“Dương nhãn thần kì như thế nào?” Hàn Ngạo tựa như không nghe thấy lời Tô Mạt nói, vẫn nhìn chăm chăm vào âm dương nhãn, tiếp tục hỏi.

“Đào Tử, cậu nói với anh ấy đi, mình xem coi còn thứ gì tốt nữa.” Cẩn thận đưa cho Đào Tử dương nhân và âm nhân. Tô Mạt cúi đầu tiếp tục xem đồ vật dưới đất.

Nhận lấy âm nhân và dương nhân trong tay Tô Mạt, Đào Tử liếc nhìn Hàn Ngạo.

“Giống như lời Mạt Mạt đã nói, dương nhân dễ nhận biết nhất là trọng đồng (*) đen láy và sâu thẳm, như có thể hút người ta vào trong đó. Từ xưa đã nói, người có trọng đồng đều là thánh nhân. Nhưng khác với trọng đồng, một số dương nhân có thể phá thuyết âm dương, cũng chính là thiên nhân chúng ta thường gọi. Thông qua thiên nhân có thể nhìn thấy sinh - tử, vui - khổ của chúng sinh cùng với đủ loại cảnh tượng của thế gian. Lại bởi vì trăm năm khó gặp nên khó trách Mạt Mạt hưng phấn như thế.”

(*) Trọng đồng hay còn gọi trọng đồng tử, là trong con người mắt có một điểm nhỏ màu đen.

“Ôi, Đào Tử, có nhớ hai nữ quỷ một khóc một cười cậu thấy không? Lẽ nào chuyện chúng ta gặp phải lần này có liên quan đến họ?” Tô Mạt vốn ngồi suốt bỗng đứng dậy, không ngừng bóp chân mình. “Chao ôi, ngồi đến tê hết cả chân rồi, mình vận động một chút trước đã rồi lại tiếp tục xem mấy thứ này.”

“Có thể có, cậu xem những kẻ này chết khó hiểu lại không để lộ bất cứ tin tức gì. Không phải rất lạ thường sao? Thậm chí gia đình của người chết cũng không tỏ thái độ gì, điều này sao có thể chứ?”

“Quả thật kì quái. Lần này có lẽ chúng ta sẽ gặp phản phiến phức lớn hơn cả ở Quỷ giới, cẩn thận chút vẫn tốt hơn. Chi bằng mang thẳng những món đồ này về nghiên cứu nhé?” Hàn Ngạo hỏi ý Tô Mạt.

“Ừm, cũng được. Vậy lúc hai người thu dọn để ý nhé, còn có mất món em chưa nhìn kỹ, cẩn thận kéo hỏng.”

Tô Mạt vừa dặn dò hai người vừa cẩn thận nhận lại âm nhân và dương nhân trong tay Đào Tử. Sau đó gói lại bằng bùa, đặt vào chiếc hộp chứa nước mắt quỷ.

Ba người thông thả thu dọn đồ vật trên bãi cỏ, không ai thấy có một bóng đen chợt ẩn hiện trong rừng cây...

Tìm kiếm với từ khóa: TUYỂN EDITOR cho diễn đàn! TUYỂN EDITOR cho diễn đàn! 07.02.2017, 12:18
Vạn Hoa Phi Vũ
Tiểu Thần Phi Ngư Bang Cầm Thú
Ngày tham gia: 17.01.2016, 17:06

Tuổi: 21 Re: [Huyền huyền] Huyết Mạch Phượng Hoàng - Tô Niên Cận Thời (Trọn bộ 2 tập) - Điểm: 10
CHƯƠNG 16 (1)

Type: VẠN HOA PHI VŨ

“AAAA!”

Trong đêm khuya lại có một tiếng thét đánh thức nhóm Tô Mạt đang ngủ say, khác với lần trước, lần này người bị tiếng thét đánh thức còn có Tô Mạt.

Mở mắt ra, trong tay Tô Mạt liền bốc lên một ngọn Phượng Hoàng Hỏa, chiếu sáng căn phòng ngủ chìm trong bóng tối.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tô Mạt hỏi Đào Tử cũng vừa tỉnh dậy ở bên.

“Giống lần trước, lại là tiếng thét, có điều lần này cảm giác truyền đến từ trong khách sạn. Đào Tử vẫn đang phán đoán phương hướng quay đầu nhìn Tô Mạt thận trọng nói.

“Hai người vẫn ổn chứ?” Bên ngoài, Hàn Ngạo gõ cửa lên tiếng hỏi.

“Cửa không khóa, anh vào đi.”

Hàn Ngạo đẩy cửa vào phòng trong, đèn còn chưa bật, trong phòng mờ tối chỉ có ánh sáng từ Phượng Hoàng Hỏa trong tay Tô Mạt. Anh tiện tay bật đèn lên, đi đến bên giường, nhìn Tô Mạt và Đào Tử.

“Lần này chúng ta có nên đi thăm dò tình hình không?”

Dập tắt Phượng Hoàng Hỏa trong tay, Tô Mạt ngẩng đầu nhìn Hàn Ngạo.

“Cũng được, anh chờ một chút đã, em thay đồ. Đào Tử, mình và Hàn Ngạo đi do thám tình hình, cậu ở lại trong phòng xem có gì dị thường không nhé.”

“Ừ, yên tâm đi đi.”

Ở hành lang, Tô Mạt mặc bộ quần áo thoải mái cùng Hàn Ngạo lần lượt tìm căn phòng phát ra tiếng thét, may là hai người đều có chút bản lĩnh.

Tô Mạt và Hàn Ngạo ẩn thân, dò xét căn phòng thứ năm thứ sáu, những người trong phòng căn bản đều đã ngủ say. Hai người lặng lẽ quan sát từng căn phòng, lặng lẽ rời khỏi, chỉ trong chớp mắt lại thêm vài căn phòng, song những phòng này đều không có gì lạ thường.

“Có phải chúng ta đoán sai rồi không? Tiếng thét kia không phải trong khách sạn này?” Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo nghi ngờ hỏi.

“Anh cảm thấy chắc là ở chỗ này.”

“Chúng ta đã đi qua căn phòng lúc trước của Đào Tử chưa?” Như bỗng nhớ đến điều gì đó, Tô Mạt hỏi Hàn Ngạo.

“Hình như chưa, anh nhớ căn phòng đó ở ngã rẽ bên kia.”

Đưa tay chỉ về phía trước, Hàn Ngạo kéo Tô Mạt đi về phía bên đó. Đứng toong căn phòng Đào Tử gặp ma, vẻ mặt hai người có phần nghiêm túc, ngoài cửa phòng toát ra chút tà khí yếu ớt, có lẽ chính là căn phòng này rồi.

“Em chờ ở đây, anh vào xem một chút.”

Hàn Ngạo vặn chốt cửa, song nó chẳng hề nhúc nhích, cửa đang khóa...

Anh thuận tay bấm pháp quyết, chuẩn bị đi vào phòng thăm dò cho ra lẽ. Bất ngờ phía sau có ai đó kéo góc áo anh lại, Hàn Ngạo quay đầu, Tô Mạt nhìn anh không ủng hộ.

“Anh đi một mình sao em có thể yên tâm được, cùng đi đi!”

Hàn Ngạo pháp quyết, dắt Tô Mạt đi vào căn phòng loáng thoáng tà khí đó. Bên trong không có gì cả, chỉ có chút tà khí mờ ảo lẩn quẩn mà thôi. Có điều nhìn tấm chăn trên giường, có thể khẳng định là chắc chắn có người ở trong này.

Tô Mạt đi lên trước, đưa tay thăm dò thử nhiệt độ trên chăn, còn hơi ấm, một chiếc khăn tắm màu trắng rơi dưới đất. Mùi sữa tắm và hơi người thoang thoảng, chứng tỏ trước đó không lâu trong phòng này có người.

“Xem ra tiếng thét ban nãy phát ra từ căn phòng này, nhưng người đã đi đâu rồi?” Tô Mạt nghi ngờ nhìn quanh bốn phía, lăm lăm.

Hàn Ngạo không đáp mà đi vào phòng tắm quan sát một lượt, không có gì khác thường. Cả căn phòng chỉ có vị trí giường ngủ là dày đặc tà khí. Nói cách khác, nếu như phòng này thật sự có người chết, vậy thì nhất định là bị giết trên chiếc giường này. Nhưng rốt cuộc thứ gì có thể khiến người trong phòng mất tăm mất tích chứ?

“Hai người đã kiểm tra xong đồ chúng ta mang từ rừng về chưa?” Hàn Ngạo hỏi Tô Mạt đang đi vòng quanh giường.

“Vẫn chưa, từ khi mang về đến giờ vẫn để trog phòng, em định sáng mai nghiên cứu.”

Tô Mạt ngừng lại nhìn Hàn Ngạo, dễ dàng nhận ra là anh đang không biết nên làm gì với căn phòng chẳng hề có đầu mối nào cả này.

“Chúng ta về trước đi, ngày mai đến quây lễ tân hỏi thăm thử người ở phòng này rốt cuộc là ai.”

“Vây cũng được, vậy chúng ta về thôi.”

Tô Mạt vòng qua giường đi về phía Hàn Ngạo, bóng dáng hai người từ từ mờ đi, không hề hay biết trong thoáng chốc họ biến mất, chiếc khăn tắm rơi dưới đất đột nhiên biến mất...

Đào Tử ngồi trên giường nhàm chán ngẩn ngơ nhìn những thứ mang về từ rừng.

Hu hu hu...

Hi hi hi...

Cộp cộp cộp...

Thình lình, phòng ngoài của Hàn Ngạo bỗng nhiên vang lên mấy tiếng kì lạ, Đào Tử vội vàng đứng dậy, chuẩn bị sẵn sàng mấy tấm bùa trong tay, sau đó từ từ đi ra phòng ngoài.

Đi đến cửa, gương mặt Đào Tử đầy vẻ bất đắc dĩ, chuyện gì đây? Cô thấy ở phòng ngoài bốn cô gái ngồi song song, toàn bộ đều có mái tóc thật dài, đầu cúi gằm, ngoại trừ những âm thanh tạo ra khác nhau, thì quả thật là giống nhau như đúc.

“Các cô? Các cô nào loạn đây à?”

Đào Tử buông bùa xuống, tựa vào cửa phòng, bất đắc dĩ nói, đáng tiếc bốn cô gái này hoàn toàn không có phản ứng gì. Cô bước lên vài bước, phát hiện ra có một lớp chắn trước mặt, còn đang suy nghĩ phá giải thế nào thì bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, khi cô quay đầu lại, bốn ma nữ kia đã biến mất.

Tô Mạt vừa vào phòng, liếc mắt nhìn thấy Đào Tử đang đứng tựa cửa kinh ngạc, cất tiếng trêu chọc, “Sao vậy? Đoán được bây giờ bọn mình trở về nên đứng ở đây chờ hả?”

Song Đào Tử còn chưa đáp thì sắc mặt Tô Mạt đã thay đổi, “Có gì đã đến đây à?”

Đào Tử gật đầu, xác nhận suy đoán của Tô Mạt, “Xem ra suy đoán lần trước của chúng ta đã được xác định, tối hôm đó mình thấy không chỉ có hai, trong tủ quần áo có lẽ còn một con ma nữ nữa.”

“Sao cô biết đều là ma nữ?”

“Bởi vì tối nay có bốn cô gái xuất hiện trong phòng chúng ta. Cách ăn mặc hay hình dáng đều giống nhau, mình đang nghĩ có thể mấy thứ này dẫn dụ bọn họ tới đây. Nhưng rốt cuộc là trận pháp gì?” Vừa trả lời câu hỏi của Hàn Ngạo, Đào Tử vừa cau mày phân tích.

“Đào Tử nói cũng đúng, ngày mai chúng ta đến kiểm tra ghi chép ở quầy lễ tân mới có thể biết được khách ở phòng vừa rồi là nam hay nữ.”

“Hai người điều tra thế nào? Có manh mối gì không?” Đào Tử đi về phía sô pha ngồi xuống hỏi Tô Mạt và Hàn Ngạo.

“Đừng nói nữa, chẳng phát hiện được gì cả. Nhưng căn phòng xảy ra chuyện chính là căn phòng cậu gặp ma lần trước. Có lẽ mấy con ma mà cậu thấy có liên quan đến chuyện chúng ta đã gặp.”

Tô Mạt thấy Đào Tử ngồi cũng đi đến sô pha ngồi.

“Nếu như mục tiêu thật sự chỉ nhằm vào nữ giới vậy hai người phải cẩn thận một chút. Tuy cả hai đều giỏi, nhưng nếu bị đánh lén thì rất khó lường.”

Hàn Ngạo lo lắng nói, vì tình trạng thân thể Tô Mạt hiện giờ chưa rõ, lại gặp phải chuyện như vậy, sớm biết đã chẳng đi du lịch rồi.

Dường như nhìn thấu nỗi lo lắng của Hàn Ngạo, Tô Mạt an ủi anh.

“Anh đừng lo lắng nhiều như vậy. Thuận theo tự nhiên sẽ tốt thôi, nếu gặp phải thì đối mặt thôi, vì đến cuối cùng thế nào chúng ta cũng sẽ có chút ích lợi. Thu hoạch này không nhỏ, dĩ nhiên nếu như chúng ta lấy được...”

Sương mù dày đặc bao phủ màn đêm yên tĩnh dần tan, nơi chân trời óng ánh màu trắng bạc, trời cũng sắp sáng, Tô Mạt mệt mỏi ngáp, nắn nắn cổ mình, “Không được, mình muốn ngủ, cả đêm bị hành hạ mà chẳng phát hiện được gì, còn khiến chúng ta mơ hồ hơn nữa. Ngủ một lát đi, tỉnh dậy rồi tiếp tục.”

Vừa nói Tô Mạt vừa đi vào phòng, trong mắt Hàn Ngạo và Đào Tử đều hiện lên vẻ mệt mỏi. Kể từ tháng cô hồn chẳng có ngày nào yên tĩnh, cũng được, nghỉ ngơi một chút tỉnh dậy rồi tính, ba người trở về phòng của riêng mình.

Lúc này tại quầy lễ tân của khách sạn suối nước nóng, nhân viên lễ tân đang hoang mang dụi mắt nhìn màn hình vi tính trước mặt. Thật là kì lạ, cô nhớ mang máng phòng số 212 ở ngã rẽ tầng hai rõ ràng có một

người đến ở, sao giờ máy tính lại hiển thị phòng này còn trống chứ. Ngay cả thông tin đăng kí cũng biến mất sạch. Căn phòng này sao thế? Là ai ở căn phòng này vậy nhỉ?

Cô nhân viên lễ tân hồ đồ gãi gãi đầu, thầm cười, có lẽ gần đây mình bận việc quá nên mệt mỏi, nhớ nhầm. Đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng gọi của quản lí, cô đáp lời, lắc đầu như muốn xua đi những chuyện khiến mình hoang mang, sau đó đi đến chỗ người quản lí.

Sau khi nữ nhân viên lễ tân rời khỏi, màn hình máy tính ở quầy bỗng chớp nháy vài cái rồi trở lại bình thường.

Ngủ một giấc đến tận trưa, ba người thức dậy, rửa mặt xong liền đến nhà ăn tự phục vụ dưới tầng khách sạn, ăn qua loa, dựa theo sắp xếp lúc rạng sáng đi đến quầy lễ tân hỏi xem danh sách đăng kí.

“Cô nói căn phòng đó không có ai ở à?” Đào Tử không thể tin nổi, hỏi cô nhân viên lễ tân trước mặt.

“Đúng vậy, căn phòng chị hỏi không có khách vào ở, với lại không phải hôm qua chị vừa đổi phòng đó thành phòng suite (*) hay sao?” Nhân viên lễ tân mỉm cười đáp.

(*) Loại phòng khách sạn có nhiều phòng bên trong như phòng ngủ, phòng tiếp khách... với diện tích lớn và tiện nghi sang trọng.

“Cô nhớ lại kỹ xem, lẽ nào hôm qua không có ai ở sao?”

“Ồ...” Nhân viên lễ tân thoáng chần chừ, “Hôm qua không phải ca của em, vì vậy em không rõ, nhưng hiện giờ căn phòng này đúng là không có ai ở.”

“Nếu đã vậy có thể đưa chúng tôi đi xem không. Bạn tôi sắp đến đây, nếu có vào ở thì ít ra chúng tôi cũng phải xem qua căn phòng đó.”

“Dĩ nhiên có thể, phiền chị chờ một lát, em sẽ dẫn chị đi xem phòng.”

Cửa phòng được mở ra, bên trong không còn bữa bộn vì đã được nhân viên dọn phòng quét dọn. Tô Mạt và Hàn Ngạo đi đến bên giường, tà khí tối qua không còn nữa.

“Ồ?”

”Sao vậy?”

“Không thấy khăn tắm trong phòng, chắc nhân viên dọn phòng quên rồi.” Vừa nói, nhân viên lễ tân vừa cầm bộ đàm hỏi, “Bộ phận buồng phòng ạ, có phải lúc dọn phòng 212 đã quên đặt khăn tắm rồi không?”

Bên kia nhanh chóng trả lời, “212 à? Không phải hôm qua có người vào ở sao? Sáng nay còn chưa dọn phòng: Hôm qua kiểm tra thường nhật, phòng 212 bình thường mà, không có vấn đề gì cả.”

Câu trả lời của nhân viên dọn phòng khiến sắc mặt cô lễ tân vốn hơi hoang mang thoáng biến đổi, song nhanh chóng trở lại bình thường. Có điều câu trả lời của nhân viên dọn phòng lại giải quyết một phần nghi ngờ của nhóm Tô Mạt. Xem ra tối qua đúng là có người ở trong phòng này.

“Có vấn đề gì sao?”

“Chuyện này...” Cô nhân viên lễ tân hoàn hồn, ngập ngừng nhìn Tô Mạt, đáp. “Ồi, em nói chuyện này chị đừng đồn ra nhé. Là thế này, sáng nay lúc em nhận ca, nhân viên hôm qua nói cô ấy nhớ là phòng 212 có check-in, nhưng sáng nay khi bàn giao ca thì lại phát hiện phòng 212 không hề có đăng kí nhận phòng.” Nói đến đây thì cô ấy rùng mình như đang sợ hãi.

“Có lẽ do các cô làm việc quá mệt mỏi nên nhớ nhầm chẳng?” Tô Mạt đưa mắt ra hiệu với Đào Tử, Đào Tử bèn đi đến bên giường, giấu một lá bùa vào mép giường.

Em cũng không rõ, song chắc là không phải nhớ nhầm đâu ạ. Em mới làm việc ở đây thôi, có điều nghe nói mấy nhân viên trước đó đều bỏ việc đột ngột vì gặp phải một số chuyện không thể tưởng tượng nổi. Hình như là phòng đã đăng kí nhưng người vào trọ lại đột nhiên biến mất. Em cũng không muốn làm tiếp nữa, khủng khiếp quá.”

“Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung, cô đã sợ như vậy thì chúng ta rời khỏi đây thôi nào.”

Đào Tử đặt bùa xong đi đến bên cạnh đưa tay áp vào lưng cô nhân viên, dán một lá bùa an thần vô hình lên lưng cô gái này. Rõ ràng cảm xúc cô ấy nhanh chóng ổn định lại.

“Xin lỗi, em đã thất lễ rồi. Xin hỏi chị có cần phòng này nữa không ạ?”

“Tạm thời thì không, nếu như cần chúng tôi sẽ liên lạc với cô, còn chưa xác định bạn tôi có tới hay không nên không thể đặt trước. Thật phiền cô quá. Vậy chúng tôi đi trước nhé.”

“Không có gì ạ, đây là trách nhiệm của chúng em mà. Mời đi bên này...”

Sau khi tạm biệt cô nhân viên thích cười, nhóm Tô Mạt đi phòng. Chuyến này không uổng công rồi, cuối cùng đã có chút thu hoạch, xem ra vấn đề thật sự nằm ở căn này.

“Tiếp theo định làm thế nào?” Đào Tử quay sang hỏi Tô Mạt.

“Về phòng, sắp xếp lại những thứ mang từ rừng về nghiên cứu xem mọi chuyện là sao.” Vừa nói Tô Mạt vừa xoay xoay bả vai, nhanh chóng bước đi, “Kiểm tra xong sau đó đi ngâm suối nước nóng, gần đây chẳng thể ngủ ngon nổi.”

36. Chương 36: Chương 16.1

“AAAA!”

Trong đêm khuya lại có một tiếng thét đánh thức nhóm Tô Mạt đang ngủ say, khác với lần trước, lần này người bị tiếng thét đánh thức còn có Tô Mạt.

Mờ mắt ra, trong tay Tô Mạt liền bốc lên một ngọn Phượng Hoàng Hỏa, chiếu sáng căn phòng ngủ chìm trong bóng tối.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tô Mạt hỏi Đào Tử cũng vừa tỉnh dậy ở bên.

”Giống lần trước, lại là tiếng thét, có điều lần này cảm giác truyền đến từ trong khách sạn. Đào Tử vẫn đang phán đoán phương hướng quay đầu nhìn Tô Mạt thận trọng nói.

“Hai người vẫn ổn chứ?” Bên ngoài, Hàn Ngạo gõ cửa lên tiếng hỏi.

“Cửa không khóa, anh vào đi.”

Hàn Ngạo đẩy cửa vào phòng trong, đèn còn chưa bật, trong phòng mờ tối chỉ có ánh sáng từ Phượng Hoàng Hỏa trong tay Tô Mạt. Anh tiện tay bật đèn lên, đi đến bên giường, nhìn Tô Mạt và Đào Tử.

“Lần này chúng ta có nên đi thăm dò tình hình không?”

Dập tắt Phượng Hoàng Hỏa trong tay, Tô Mạt ngẩng đầu nhìn Hàn Ngạo.

“Cũng được, anh chờ một chút đã, em thay đồ. Đào Tử, mình và Hàn Ngạo đi do thám tình hình, cậu ở lại trong phòng xem có gì dị thường không nhé.”

“Ừ, yên tâm đi đi.”

Ở hành lang, Tô Mạt mặc bộ quần áo thoải mái cùng Hàn Ngạo lần lượt tìm căn phòng phát ra tiếng thét, may là hai người đều có chút bản lĩnh.

Tô Mạt và Hàn Ngạo ẩn thân, dò xét căn phòng thứ năm thứ sáu, những người trong phòng căn bản đều đã ngủ say. Hai người lặng lẽ quan sát từng căn phòng, lặng lẽ rời khỏi, chỉ trong chớp mắt lại thêm vài căn phòng, song những phòng này đều không có gì lạ thường.

“Có phải chúng ta đoán sai rồi không? Tiếng thét kia không phải trong khách sạn này?” Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo nghi ngờ hỏi.

“Anh cảm thấy chắc là ở chỗ này.”

“Chúng ta đã đi qua căn phòng lúc trước của Đào Tử chưa?” Như bỗng nhớ đến điều gì đó, Tô Mạt hỏi Hàn Ngạo.

“Hình như chưa, anh nhớ căn phòng đó ở ngã rẽ bên kia.”

Đưa tay chỉ về phía trước, Hàn Ngạo kéo Tô Mạt đi về phía bên đó. Đứng toong căn phòng Đào Tử gặp ma, vẻ mặt hai người có phần nghiêm túc, ngoài cửa phòng toát ra chút tà khí yếu ớt, có lẽ chính là căn phòng này rồi.

“Em chờ ở đây, anh vào xem một chút.”

Hàn Ngạo vặn chốt cửa, song nó chẳng hề nhúc nhích, cửa đang khóa...

Anh thuận tay bấm pháp quyết, chuẩn bị đi vào phòng thăm dò cho ra lẽ. Bất ngờ phía sau có ai đó kéo góc áo anh lại, Hàn Ngạo quay đầu, Tô Mạt nhìn anh không ủng hộ.

“Anh đi một mình sao em có thể yên tâm được, cùng đi đi!”

Hàn Ngạo pháp quyết, dắt Tô Mạt đi vào căn phòng loáng thoáng tà khí đó. Bên trong không có gì cả, chỉ có chút tà khí mờ ảo luẩn quẩn mà thôi. Có điều nhìn tấm chăn trên giường, có thể khẳng định là chắc chắn có người ở trong này.

Tô Mạt đi lên trước, đưa tay thăm dò thử nhiệt độ trên chăn, còn hơi ấm, một chiếc khăn tắm màu trắng rơi dưới đất. Mùi sữa tắm và hơi người thoang thoảng, chứng tỏ trước đó không lâu trong phòng này có người.

“Xem ra tiếng thét ban nãy phát ra từ căn phòng này, nhưng người đã đi đâu rồi?” Tô Mạt nghi ngờ nhìn quanh bốn phía, lăm lăm.

Hàn Ngạo không đáp mà đi vào phòng tắm quan sát một lượt, không có gì khác thường. Cả căn phòng chỉ có vị trí giường ngủ là dày đặc tà khí. Nói cách khác, nếu như phòng này thật sự có người chết, vậy thì nhất định là bị giết trên chiếc giường này. Nhưng rốt cuộc thứ gì có thể khiến người trong phòng mất tăm mất tích chứ?

“Hai người đã kiểm tra xong đồng hồ chúng ta mang từ rừng về chưa?” Hàn Ngạo hỏi Tô Mạt đang đi vòng quanh giường.

“Vẫn chưa, từ khi mang về đến giờ vẫn để trog phòng, em định sáng mai nghiên cứu.”

Tô Mạt ngừng lại nhìn Hàn Ngạo, dễ dàng nhận ra là anh đang không biết nên làm gì với căn phòng chẳng hề có đầu mối nào cả này.

“Chúng ta về trước đi, ngày mai đến quây lể tân hỏi thăm thử người ở phòng này rốt cuộc là ai.”

“Vậy cũng được, vậy chúng ta về thôi.”

Tô Mạt vòng qua giường đi về phía Hàn Ngạo, bóng dáng hai người từ từ mờ đi, không hề hay biết trong thoáng chốc họ biến mất, chiếc khăn tắm rơi dưới đất đột nhiên biến mất...

Đào Tử ngồi trên giường nhàm chán ngẩn ngơ nhìn những thứ mang về từ rừng.

Hu hu hu...

Hi hi hi...

Cộp cộp cộp...

Thình lình, phòng ngoài của Hàn Ngạo bỗng nhiên vang lên mấy tiếng kì lạ, Đào Tử vội vàng đứng dậy, chuẩn bị sẵn sàng mấy tấm bùa trong tay, sau đó từ từ đi ra phòng ngoài.

Đi đến cửa, gương mặt Đào Tử đầy vẻ bất đắc dĩ, chuyện gì đây? Cô thấy ở phòng ngoài bốn cô gái ngồi song song, toàn bộ đều có mái tóc thật dài, đầu cúi gằm, ngoại trừ những âm thanh tạo ra khác nhau, thì quả thật là giống nhau như đúc.

“Các cô? Các cô náo loạn đấy à?”

Đào Tử buông bùa xuống, tựa vào cửa phòng, bất đắc dĩ nói, đáng tiếc bốn cô gái này hoàn toàn không có phản ứng gì. Cô bước lên vài bước, phát hiện ra có một lớp chắn trước mặt, còn đang suy nghĩ phá giải thế nào thì bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, khi cô quay đầu lại, bốn ma nữ kia đã biến mất.

Tô Mạt vừa vào phòng, liếc mắt nhìn thấy Đào Tử đang đứng tựa cửa kinh ngạc, cất tiếng trêu chọc, “Sao vậy? Đoán được bây giờ bọn mình trở về nên đứng ở đây chờ hả?”

Song Đào Tử còn chưa đáp thì sắc mặt Tô Mạt đã thay đổi, “Có gì đã đến đây à?” Đào Tử gật đầu, xác nhận suy đoán của Tô Mạt, “Xem ra suy đoán lần trước của chúng ta đã được xác định, tối hôm đó mình thấy không chỉ có hai, trong tủ quần áo có lẽ còn một con ma nữ nữa.”

“Sao cô biết đều là ma nữ?”

“Bởi vì tối nay có bốn cô gái xuất hiện trong phòng chúng ta. Cách ăn mặc hay hình dáng đều giống nhau, mình đang nghĩ có thể mấy thứ này dẫn dụ bọn họ tới đây. Nhưng rốt cuộc là trận pháp gì?” Vừa trả lời câu hỏi của Hàn Ngạo, Đào Tử vừa cau mày phân tích.

“Đào Tử nói cũng đúng, ngày mai chúng ta đến kiểm tra ghi chép ở quầy lễ tân mới có thể biết được khách ở phòng vừa rồi là nam hay nữ.”

“Hai người điều tra thế nào? Có manh mối gì không?” Đào Tử đi về phía sô pha ngồi xuống hỏi Tô Mạt và Hàn Ngạo.

“Đừng nói nữa, chẳng phát hiện được gì cả. Nhưng căn phòng xảy ra chuyện chính là căn phòng cậu gặp ma lần trước. Có lẽ mấy con ma mà cậu thấy có liên quan đến chuyện chúng ta đã gặp.”

Tô Mạt thấy Đào Tử ngồi cũng đi đến sô pha ngồi.

“Nếu như mục tiêu thật sự chỉ nhằm vào nữ giới vậy hai người phải cẩn thận một chút. Tuy cả hai đều giỏi, nhưng nếu bị đánh lén thì rất khó lường.”

Hàn Ngạo lo lắng nói, vì tình trạng thân thể Tô Mạt hiện giờ chưa rõ, lại gặp phải chuyện như vậy, sớm biết đã chẳng đi du lịch rồi.

Dường như nhìn thấu nỗi lo lắng của Hàn Ngạo, Tô Mạt an ủi anh.

“Anh đừng lo lắng nhiều như vậy. Thuận theo tự nhiên sẽ tốt thôi, nếu gặp phải thì đối mặt thôi, vì đến cuối cùng thế nào chúng ta cũng sẽ có chút ích lợi. Thu hoạch này không nhỏ, dĩ nhiên nếu như chúng ta lấy được...”

Sương mù dày đặc bao phủ màn đêm yên tĩnh dần tan, nơi chân trời óng ánh màu trắng bạc, trời cũng sắp sáng, Tô Mạt mệt mỏi ngáp, nắn nắn cổ mình, “Không được, mình muốn ngủ, cả đêm bị hành hạ mà chẳng phát hiện được gì, còn khiến chúng ta mơ hồ hơn nữa. Ngủ một lát đi, tỉnh dậy rồi tiếp tục.”

Vừa nói Tô Mạt vừa đi vào phòng, trong mắt Hàn Ngạo và Đào Tử đều hiện lên vẻ mệt mỏi. Kể từ tháng cô hồn chẳng có ngày nào yên tĩnh, cũng được, nghỉ ngơi một chút tỉnh dậy rồi tính, ba người trở về phòng của riêng mình.

Lúc này tại quầy lễ tân của khách sạn sôi nước nóng, nhân viên lễ tân đang hoang mang dụi mắt nhìn màn hình vi tính trước mặt. Thật là kì lạ, cô nhớ mang máng phòng số 212 ở ngã rẽ tầng hai rõ ràng có một người đến ở, sao giờ máy tính lại hiển thị phòng này còn trống chứ. Ngay cả thông tin đăng kí cũng biến mất sạch. Căn phòng này sao thế? Là ai ở căn phòng này vậy nhỉ?

Cô nhân viên lễ tân hồ đồ gãi gãi đầu, thầm cười, có lẽ gần đây mình bận việc quá nên mệt mỏi, nhớ nhầm. Đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng gọi của quản lí, cô đáp lời, lắc đầu như muốn xua đi những chuyện khiến mình hoang mang, sau đó đi đến chỗ người quản lí.

Sau khi nữ nhân viên lễ tân rời khỏi, màn hình máy tính ở quầy bỗng chớp nháy vài cái rồi trở lại bình thường.

Ngủ một giấc đến tận trưa, ba người thức dậy, rửa mặt xong liền đến nhà ăn tự phục vụ dưới tầng khách sạn, ăn qua loa, dựa theo sắp xếp lúc rạng sáng đi đến quầy lễ tân hỏi xem danh sách đăng kí.

“Cô nói căn phòng đó không có ai ở à?” Đào Tử không thể tin nổi, hỏi cô nhân viên lễ tân trước mặt.

“Đúng vậy, căn phòng chị hỏi không có khách vào ở, với lại không phải hôm qua chị vừa đổi phòng đó thành phòng suite (*) hay sao?” Nhân viên lễ tân mỉm cười đáp.

(*) Loại phòng khách sạn có nhiều phòng bên trong như phòng ngủ, phòng tiếp khách... với diện tích lớn và tiện nghi sang trọng.

“Cô nhớ lại kỹ xem, lẽ nào hôm qua không có ai ở sao?”

“Ồ...” Nhân viên lễ tân thoáng chần chừ, “Hôm qua không phải ca của em, vì vậy em không rõ, nhưng hiện giờ căn phòng này đúng là không có ai ở.”

“Nếu đã vậy có thể đưa chúng tôi đi xem không. Bạn tôi sắp đến đây, nếu có vào ở thì ít ra chúng tôi cũng phải xem qua căn phòng đó.”

“Dĩ nhiên có thể, phiền chị chờ một lát, em sẽ dẫn chị đi xem phòng.”

Cửa phòng được mở ra, bên trong không còn bữa bộn vì đã được nhân viên dọn phòng quét dọn. Tô Mạt và Hàn Ngạo đi đến bên giường, tà khí tối qua không còn nữa.

“Ồ?”

”Sao vậy?”

“Không thấy khăn tắm trong phòng, chắc nhân viên dọn phòng quên rồi.” Vừa nói, nhân viên lễ tân vừa cầm bộ đàm hỏi, “Bộ phận buồng phòng ạ, có phải lúc dọn phòng 212 đã quên đặt khăn tắm rồi không?”

Bên kia nhanh chóng trả lời, “212 à? Không phải hôm qua có người vào ở sao? Sáng nay còn chưa dọn phòng: Hôm qua kiểm tra thường nhật, phòng 212 bình thường mà, không có vấn đề gì cả.”

Câu trả lời của nhân viên dọn phòng khiến sắc mặt cô lễ tân vốn hơi hoang mang thoáng biến đổi, song nhanh chóng trở lại bình thường. Có điều câu trả lời của nhân viên dọn phòng lại giải quyết một phần nghi ngờ của nhóm Tô Mạt. Xem ra tối qua đúng là có người ở trong phòng này.

“Có vấn đề gì sao?”

“Chuyện này...” Cô nhân viên lễ tân hoàn hồn, ngập ngừng nhìn Tô Mạt, đáp. “Ồi, em nói chuyện này chị đừng đồn ra nhé. Là thế này, sáng nay lúc em nhận ca, nhân viên hôm qua nói cô ấy nhớ là phòng 212 có check-in, nhưng sáng nay khi bàn giao ca thì lại phát hiện phòng 212 không hề có đăng kí nhận phòng.” Nói đến đây thì cô ấy rùng mình như đang sợ hãi.

“Có lẽ do các cô làm việc quá mệt mỏi nên nhớ nhầm chẳng?” Tô Mạt đưa mắt ra hiệu với Đào Tử, Đào Tử bèn đi đến bên giường, giấu một lá bùa vào mép giường.

Em cũng không rõ, song chắc là không phải nhớ nhầm đâu ạ. Em mới làm việc ở đây thôi, có điều nghe nói mấy nhân viên trước đó đều bỏ việc đột ngột vì gặp phải một số chuyện không thể tưởng tượng nổi. Hình như là phòng đã đăng kí nhưng người vào trọ lại đột nhiên biến mất. Em cũng không muốn làm tiếp nữa, khủng khiếp quá.”

“Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung, cô đã sợ như vậy thì chúng ta rời khỏi đây thôi nào.”

Đào Tử đặt bùa xong đi đến bên cạnh đưa tay áp vào lưng cô nhân viên, dán một lá bùa an thần vô hình lên lưng cô gái này. Rõ ràng cảm xúc cô ấy nhanh chóng ổn định lại.

“Xin lỗi, em đã thất lễ rồi. Xin hỏi chị có căn phòng này nữa không ạ?”

“Tạm thời thì không, nếu như cần chúng tôi sẽ liên lạc với cô, còn chưa xác định bạn tôi có tới hay không nên không thể đặt trước. Thật phiền cô quá. Vậy chúng tôi đi trước nhé.”

“Không có gì ạ, đây là trách nhiệm của chúng em mà. Mời đi bên này...”

Sau khi tạm biệt cô nhân viên thích cười, nhóm Tô Mạt đi phòng. Chuyến này không uống công rồi, cuối cùng đã có chút thu hoạch, xem ra vấn đề thật sự nằm ở căn này.

“Tiếp theo định làm thế nào?” Đào Tử quay sang hỏi Tô Mạt.

“Về phòng, sắp xếp lại những thứ mang từ rừng về nghiên cứu xem mọi chuyện là sao.” Vừa nói Tô Mạt vừa xoay xoay bả vai, nhanh chóng bước đi, “Kiểm tra xong sau đó đi ngâm suối nước nóng, gần đây chẳng thể ngủ ngon nổi.”

37. Chương 37: Chương 16.2

“Vật này à? Thú vị đây! Không biết chủ nhân trận pháp này là ai mà sao hào phóng đến thế nhỉ.”

Tô Mạt liếc nhìn món đồ trong tay, gương mặt hiện vẻ đắc ý, giống như lấy được món đồ chơi yêu thích vậy.

“Sao cậu nói như vậy?”

“Hai người đến xem đi!”

“Có thứ gì quý giá lắm hay sao?”

Đào Tử trêu chọc Tô Mạt, nhưng trong lòng cũng tràn ngập tò mò với món đồ khiến Tô Mạt phản ứng như thế.

“Xem đi...”

Như thể hiển báu vật, Tô Mạt đưa đồ sang tay Đào Tử, ngẩng đầu nhìn Hàn Ngạo cười tinh nghịch.

Hàn Ngạo đi đến ngồi xuống bên cạnh Tô Mạt, yêu chiều nhìn cô, sau đó mới nhìn sang vật trong tay Đào Tử. Vừa nhìn vật đó, vẻ mặt vốn lạnh nhạt của anh liền trở nên kinh hãi.

Là máu Hạng Bạt.

Truyền thuyết kể rằng, Hạng Bạt là quái vật có thể gây ra nạn hạn hán. Đạo giáo ghi lại, khi Hạng Bạt ra đời, trong phạm vi trăm dặm không còn một giọt nước. Bình thường mọi người đều cho là cương thi mặc trang phục triều Thanh nhảy tung tung. Thật ra không phải, cương thi có thể chia làm sáu cấp, là cương thi trắng, cương thi đen, cương thi nhảy, cương thi bay. Cương thi cấp năm thì gần như là ma, tên “Bạt”, gồm các loại: Hạng Bạt, Can Bạt, Hỏa Bạt. Trên có thể giết rồng gây đại hạn, dưới có thể dẫn độ ôn thần, hạn hán bệnh dịch vì vậy mà xảy ra. Cấp độ cuối cùng là đáng sợ nhất, không còn là cương thi nữa, mà là Ma vương, có thể khiêu chiến với thần. Nghe nói Trung Quốc hàng vạn năm cũng chỉ xuất hiện một con, có điều cuối cùng bị Quan Thế Âm Bồ Tát thu làm vật cưỡi, đặt tên là Hồng. Vì thế có thể thấy, Hạng Bạt là cương thi xếp thứ tám có sức mạnh kinh khủng biết bao. Chẳng ngờ máu của cương thi xếp hạng ma này lại xuất hiện ở đây, thảo nào Tô Mạt phản ứng như thế.

Anh nói đây là máu Hạng Bạt?” Đào Tử hỏi.

“Ừ, dù không chắc lắm nhưng khả năng là vậy, nhìn kỹ thử xem. Nếu là vật máu đông bình thường sẽ có màu đen, không thể cắt thành hình dáng, thậm chí kết cấu có thể là một miếng hay một mảnh. Song vật trong tay cô thì khác, đông lại thành khối, trong màu đen có lác đác chấm vàng. Trong sách cổ có nói máu Hạng Bạt rất hiếm, mùi không giống máu bình thường mà thoang thoảng hương thơm, nhìn dưới ánh mặt trời vàng nhạt thì tựa như loáng thoáng chuyển động.

Tương truyền, ở thời thượng cổ, phương Bắc từng xuất hiện Hạng Bạt, khiến nơi đây đất cằn ngàn dặm, dân chúng lâm than, lúc đó những người tu hành cùng với nhiều vị cao tăng phải đồng loạt đứng ra mới hàng phục được con Hạng Bạt ấy, tuy nhiên cũng thiệt hại thể thảm, hơn phân nửa phải bỏ mạng. Bởi vậy có thể thấy máu Hạng Bạt này hiếm có đến cỡ nào. Có điều không ai biết được công hiệu của máu Hạng Bạt đối với con người, chỉ nghe nói có thể dùng cầu mưa lúc hạn hán, ấy thế nhưng không ai khảo chứng được vì vật cổ này có khi nghìn năm cũng chưa xuất hiện.”

Khi Hàn Ngạo dứt lời, căn phòng trở nên tĩnh lặng có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ đan xen của ba người. Tô Mạt đã quay đầu lại tiếp tục lục lọi vật phẩm dưới đất, không khí im lặng nhanh chóng bị tiếng nói của cô phá vỡ.

“Hai người xem này, còn có nguyên bộ nữa đây.”

Tô Mạt đưa một chiếc răng nanh về phía sau cho Hàn Ngạo, tiếp tục lục lọi đồng đồ. Hàn Ngạo quan sát cẩn thận, anh cảm thấy cũng thú vị, không biết chủ nhân kia hào phóng như vậy đến tột cùng có mục đích gì nữa.

“Vật gì thế? Mình bỗng phát hiện là, tốt xấu gì mình cũng là người thừa kế huyết mạch Phượng Hoàng, gia đình bác học uyên thâm, vậy mà hai người còn hiểu biết về mấy thứ này hơn cả mình. Mà làm sao hai người biết đây là thứ gì vậy hả?”

“Vật này à... Cậu mở thiên nhãn ra nhìn kỹ sẽ biết.” Tô Mạt nhìn Đào Tử hoang mang khó hiểu, vui vẻ cười nói.

“Hả? Mở thiên nhãn? Tức là sao đây?”

Nhìn ý cười trên mặt Tô Mạt và Hàn Ngạo, Đào Tử nghi ngờ mở thiên nhãn ra, sau đó nhìn những vật phẩm dưới đất, nhất thời mặt mày sa sầm. Sau khi mở thiên nhãn, Đào Tử nhìn thấy những đồ vật dưới đất đều có đánh dấu rõ ràng, chỉ là trông không hiểu thôi.

“Hai người... hai người đã sớm biết sao?”

“Ừ, vừa nhìn thấy những món đồ này đã biết. Người thứ hai chú ý đến chính là Hàn Ngạo, anh ấy bẩm sinh có âm dương nhãn, lúc trước quả thật có chút hoang mang, nhưng sau đó anh ấy đã nói với mình.”

Tô Mạt vừa cười giải thích vừa lấy tay chọc vào Hàn Ngạo phía sau, “Hai chúng mình còn đang đánh cược xem lúc nào cậu mới phát hiện. Có điều lớp da người ban đầu cậu vừa nhìn thì đã phát hiện ra ngay.”

Đào Tử phồng hai má lên tỏ vẻ tức giận, bắt đắc dĩ nhìn Tô Mạt, thì ra hai người này luôn chê cười mình mà!

“Được rồi, cậu đừng giận, mình cũng không ngờ cậu lại không mở thiên nhãn. Mình nghĩ cậu có thể thấy mấy ma nữ thì kia chắc là đã mở thiên nhãn rồi cơ!”

“Ồ, không đúng, mình cũng cảm thấy kì lạ. Nói thật, từ đầu đến giờ, mình đã quên bém chuyện âm dương nhãn. Cậu nhắc vậy làm mình thấy có điều gì đó không được bình thường, mấy lần mình thấy ma đều là lúc mình không mở thiên nhãn, như vậy là sao nhỉ?”

“Hai người nói xem, đến cùng thì trận pháp gì có thể dung hợp da người âm thai, nước mắt quý, máu Hạng Bạt, nanh cương thi, không những có cả tim ma mà còn có đá Tam Sinh và hoa Bỉ Ngạn trăm năm?” Tiếng nói lạnh lạnh của Tô Mạt bỗng cất lên khiến Hàn Ngạo và Đào Tử đồng thời sững sốt.

“Nanh cương thi? Cậu nói thứ trong tay mình à?” Đào Tử giơ chiếc răng nanh lên, nghi ngờ hỏi Tô Mạt.

“Đúng vậy, vừa rồi không phải đã nói là cùng bộ sao? Trong tay cậu không những chỉ là nanh cương thi, mà còn là nanh cương thi bay nữa. Có thể nó thuộc về Hạng Bạt này đây. Cương thi bay bình thường phải tu luyện nghìn năm mới thành công, muốn lấy được nanh của nó khó không thua gì đánh bại một con Hạng Bạt.”

Tô Mạt nhận lấy nanh cương thi bay trong tay Đào Tử, thần nhiên nói.

“Còn có tim ma nữa ư?”

Đào Tử vô cùng kinh ngạc với những thứ này, vội vàng tìm kiếm trên mặt đất, quả nhiên nhìn thấy một vật bằng đá đen thui hết sức bình thường.

“Mình cũng rất kinh ngạc vì nơi này xuất hiện tim ma. Cho nên hiện tại mình nghĩ, không biết là chuyện gì mà có thể khiến những món đồ này xuất hiện. Phải biết rằng, tim ma kia chỉ có đám hồn ma lúc chuẩn bị lên xe lửa ở cõi âm mới có thể nhận được. Huống chi tim ma vô cùng quan trọng với ma quý, nếu không có tim ma, như vậy hồn ma chỉ có thể trở thành cô hồn dã quỷ. Vì vậy chuyện bảo vệ tim ma là cực kì quan

trọng đối với hồn ma. Không ngờ bây giờ trước mặt chúng ta xuất hiện một quả tim ma, mà đây vẫn chưa phải là chuyện khiến mình kinh ngạc nhất.”

“Cái này cũng chưa phải là kinh ngạc nhất. Những món đồ chúng ta thấy ở đây đều vô cùng quý hiếm, vậy mà cậu nói đây không phải là kinh ngạc nhất. Mạt Mạt, cuối cùng ý cậu là sao?”

Lúc này về mặt Đào Tử có thể nói là rất khó coi, chuyến du lịch này họ đã chọc đến thứ gì đây hả?

“Biết đá Tam Sinh, hoa Bỉ Ngạn không?”

Tô Mạt đưa tay nhặt lại hai món đồ dưới đất lên ngắm nghía.

”Đá Tam Sinh? Cậu nói là tảng đá Tam Sinh bên chân cầu Nại Hà sao?”

“Ừ, là một mảnh đá Tam Sinh đó.” Đưa vật đó đến trước mặt Đào Tử, Tô Mạt điều chỉnh tư thế của mình, “Đá Tam Sinh đại biểu cho kiếp trước, kiếp này và kiếp sau của con người. Phàm là người đã chết khi đến cầu Nại Hà đều thai chuyển thể đều nhìn thấy đá Tam Sinh lúc đi qua cầu. Nhưng bây giờ mảnh đá Tam Sinh này lại trong tay chúng ta, như vậy có nghĩa gì đây?”

“Vật cuối cùng là gì?” Hàn Ngạo đột nhiên hỏi.

“Vật cuối cùng à, ha ha, vật cuối cùng còn thú vị hơn, là hoa Bỉ Ngạn. Có điều đây cũng là vật chưa tính là quý hiếm khi đặt chung với bảy vật này. Hoa Bỉ Ngạn là loài hoa sinh trưởng trên đường Hoàng Tuyền, được coi như là cánh vật duy nhất trên đường Hoàng Tuyền. Tất cả hồn ma đều phải bước trên con đường này để vào chốn U Minh, chia cách với Dương gian... Cuối cùng, Mạnh Bà dùng hoa Bỉ Ngạn ở âm phủ để làm thuốc dẫn cho canh Mạnh Bà, do đó thời gian hoa Bỉ Ngạn tồn tại ở cõi âm sẽ chẳng quá lâu. Vậy mà hoa Bỉ Ngạn trong tay chúng ta ít nhất đã hơn trăm năm rồi. Anh nhìn phần đáy cánh hoa đỏ rực đã xuất hiện đường vân màu vàng, đây chính là biểu hiện tượng trưng cho hoa này đã có trăm năm tuổi.”

Người trả lời lần này chính là Đào Tử, cuối cùng cũng đến lúc cô thể hiện rồi.

“Hiện tại chúng ta đang có bảy món đồ này, dù xuất hiện ở giới nào cũng khiến người ta tranh giành sống chết. Có điều, giữ nhiều đồ như vậy, người thường vô tội nhưng nếu mang vật quý bên người sẽ gặp tai họa. Bất kể lần này chúng ta có bình an rồi đi hay không, Mạt Mạt này, cậu tạo kết giới phong ấn những món đồ này lại đi.”

“Ừ, Đào Tử lo lắng đúng là có lí, không nói cái khác, riêng tấm da người âm thai này đã có thể tạo sóng to gió lớn rồi. Nhưng bây giờ không như ở nhà, mình thật sự không biết nên phong ấn thế nào.”

Nhìn đồng đồ trước mắt, rõ ràng Tô Mạt hơi nhúc nhích.

“Giao cho anh đi.” Hàn Ngạo phía sau đột nhiên lên tiếng, nhận việc phong ấn.

“Vậy cũng tốt, để ở chỗ anh yên tâm hơn.”

Tô Mạt thu dọn đồ trước mắt giao cho Hàn Ngạo, anh đưa tay nhận lấy, đứng dậy đi ra phòng ngoài, lấy một cái hộp trông vô cùng cổ xưa từ hành lí xách tay, lần lượt bỏ bảy món đồ vào trong hộp, sau đó khóa lại.

“Như thế có được không?”

Tô Mạt và Đào Tử có phần hoang mang khó hiểu trước hành động đơn giản của Hàn Ngạo.

“Chiếc hộp này là một ông lão tu đạo ở nước ngoài tặng anh, lúc tặng còn nói với anh rằng bảo đảm thích đáng, có thể phong ấn vạn vật, cách biệt âm dương. Nói cách khác, bất kì vật gì để trong đây đều khá an toàn, thế nên hai người cứ việc yên tâm.” Nghe Hàn Ngạo nói, Tô Mạt gật đầu. Cô hoàn toàn tin tưởng Hàn Ngạo, nếu anh nói không sao vậy thì tuyệt đối không thành vấn đề. Giải quyết xong bảy vật này, ba người lại trở về phòng trong, bàn bạc cách đối phó mọi chuyện.

Lúc này, hồn ma quỷ đầy đất bên cạnh cầu Nại Hà, còn Thập điện Diêm Quân đang đứng cạnh đá Tam Sinh vô cùng tức giận.

“Láo xược, phủ của ta quản chế lỏng lẻo từ bao giờ, trước cầu Nại Hà còn có thể xảy ra sự cố như thế hay sao? Đến đá Tam Sinh mà cũng để mất một mảnh, nhóm Tư Mệnh mau sớm tìm về, phát hiện người phạm pháp thì giết ngay không tha.”

Quý sai nhận lệnh vừa định rời đi, Chuyển Luân Vương bỗng cất lời, “Khoan đã, lúc các người truy tìm nếu gặp phải huyết mạch thần thú thì bảo cô ấy nhanh chóng đến gặp ta.”

Tần Quảng Vương thấy Chuyển Luân Vương không bao giờ để ý đến thế tục giờ làm vậy bèn kinh ngạc cất lời, “Sao thế? Bình thường không phải là không quản lý chuyện kiểu này sao?”

“Ta và huyết mạch thần thú này có chút quan hệ, lần này âm phủ chúng ta xảy ra chuyện lớn có lẽ nhân gian cũng sắp không yên ổn. Đá Tam Sinh mất có nghĩa là Cửu Bảo đã hiện thế. Cởi chuông phải là người buộc chuông, huyết mạch thần thú này là điểm mấu chốt.”

Dứt lời, thân hình Chuyển Luân Vương từ từ biến mất bên cầu Nại Hà...

Đêm khuya, một cô gái trẻ tuổi đang ngủ say trên chiếc giường lớn mềm mại thoải mái, chắc là mơ thấy gì đó nên khoe môi khẽ nở nụ cười.

Trong phòng le lói chút ánh sáng, không biết có phải vì chủ căn phòng sợ bóng tối hay không. Ngọn đèn nhỏ ngoài phòng tắm đang mở, soi sáng từng đường nét trong căn phòng, có thể thấy loáng thoáng dưới tủ ti vi có đặt vài tờ giấy, hình như là các loại giấy tờ tùy thân của cô gái, có điều đặt khá gần mép tủ, có thể rơi xuống bất lúc nào.

Cạnh cửa dần dần hiện ra một bóng đen, nó chậm rãi nhích đến gần cô gái. Đến khi đứng bên giường cô ấy, bóng đen mới ngừng lại. Nó không làm gì, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Tựa hồ cảm nhận bên giường mình có gì đó, cô mơ màng mở mắt ra, hươ tay thăm dò, nhưng khi tay cô lướt qua bóng đen thì chẳng chạm được gì cả...

Cô lập tức tỉnh táo, đưa tay lần mở ngọn đèn nhỏ bên giường. Nhất thời căn phòng sáng tỏ, song không có gì cả. Chẳng lẽ mình ngủ mơ? Cô cười cười tự giễu, lại tắt đèn, căn phòng tối đen trở lại. Cô lại nhắm mắt, âm thầm suy đoán rốt cuộc chuyện này là sao? Mình nằm mơ hay là ảo giác? Thôi, mặc kệ, ngủ tiếp đã, hiếm có ngày nghỉ để ngâm suối nước nóng, không thử thả hưởng thụ đúng là làm thất vọng bản thân, nghĩ đến đây, cô gái liền đi tìm Chu Công trong mộng lần nữa.

Cốc cốc, cốc cốc.

Dường như có tiếng gõ cửa, cô giật mình tỉnh giấc. “Ai vậy?”

Cô quát, tuy nhiên không ai trả lời...

“Quái lạ, đi nhầm phòng à?”

Cô gái cúi kính trở mình, nhắm mắt lại định ngủ tiếp. Cốc cốc...

Lại một loạt tiếng đập cửa vang lên.

Ai vậy? Đã khuya lắm rồi còn không ngủ à? Có chuyện gì thế?”

Lần này cô ngồi bật dậy, gào lên với cánh cửa. Vẫn không có ai trả lời, ngay cả tiếng đập cửa cũng đột ngột im bật, cô ngồi trên giường nhìn về phía cửa phòng mình, nghĩ đây là trò đùa tai quái của ai đó nên ngồi đợi, quả nhiên chưa được vài phút, tiếng gõ cửa lại tiếp tục.

Cốc cốc, cốc cốc...

Cô đứng bật dậy rời khỏi giường, đi về phía cửa rồi nhìn ra ngoài qua mắt mèo, vẫn không có gì cả.

Cô tựa vào cửa thầm nghĩ, có phải là người quen giở trò đùa tai quái với mình không? Không chừng bây giờ còn ở ngoài cửa chuẩn bị bấm chuông dọa mình nữa đây? Thế nhưng đêm khuya ai lại giở trò đùa với mình như vậy? Lòng cô hơi bất an, quay người lại nhìn qua mắt thần lần nữa.

“Aaaaa!”

Cô gái hét lên một tiếng, lập tức ngồi bệt xuống đất, vừa rồi, vừa rồi là cái gì?

Cô cố gắng bình tĩnh, nhìn ra cửa lần nữa... không thấy gì cả... Xem ra chắc là mình ngủ mơ nên xuất hiện ảo giác rồi. Vừa nãy khi nhìn ra cửa cô thấy một con mắt đỏ như máu. Đây không giống trò đùa mà cảm giác như một tình tiết trong phim ma vậy.

Dường như là để chứng thực ý nghĩ vừa rồi của mình, cô dụi mắt, lại nhìn qua mắt mèo, một con mắt đỏ như máu đang chớp mắt với cô...

“Aaaaa!”

Cô gái sợ đến mức cất tiếng hét lần nữa, lui về phía sau. Không phải là ảo giác, thứ vừa thấy là sự thật, có con mắt đỏ như máu đang nhìn cô, cô mất bình tĩnh vội vàng chạy về phía giường, cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường gọi cho lễ tân.

“Tút tut tut...”

Đầu bên kia điện thoại là tiếng báo máy bận, tuy vậy cô cũng không từ bỏ ý định gọi lại nữa, lần này đầu kia điện thoại vang lên tiếng “Cốc cốc”, khiến cô sợ tới mức quăng ống nghe xuống đất.

Cô trừng mắt nhìn chiếc điện thoại tựa như nhìn thấy quái vật, chẳng hề chớp mắt, đến khi cảm giác mắt đau mỗi gần như rơi lệ mới phục hồi tinh thần, đưa tay lần mò điện thoại dưới gối đầu, run run bấm một dãy số. Đầu dây bên kia có người đang ngái ngủ mơ màng bắt máy.

“Ai vậy? Quá nửa đêm rồi không ngủ à?”

“Là mình, Lạc Lạc, hu hu hu hu...” Nghe thấy tiếng bạn mình, cô gái lập tức vỡ òa.

“Sao vậy? Cậu đừng khóc mà, có gì từ từ nói.” Cô gái tên Lạc Lạc ở bên kia đầu dây nhận ra giọng bạn, vội vàng dỗ dành.

“Lạc Lạc, hu hu hu, mình, mình, mình nhìn thấy ma.” Cô gái kia nức nở miêu tả tình cảnh hiện giờ của mình.

“Ma? Làm sao lại có chứ? Có phải cậu thấy ác mộng hay không?”

“Thật mà, mình không lừa cậu đâu, mình ngủ thẳng đến nửa đêm nghe thấy có người gõ cửa, nhìn ra thấy có một con mắt đỏ như máu. Mình... mình thật sự rất sợ, điện thoại phòng này còn trực trực, mình không biết phải làm gì nữa.”

“Không sao, không sao, đừng sợ mà. Có lẽ cậu ngủ mơ thôi, trên thế giới này không có ma đâu. Như vậy đi, ngày mai mình sẽ đi tìm cậu, cậu nói địa chỉ cậu cho mình đi.”

“Mình ở khách sạn suối nước nóng trong thành phố chúng ta, là cái trong núi đấy, rất nổi tiếng, phòng 212, ngày mai cậu nhất định phải... Aaaa! Đừng đến đây, aaaa! Tut tut tut...”

Bên kia điện thoại bỗng truyền đến tiếng hét của cô gái, sau đó là một loạt âm báo bận.

“A lô? A lô? Tiểu Vũ? Tiểu Vũ?”

Không hề có bất cứ câu trả lời nào đáp lại tiếng gọi lo lắng của Lạc Lạc, cô gái tên Tiểu Vũ cứ thế bật vô âm tín.

Sáng sớm hôm sau, cô gái tên Lạc Lạc rời nhà đến bến xe mua vé. Kể từ lúc nhận được điện thoại của cô bạn thân, cô ấy không thể nào ngủ lại, nhìn chăm chăm đồng hồ trên tường chỉ cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm.

Trước khi lên xe đến khách sạn suối nước nóng, trong lòng Lạc Lạc vô cùng bất an, không biết Tiểu Vũ thế nào rồi. Gần đây tâm trạng không ổn lắm nên trường học vừa cho nghỉ Tiểu Vũ đã đi du lịch, vốn tưởng Tiểu Vũ sẽ đến tỉnh khác, không ngờ vẫn ở trong thành phố.

Suy nghĩ miên man cả buổi trưa, cuối cùng sau hai giờ bị ức chế, Lạc Lạc vừa xuống xe lập tức tìm xe du lịch đến khách sạn suối nước nóng.

“Tối hôm qua cậu nghe thấy tiếng hét không?” Vừa đi xuống phòng ăn dưới lầu, Đào Tử vừa hỏi Tô Mạt bên cạnh.

“Ừ, có nghe, chắc lại một người mất tích nữa rồi.” Tô Mạt đang bị Hàn Ngạo kéo đi, vừa ngáp vừa uể oải đáp.

“Chào cô, xin hỏi phòng 212 có cô gái tên Lưu Vũ không?” Một giọng nữ vang lên ở quây lễ tân thu hút ánh mắt nhóm Tô Mạt.

“Mạt Mạt, cô ấy nói phòng 212 phải không?” Đào Tử kéo Tô Mạt, trong lời nói mang theo một chút phần khởi, cô gái thu hút ánh nhìn của nhóm Tô Mạt chính là Lạc Lạc.

“Ừ, cô ấy hỏi xong rồi, cùng đến xem thử đi.” Vừa nói. Tô Mạt vừa đi về phía Lạc Lạc.

38. Chương 38: Chương 17

Lạc Lạc theo nhân viên lễ tân đến căn phòng 212, nhóm Tô Mạt lặng lẽ theo phía sau, đến trước cửa phòng 212 thì Lạc Lạc bỗng dừng dừng lại.

“Đợi chút, tôi gọi điện thoại trước đã.”

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau. Sorry...”

Tiếng trả lời tự động khiến Lạc Lạc ủ rũ cúp máy. “Cảm phiền mở cửa giúp tôi được không?”

“Chuyện này... Theo quy định chúng em không được phép tự ý ra vào phòng của khách, chị xem?”

Yêu cầu này của Lạc Lạc đã làm khó nhân viên.

“Nhưng tôi không liên lạc được với cô ấy, nếu như cô ấy xảy ra bất cứ rủi ro nào tại khách sạn của các người, các người không gánh nổi trách nhiệm đâu. Nếu là làm phiền thì chẳng qua chỉ quấy rầy cô ấy, tôi có thể giải thích giúp, cảm phiền cô giúp một lần đi!”

“Được rồi, nếu vậy, em mở cửa giúp chị.”

“Cô gái này rất có chủ kiến, chúng ta cùng đến xem thử coi có chút đầu mối nào không.” Tô Mạt vừa nói vừa đi về phía phòng 212, phía sau Đào Tử và Hàn Ngạo chẳng nói chẳng rằng cứ thế đi theo.

Vào phòng, Lạc Lạc vừa gọi tên bạn thân vừa đi vào phòng trong, chỉ thấy trong phòng không có một bóng người, chăn đệm trên giường hỗn loạn, chứng tỏ từng có người ở đây. Mấy tờ giấy dưới tủ ti vi bị cơn gió khe lùa vào từ cánh cửa phòng thổi rơi xuống đất.

“Tiểu Vũ! Tiểu Vũ!”

Lạc Lạc vừa gọi vừa nhìn khắp phòng, cả căn phòng ngoại trừ chiếc điện thoại rơi khỏi tủ đầu giường thì không có bất cứ đầu mối nào khác.

“Đã làm phiền cô, tôi ngồi chờ cô ấy một chút trước đã. Đây là chứng minh của tôi, cô có thể làm thủ tục đăng kí.”

Vừa nói cô gái vừa lấy chứng minh nhân dân từ trong túi giao cho nhân viên đứng ở cửa, dĩ nhiên cũng nhìn thấy nhóm Tô Mạt đứng cách đó không xa.

“Chúng tôi có thể đi vào một lát không?”

Một giọng nữ dịu dàng ngoài cửa cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của Lạc Lạc, cô vội vàng ngoảnh đầu nhìn ra, là ba người mới đến kia.

“Mấy người là ai? Có chuyện gì không?”

“Tôi tên Đào Tử, cô ấy là Tô Mạt, đây là Hàn Ngạo. Chúng tôi chỉ đi ngang qua đây thôi, tôi thấy hình như cô cần giúp đỡ mới mạo muội lên tiếng.” Nhìn vẻ mặt đề phòng của Lạc Lạc, Đào Tử mỉm cười tự giới thiệu tên.

“Mấy vị có chuyện gì không?”

“Không có gì, có điều thấy cô đang lo lắng nên xem thử có thể giúp cô hay không thôi. Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Giọng nữ lạnh lùng khiến Lạc Lạc sửng sốt, mắt cô gái này... dường như có thể nhìn thấu người ta, khiến người ta muốn né tránh. Nhưng cũng lạ, ngoại trừ cảm giác mất tự nhiên ra, tiếng nói lạnh lùng này lại khiến người ta bình yên khó hiểu.

“Tôi tên Lạc Lạc, bạn thân tôi ở phòng này tên là Tiêu Vũ, tối qua tôi nhận được điện thoại của cô ấy. Cô ấy nói có ma rồi còn hét lên nói đừng đến đây, sau đó không gọi điện được nữa.” Nhìn cô gái có giọng nói lạnh lùng kia, Lạc Lạc vô thức giải bày cảm giác đè nén trong lòng.

“Tôi tên Tô Mạt, vừa rồi Đào Tử đã giới thiệu. Cô nói hôm qua bạn cô đã gọi điện thoại cho cô, tiếp đó không có tin tức phải không?”

“Ừ, cho nên sáng nay tôi đã bắt xe đến đây, nếu như không tìm ra cô ấy thì tôi sẽ báo cảnh sát.” Lạc Lạc thoáng nghẹn ngào.

“Cô đừng quá lo lắng, chúng tôi có thể vào rồi nói không?” Đào Tử nhìn cô gái vành mắt đỏ ửng thử hỏi.

“Ôi, xin lỗi, mọi người mau vào đi.”

Giống với lần ghé qua hôm kia, chỉ có luồng tà khí yếu ớt bên giường, nhìn quanh một vòng, Tô Mạt phát hiện mấy tờ giấy mỏng rơi dưới đất nên bước đến nhặt lên xem. Cô nhanh chóng phát hiện ra một sự việc khiến cô cảm thấy bất ngờ.

“Đào Tử, cậu xem.” Tô Mạt vẫy tay gọi Đào Tử đang thăm dò bên trong, “Thử xem cậu có thể phát hiện ra gì không nào.”

Tô Mạt vừa nói vừa đưa tờ giấy trong tay cho Đào Tử.

“Ồ, ngày... ngày này. Lạc Lạc, Tiêu Vũ bạn cô sinh nhật ngày nào?”

“Hả? Sinh nhật? Sinh nhật là mừng Một tháng Bảy âm lịch, là ngày người ta nói cửa địa ngục mở. Cô ấy hay nói đùa với chúng tôi rằng cô ấy là một con ma lén trốn ra.” Nhắc đến bạn thân, vành mắt Lạc Lạc lại đỏ lên.

“Cô nói là mừng Một tháng Bảy âm lịch đúng không?” Đào Tử nhìn về phía Lạc Lạc, xác nhận lại lần nữa.

“Đúng vậy, chúng tôi từ nhỏ lớn lên bên nhau, dĩ nhiên tôi sẽ không nhớ lầm sinh nhật cô ấy, với lại tôi và cô ấy còn sinh cùng một ngày, chỉ là cô ấy lớn hơn tôi một tuổi thôi.” Lạc Lạc quả quyết.

“Cô nói cô cũng sinh vào ngày mừng Một tháng Bảy sao?” Hàn Ngạo phía sau vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng hỏi khiến Lạc Lạc giật mình, vội quay đầu nhìn anh sau đó gật đầu xác nhận.

“Đúng vậy, tôi cũng sinh vào mừng Một tháng Bảy.”

Xác nhận của Lạc Lạc khiến nhóm Tô Mạt đồng thời sửng sốt, cùng đưa mắt nhìn nhau. Nếu như cô gái mắt tích kia có ngày sinh là ngày cửa địa ngục mở, như vậy có phải những người mắt tích khác cũng sinh vào ngày ấy không? Nếu quả thật là thế thì rốt cuộc trận pháp nào có thể khiến kẻ bày trận đưa đẩy nhiều người sinh vào ngày âm tháng âm đến khách sạn này chứ?

Nhất thời, căn phòng chìm vào tĩnh lặng, Lạc Lạc lo lắng tột cùng vì không biết bạn thân mình đã xảy ra chuyện gì, còn nhóm Tô Mạt lại lo lắng là trận pháp này rốt cuộc cần hao nhiều người mới có thể đủ thành trận, và với sức mạnh của ba người họ có thể giải cứu những người vô tội hay không?

Màn đêm buông xuống, vì biết được sinh nhật của Lạc Lạc cũng là mừng Một tháng Bảy âm lịch, Tô Mạt sắp xếp cô ấy ở chung với mình để tránh xảy ra tình huống ngoài ý muốn.

Ba cô gái nằm trên giường không ai nói gì, không khí trong phòng bởi sự im lặng này mà thoáng nặng nề.

“Đào Tử, cậu nói xem trận pháp lớn tạo thành từ nhiều đồ hiếm có như vậy rốt cuộc gọi là trận gì?” Tô Mạt đột ngột cất lời, đánh thức Đào Tử đang đỡ đầu, “Cậu cứ yên tâm nói, mình đã làm Lạc Lạc ngủ rồi.”

“Mình cũng không hiểu rõ lắm, thật ra mình hoàn toàn không có chút đầu mối nào về bảy món đồ này. Có nhiều thứ thậm chí chỉ được nghe qua trong truyền thuyết thôi. Như vậy đi, sáng mai thức dậy mình thử về nhà một chuyến, xem có thể tìm ra chút đầu mối nào không.”

“Về nhà à? Cũng tốt, cậu đi ra ngoài lâu như vậy cũng chưa về thăm nhà đúng không?”

Nghe Đào Tử nói định về nhà, Tô Mạt lập tức gật đầu đồng ý, dù sao chuyện này quá quái lạ, tất cả đều mơ hồ, người nào có thể đi là tốt cho người ấy, tốt hơn là cả nhóm đều bị trói ở đây.

“Ừ, sáng mai mình sẽ lên đường.”

Căn phòng lại chìm vào yên lặng, ngoại trừ tiếng ngáy khe khẽ của Lạc Lạc ra thì không còn tiếng gì khác.

“Đào Tử đâu?”

Sáng sớm Hàn Ngạo ngồi bên cạnh bàn ăn hỏi Tô Mạt và Lạc Lạc đối diện mình.

“Đào Tử về nhà rồi, chuyện lần này quá kì quặc chúng ta đều không nắm rõ, dù sao gia tộc Đào Tử cũng là truyền thừa thượng cổ, có lẽ sẽ biết được một vài chuyện, cô ấy đã đi từ sớm rồi, chưa kịp nói với anh.”

Tô Mạt vừa gấp thức ăn vừa giải thích với Hàn Ngạo nguyên nhân Đào Tử vắng mặt.

“Về nhà à? Nhà cô ấy ở đâu? Bao lâu mới về đến nơi?”

“Nói thật em cũng không biết rõ, em chỉ cảm thấy chuyện lần này nguy hiểm trùng trùng, người nào có thể rời đi thì sẽ tốt hơn cho người ấy, em thậm chí còn hi vọng anh cũng rời đi nữa kìa.”

Tô Mạt đặt đũa xuống, nhìn Hàn Ngạo với vẻ mặt nghiêm túc.

“Anh sẽ không đi, cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, em cho rằng anh sẽ rời xa em hay sao?”

“À... Tối nay tôi định ngủ một mình, ngủ chung với người khác không quen.” Tiếng nói đột ngột cất lên cắt ngang sự giằng co của Tô Mạt và Hàn Ngạo.

Tô Mạt quay đầu lại nhìn Lạc Lạc, “Cô ngủ một mình á? Ở đâu?”

“Tôi định ở phòng của Tiểu Vũ, nếu như đợi nữa mà không thấy cô ấy thì tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Cô nói là căn phòng 212 ở lối rẽ sao? Cô không sợ à?” Tô Mạt nhìn Lạc Lạc hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

“Không có gì đáng sợ cả, có lẽ Tiểu Vũ chỉ đi ra ngoài có việc thôi, tôi hoàn toàn không tin mấy chuyện ma quái, đều là gạt người.” Giọng Lạc Lạc đầy vẻ kiên trì quật cường.

“Thế cũng được. Có việc cô cứ đến phòng tìm chúng tôi.”

Lạc Lạc thảm thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng cô ấy sẽ không chịu, mang những chuyện giả dối hư ảo ra ngăn cản mình, không ngờ lại dễ dàng đồng ý như vậy. Nghĩ đến đây, Lạc Lạc đứng dậy, khẽ nói với Tô Mạt và Hàn Ngạo còn đang ăn sáng.

“Tôi ăn no rồi, cảm ơn chị Mạt Mạt và anh Hàn chiếu cố, tôi đi trước đây, bye bye.”

“Ừ, cô chú ý một chút, đừng khách sáo, có việc cứ đến tìm chúng tôi.”

“Ừm, tôi đi đây.”

Lạc Lạc cười vẫy tay với Tô Mạt và Hàn Ngạo rồi rời khỏi phòng ăn, đến khi Lạc Lạc đi xa lắm rồi, Tô Mạt mới lấy lại tinh thần ăn bữa sáng đã hơi nguội.

“Sao lại đồng ý cho cô ấy rời đi?”

“Lúc trước em đã nói cô gái này rất có chủ kiến, cho dù chúng ta phản đối cũng vô ích, lại còn khiến người ta phản cảm, chỉ bằng thuận theo tâm ý của cô ấy. Vừa này em đã hạ một lá bùa lên người cô ấy, hi vọng cô ấy có thể giúp chúng ta...”

Đào Tử nhìn con đường phía trước rồi lại thở dài, cô sử dụng bí pháp tìm đường trở về nhà, nhưng bây giờ hoàn toàn không tìm thấy con đường nào cả. Chẳng lẽ quả thật nếu mất huyết mạch thì sẽ không trở về được nữa?

Đào Tử cười khỏ, tiếp tục đi vòng đường núi, thử xem có thể tìm được đường về nhà hay không, song đi tới đi lui vẫn không có chút đầu mối nào.

“Con gái chúng ta đang ở bên ngoài.”

Trong thôn xóm khói bếp lượn lờ, một phụ nữ trung niên nói với người chồng đang thưởng thức trà.

“Tôi biết, nó vừa đến gần tôi đã cảm nhận được rồi, có điều chúng ta có gia phong của mình, chưa nói đến việc nó trải luyện thành công hay không, riêng chuyện nó mất huyết mạch thì đã không còn tư cách trở về rồi.” Đặt tách trà xuống, người đàn ông nhìn người vợ vành mắt hoen đỏ trước mặt, bất đắc dĩ nói.

“Tôi biết, đây là quy củ, cơ mà tôi đã không gặp nó mấy năm rồi, chúng ta chỉ có một đứa con này thôi, lẽ nào lén lút ra ngoài gặp nó cũng không thể sao?” Bà nắm tay chồng, nước mắt tuôn rơi.

“Không thể, một khi bà lén ra ngoài bị cha biết được, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Dù sao cha vẫn là tộc trưởng.” Nắm tay vợ, người đàn ông trung niên khuyên giải, “Làm sao tôi không muốn gặp nó chứ, nhiều năm như vậy con gái chịu không ít khổ cực, thậm chí suýt đã ngã quy. Tuy nhiên theo quy củ của gia tộc, chúng ta đành lực bất tòng tâm. Lần này nó trở về có lẽ vì gặp phải khó khăn rất lớn, trong lòng tôi lo lắng đầu thua gì bà. Mấy hôm trước trưởng lão trong tộc còn nói nhân gian sắp bị giáng đại kiếp. Haizz!”

“Thật sự không có cách nào sao?” Nhìn khuôn mặt bất đắc dĩ của chồng, người phụ nữ trung niên lau nước mắt, cau mày hỏi.

“Nhiều năm trôi qua rồi, bà cũng hiểu rất rõ kia mà. Haizz...”

Người đàn ông thở dài lần nữa, nhìn vợ mình, tiếp đó lại nhìn ra ngoài núi, tựa như muốn xuyên thấu núi non cách trở, quan sát đứa con gái nhỏ mà mình hằng nhớ thương.

“Tôi biết rồi.”

Thấy phản ứng của chồng, bà đáp ngắn gọn rồi không nói gì nữa cả, nhưng trong lòng đã âm thầm quyết định.

Đào Tử đã vòng quanh cả núi hai ngày nay mà vẫn không tìm được đường về nhà, cô ảo não ngồi bệt xuống đất, xem ra cô nghĩ đúng rồi, nếu đã rời nhà thì sẽ không trở về được nữa, trừ khi trải luyện thành công. Tuy nhiên thật sự có mấy ai trải luyện thành công đâu chứ? Huống hồ là người đã mất đi truyền thừa huyết mạch như cô.

Khi còn bé cô thường xuyên thấy những anh chị lớn tuổi hơn rời thôn, đi một lần là bao nhiêu năm không về. Cô ngây thơ cho rằng thế giới bên ngoài quá đặc sắc đến nỗi họ lưu luyện quên đường về, không ngờ sự thật là có nhà mà không thể về được.

Đào Tử lại cười khỏ, dõi mắt nhìn cảnh vật nơi xa, chìm vào trầm tư, hoàn toàn không chú ý đến bóng dáng đi về phía mình.

“Đào Tử...”

Tiếng nói quen thuộc vọng đến khiến Đào Tử đang thần thờ liền ngậy ra, tiếng nói này... đã bao lâu rồi cô chưa được nghe thấy nhỉ?

Đào Tử ngẩng đầu, sững sờ nhìn bóng dáng đang đi về phía cô, thật sự là... thật sự là người mà cô đã tưởng tượng.

“Mẹ...”

“Con của mẹ, con chịu cực rồi!”

Người phụ nữ bước lên vài bước, ôm lấy Đào Tử vẫn ngồi dưới đất, khóc nức nở. Phút chốc, cả thung lũng chỉ còn lại tiếng khóc của hai mẹ con. Mãi lâu sau, cảm xúc của hai người dần bình ổn lại, mẹ Đào Tử buông cô ra, quan sát tỉ mỉ cô con gái nhỏ đã nhiều năm không gặp.

“Đào Tử, bao năm không gặp, con đã cao lớn hơn rồi, càng lúc càng đẹp, nhưng sao mẹ thấy con gầy quá?” Vừa nói bà vừa vuốt ve khuôn mặt cô, vẻ mặt cực kì đau lòng.

“Nào có ạ? Không phải là con gái mười tám thay đổi lớn sao? Mẹ trông vẫn trẻ đẹp như thế này thật tốt. Nếu con và mẹ cùng đi trên đường nhất định sẽ bị nhận lầm là chị em đấy ạ.”

“Con bé này, đã biết trêu mẹ rồi.”

Mẹ Đào vừa mắng yêu vừa kéo Đào Tử vào lòng, hai mẹ con hưởng thụ thời gian hiếm có này, tán gẫu chuyện nhà đã nhiều năm qua. Như nhớ ra gì đó, Đào Tử bỗng bật dậy khỏi lòng mẹ, nhìn về mặt hiền hậu của mẹ chăm chú.

“Sao mẹ ra được? Sao lại biết con đang quanh quẩn bên ngoài?”

“Mẹ...”

Nhìn về mặt và ánh mắt nghi ngờ của con gái, mẹ Đào Tử bỗng nghẹn lời, trầm mặc hồi lâu, bà cúi đầu chậm rãi nói mục đích đến đây của mình.

Thật ra, mỗi khi người mang theo huyết mạch rời nhà đi trải luyện, thì những người thân có huyết thống tương thông cũng trải qua đau khổ tương tự, bởi vì thi thoảng họ cũng cảm ứng được tình trạng huyết mạch tương thông. Dĩ nhiên cha mẹ cũng không ngoại lệ, cha mẹ cảm nhận được con bị thương tổn như thế nào, cũng cảm nhận được niềm vui và nỗi buồn của con. Cha mẹ luôn rất lo lắng cho con nhưng phải tuân theo gia phong, chỉ có thể ở đây chờ con trở về. Đến tận khi cha mẹ cảm ứng được huyết mạch của con đã mất...

Có lẽ lại chạm đến chuyện đau lòng, mẹ Đào nói một hồi thì vành mắt lại đỏ lên.

”Trong khoảnh khắc cha mẹ cảm ứng được huyết mạch Phượng Hoàng của con biến mất đã định đi ra ngoài tìm con, nhưng toàn bộ trưởng lão trong tộc đã cản lại, không cho cha mẹ rời khỏi thung lũng nửa bước, thậm chí còn liên thủ để phòng ngừa việc cha mẹ lén lút rời khỏi đây. Dầu trong lòng như lửa đốt, song chẳng có cách nào, cho đến khi ba mẹ cảm nhận được huyết mạch có truyền thừa, mà con vẫn còn sống.

Lúc con đến ngoài thung lũng, cha và mẹ đã cảm ứng được rồi, tuy nhiên cha mẹ bất lực chỉ có thể cảm nhận con đi loanh quanh ngoài kia. Mấy lần muốn ra ngoài tìm con bị người trong tộc chặn lại, mẹ đành phải chờ cơ hội. Nghe cha con nói trong cuộc họp gia tộc có trưởng lão tiên đoán nhân gian sắp có đại nạn, mẹ và cha con càng lo lắng cho con.” Mẹ Đào hiền hậu nhìn con gái, nói với cô mục đích đến đây của mình.

“Đại nạn? Đại nạn gì ạ?”

Nghe mẹ nói ra lời tiên đoán của trưởng lão, trong lòng Đào Tử xuất hiện một dự cảm chẳng lành. Lẽ nào đại nạn kia có liên quan đến chuyện mình gặp phải sao?

“Cụ thể thì mẹ không rõ lắm, chỉ biết hình như là Cửu Bảo hiện thế, nhân gian tất có đại nạn.”

“Cửu Bảo? Cửu Bảo gì ạ?”

Đào Tử trầm ngâm đoán, lẽ nào Cửu Bảo mẹ nói chính là những món đồ mà họ lấy được lần này sao?

“Mỗi món đồ trong Cửu Bảo đều vô cùng hiếm có, mẹ không rõ cụ thể là món gì. Có điều từ lúc biết chuyện đến nay mẹ đã lật sách cổ xem, chỉ là ghi chép thật sự quá ít, chỉ biết đại khái là da âm thai, nước mắt của oán quỷ, âm nhân, dương nhân, máu Hạng Bạt, nanh cương thi, tim ma, hoa Bỉ Ngạn trăm năm và đá Tam Sinh. Chính là số cực dương, song những thứ đó có thể coi là chí âm trong chí âm. Vì vậy, Cửu Bảo vừa xuất hiện, nhân gian ắt phải trải qua một trận đại nạn.”

Thấy phản ứng của mẹ, Đào Tử hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện lần này, cô rất muốn nhanh chóng trở lại bên cạnh Tô Mạt, cùng cô ấy vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt. Chỉ là khi nhìn người mẹ nhiều năm không gặp, nhất thời Đào Tử lại tiến thoái lưỡng nan. Bỗng trong đầu nảy ra một ý, cô ngẩng đầu nhìn mẹ mình.

“Mẹ, vậy sao mẹ ra được. Nếu mẹ trốn ra ngoài có phải sẽ bị trừng phạt hay không?”

“Không sao đâu, làm cha mẹ ai cùng hi vọng con cái của mình tốt cả. Mẹ nghĩ lần này con trở về có lẽ là muốn tìm hiểu chuyện này. Nếu như không đoán sai, mấy món đồ kia lúc này đã ở trong tay bọn con phải không?”

“Dạ, đúng vậy, hiện tại mấy món đó đang ở trong tay bọn con, chính là vì không biết gặp phải cục diện trận chiến thế nào nên con mới về đây. Mẹ mau nói với con xem, mẹ tự ý đi ra ngoài gặp con như vậy, có ảnh hưởng gì hay không?”

Không để mẹ lảng tránh, Đào Tử hỏi tiếp vấn đề mà mẹ cô vừa bỏ qua. Mẹ Đào bất đắc dĩ nhìn Đào Tử, vừa định mở miệng thì phía sau đột nhiên có tiếng quát cắt ngang cuộc nói chuyện của hai mẹ con.

Cách đó không xa có một nhóm người đang hùng hổ chạy về phía cô và mẹ, trong nháy mắt dường như cô đã thấy được sắc mặt mẹ trở nên rất khó coi.

“Đào Tử, con cầm lấy vật này, có lẽ sẽ có ích cho con. Đi nhanh đi, đừng bao giờ quay về nữa.” Vừa nói mẹ cô vừa nhanh chóng tạo ra một kết giới, đẩy cô vào trong.

“Mẹ!”

Không đợi Đào Tử nói gì, cửa kết giới đã đóng lại trong tích tắc, chỉ kịp thấy đám người kia chạy về phía mẹ cô không chế bà.

Đào Tử ra khỏi kết giới, ngồi bệt trên đất, tựa như không hiểu chuyện gì xảy ra, vì vậy mà chỉ một chốc đã đến tận khuya. Chợt nhớ ra điều gì đó, cô lục lọi đồ đạc mang bên người, trút hết tất cả xuống đất. Khi thấy món đồ kia, cuối cùng nước mắt Đào Tử không nén nổi mà rơi xuống, đó là huy hiệu gia tộc cha luôn mang bên người.

“Đại nạn nhân gian ư?” Đào Tử không ngừng lẩm bẩm.

Lúc này trong khách sạn suối nước nóng, bởi vì đêm đã khuya nên Tô Mạt và Hàn Ngạo đều ngủ say trong phòng. Mấy ngày qua khá yên bình, có thể thường xuyên thấy Lạc Lạc trong phòng ăn. Không biết tại sao, lúc đầu Lạc Lạc nói muốn báo cảnh sát, sau lại không thấy nhắc đến chuyện này nữa, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì vậy. Mỗi lần Lạc Lạc nhìn thấy họ cũng sẽ gật đầu chào hỏi, khiến Tô Mạt không khỏi suy đoán có thể nào ý nghĩ lúc trước của họ đều đã sai, hoàn toàn không có bất cứ liên quan gì đến ngày sinh hay không.

Màn đêm bao phủ cả khách sạn suối nước nóng, ngoài tiếng chim hót và tiếng côn trùng từ trong núi vọng vào thì chỉ có không khí tĩnh lặng như tờ, ngoại trừ căn phòng 212 ngay lối rẽ.

“Thật đấy, làm sao mình không biết, mình còn tưởng cậu đã mất tích nữa kia, hóa ra là đi tìm lãng mạn, làm hại người ta lo lắng như vậy. Vậy chúng ta ở đây chơi vài ngày rồi cùng về đi.”

Tiếng cười đùa của con gái vang lên trong phòng, chỉ thấy cô gái tên Lạc Lạc lúc này đang tựa vào giường cười nói với phía đối diện mình, có điều nhìn khắp căn phòng, ngoại trừ cô ra thì chẳng có một bóng người nào cả.

“Nếu không có việc gì thì chúng ta đi ngủ thôi, sáng mai cùng đi chơi nhé?”

Dường như nhận được câu trả lời của người đối diện mình, Lạc Lạc đứng dậy tắt hết đèn phòng ngủ, chỉ chừa lại ngọn đèn nhỏ bên ngoài phòng tắm, sau đó trở lại giường nằm xuống.

Trong phòng nhanh chóng vang lên tiếng ngáy khe khẽ, căn phòng vốn chỉ có Lạc Lạc bỗng nhiên trở nên đông đúc, ngoại trừ Lạc Lạc và cô bạn thân Tiểu Vũ còn có thêm mấy cô gái, hoặc khóc hoặc cười, hoặc âu sầu, hoặc hoảng sợ... Các cô gái vây quanh giường Lạc Lạc, nhìn Lạc Lạc đang ngủ say, tựa như đang xem vật phẩm hiếm có nào vậy.

Nghe nói khi ta ngủ nếu bên cạnh có ai đó nhìn chằm chằm thì cũng có thể cảm nhận được, vì vậy Lạc Lạc đang ngủ say bỗng rùng mình một cái, mở mắt ra, trong phòng không có gì cả. Nhìn qua phía bên cạnh, cô bạn thân vốn tưởng rằng đang ngủ cũng không thấy bóng dáng đâu.

Tiểu Vũ này lại đi đâu nữa rồi nhỉ?

Vừa nghĩ, Lạc Lạc vừa quần chân kín hơn chút như làm như vậy mới có thể xua tan hơi lạnh.

“Thật kì lạ, đã vào mùa này rồi sao vẫn thấy lạnh nhỉ? Có phải mình chỉnh máy điều hòa thấp quá không?” Cô ngẩng đầu nhìn điều hòa, “Không bật à? Vậy sao lại lạnh thế này?”

Cô thoáng nhìn khắp căn phòng, bật điều hòa lên, chỉnh cao vài độ, lại nằm xuống lần nữa, hoàn toàn không nhìn thấy mấy cô gái đang từ từ đến gần mình.

Tô Mạt trong phòng bất chợt mở mắt, cảm nhận được dấu ấn mình để lại.

“Nguy rồi!”

Cô vội vàng đứng dậy, chẳng quan tâm mình còn đang mặc đồ ngủ, vội vàng chạy ra ngoài cửa. Nghe tiếng động, Hàn Ngạo vừa mở mắt đã thấy Tô Mạt ăn mặc phong phanh chạy ra ngoài.

“Mạt Mạt, em đi đâu vậy?”

“Lạc Lạc xảy ra chuyện rồi.”

Đứng trước cửa phòng 212, Tô Mạt dừng bước, Phượng Hoàng màu vàng bay lên cao vờn quanh người Tô Mạt. Tay cô bốc lên ngọn lửa vàng, quay đầu lại thấy Hàn Ngạo đã đuổi đến, Tô Mạt lách mình đi vào phòng.

Tô Mạt vừa vào phòng, bốn cô gái đang vây quanh Lạc Lạc đột ngột quay đầu lại, tất cả đều có đôi mắt không trông, nhìn cô chằm chằm. Tô Mạt cảm thấy choáng váng, chưa kịp hành động gì thì trước mắt đã tối sầm, bất tỉnh. Hàn Ngạo phía sau theo vào liền nhìn thấy Tô Mạt mềm rũ người, anh vội đưa tay ra đón lấy cô rồi quan sát tình cảnh trong phòng. Trong khoảnh khắc Hàn Ngạo xuất hiện, các cô gái trong phòng bỗng biến mất, không thấy đâu nữa.

“Mạt Mạt thế nào rồi? Đã tỉnh chưa?” Tiếng Đào Tử vọng đến từ phòng ngoài, cô hỏi Hàn Ngạo đang ngồi bên giường nhìn Tô Mạt chăm chú không hề chớp mắt.

“Vẫn chưa.” Hàn Ngạo u sầu đáp.

“Tại sao lại như vậy? Thật sự thì tối qua đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Mạt Mạt lại hôn mê?”

“Tôi cũng không biết, tối hôm qua cô ấy bỗng dung nói Lạc Lạc gặp nguy hiểm rồi rời khỏi phòng. Lúc tôi đuổi theo thì cô ấy đã vào phòng Lạc Lạc, khi tôi vào thì cô ấy đã ngất xỉu, tôi không nhìn thấy gì cả.”

Hàn Ngạo cau chặt mày, ảo não nhìn Tô Mạt hôn mê bất tỉnh trước mắt, anh cảm thấy thật thất bại. Lần thứ hai rồi, đây là lần thứ hai cô ngất xỉu trước mắt anh, rốt cuộc là vì sao, vì sao lại như vậy? Lúc này có rất nhiều câu hỏi quanh quẩn trong đầu Hàn Ngạo, lấp kín trái tim khiến anh gần như phát điên.

“Đừng suy nghĩ quá nhiều như thế, sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Đây là lần thứ hai cô ấy ngã xuống ngay trước mặt tôi... Nhà tôi và nhà cô ấy quen biết từ nhiều đời nên từ nhỏ chúng tôi đã biết nhau. Lần đầu tiên gặp cô ấy vẫn còn rất nhỏ. Trẻ con ở tuổi đó đều hoạt bát tinh nghịch, nhưng cô ấy lại không như vậy, tính cách lạnh lùng, không ồn ào cũng không náo loạn, khiến tôi rất tò mò.”

Như nhớ lại chuyện thú vị, gương mặt vốn tối tăm của Hàn Ngạo hiện lên vẻ dịu dàng.

“Bởi vì hai nhà gần nhau nên dần dà tôi thường đến nhà cô ấy hơn, tôi rất thích chọc cho cô ấy cau mày, thích cảm giác vì tôi mà khuôn mặt lạnh lùng kia hiện ra đủ loại cảm xúc. Vậy nên kí ức tuổi thơ của cô ấy đối về tôi chẳng tốt đẹp là mấy, vì cô ấy cảm thấy tôi luôn giở đủ trò bắt nạt mình. Nếu bên cạnh cô ấy có thêm bạn học khác phái, tôi sẽ nghĩ mọi cách để đuổi người đó ra xa. Đến tận khi phải ra nước ngoài, tôi mới nhận ra, cảm xúc này mang tên là ‘thích’...”

Hàn Ngạo nhìn ra ngoài cửa sổ vẻ xa xăm.

“Lần trước ở Quỷ giới, thứ xuất hiện trên người anh là sao? Với lại, lúc trước Mạt Mạt nói với tôi anh chẳng hề có năng lực gì, thế nhưng tôi thấy anh hoàn toàn không phải như vậy. Có thể tiết lộ một chút không?” Nhìn về mặt Hàn Ngạo, Đào Tử bỗng cất tiếng hỏi.

Đúng vậy, từ nhỏ ngoại trừ đôi mắt ra hình như tôi chẳng hề có thiên phú khác thường gì. Về sau, khi ra nước ngoài, tôi bất ngờ gặp được một ông lão tuổi sắp xế chiều. Nhắc đến cũng khéo, tôi cũng chỉ tình cờ giúp ông ấy chút chuyện, không ngờ lát được huyết mạch Kỳ Lân, thần thú trong truyền thuyết. Sau khi

truyền lại huyết mạch cho tôi, ông ấy bỏ đi mất, tôi tìm rất lâu cũng không gặp được ông ấy. Nhưng lúc rời đi ông ấy có để lại cho tôi một lá thư.”

“Thư gì? Có thể nói cho tôi nghe thử không?”

Đào Tử cảm thấy rất hứng thú với ông lão thần bí này, vì huyết mạch thần thú thượng cổ đến hôm nay chỉ còn lại hai loài. Một là huyết mạch Phượng Hoàng của gia tộc cô, còn lại chính là huyết mạch Kỳ Lân, nhưng Kỳ Lân này chỉ nghe thấy trong truyền thuyết. Lúc nhỏ khi còn chưa trải luyện, ông nội cô cũng chính là tộc trưởng hiện tại luôn ôm cô vào lòng kể cho cô nghe chuyện của huyết mạch thần thú. Cô đã không còn nhớ rõ chi tiết, chỉ nhớ rõ câu đầu tiên ông nội thường nói là: “Kỳ Lân và Phượng Hoàng cùng tụ hội, đại nạn nhân gian bao nhiêu năm.”

Khi đó cô còn nhỏ vẫn chưa hiểu, luôn theo ông nội hỏi tới hỏi lui. Ông nội liền cười ha ha nói, cứ cách một trăm nghìn năm nhân gian lại xuất hiện đại nạn, mà mấu chốt phá giải là ở trên người huyết mạch Phượng Hoàng và Kỳ Lân. Tô Mạt hôn mê bất tỉnh hiện giờ là người mang huyết mạch Phượng Hoàng, mà Hàn Ngạo lại trùng hợp là người có huyết mạch Kỳ Lân. Giữa hai chuyện này có liên quan gì sao? Lẽ nào câu nói kia của ông nội đã bắt đầu ứng nghiệm?

“Đào Tử? Đào Tử? Cô đang nghĩ gì thế? Sao lại ngẩng người vậy hả?”

“Xin lỗi nhé vừa nhớ lại chút chuyện cũ, anh nói tiếp đi.”

Hàn Ngạo gật đầu, kể nội dung lá thư ông lão để lại cho mình. Trong thư, ông ấy chẳng hề nhắc đến thân phận của mình, chỉ nói truyền lại huyết mạch cho Hàn Ngạo, hi vọng anh chăm chỉ tu luyện, còn để lại cho anh một quyển sách quý và phương pháp tu luyện. Anh thử tìm kiếm, quả nhiên trong thư có kèm một quyển sách thật mỏng, trông hết sức cũ kỹ. Mở quyển sách ra, chữ viết trong sách cũng coi như rõ ràng, anh đã tu luyện dựa theo phương pháp ghi trong đó.

Lúc mới bắt đầu, ngoại trừ nội dung trên tờ đầu tiên thì anh không nhìn thấy thứ gì khác. Theo cách thức ông lão để lại từ từ tu luyện, điều anh biết được cũng càng ngày càng nhiều. Đến một ngày, nhà anh đưa tin báo anh về nước, đó cũng là lúc Hàn Ngạo thấu hiểu hết quyển sách ông lão để lại...

“Anh thật sự phải làm vậy sao?” Trong căn phòng u ám, tiếng một cô gái còn trẻ vang lên.

“Sao hả? Ngay cả cô cũng mơ tưởng ngăn cản tôi sao?” Giọng nam khàn khàn trả lời.

“Không phải tôi muốn cản anh, mà tôi cảm thấy chúng ta mạo hiểm đủ kiểu để lấy được Cửu Bào, nhưng lại chỉ vì một trận pháp như vậy mà dâng hết cho người khác. Như vậy đáng không?” Cô gái kia vốn không hiểu được sự cố chấp của anh ta, “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Không muốn làm gì, chỉ muốn nhận lấy thứ thuộc về tôi thôi.”

“Thứ thuộc về anh? Thứ gì thuộc về anh? Người biến tôi trở thành bộ dạng người không ra người ma không ra ma thể này là anh, vậy mà trong lòng anh vẫn nhớ đến cô gái không chịu truyền huyết mạch thần thú cho anh sao?”

“Có!”

Người đàn ông tiện tay vấy một lá bùa, ánh sáng lá bùa yếu ớt chiếu rọi đáng vẻ cô gái vừa lên tiếng, đó là một khuôn mặt thật đáng sợ. Một nửa gương mặt như bao thiếu nữ khác, trông vô cùng xinh đẹp, nhưng nửa kia lại là xương trắng hếu, hơn nữa con mắt chuyển động trên nền xương trắng trông ghê rợn vô cùng. Một bên răng và lợi đều lộ ra ngoài, giống như mặt nạ quỷ chưa được trang điểm xong. Nhìn lá bùa bay về phía mình, đôi mắt cô gái hiện vẻ bi thương. Cô chột né người, tránh khỏi lá bùa. Tia sáng yếu ớt của lá bùa soi sáng phía sau, cô ta chẳng hề có bóng.

”Mới nói có vậy mà anh đã ra tay với tôi? Là bởi vì tôi chọc trúng chỗ đau của anh đó hả? Nếu như không phải nhờ tôi, làm sao anh có thể có được đá Tam Sinh?”

Tiếng khóc nức nở vang lên.

“Cô... Cô đừng khóc nữa, là lỗi của tôi, tôi không nên nổi giận với cô. Cô không hiểu ý nghĩa của trận pháp kia đối với tôi đâu. Sắp thành công rồi, đến lúc đó nhân gian sẽ giống như địa ngục, không ai có thể sống

sốt.”

“Ôi...”

Cô gái thở dài, không biết là vì mình cố chấp hay là vì anh ta ngoan cố.

Trong căn phòng kì lạ vẫn tiếp tục căng thẳng. Còn ở khách sạn, Hàn Ngạo vì Tô Mạt mà tâm trạng mất không chế vẫn tiếp tục kể lể, trút hết tình cảm của mình, dường như hôm nay là ngày thích hợp để tâm sự.

Nhìn Tô Mạt hôn mê bất tỉnh trên giường, vẻ mặt ôn hòa lúc trước của Hàn Ngạo càng lúc càng tối tăm. Đào Tử tin rằng lúc này ai chọc đến anh nhất định sẽ không có kết quả tốt, giống con chồn tinh bị thiên lôi đánh tan thành mây khói Mạt Mạt đã từng kể với cô vậy.

“Thiên Niên Kiếp kia thật ra là thế nào?” Hàn Ngạo cất tiếng hỏi câu hỏi mà bao lâu nay anh luôn thắc mắc.

“Chuyện này... Thôi, đến nước này rồi tôi không cần giấu anh nữa. Thật ra tôi đã muốn nói với anh từ lâu rồi, chỉ là vẫn không có cơ hội thôi.” Đào Tử nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hàn Ngạo, chậm rãi nói.

“Nếu anh có huyết mạch của thần thú Kỳ Lân thượng cổ, hẳn là từng nghe nói về tứ thánh thú. Trong rất nhiều sách có ghi lại tứ thánh thú là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Nhưng chúng tôi biết tứ thánh thú là Thần Long Phượng Hoàng, Kỳ Lân, Thần Quy - cũng chính là Huyền Vũ mà người ta vẫn nói. Hiện giờ huyết mạch Thần Long và Huyền Vũ đã không còn dấu vết trên thế gian nữa, chỉ còn mỗi Huyết mạch Phượng Hoàng của gia tộc chúng tôi và huyết mạch Kỳ Lân mà anh sở hữu.”

Đào Tử tạm dừng, dường như đang nhớ lại việc gì, chuyển ánh mắt đến mặt Tô Mạt, cô thở dài rồi nói tiếp.

“Phàm là người thừa kế huyết mạch trong gia tộc chúng tôi, đến mười lăm tuổi đều phải rời khỏi cốc ra ngoài trải luyện, tuy nhiên người thành công chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Điều này cũng dẫn đến nguyên nhân huyết mạch Phượng Hoàng dần thưa thớt. Cha mẹ tôi là người nổi bật trong số ít người trải luyện thành công, vì vậy từ khi sinh ra tôi đã trở thành hi vọng của cả gia tộc. Đến khi tôi rời gia tộc ra ngoài trải luyện đã xảy ra rất nhiều kiếp, bao gồm cả việc tôi biết Ly Thương, quen Mạt Mạt. Có thể nói nếu như không có Mạt Mạt, hiện tại có thể tôi đã không còn sống đến ngày hôm nay.”

“Cô nói vậy nghĩa là sao? Có liên quan đến Thiên Niên Kiếp không?”

“Ừm, trải luyện không thành công thì sẽ gặp thử thách Thiên Niên Kiếp, khả năng vượt qua thử thách này gần như là không. Anh từng nghe nói Phượng Hoàng niết bàn tắm lửa trùng sinh chưa?” Quay đầu lại, Đào Tử nhìn Hàn Ngạo, nghiêm túc nói.

“Ừ...”

“Trải luyện không thành công thì sẽ bị lửa Phượng Hoàng thiêu đốt, ngay cả cơ hội luân hồi cũng không có. Mạt Mạt nhận truyền thừa huyết mạch của tôi mới tránh cho tôi tai kiếp bị lửa thiêu đốt, cũng bởi vì thế mà tôi đã vô tình khởi động Thiên Niên Kiếp của Mạt Mạt. Vốn sau khi truyền thừa nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, Mạt Mạt có thể bình yên đến già, nhưng Ly Thương vì muốn chiếm được huyết mạch Phượng Hoàng nên liên tiếp gây chướng ngại cho chúng tôi, khiến huyết mạch Phượng Hoàng thức tỉnh trong cơ thể Mạt Mạt.” Nói đến đây, vành mắt Đào Tử hoen đỏ, không ngừng tự trách bản thân mình.

“Cô ấy sẽ không trách cô...” Hàn Ngạo đứng dậy, vỗ nhẹ vai Đào Tử an ủi.

“Nhưng mà tình hình hiện giờ của Mạt Mạt, tôi nghĩ có thể vì huyết mạch thức tỉnh, chứ không tại sao đột nhiên lại hôn mê bất tỉnh chứ?”

39. Chương 39: Chương 18 (1)

Tối quá... Đây là đâu? Sờ xung quanh hình như có thể chạm đến vách tường, Tô Mạt hơi mù mờ, hình như vừa rồi cô vẫn ở phòng 212 khách sạn suối nước nóng, nhưng tình hình bây giờ rốt cuộc là thế nào?

Tô Mạt gãi đầu nhớ lại chuyện trước khi rơi vào bóng tối, là chuyện xảy ra sau khi cô vào phòng 212 kia, hình như... hình như cô nhìn thấy mấy con ma không có trông nết quay đầu lại nhìn cô chằm chằm, sau đó chẳng còn biết gì nữa...

“Chuyện này là sao?”

Tô Mạt lẩm bẩm, dựa vào vách tường ngồi xuống, không biết đây là nơi quái quỷ gì, cảm giác như bị nhốt vào quan tài, hai bên đụng phải vách, trước sau lại có cảm giác rất rộng rãi, mà lại quá tối, quả thật là quá tối.

“Quá tối à?”

Tô Mạt lẩm bẩm, mình thật đúng là hồ đồ, cô triệu hồi Phượng Hoàng Hỏa trên tay để soi rõ không gian đen kịt. Tô Mạt nhìn kĩ xung quanh, cảm thấy nơi này giống như một đường hầm, hai bên khá chật hẹp thế nên vừa quay người đã đụng ngay vào vách tường, trước sau lại có cảm giác sâu hun hút, nhìn không thấy gì cả.

Đi về phía trước hay là đi về phía sau đây? Tô Mạt đứng dậy, quan sát không gian nhỏ hẹp.

“Đi về phía trước thôi, sống hay chết thì tùy.”

Cô vừa nói vừa đi về phía trước, như thể không có điểm cuối, cô đi đã nửa giờ mà đường hầm này vẫn như không có điểm dừng.

“Nơi quái quỷ gì vậy chứ? Đi lâu như vậy mà vẫn chưa đến đường ra.”

Nhóp nhép, nhóp nhép...

Tô Mạt ngẩng đầu nhìn về phía trước, thăm đề phòng rủi ro xảy ra bất ngờ, cô cười khổ, đợi âm thanh kia xuất hiện thêm lần nữa, nhưng chừng hơn mười phút trôi qua vẫn không có bất kì tiếng động nào, lẽ nào vừa rồi cô bị ảo giác sao?

Tô Mạt tựa lưng vào vách tường, nhắm mắt lại, có điều tinh thần và giác quan chẳng hề dám thả lỏng, cảm nhận động tĩnh xung quanh mình.

Nhóp nhép, nhóp nhép...

Nhóp nhép, nhóp nhép...

Tiếng động lại truyền đến, Tô Mạt thấy lòng mình như sôi lên, âm thanh này nghe như ai đó đang nhai nuốt thứ gì vậy. Là ảo giác sao? Rốt cuộc thì phía trước là gì?

Tô Mạt mở mắt, bắt đầu đi về phía trước, Phượng Hoàng màu vàng bay lên cao soi tỏ con đường đen kịt, cuối cùng Tô Mạt đã đi đến vị trí phát ra tiếng động.

Cách đó không xa xuất hiện một khúc quanh, ở vị trí khúc quanh hình như có một bóng người đang ngồi, tay không ngừng cử động, bởi vì ánh sáng hơi tối cộng thêm khoảng cách khá xa, vì vậy Tô Mạt không thấy rõ người kia đang làm gì.

“Này... Anh đang làm gì vậy?”

“Anh là ai? Tại sao lại ở đây?”

Tô Mạt lại tiếp tục hỏi “người” cách cô không xa đó, cô đi đến gần khúc quanh nơi hắt ngời, đưa Phượng Hoàng Hỏa đến gần hơn, chiếu sáng “người” kia. Chỉ vài bước mà thôi, cô đã nhanh chóng đến gần “người” ấy. Trong khoảnh khắc nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cho dù là Tô Mạt bình thường lạnh lùng cũng không nhịn được mà nôn mửa.

Quái vật kia mặt đầy vết máu, miệng không ngừng nhai nuốt thứ gì đó, máu tươi còn chảy tong tong theo khóe miệng nó. Nhìn theo vết máu chảy xuống từ trên mặt quái vật này, cô thấy thấy phần thịt trước ngực, cánh tay và đùi quái vật đều không đầy đủ. Có lẽ đây đều là kiệt tác của chính nó. Nó xem mình là thức ăn, hơn nữa còn ăn sống thịt và uống máu chính mình...

Tô Mạt tựa vào tường suy nghĩ nguồn gốc của quái vật, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, chẳng hề chú ý quái vật đang ngồi bên tường đã lao đảo đứng dậy đi về phía cô. Có vất hết óc Tô Mạt cũng không nghĩ ra nguồn gốc của nó, lúc đang quay đầu định quan sát con quái vật kia thì thấy một cái miệng rộng đầy răng nanh hơn nữa còn tỏa ra mùi hôi thối sắp cắn phập vào vai cô.

Tô Mạt vội vàng cúi thấp người, khó khăn lắm mới tránh khỏi cái miệng đầy răng kia, Phượng Hoàng Hỏa trong tay cũng bị dập tắt. Khoảnh khắc ngọn lửa tắt ngúm, cô tận dụng thời gian ngắn ngủi để thấy rõ hình dáng quái vật, khuôn mặt đen như mực của nó ngoại trừ đầy máu còn mất một con mắt, không biết nó đã ăn con mắt đỏ của mình hay là bị thương ngoài ý muốn nữa. Con mắt còn lại đỏ lòm, thứ chứa bên trong đó không phải là mắt mà là dung dịch ngập máu, có thể chảy ra bất cứ lúc nào. Xương gò má cao khiến gương mặt vốn không có nhiều thịt càng gồ ghề hơn, chẳng khác gì một cái đầu lâu cả.

Song quái vật này dường như có trí khôn, nó lợi dụng thoáng chốc Tô Mạt quan sát nó mà nhanh chóng chụp vuốt xuống, gọi là vuốt là bởi vì móng tay quái vật kia dài tận mười centimet lại le lói ánh sáng xanh biếc trong đường hầm u tối. Nếu không biết, nhìn từ phía xa còn tưởng là que dạ quang...

Nhóp nhép, nhóp nhép...

Con quái vật kia thấy mình tấn công thất bại thì nổi giận, nó phần nộ xé một miếng thịt trên đùi mình rồi nhét vào miệng, ra sức nhai, cứ như đang ăn tươi nuốt sống Tô Mạt vậy.

Tô Mạt nhìn hành động của nó mà sờn cả tóc gáy, ghê tởm không thôi, cô không thể nào tưởng tượng được nếu bản thân rơi vào tay nó sẽ có kết quả thế nào. Giống như hình phạt xả thịt róc xương thời trung cổ sao? Nghĩ đến đây, Tô Mạt rung mình một cái, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Hình như đã nhận ra suy nghĩ của Tô Mạt, con quái vật kia lại xé tiếp một miếng thịt trên người, máu tươi chảy xuôi theo miếng thịt bị xé toạc, cả không gian nồng nặc mùi máu. Cầm miếng thịt mình xé trong tay, lần này quái vật không nôn nóng nuốt vào mà thông thả đưa đến khóe miệng chậm rãi nhai miếng thịt đó, khuôn mặt hiện vẻ đắc ý, vừa nhai vừa đến gần Tô Mạt lần nữa.

Ngay lúc này, trong lòng Tô Mạt tràn ngập cảm giác tuyệt vọng, lẽ nào cô phải chết ở đây sao? Còn chết kiểu xả thịt róc xương kiểu này ư?

“Hàn Ngạo...”

Tô Mạt lẩm bẩm gọi tên Hàn Ngạo, ánh mắt không dám thả lỏng, nhìn chăm chăm quái vật trước mặt, Phượng Hoàng Hỏa bùng lên trong tay chuẩn bị tạt vào con quái bất cứ lúc nào.

Thấy Phượng Hoàng Hỏa trong tay Tô Mạt, quái vật không có cảm giác sợ hãi lúc ban đầu nữa, lại còn há cái miệng rộng để lộ ra răng nanh lờm chờm như cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình, lại như thể đắc ý vì sắp có được thức ăn đã bày sẵn trong đĩa.

Đối mặt với quái vật bước từng bước đến gần, Phượng Hoàng Hỏa trong tay Tô Mạt bay thẳng vào mặt nó. Tiếc rằng quái vật nhìn ngọn lửa bay về phía mình thế nhưng không hề né tránh, ngược lại còn đưa mặt mình tới để cho ngọn lửa đánh trúng một đòn.

Mùi thịt cháy khét lẹt pha lẫn với mùi máu tươi trên người quái vật khiến con đường hầm lạ lẫm này thêm kinh hoàng và khó ngửi. Sờ lên cái trán cháy sém của mình, quái vật đột nhiên nổi cơn thịnh nộ, không biết là do bản thân nó bị thiêu đốt hay bởi vì nó cảm thấy đau đớn. Nó lui về sau vài bước, giây tiếp theo đã chạy lấy đà lao về phía Tô Mạt.

“Mình không thể chết ở đây!”

Tô Mạt như tự an ủi mình, nhìn quái vật xông đến, hai bàn tay cô bùng lên hai ngọn lửa màu sắc khác nhau đưa hai tay tạo thành chữ thập. Hai ngọn lửa hòa vào nhau nhưng vẫn giữ màu sắc như cũ, trông rực rỡ vô cùng. Cô phóng ngọn lửa trong tay về phía quái vật rồi một mắt dựa vào tường, nhìn chăm chăm ngọn lửa rực rỡ bay về phía quái vật kia.

Như cảm nhận được ngọn lửa này có thể làm hại đến mình, con quái vật bỗng nằm sấp xuống, thân thể trượt trên mặt đất, kéo thành một vệt máu dài ngoằng. Mà cú trượt này không hề uống phí công sức, bởi vì

vừa rồi nó chạy lấy đà hết sức nên cho dù nó có nằm sấp xuống trượt trên mặt đất cũng không ảnh hưởng nhiều đến tiến độ nó đến gần Tô Mạt. Nó đã cách Tô Mạt rất gần rồi.

Tô Mạt hừ mũi, nhìn quái vật đang đến gần mình, ép bản thân bình tĩnh lại, vẫy vẫy tay về phía sau quái vật.

Phượng Hoàng Hỏa tỏa ánh sáng rực rỡ với cánh và đuôi thật dài, vút qua người quái vật đang trượt trên mặt đất. Mùi cháy khét lại bốc lên, nhưng lần này dường như ngọn lửa đã ảnh hưởng tới quái vật, nó bỗng nhiên rơi bịch xuống đất, sau đó bắt đầu lặn lội, miệng còn không ngừng gào rú. Âm thanh trong đường hầm chật hẹp trống rỗng tựa như không có điểm cuối này lại rõ ràng khác thường, chấn động đến mức Tô Mạt phải lấy hai tay bịt tai mình để giảm bớt thương tổn.

Sau màn lặn lội, con quái vật thực sự đã nổi giận triệt để, con mắt màu đỏ trông càng thêm đáng sợ, như có thể nhỏ máu bất cứ lúc nào. Nó nhìn Tô Mạt chằm chằm như sư tử nhìn con cừu nhỏ, thở hổn hển hừ hừ, suy nghĩ xem cần vào đâu trước.

Nhìn ánh mắt quái vật, Tô Mạt cười khở. Tất cả sẽ kết thúc như vậy sao? Thậm chí cô còn không biết mình sắp chết ở đâu, hiện giờ điều duy nhất cô có thể đánh cược một lần chính là ngọn lửa trong tay. Sau cú này, cô sẽ không còn khả năng tạo ra Phượng Hoàng Diệm nữa.

Tô Mạt nghiêng chặt răng, không chần chừ nữa, tiến lên vài bước, kéo gần khoảng cách giữa mình và quái vật, sau đó một lần nữa phóng Phượng Hoàng Diệm trong tay về phía đỉnh đầu của quái vật, đồng thời nhanh chóng cắn đầu lưỡi, phun một ngụm máu. Lúc thu hồi Phượng Hoàng Diệm, cô đã lấy ra một tấm bùa.

Cuối cùng thần may mắn cũng chiếu cố đến Tô Mạt, Phượng Hoàng Diệm rực rỡ mang theo Phượng Hoàng đồ đằng (*) nho nhỏ, kéo đôi cánh thật dài bay lên đầu quái vật đang chạy. Lần này quái vật không thể tránh được, lập tức bị ngọn lửa Phượng Hoàng đánh trúng. Nó ôm đầu gào rú trên mặt đất, vừa gào thét vừa xé thịt trên người mình, sau đó nhét đầy vào miệng...

(*) Đồ đằng hay Totem là một biểu tượng tin ngưỡng xuất hiện từ thời kì thị tộc. Thời kì này nhận thức con người còn hoang sơ, người ta tin rằng thị tộc, bộ tộc mình có liên hệ đặc biệt với các động vật, cây cỏ, hiện tượng tự nhiên nào đó. Họ coi vật đó là tổ tiên, sùng bái và thờ phụng. Bởi vậy, nhiều thị tộc, bộ tộc sử dụng một con vật, loài cây hay đối tượng tự nhiên nào đó như hình ảnh hoặc biểu tượng của tộc mình. Dấu tích của nó vẫn còn đến tận ngày nay, ví dụ như đồ đằng của một số dòng họ người Trung Quốc là rồng, hổ; đồ đằng của người Lạc Việt là chim Lạc. Đây là một tín ngưỡng rất phổ biến của các dân tộc từ Á sang Âu.

Đến lúc này rồi mà con quái vật kia vẫn còn ăn thịt của nó nữa ư? Tô Mạt nhìn hành động của quái vật, trong đầu lóe ra một ý niệm, song ngay sau đó lại bị quái vật bổ nhào đến cắt ngang.

Nó vẫn còn năng lực tấn công!

Tô Mạt nhìn quái vật lại lao về phía mình, né tránh, ngay sau đó lộn vòng tại chỗ, muốn lặn đến vị trí quái vật vừa mới dừng lại. Đáng tiếc là lần này hành động của cô chậm một bước, cô bị móng vuốt quái vật cào vào bắp vai, máu tuôn chảy tức thì. Tô Mạt thoáng lảo đảo, ngã xuống đất, cau mày, cô cảm thấy phía sau lại xộc đến mùi máu tươi, cổ nén đau đớn, cô vội vàng xoay người vài vòng tránh khỏi nguy hiểm, tuy nhiên bởi vì xoay người quá mạnh nên cô va thẳng vào vách tường. Đau đớn khiến mặt Tô Mạt tối sầm, suýt nữa ngất đi.

Cô gắng gượng ngồi dậy, cắn răng nhìn quái vật ngã nhào dưới đất, dường như đã không còn động tĩnh gì nữa. Lẽ nào nó đã chết rồi? Trong lòng thầm suy đoán, lại hoàn toàn không có năng lực tìm hiểu đến cùng, có chi có thể dựa vào tường, sau đó vừa liếc nhìn hướng đi của quái vật, vừa nhìn vết thương trên bắp vai mình. Vết thương không sâu lắm, nhưng lại biến thành màu đen. Cô đã trúng độc rồi, có điều không biết chất độc này nguy hại cỡ nào, cũng không biết trên người cô có thuốc trị thương hay không.

Tô Mạt lục lọi những thứ mang theo bên người mình để tìm thuốc trị thương, may là tìm thấy. Lần đó ở Quỷ giới, trước khi đi Vị Ương đã đưa cho cô, sau khi cho quỷ tiêu đầu đàn vài viên, cô giữ lại vài viên còn dư. Vừa hay còn hai viên, một viên để uống, một viên thoa vết thương. Ngậm một viên vào miệng, bỗng chốc miệng cô thơm ngát, khiến tinh thần rệu rã của Tô Mạt phần chần hẩn, quả nhiên là thuốc quý.

Nhóp nhép, nhóp nhép...

Tuy nhiên Tô Mạt còn chưa kịp mừng thì âm thanh quen thuộc kia lại đến nữa, cô kinh hoàng suýt nữa đánh rơi viên thuốc trong tay. Nó vẫn chưa chết! Nó còn đang nhai thịt của mình! Ý nghĩa vừa bị cắt ngang lại lóe lên, thịt trên người quái vật kia giống như thuốc kích thích hoặc thuốc chữa thương của nó, mỗi lần nó bị thương thì nó sẽ xé thịt trên người ăn, sau đó lại tiếp tục hằng hái xông lên như siêu nhân điện quang vậy.

Quan sát quái vật, Tô Mạt nghĩ đến những món đồ có thể sử dụng trên người mình.

Đúng rồi!

Cô đột nhiên nghĩ ra, ngọ ngoạy lấy ra một con dao màu bạc trong số những đồ mang theo. Thứ này vốn là của Đào Tử, lần trước ở Quỷ giới cô quên trả lại cho cô ấy, không ngờ lúc này lại có tác dụng.

“Cô có cảm thấy tình trạng Mạt Mạt hơi khác thường không?” Trong phòng, Hàn Ngạo vẫn nhìn Tô Mạt chằm chằm đột nhiên hỏi Đào Tử bên cạnh.

“Tôi vẫn nắm tay cô ấy, nhiệt độ cơ thể tăng cao. Không biết là nguyên nhân gì, tôi vừa dò xét thử, sinh hồn cô ấy không có ở đây. Lúc trước không phải thế này, không biết tình trạng này xảy ra từ lúc nào sao chúng ta không hề hay biết?” Đào Tử áy náy nhìn Tô Mạt đang cau mày vẫn hôn mê, lo lắng nói.

Cũng lúc này, con quái vật ngồi đối diện Tô Mạt đang xé thịt trên người mình nhai liên tục, vừa nhét vào miệng vừa hung tợn nhìn Tô Mạt. Âm thanh nhóp nhép, nhóp nhép không ngừng truyền đến, khiến lưng Tô Mạt rét lạnh từng cơn.

Tô Mạt nhìn quái vật trước mắt, thâm cổ vũ bản thân. Vừa nghĩ đến cảnh mình bị ăn biến dạng hoàn toàn, cô đã không dằn nổi cảm giác ghê tởm.

Quái vật lão đảo đứng dậy, chậm rãi đi đến gần Tô Mạt. Nhìn quái vật đi tới, Tô Mạt thử vận động thân thể, thuốc Vị Ương cho quả thật rất tốt, tuy cơn đau trên người không giảm bớt nhưng chất độc trên móng vuốt quái vật kia đã tạm thời được kìm hãm.

Tô Mạt nhìn chăm chăm quái vật, cầm chặt dao găm trong tay, tính toán sơ qua khoảng cách có thể bắt ngờ cho nó một cú trí mạng.

Một bước, hai bước, ba bước, khoảng cách càng lúc càng gần, mùi máu tươi nồng nặc xộc đến khiến Tô Mạt không nhịn được đưa tay che mũi.

Quái vật dừng bước khi cách Tô Mạt còn chừng một mét, đứng đó không nhúc nhích, không biết đang tính toán gì. Nhân lúc nó dừng lại cô cũng chằm chằm đứng dậy, cố nén cơn đau dựa vào vách tường.

Một người một quái cứ thế giằng co, không ai chịu hành động trước, như trẻ con chơi trò người gỗ, ai cử động trước thì sẽ thua. Sự thật cũng chính là vậy, hiện tại ai hành động trước sẽ mất khả năng ứng biến, dĩ nhiên nếu như con quái vật này hiểu được ý nghĩa ứng biến.

Thời gian trôi qua từng chút một, Tô Mạt bỗng nhiên cảm thấy hơi lạ, đã lâu như vậy nhưng hình như cô chẳng hề cảm thấy đói, lẽ nào đang ở trong mơ? Có điều lúc bị thương cô có thể cảm thấy đau đớn, mà chất độc ở vết thương do móng vuốt con quái vật kia gây ra đã đi vào cơ thể cô. Nếu không nhờ viên thuốc của Vị Ương cho, e rằng chất độc đã sớm bộc phát rồi. Rốt cuộc là sao đây? Tô Mạt hoang mang vô cùng. Lẽ nào, lẽ nào sinh hồn mình rời khỏi thân thể sao? Cơ mà tại sao tất cả đồ đạc mình mang theo bên người vẫn ở đây? Đúng là quá mức vô lí mà!

Vẫn là cách thức và bộ pháp ban đầu, con quái vật kia lui về sau vài bước rồi bắt đầu chạy lấy đà lao về phía Tô Mạt.

“Tới đúng lúc!”

Tô Mạt nhìn quái vật xông về phía mình, dao găm trong tay liền chĩa về phía nó. Một người một quái giáp lá cà với nhau như thế, may là quái vật hành động chậm chạp nên lần nào dù Tô Mạt đang bị thương cũng có thể mạo hiểm trốn thoát. Song dù là thế, trên người cô vẫn có thêm mấy vết thương nhỏ.

Tô Mạt lại lần nữa tránh được móng vuốt quái vật, canh đúng thời cơ đâm dao găm về phía cổ nó.

Phập!

Dao găm đâm vào thịt khiến nó rống lên đau đớn, Tô Mạt cũng bị nó đánh văng sang một bên, dao găm đang đâm vào cổ quái vật cũng theo sức bay của Tô Mạt mà rơi xuống, cô va thẳng vào tường rồi rơi bịch xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Lần này quái vật bị thương không dùng thịt của mình bổ sung thể lực như lúc trước mà là lao thẳng về phía Tô Mạt, Tô Mạt nằm nghiêng trên mặt đất bị quái vật tóm lấy, sau đó lại bị quăng mạnh đi một lần nữa.

Cú va đập mãnh liệt khiến mắt Tô Mạt tối sầm từng hồi, máu không ngừng chảy xuống từ mấy vết thương. Mất máu nghiêm trọng khiến cô cảm thấy mình có thể bất tỉnh bất cứ lúc nào. Nhất định không thể ngất! Cô thầm nhắc nhở bản thân, thay vì bị quái vật xé thành từng mảnh nhỏ mà chết, chi bằng dùng lửa tự thiêu mình.

Sau khi quăng Tô Mạt ngã xuống đất, quái vật xoay người lại xông về phía cô lần nữa. Như thể giơ lên cây bông nhẹ tênh, nó dùng vuốt nắm lấy cánh tay Tô Mạt, móng vuốt dài ngoằng cắm thẳng vào thịt cô. Tô Mạt đau đớn không nhin được rên rỉ. Thoáng cái, quái vật lại quăng cô thêm lần nữa, như thể đây là trò chơi yêu thích của nó vậy.

Quay cuồng vài vòng, Tô Mạt bị quăng đến chỗ con dao găm khi nãy. Nhìn dao găm trước mắt, cô rất muốn nhặt lên chém đứt cổ quái vật, lại cảm thấy mình không thể nào nâng tay nổi nữa rồi.

Mình sẽ chết ở nơi này sao? Tô Mạt cười khổ, nhắm hai mắt lại, lặng lặng chờ cái chết đến. Cô chưa từng nghĩ mình sẽ chết ở nơi thế này, không biết đây là đâu, không biết tại sao đến đây, thậm chí không biết thời tiết lúc này thế nào.

“Ha ha...”

Tô Mạt bỗng bật cười, cô mở đôi mắt sung huyết ra, trong tầm mắt mơ hồ hiện hiện quái vật đang đến gần từng bước. Lúc này Tô Mạt hoàn toàn không cảm nhận được trán mình xuất hiện một dấu ấn Phượng Hoàng nho nhỏ đang tỏa sáng.

Khi Tô Mạt tỉnh lại, trước mắt vẫn là đường hầm tối tăm. Có điều con quái vật ăn thịt kia ngã trên mặt đất, đầu lìa khỏi thân thể, toàn thân như bị cắt rời thành từng mảnh nằm rải rác trên đất. Tình cảnh này khiến Tô Mạt hơi khó hiểu, hình như cô thấy quái vật đến đây, sau đó thì ngất xỉu. Là ai đã giết chết quái vật kia?

Đưa tay véo mình một cái, Tô Mạt sững sờ. Cô cảm thấy đau, cũng có thể nói là cô không phải đang nằm mơ. Bây giờ cô thật sự đã khôi phục lại bình thường, không bị thương, không trúng độc, không mất máu quá nhiều. Vậy chuyện này là sao đây? Lẽ nào...

Tô Mạt tìm kiếm lá bùa khi nãy mình dùng máu nơi đầu lưỡi làm phép, quả nhiên lá bùa đã biến mất rồi.

“Lẽ nào vật này cuối cùng đã cứu mình một mạng? Thật đúng là không nghĩ ra mà!”

Tô Mạt lắc đầu đứng dậy, lảo đảo đi về phía trước.

Nhìn thấy Tô Mạt tiến đến gần, quái vật gào lên một tiếng, giơ móng vuốt vung về phía cô. Tô Mạt lạnh lùng nhìn quái vật xông về phía mình bằng đôi mắt màu vàng vô cảm, cô hươ lưỡi dao nhắm ngay móng vuốt của nó, tức thì móng vuốt nó rơi xuống đất. Tô Mạt hừ mũi khinh thường, lại giơ tay chém bộ vuốt còn lại.

Lần này nó đoán được, nghiêng mình tránh đòn, thấy quái vật né khỏi cú tấn công của mình, Tô Mạt nghiêng người vòng qua phía sau, đâm vào giữa lưng nó.

Phập!

Quái vật thấy mũi dao sắc bén đâm xuyên qua lưng mình. Nó ra sức nhảy lên trước, rút dao găm ra khỏi thân thể. Máu biến thành màu đen lập tức phun khỏi miệng vết thương, bắn lên cả người Tô Mạt.

Tô Mạt nhảy sang một bên để tránh, không đợi đến lúc quái vật quay người lại thì đã đến phía sau nó, trên khuôn mặt nở một nụ cười tàn khốc trông vô cùng quái lạ.

“Tạm biệt. ”

Cô khe khẽ cất tiếng, âm thanh lạnh lùng như chương nhạc trước khi tử thần triệu hồi, đang viết nên hành khúc chết chóc. Hai bàn tay nhẹ nhàng đồng thời vung lên, Phượng Hoàng Diễm hừng hực bùng lên từ lòng bàn tay. Một tay nâng ngọn lửa, một tay cầm dao găm Đào Tử để lại, Tô Mạt nhìn quái vật trước mắt, không chút lưu tình phóng thẳng Phượng Hoàng Diễm về phía nó.

Cảm nhận được ngọn lửa nóng rực phía sau, con quái vật ngu ngốc né mình sang bên, ngay sau đó nó liền nhận lấy lưỡi dao sắc bén mà Tô Mạt đã sớm chuẩn bị. Tay khe vạch một đường, dao găm nhìn như không có sức lực lại lập tức kết thúc sinh mệnh quái vật, cái đầu không nhắm mắt của nó rơi xuống đất, lăn vài vòng, sau đó mới dừng lại.

Như sợ nó chưa chết hẳn, Tô Mạt giơ dao chém thêm vài nhát, đến tận khi thấy thi thể nó chia năm xẻ bảy mới dừng tay.

Đôi mắt màu vàng nhìn quanh bốn phía, Tô Mạt lại ngất đi, nơi nào đó trên người cô bỗng bốc lên một ngọn lửa. Tất cả vết thương lớn nhỏ trên người Tô Mạt đang hồi phục với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được. Đường hầm lại khôi phục yên tĩnh.

40. Chương 40: Chương 18 (2)

“Mạt Mạt đã chết ư?” Trong phòng một giọng nam trầm không chế vang lên, phá vỡ không khí tĩnh lặng.

“Anh khoan kích động trước đã, nghe tôi nói hết đã.” Đào Tử nhìn chàng trai gần như muốn nổi điên trước mắt, trấn an nói.

“Còn không kích động, Mạt Mạt đã chết rồi, cô cảm thấy tôi có thể giữ tỉnh táo sao?”

“Tôi đâu có nói Mạt Mạt đã chết, cô ấy còn chưa chết. tuy nhiên nếu như không phải đồ tôi từng cho cô ấy chết thay, thì hiện tại cô ấy thật sự đã đánh cờ với Diêm Vương rồi.” Đào Tử trợn trừng mắt, bắt đầu đi giải thích.

“Chết thay? Chuyện là sao?”

“Đào Tử! Cô nói đi mà! Rốt cuộc Tô Mạt thế nào rồi? Sao cô biết được tình trạng của cô ấy?”

“Á...Xin lỗi, bây giờ Mạt Mạt không sao, tôi chỉ có thể nói cho anh biết bây giờ cô ấy không sao thôi.”

“Vậy khi này ý cô là sao? Sao nói cô ấy đã xảy ra chuyện, chết rồi.” Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt vẫn hôn mê trên giường, nói với vẻ đầy lo lắng.

“Khi này quả thật Mạt Mạt có thể đã chết một lần nhưng có thể chỉ là trạng thái sinh hồn của cô ấy mà thôi. Một khi sinh hồn xảy ra bất cứ vấn đề gì, chúng ta thật sự hết cách xoay sở. Tôi nhớ lúc chúng tôi vừa quen nhau, bởi vì Mạt Mạt giúp tôi gánh chịu Thiên Niên Kiếp của huyết mạch Phượng Hoàng nên tôi giao một vật gia tộc lưu truyền cho cô ấy. Không phải là bảo đáp gì đâu, mà cảm thấy có lẽ có ích với cô ấy.”

“Vật? Vật gì?”

Câu nói của Đào Tử khiến Hàn Ngạo muốn biết nhiều hơn.

“Đó vốn là bí mật của gia tộc chúng tôi, bởi vì huyết mạch Phượng Hoàng rất hiếm nên mỗi thành viên sinh ra trong gia tộc tôi đều được các trưởng lão ban phúc, hi vọng sau này trải luyện có thể thuận lợi truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng. Đó là một lá bùa do tộc trưởng dùng bí pháp tạo thành. Công hiệu của lá bùa kia tương đương một mạng người. Lúc gặp nguy hiểm, nếu có thể dùng máu của mình kích thích lá bùa thì sẽ có thể tránh khỏi cái chết. Có điều cũng phải xem cơ duyên, có rất nhiều người hoàn toàn không có cơ hội mở ra. Lúc tôi ra khỏi thung lũng, mẹ tôi đã đưa lá bùa cho tôi, hi vọng tôi không phải gặp phải nguy hiểm. Tuy nhiên tôi không có cơ hội dùng đến nó.”

Nhớ lại chuyện đã qua, hốc mắt Đào Tử đỏ lên, cũng không biết hiện tại mẹ thế nào rồi.

“Vậy ý của cô là?”

“Tuy đưa cho Tô Mạt nhưng tôi vẫn có thể cảm ứng được, khi này tôi cảm thấy lá bùa kia đã được khởi động, nói cách khác Mạt Mạt rất có khả năng gặp phải chuyện ảnh hưởng đến tính mệnh. Có điều đã có lá bùa này, hiện tại cô ấy chắc hẳn vẫn an toàn, nhưng nếu lại có gì đó...”

Đào Tử lo lắng nhìn Tô Mạt, rơi vào im lặng.

“Nếu sinh hồn mất đi, chúng ta có thể nghĩ ra cách gọi sinh hồn cô ấy trở về không?” Hàn Ngạo nhìn sắc mặt trĩu nặng của Đào Tử cất tiếng hỏi.

“Đây cũng là ý hay. Có lẽ hiện tại Mạt Mạt đang bị giam ở nơi nào đó đợi chúng ta đến cứu cô ấy đấy. Nhưng làm sao mới có thể gọi sinh hồn cô ấy về, dùng cách nào đây?”

Hai người bận suy nghĩ cách giải quyết, không ai chú ý đến trên giường, trán Tô Mạt chợt lóe lên dấu ấn Phượng Hoàng.

“Rốt cuộc đây là nơi quái quỷ gì nhỉ?”

Lần mò theo vách tường, Tô Mạt vừa đi về phía trước vừa chửi rủa đường hầm chết tiệt này. Đã đi mấy giờ vậy mà vẫn là cảnh tượng quái quỷ như vậy, dù là tiểu quái thú xuất hiện để cô đánh cũng được mà.

Tô Mạt dập tắt Phượng Hoàng Hỏa trong tay, ngồi bệt xuống, nơi này quá mức quỷ quái, chẳng có gì cả, đối quá đi! Tô Mạt xoa bụng, tò mò với trạng thái hiện tại của mình. Nếu nói chỉ là thể xác mà lại có thể cảm giác được trạng thái của mình thì không đúng, tuy nhiên nếu nói chỉ là sinh hồn của mình, thì sao cô lại cảm thấy đối. Đây không phải là trạng thái mà một sinh hồn có đâu.

“Ha ha...”

Cô đưa tay ôm đầu gối, tựa trán vào đùi, nhẹ giọng mỉm cười.

Lúc này đường hầm yên lặng như tờ, như thể hoàn toàn không có sinh vật nào tồn tại, Tô Mạt tựa đầu vào gối trông như thoải mái nhưng từng giây từng phút vẫn len lén chú ý tình hình trong đường hầm. Đang suy nghĩ miên man, bỗng trong góc lại truyền đến âm thanh quái dị.

Nhóp nhép... Nhóp nhép...

Tô Mạt ngẩng đầu lên, sửng sốt. Âm thanh này? Âm thanh này sao quen quá vậy? Giống như âm thanh ban đầu mình đã từng nghe, lẽ nào...?

Cô hoài nghi đứng dậy, Phượng Hoàng Hỏa lại bùng lên, đi về phía trước từng bước từng bước, chứng thực xem suy đoán của mình đúng hay sai.

Đường chẳng hề dài...

Một bước, hai bước, từ từ Tô Mạt đến gần vị trí phát ra âm thanh kia, chỉ thấy nơi góc tối tăm, con quái vật vừa này đã bị chia năm xẻ bảy bấy giờ lại xuất hiện tại đó. Cùng một âm thanh, cùng một động tác, cùng một cảnh tượng, nhất thời khiến Tô Mạt hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Rốt cuộc là sao? Là mình lại gặp một con quái vật giống vậy, hay là...?

Suong mù lại một lần nữa bao vây Tô Mạt, cô đề phòng nhìn tình cảnh trước mắt, phòng ngừa quái vật có thể trở nên hung tợn bất cứ lúc nào. Đường như cảm thấy phía sau có người, quái vật kia quay đầu, nhìn về phía Tô Mạt. Cái nhìn này khiến trái tim đang thấp thỏm của Tô Mạt nảy lên tận cổ họng.

Đúng thật là con quái vật kia. Cũng là khuôn mặt âm dương ấy, cũng là con mắt đỏ lờm ấy, cũng là thân thể không trọn vẹn ấy. Bản thân cô có thể đã nói đã chết một lần vì nó, bây giờ trên người cô lại không còn thuốc trị thương, không có bùa phép, lẽ nào chỉ có thể chờ chết thôi sao? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tại sao quái vật khi này đã bị chia năm xẻ bảy bấy giờ lại sống dậy, là ai cố ý sắp xếp hay là bản thân mình đang lạc vào không gian tuần hoàn vô hạn?

“Anh xác định như vậy sẽ thông thật sao? Xé kết giới đi tìm á? Với năng lực của chúng ta thật sự có thể làm đến mức này không? Nếu như không thể làm được, chẳng những Tô Mạt không về được, mà anh cũng có thể bị lạc trong kết giới.”

Đào Tử nhìn Hàn Ngạo trước mắt, gương mặt thể hiện vẻ không đồng ý.

“Cô nghĩ nhiều vậy làm gì chứ, bây giờ đã là khi nào rồi, cô đã dùng hết ba cách nhưng vẫn không thể khiến cô ấy tỉnh lại, mà cô cũng nói cô ấy đã chết một lần rồi. Tôi lo nếu tiếp tục như vậy sẽ thật sự không thể cứu cô ấy trở về.”

Nhìn vẻ mặt cương quyết của Hàn Ngạo, Đào Tử im lặng. Mấy lần gọi hồn không có kết quả, đừng nói là Hàn Ngạo, ngay cả bản thân cô cũng đã rối như tơ vò. Khi Hàn Ngạo nói vào kết giới tìm Tô Mạt, cô rất cảm động với tình cảm anh dành cho Tô Mạt. Đâu có mấy ai can đảm vào kết giới tìm người, một khi xuất hiện chuyện bất trắc, kết quả cuối cùng đều là bị giam trong kết giới, đừng hi vọng có thể ra ngoài.

“Cứ quyết định vậy đi, tôi giúp anh chuẩn bị đồ đạc, anh muốn ở bên cạnh Mạt Mạt nhiều hơn. Cỗ lễ sau này không còn cơ hội như vậy nữa.”

Hàn Ngạo cười nhẹ bằng, nhìn chằm chằm Tô Mạt trên giường nói với Đào Tử bên cạnh.

“Được rồi, tôi biết rồi, trước khi tắt cả bắt đầu, anh vẫn có cơ hội thay đổi ý kiến.” Nhìn Hàn Ngạo đang ngồi bên giường lần nữa, Đào Tử khẽ nói một câu, sau đó quay người bỏ đi.

Hàn Ngạo ở bên giường nắm tay Tô Mạt, bởi vì hôn mê mà trông cô có vẻ tiêu tụy khiến anh đau lòng. Anh quyết định như vậy không phải là không nghĩ đến hậu quả, song anh hoàn toàn chẳng thể nào nhìn Tô Mạt cứ nằm như thế. Sinh hôn mất, một khi sinh hôn gặp phải bất trắc, dù anh có lên Bích Lạc xuống Hoàng Tuyền cũng không thể tìm được cô nữa. Cho nên anh nhất định phải làm điều này, dù không còn cơ hội trở về nữa. Hàn Ngạo cúi người đặt một nụ hôn lên trán Tô Mạt, nếu như anh có thể bình an đưa em trở về, anh hi vọng lần sau sẽ được hôn môi em.

“Hàn Ngạo, đồ đã chuẩn bị xong cả rồi.”

Phòng ngoài vang lên tiếng Đào Tử, Hàn Ngạo đứng dậy nhìn Tô Mạt lần nữa rồi quay người rời khỏi phòng.

Lúc này ở phòng ngoài đã có thêm một trận pháp bát quái gần như bao trùm mọi vị trí trống trải của căn phòng.

Xem chừng Đào Tử vừa bày ra, chính giữa trận pháp đặt một chiếc đèn tinh xảo, bắc đèn còn chưa đốt. Đừng nên coi thường chiếc đèn trước mắt này. Người ta nói người chết như đèn tắt, nếu như chiếc đèn trong trận pháp này tắt, Hàn Ngạo sẽ bị lạc trong kết giới, không tìm được đường

quay về nữa.

“Tôi sẽ ở đây bảo vệ chiếc đèn này, để nó cháy mãi không tắt. Anh chỉ có mười hai giờ, lỡ như không tìm thấy...”

Tiếp tục đi về phía trước, Hàn Ngạo phát hiện kết giới trước mắt tuy là phong cảnh tươi đẹp nhưng lại quá yên lặng, đừng nói là chim hót, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có. Ngoại trừ cây cối xanh biếc khắp nơi như đồ trang sức, cách đó không xa còn có một thác nước, song chỉ có thể thấy nước chảy mà lại không nghe thấy bất cứ âm thanh gì.

“Cảnh nơi này tựa như tranh vậy, không biết cửa ra sẽ đặt ở nơi nào.”

Hàn Ngạo vừa lăm bầm vừa tìm điểm khác biệt. Đường như vận mệnh cũng biết nỗi lo trong lòng anh, anh đã nhanh chóng phát hiện ra nơi khác biệt. Cả kết giới đều là màu xanh biếc, chỉ có vị trí trước mắt này ngả sang màu hơi đen, anh bèn nhắm mắt lại, cảm nhận xem phán đoán mình có chính xác hay không...

Anh đưa tay mở kết giới trước mặt, rời khỏi không gian tĩnh như tranh này...

Lúc này thời gian đã trôi qua hơn nửa, giới hạn mười hai giờ càng lúc càng gần, mồ hôi trên trán Hàn Ngạo cũng chảy nhiều thêm. Lần này Hàn Ngạo đi theo chỉ dẫn của ngọc thạch đến một kết giới khác, mà tìm anh cũng trở nên kích động khi đi vào kết giới này.

Tô Mạt ở đây!

Hàn Ngạo vuốt ve ngọc thạch ấm áp trong tay, anh cảm thấy may mắn vì cuối cùng cũng có tung tích của Tô Mạt. Anh quan sát hoàn cảnh xung quanh, kết giới trước mắt như một đường hầm tối tăm, có điều khoảng cách hai bên hẹp hơn đường hầm rất nhiều, chiều dài lại thăm thẳm, dù là nhìn về phía trước hay phía sau đều có cảm giác không thấy được điểm cuối.

Thoáng ước lượng thời gian, còn chưa đến hai giờ, không biết Tô Mạt bị giam ở chỗ nào trong đây? Anh nhìn xung quanh, tìm kiếm cách rời khỏi đây. Sau khi xác định phương hướng thì cầm lấy ngọc thạch, Hàn Ngạo bắt đầu đi thẳng về phía trước theo chỉ dẫn của nó.

Cuối cùng anh cũng đã tìm được tung tích của Tô Mạt, có điều tình hình hiện giờ của cô lại không mấy khả quan. Lúc Hàn Ngạo băng qua các kết giới, quái vật trong góc cuối cùng đã bắt đầu ra tay với Tô Mạt. Sau khi vây bắt Tô Mạt hai vòng, hết như tình cảnh trước đó, đầu tiên quái vật lui về phía sau, sau đó chạy lấy đà xông đến Tô Mạt.

Tô Mạt khó khăn lắm mới tránh khỏi cú tấn công của nó, sau đó đứng dựa vào tường, nhìn chằm chằm quái vật không hề chớp mắt, tay bắt đầu tìm kiếm đồ dùng có thể chống lại quái vật này.

Gay rồi! Tô Mạt thầm kêu khổ. Lúc nhìn thấy thi thể con quái vật bị chia năm xẻ bảy cô đã quên mang theo dao găm của Đào Tử. Nghĩ đến chỗ đánh rơi con dao, cô nghĩ quái vật này có thể là tuần hoàn vô hạn, con dao kia có thể đã tan thành mây khói trong không gian tuần hoàn này. xem ra lần này cô chỉ có thể chờ chết thôi.

Sau đòn tấn công thất bại, quái vật lại lao về phía Tô Mạt, tiếng nhai trong miệng nó nhắc nhở nếu cô buông xuôi thì sẽ chết kiểu này.

“Không thể buông xuôi! Không thể chết như vậy.”

Tô Mạt giơ hai tay lên, mỗi bên tay cô xuất hiện một ngọn lửa màu sắc khác nhau. Hòa hai ngọn lửa vào nhau trong màu sắc rực rỡ ẩn hiện một Phượng Hoàng nhỏ nằm trong lòng bàn tay. Nhìn quái vật lao đến, Tô Mạt ổn định lại tâm trạng, khoảnh khắc con quái vật đến gần, cô phóng Phượng Hoàng Diễm đến lỗ hổng to nhất trên ngực quái vật. Sau đó nhảy lên, vòng qua phía sau, hai chân đá lên đầu nó, trở lại chỗ khi nãy cô đã đứng. Quái vật bị Phượng Hoàng Diễm đánh trúng thoáng lão đảo rồi ngã nhào xuống đất, tuy nhiên cú ngã nhào về phía trước này cũng đã dập tắt luôn Phượng Hoàng Diễm đã đánh trúng ngực nó.

“Chết tiệt!”

Tô Mạt mắng, nhìn quái vật ngã nhào dưới đất, cô lại giơ hai tay lên lần nữa rồi gọi thêm một Phượng Hoàng Diễm, đánh vào lưng quái vật. Khi Phượng Hoàng nhỏ trong ngọn lửa vươn cánh kéo đuôi bay đi, sắc mặt Tô Mạt lập tức trở nên tái nhợt, cô dựa vào tường thở hổn hển. Tình trạng của cô miễn cưỡng vận dụng một Phượng Hoàng Diễm còn tạm được, vậy mà giờ cô đã dùng liên tiếp hai lần, đúng là không làm sẽ chết mà. Nếu như cú đánh kia không có hiệu quả gì, cô cũng chỉ có thể chờ chết thôi!

Tô Mạt mỉm cười nhìn Phượng Hoàng Diễm đánh trúng quái vật lăn lộn dưới đất, cô lão đảo đi về phía nó đến khi chỉ còn cách quái vật vài bước mới dừng lại. Nếu không có vũ khí để tấn công, như vậy có thể dùng tay mình vụn lìa đầu quái vật hay không? Như vậy nó không thể ăn thịt của bản thân để chữa thương nữa.

Nghĩ đến đây, Tô Mạt quyết định lao về phía quái vật. Dường như đã nhận ra nguy hiểm, quái vật đang lăn lộn thành linh giờ vuốt tất Tô Mạt. Không ngờ nó đột nhiên ra tay, Tô Mạt không tránh kịp nên bị vuốt nó đánh trúng, thoáng cái bay về phía sau đập vào vách tường, bụng còn bị vuốt nó cào thêm mấy vết.

Mất Tô Mạt tối sầm lại, cô biết chất độc trên vuốt quái vật đã bắt đầu bộc phát. Nhìn quái vật loạng choạng đứng lên, cô mỉm cười nhắm hai mắt lại...

Bịch.

Trong đường hầm vang lên tiếng đồ rơi xuống đất. Không phải nhận cơn đau như trong dự liệu, Tô Mạt nghi ngờ mở mắt ra, thấy quái vật ngã dưới đất, cùng với Hàn Ngạo đang cầm dao găm đứng phía sau nó, khuôn mặt đầy máu.

“Ngạo? Em đang mơ sao?”

Thời khắc cất lên câu hỏi này, Tô Mạt đã được Hàn Ngạo ôm vào lòng. Thật đáng sợ! Chậm thêm một bước là anh đã mất đi cô gái trước mặt này rồi, lúc này trên gương mặt anh mang theo vẻ hồi hộp và niềm vui sướng tưởng mất đi mà lại có được.

“Em không nằm mơ, cuối cùng anh đã tìm được em rồi.”

Anh ôm Tô Mạt rồi nhanh chóng quay lại con đường khi đến, thời gian không còn nhiều nữa, nếu chậm thêm thì hai người sẽ không về được.

“Nhưng mà Ngạo, em bị trúng độc của quái vật kia, dù trở về cũng không thể sống nổi.”

Tô Mạt nằm trong ngực Hàn Ngạo, kéo tay anh, trong mắt hiện lên vẻ đau đớn.

“Sẽ có cách, em uống cái này trước đi.”

Anh đưa viên thuốc trong tay cho cô rồi tăng tốc. Hai người cảm thấy vừa tìm được đường sống trong chỗ chết nên không chú ý đến con quái vật thân thể không trọn vẹn phía sau đã chậm chạp đứng lên, từ từ đến gần bọn họ...

Đứng ở cửa vào kết giới, Hàn Ngạo ổn định lại tâm trạng, có thể rời khỏi đây ngay rồi, may mà anh đã đưa được Tô Mạt về. Đang lúc Hàn Ngạo nhắc chân chuẩn bị bước vào cửa ra kết giới, anh cảm thấy có một trận gió lốc ập đến từ phía sau, bèn vội vàng nghiêng mình qua một bên. Con quái vật tứ chi dù không trọn vẹn đang đứng phía sau anh, nhìn chăm chăm vào anh và Tô Mạt bằng con mắt đỏ lờm.

“Nó vẫn chưa chết sao? Anh phải cẩn thận, đừng để nó có cơ hội tự ăn thịt mình, làm vậy nó sẽ khôi phục thể lực đấy.”

Hàn Ngạo đặt Tô Mạt xuống, nhìn quái vật đang dùng nửa người che cửa ra kết giới. Thời gian dần trôi qua, anh không chần chừ thêm nữa mà lao đến chỗ con quái vật kia, trong tay dấy lên một ngọn lửa Kỳ Lân, một người một quái cứ thế chiến đấu với nhau. Tô Mạt xem mà căng thẳng vô cùng, sợ anh không cẩn thận sẽ bị vượt quái vật đánh trúng.

“Hàn Ngạo, anh phải nhanh trở về.”

Hàn Ngạo đang chiến đấu với quái vật bỗng cảm nhận được tiếng gọi của Đào Tử, anh liếc mắt nhìn vị trí kết giới và vị trí hiện tại của Tô Mạt, hạ quyết tâm lui về phía cô. Quái vật thấy Hàn Ngạo lui về sau, cũng rời khỏi phạm vi kết giới vùng vượt tấn công anh.

Thấy quái vật rời khỏi phạm vi kết giới, không còn che cửa ra nữa, Hàn Ngạo hớn hờ mừng thầm, đột nhiên ôm lấy Tô Mạt lao về vị trí cửa ra. Không đợi Tô Mạt kịp phản ứng, anh đã đẩy cô vào cửa kết giới, mấp máy môi vài cái, sau đó quay người lại, đối mặt với quái vật đã chụp móng vuốt lên vai mình.

Tô Mạt đột ngột được Hàn Ngạo ôm lên còn chưa kịp phản ứng, chỉ kịp thấy khuôn miệng anh mấp máy nói, “Anh rất muốn nắm tay em”, rồi trước mắt liền tối sầm. Bóng dáng của Hàn Ngạo bỗng dưng biến mất, cô muốn gào tên anh lại phát hiện bản thân hoàn toàn không thốt ra được bất cứ âm thanh nào...

“Hàn Ngạo!”

Trong khách sạn suối nước nóng, Tô Mạt bỗng nhiên ngồi dậy bật kêu tên anh, khiến Đào Tử đang ở phòng ngoài trông coi đèn hồi hồn vội vàng vào phòng trong.

“Mạt Mạt, trời ạ, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi.”

“Đào Tử, Hàn Ngạo đâu? Anh ấy đang ở đâu?”

“Không sao đâu, cậu trở về nhất định anh ấy cũng sẽ trở về.”

“Mình muốn gặp anh ấy, bây giờ, ngay lập tức.”

“Được, được, mình dẫn cậu đi, cậu khoan nóng vội đã.”

Lúc này ngọn đèn dầu trong trận bát quái đã tắt, chứng tỏ trận pháp đã kết thúc, nhưng Hàn Ngạo nằm dưới đất vẫn không nhúc nhích, khiến Tô Mạt nhất thời mất khống chế.

Không biết sức lực đến từ đâu, Tô Mạt đẩy Đào Tử đến bên cạnh Hàn Ngạo, ôm đầu anh vào lòng, kêu gào tên anh.

Tiếc là anh chẳng thể trả lời.

“Hàn Ngạo, tên khốn kiếp, anh tỉnh lại đi, đừng ngủ nữa, em đói bụng rồi, em muốn ăn cơm anh nấu. Nhanh lên đi!”

Đợi mãi không được trả lời, cuối cùng Tô Mạt không kiềm chế được cảm xúc, vùi đầu vào hõm vai Hàn Ngạo bật khóc.

Giờ đây, không khí trong phòng áp lực và bi thương vô cùng, chỉ còn lại tiếng khóc nức nở của Tô Mạt không ngừng vang vọng. Bỗng nhiên Tô Mạt ngừng thút thít, sững sờ ngẩn đầu, một bàn tay đang nắm lấy tay cô, mà chàng trai cô ôm trong lòng đang nhìn cô với vẻ mặt địu dàng, đôi mắt chan chứa thương xót.

“Cô bé ngốc đừng khóc, anh đã trở về, nắm tay em...”

41. Chương 41: Chương 19 (1)

Sáng sớm, lúc Tô Mạt mở mắt, Hàn Ngạo bên cạnh đang mỉm cười nhìn cô không hề chớp mắt, điều này khiến Tô Mạt có phần không thích ứng. Cô nhớ lại chuyện hôm qua, ngại ngần đẩy anh ra, sau đó dời mắt đi, nhìn vào bàn tay mình đan xen với tay anh.

“Hôm qua... hôm qua rốt cuộc là sao? Em tưởng anh không về được nữa.”

“Lẽ ra đưa em vào kết giới, có thể thấy em bình an rời khỏi, anh đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi. Điều tiếc nuối duy nhất chính là không thể đi cùng với em, cũng không thể nắm tay em nữa.” Hàn Ngạo nhìn Tô Mạt, anh cảm thấy tựa như mình đang mơ, anh nắm tay cô đưa lên môi khẽ đặt một nụ hôn, sau đó kể tiếp, “Con quái vật kia không ngừng tấn công anh, cũng may lúc anh ở nước ngoài vẫn chăm chỉ rèn luyện, thân thể khá linh hoạt, hơn nữa quyển sách cổ sư phụ anh để lại có rất nhiều phương pháp luyện tập có thể giúp anh né tránh những cú tấn công của quái vật. Thấy cửa kết giới dần dần nhỏ lại, nói thật anh cảm thấy tuyệt vọng, trong lòng nghĩ dù thế nào cũng không trở về được nữa, chỉ bằng bây giờ liều mạng luôn. Bởi vì anh thật sự không biết phải làm thế nào mới vượt qua được những tháng ngày không có em.”

Nghe Hàn Ngạo kể, Tô Mạt tựa vào ngực anh, lặng lẽ nghe nhịp tim anh đập. Anh ôm chặt cô, thoáng ngừng lại rồi nói tiếp.

“Có lẽ là ngay cả ông ười cũng không đành lòng chia rẽ hai ta. Trong lúc anh và quái vật chiến đấu, dao găm trong tay anh không ngừng chém vào cánh tay và cổ nó, ngăn cản nó ăn thịt của mình khôi phục lại thể lực. Quái vật kia cũng bị đau, mấy lần dùng vuốt tấn công anh nhưng không trúng. Anh còn cố ý dùng bùa phá sát trên dao găm, vì vậy sau vài lần, động tác của nó chậm dần.”

Anh bắt đầu lui về phía cửa kết giới. Nó cũng tức giận đi theo anh, dẫu nó chậm chạp hơn trước rất nhiều nhưng anh vẫn bị nó làm cho không cách nào thoát thân, mà cửa ra kết giới càng lúc càng nhỏ. Lúc đó nó lao về phía anh, anh giơ chân đạp vào ngực nó, sau đó mượn lực xông đến cửa nó đẩy anh xuyên qua cửa kết giới sắp đóng lại. Mọi chuyện sau đó em cũng biết rồi đấy.”

“Hai người đã dậy chưa? Tôi sắp chết đói rồi? Tuy nói tìm được đường sống từ chỗ chết nhưng cũng phải chú ý đến cái đĩa F.A đói bụng mà vẫn trông chừng hộ hai người như tôi chứ.”

Đào Tử ở phòng trong bỗng nói vậy khiến hai người đang trò chuyện sững sốt, thật là đã quên mất cô ấy.

“Biết rồi, cậu chuẩn bị quần áo cho mình đi, mình vào tắm trước đã.”

“Tĩnh rồi à? Ngủ ngon không hả người đẹp Mạt Mạt?”

Nhìn Tô Mạt đỏ mặt vào phòng, Đào Tử vừa cầm quần áo giúp cô vừa hỏi.

“Cậu cũng cười mình, mình hôn mê cậu không biết đưa mình vào phòng à, xấu hổ quá đi.”

Tô Mạt nhận lấy quần áo, đi vào phòng tắm.

Hai người vất vả lắm mới sống sót, làm sao mìnhỡ nhỡ tâm quấy rầy chứ! Huống chi cậu vừa hôn mê đã dọa chết mình và Hàn Ngạo, sợ rằng cậu xảy ra chuyện gì, cậu còn nghi ngờ mình à? Nếu biết như vậy thì nói gì cũng phải đưa cậu vào phòng rồi, hi hi...”

“Được được, mình sửa soạn thật nhanh rồi chúng ta ăn sáng. Đúng rồi, mình từng trúng độc lúc ở trong kết giới, lát nữa cậu xem giúp mình xem có sao không.”

Quay đầu lại liếc nhìn Đào Tử, cô đi vào phòng tắm, để lại cô bạn còn cười tươi roi rói.

“Món này em ăn nhiều một chút, còn món này món này nữa...” Vừa gấp đủ món vào bát Tô Mạt, Hàn Ngạo vừa lẩm bẩm, “Hôn mê lâu như vậy nếu không nhờ những thứ kia duy trì thể lực cho em, không biết em sẽ gầy thế nào nữa, em ăn nhiều một chút đi.”

“Đủ rồi Ngạo, em vừa tỉnh lại, không cần phải ăn nhiều như vậy đâu, nếu không dạ dày sẽ gặp vấn đề đấy.”

“Cũng đúng.” Hàn Ngạo lại cầm lấy cái bát không, múc nửa bát cháo cho Tô Mạt rồi đặt trước mặt cô, “Vậy ăn cháo trước đi, cảm thấy ăn được thì ăn thêm nữa, đừng cố.”

Vui vẻ nhìn hành động của Tô Mạt và Hàn Ngạo, Đào Tử cúi đầu, giấu đi vẻ cô đơn chột lóe lên trong mắt, im lặng ăn sáng. Nhận ra cảm xúc của Đào Tử, Tô Mạt vội chuyển đề tài.

“Mình hôn mê bao lâu rồi? Một ngày hay hai ngày, Cô gái tên Lạc Lạc kia thế nào rồi?”

“Cậu hôn mê chừng ba ngày, vì không biết rõ tình trạng thế nào nên vẫn cho cậu uống thuốc duy trì thể lực. Mấy ngày qua quả thật bọn mình không chú ý đến cô gái kia, cứ lo nghĩ làm sao để khiến cậu tỉnh lại, nhưng hình như không có chuyện gì xảy ra cả. Như vậy chúng ta ăn sáng xong thì đi thăm cô ấy nhé?”

“Đã khiến hai người lo lắng rồi. Thật ra mình cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa, chỉ biết sau khi mình vào phòng, có mấy cô gái mắt không trông quay đầu lại nhìn mình chăm chăm, sau đó mình chẳng còn biết gì cả, tỉnh lại thì đã ở chỗ đó.” Cô ấy nắm tay Đào Tử, “Đào Tử, thật xin lỗi đã khiến hai người lo lắng.”

“Ngốc quá, chúng ta là bạn thân mà, việc tốt nhất là giờ cậu đã không sao rồi. Người cực khổ bất chấp nguy hiểm đi tìm cậu vẫn là Hàn Ngạo, cậu muốn cảm ơn thì cảm ơn anh ấy đi.”

Sau khi ăn sáng, ba người đi thẳng đến phòng 212, chưa gõ cửa thì cửa phòng đã lập tức được người bên trong mở ra. Một cô gái trông khá thanh tú vừa định ra khỏi phòng, thấy ba người đứng ngay cửa thì sững sốt.

“Anh chị tìm ai ạ?”

“Xin hỏi Lạc Lạc có ở đây không?”

Đào Tử cất lời hỏi cô gái chưa từng gặp này, đoán thăm, lẽ nào đây là cô gái Lạc Lạc từng muốn tìm?

‘Lạc Lạc? Cô gái nghiêng đầu suy nghĩ, như đang từ từ kiểm tra trong đầu ấn tượng về cái tên này, “Xin lỗi, em không biết người chị nói.”

“Không biết? Xin hỏi, em đến đây từ ngày nào? Chị tên Đào Tử, ở khách sạn suối nước nóng này, đây là Tô Mạt và Hàn Ngạo.”

Cô gái nhìn ba người trước mắt, trực giác nói cho cô biết có thể tin tưởng ba người này.

“Em tên Tiểu Triết, vừa đến tối qua.”

“Tiểu Triết? Em vẫn còn đi học sao? Đến một mình à?”

“Vâng ạ, em học đại học ở trong thành phố, mấy ngày qua đúng lúc được nghỉ nên đến đây chơi, gần nhà mà. Bạn em hầu như đều về nhà hết nên em đi một mình.”

“Ồ, con gái một mình đi chơi cần chú ý chút nhé, có chuyện gì cứ đến tìm bọn chị. Bọn chị ở căn phòng phía trước, số phòng là...”

Đào Tử quay đầu liếc nhìn Hàn Ngạo, hỏi số phòng của họ.

“208.”

Hàn Ngạo thản nhiên trả lời để Tiểu Triết biết số phòng của họ.

“Vâng ạ, cảm ơn nhé chị Đào Tử, em đi trước đây, bye bye.”

Tiểu Triết vẫy tay chào với ba người rồi đi xuống lầu, nhìn bóng cô bé rời khỏi, ba người không nói bất cứ lời nào mà đi thẳng xuống dưới lầu, đích đến là... quầy lễ tân khách sạn.

“Cô nói là cô chưa từng đăng kí phòng cho cô gái nào tên Lạc Lạc sao? Nhưng lúc trước không phải cô đưa cô ấy đến phòng 212 sao?”

Tô Mạt cau mày nghi ngờ nhìn nhân viên lễ tân có vẻ mặt ngỡ ngàng trước mắt.

“Thưa chị, xin lỗi, em không rõ chuyện chị nói, theo lí mà nói em không thể giúp chị kiểm tra ghi chép, nhưng bởi vì chị đã ở lâu nên em mới làm trái quy định kiểm tra giúp chị. Trong tháng này không hề có bất cứ ghi chép nào về hai vị khách tên Tiểu Vũ và Lạc Lạc mà chị nói. Có phải chị nhớ nhầm rồi không?”

Nhân viên lễ tân vô tội nhìn Tô Mạt, không hiểu tại sao cô lại muốn tìm ghi chép về vị khách không tồn tại, có điều sau đó dường như nghĩ ra điều gì, sắc mặt nhân viên lễ tân hơi thay đổi rồi lập tức trở lại bình thường. Tuy nhiên chi tiết nhỏ này vẫn không lọt khỏi mắt Hàn Ngạo đang nhìn cô ấy chăm chăm.

“Cô nhớ ra gì sao?” Tiếng nói dễ nghe của Hàn Ngạo vang lên, khiến nhân viên lễ tân không nhin được mà ngẩng đầu nhìn.

“Em... Không có gì... ”

“Không sao, có thể phiền cô nói cho chúng tôi biết được không? Chúng tôi rất cần thông tin này.”

“Chuyện này... Được rồi, thật ra thì gần đây xảy ra không ít chuyện kì lạ, phòng 212 chỗ tụi em rõ ràng không có khách vào ở, nhưng khi thu dọn nhân viên luôn phát hiện phòng 212 có dấu vết từng có người ở. Tháng này đã xuất hiện năm sáu lần rồi, khiến người ta hoang mang vô cùng, mấy chị dọn phòng đã xin nghỉ việc hết.”

Sắc mặt nhân viên lễ tân tái nhợt, người cũng không nhin được mà run rẩy.

“Không có gì đâu, đừng suy nghĩ nữa.”

Đào Tử đặt tay lên vai cô nhân viên lễ tân, dán bùa an thần trấn an cảm xúc cô ấy.

“Nếu như vậy chúng tôi không quấy rầy nữa, về trước đây.”

Đêm khuya kéo đến như quái vật há cái miệng rộng của mình ra nuốt chửng toàn bộ thế giới, lúc này khách sạn sôi nước nóng vì cúp điện nên tối vô cùng. Gió núi ào ào đập vào cửa sổ phát ra tiếng cạch cạch như ai đó khấn cấp muốn vào trong phòng vậy. Trong phòng tối đến mức gần như xòe tay không thấy năm ngón, đột nhiên một ngọn lửa màu vàng chiếu sáng cả không gian đen kịt.

“Tối quá thời tiết như vậy chúng ta có nên đến phòng 212 xem thử không?”

Ngọn lửa Phượng Hoàng bùng lên trong tay Tô Mạt, cô nhìn Đào Tử và Hàn Ngạo hỏi.

“Thật là ba người chúng ta đang chơi vui vẻ sao phải quan tâm chuyện này.”

“Đúng, chơi vui vẻ, nhưng anh nói xem, tối như vậy thì chơi thế nào?” Giơ bộ tú lơ khơ trong tay lên, Đào Tử cau mày nói.

“Đi thôi, hai người lúc nào cũng cãi nhau, nhỏ giọng một chút đừng đánh thức người khác.”

Hành lang tối đen như mực chẳng hề có bất cứ điều gì khác thường, có lẽ là bởi vì điện đột ngột bị cúp khiến du khách định ngâm nước nóng rồi rít trốn vào phòng.

“Anh nói những kẻ kia có thể nhân lúc này ra ngoài gây chuyện không?” Đào Tử nhỏ giọng hỏi Hàn Ngạo.

“Chuyện này cũng khó nói, hiện giờ âm khí nặng nhất, chúng ta cẩn thận một chút thì hơn. Mạt Mạt, em đứng phía sau anh.”

Hàn Ngạo đưa tay về phía trước định nắm tay Tô Mạt, không ngờ lại trống rỗng, anh sững sờ nhìn lòng bàn tay mình, trong lòng dấy lên nỗi bất an.

“Mạt Mạt đâu?”

“Khi này Mạt Mạt vẫn còn ở đây mà, sao chớp mắt đã không thấy người đâu cả vậy?”

“Chúng ta lại bị gài rồi.”

Hàn Ngạo tức giận đập vào vách tường bên cạnh, Đào Tử sợ đến mức vội vàng kéo cánh tay anh.

“Đừng nổi nóng, anh càng nổi nóng chúng ta lại càng dễ gặp chuyện, phải biết hiện giờ chúng ta thật sự có còn ở trong khách sạn suối nước nóng không hay là đã ở một kết giới khác rồi? Tô Mạt đi đâu? Chúng ta trúng kế khi nào?”

Hàn Ngạo tựa lưng vào tường, ép mình phải bình tĩnh trở lại, Đào Tử nói rất đúng, anh không thể mất lý trí, nếu không Mạt Mạt sẽ thật sự nguy hiểm.

“Anh có cảm thấy mọi chuyện gần đây đều nhằm vào Mạt Mạt không? Đầu tiên là hôn mê, bây giờ lại đột nhiên biến mất?”

“Nói đúng lắm, thế nhưng mục đích cuối cùng là gì?”

Hàn Ngạo hoàn toàn đồng ý với cách nói của Đào Tử, chỉ là anh không hiểu kẻ làm phép bỏ nhiều vốn như vậy rốt cuộc để làm gì? Nếu như chỉ vì Tô Mạt, tại sao phải chuẩn bị nhiều đồ hiếm có như vậy? Lễ nào chỉ vì dụ họ giữ lại sao? Có lẽ không đơn giản như vậy. Nhưng nếu vì trận pháp nào đó, tại sao lại đẩy Tô Mạt vào chốn nguy hiểm lần nữa? Lễ nào trận pháp này có liên quan đến Tô Mạt?

“Có thể trận pháp này có liên quan đến Tô Mạt không?”

Câu nói của Đào Tử trùng hợp với suy nghĩ của Hàn Ngạo, anh nhìn Đào Tử, gật đầu.

“Tôi cũng nghĩ như vậy, trên người Mạt Mạt thật ra có thứ gì khiến cho kẻ bày trận kia bạo tay đến thế?”

“Huyết mạch Phượng Hoàng. Tôi chỉ có thể nghĩ đến huyết mạch Phượng Hoàng thôi, song tôi hiểu rõ Ly Thương, hình như anh ấy không bạo tay đến vậy. Ngoại trừ anh ấy ra, tôi lại chẳng nghĩ được người nào khác.”

Nhắc đến Ly Thương, cảm xúc Đào Tử hơi chùng xuống. Hàn Ngạo vỗ vai Đào Tử, lấy ra một lá bùa lửa soi sáng hành lang đen kịt nơi Tô Mạt mất tích.

“Hình như không có vấn đề gì, tôi không cảm nhận được bất kì tà khí nào tồn tại, cũng không thấy gì dị thường.”

Mắt Hàn Ngạo khác hẳn với người thường, nghe thấy anh nói an toàn, Đào Tử thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó cũng mở mắt ra.

“Bây giờ chúng ta làm thế nào? Tiếp tục đi về phía căn phòng 212 ư?”

“Ừ, đi xem qua chút đi, nhân tiện tìm Mạt Mạt. Không chừng căn nguyên của vấn đề bắt nguồn từ căn phòng kia, có lẽ phá giải bí mật của căn phòng mới có thể cứu được Mạt Mạt.”

Hai người vừa nói vừa tiếp tục đi về phía căn phòng 212, tuy nhiên trong lòng họ đều lo sợ bất an, không biết giờ đây Tô Mạt thế nào rồi?

Trong khi Hàn Ngạo và Đào Tử đang tìm kiếm dấu tích của Tô Mạt thì cô vẫn đi ở phía trước một mình, cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường. Quá yên tĩnh, cô định quay đầu lại hỏi Hàn Ngạo và Đào Tử xem có thấy gì khác thường không thì lại kinh ngạc phát hiện hai người đi sau mình biến mất.

Nguy rồi, trúng kế!

Tô Mạt tiếp tục đi về phía căn phòng 212, đi được mười phút, cô mới phát hiện mình lại quay trở về chỗ vừa rồi.

“Quý định tương thật à? Chuyện như vậy cũng muốn làm khó mình sao?”

Có chút chế nhạo kẻ tạo ra trận pháp này, Tô Mạt quay người đi về phía căn phòng lúc đầu, Phượng Hoàng Hỏa vẫn cháy trong tay, nhưng mắt của cô lại nhắm. Cảm nhận vị trí dưới chân mình, Tô Mạt rẽ trái rẽ phải cuối cùng thì dừng bước. Chính là nơi này, Tô Mạt mở mắt, vung tay về phía bức tường trước mặt.

“Phá!”

Một lá bùa bay tới, đánh thẳng vào vách tường trắng tinh, trong khoảnh khắc lá bùa dán vào vách tường, vách tường này lập tức biến mất một cách kì lạ.

“Hừ, đúng là kém cỏi.”

Cô cười khẩy đi thẳng về phía trước, tìm phòng 212, song sắc mặt Tô Mạt nhanh chóng trở nên khó coi. Cô vẫn còn bị bao vây! Tô Mạt nhìn xung quanh lập tức sắc mặt sa sầm, xem ra kẻ bày trận này không hề đơn giản, cảm giác hẳn không phải là Ly Thương. Mấy lần giao thủ với Ly Thương, tuy chưa từng tấn công chính diện nhưng thực lực của Ly Thương tuyệt đối không mạnh như vậy. Rốt cuộc là ai đây?

Tô Mạt ngạc nhiên phát hiện ra mình có thể cảm nhận được tiếng gió thổi mạnh ngoài cửa sổ cơ mà lại không nghe thấy bất cứ âm thanh nào. Điều này khiến trong đầu cô nhanh chóng hiện lên một khả năng.

Có lẽ vấn đề không phải do khách sạn suối nước nóng này, vòng vây không thiết lập ở đây mà là trên người. Khi người tu đạo quen với các loại thiên nhãn cũng sẽ quen thói mở thiên nhãn để xem xét sự việc. Kẻ bày trận lợi dụng điều tai hại này để phong ấn tâm nhãn của cô, bởi vì thói quen của cô chính là dùng tâm nhãn nhìn sự vật, nhưng kẻ đó là ai?

Tô Mạt suy đoán thân phận kẻ bày trận, sau đó đóng lại thiên nhãn và tâm nhãn của mình, lúc này mới nhìn hành lang phía trước lần nữa. Quả nhiên ở ngã rẽ cách đó không xa, Tô Mạt phát hiện ra điều khác thường. Màu sắc bức tường trước mặt đối lập rõ rệt như thể bị ghép lại, trên bức tường vốn trắng tinh lại xuất hiện từng điểm loang lổ như bị thấm nước.

Tô Mạt tiến gần đến bức tường, vung bùa phá sát dán lên đó.

Vù!

Âm thanh vang lên chứng tỏ bùa phá sát đã phát huy tác dụng. Màu sắc trên bức tường bắt đầu biến mất, cả hành lang trở về như cũ. Gió thổi khiến cửa kính phát ra tiếng vang lạch cạch, Tô Mạt thỏa mãn nở nụ cười rồi đi đến căn phòng 212.

Cô vừa mới đi được vài bước thì đã trông thấy Hàn Ngạo và Đào Tử đang đứng ở ngã rẽ cách đó không xa. Tô Mạt thầm khen ngợi kẻ bày trận cao siêu, có thể đồng thời thiết lập vài chỗ để mê hoặc ba người họ. Vừa cảm thán vừa thầm đề cao cảnh giác, xem ra nhiệm vụ này không hề đơn giản, không biết sau này còn phải đối mặt với thử thách thế nào đây. Ai cũng nói giáo đấm trước mặt dễ tránh, tên bắn lén khó phòng, hiện giờ họ ở ngoài sáng mà kẻ địch ở trong tối, rốt cuộc phải làm thế nào thì ba người họ mới có thể an toàn?

Tô Mạt vừa nghĩ vừa đi đến chỗ Hàn Ngạo và Đào Tử. Cầm một lá bùa phá sát trong tay, cô đánh đến kết giới vô hình kia, đồng thời khẽ quát:

“Phá!”

Khi lá bùa mở ra, Hàn Ngạo và Đào Tử bị bao vây cũng nhìn thấy Tô Mạt.

“Mạt Mạt, em/cậu không sao chứ?”

“Mình không sao, cậu nhìn xem không phải mình hoàn hảo đứng trước mặt hai người sao? Chúng ta nên đi xem cô bé kia trước đi, sau đó mình kể cho hai người phát hiện của mình.”

42. Chương 42: Chương 19 (2)

Trong căn phòng đen kịt, ngoài tiếng gió núi không ngừng vỗ vào cửa sổ ra thì không gian lặng phắc như tờ, trừ một cô bé đang run rẩy. Lúc này Tiểu Triết khóc không ra nước mắt, cô quần chặt chần run rẩy không ngừng. Cô sợ nhất là thời tiết như thế này, không ngờ vừa mới đến thì đã gặp phải, gió rít thì cũng tạm chấp nhận, không những thế lại còn bị cắt điện. Thật là đáng sợ! Cô âm thầm cầu nguyện trời nhanh sáng để mình có thể vượt qua thời khắc gian nan này.

“Cạch cạch...”

Gió núi không ngừng ùa vào làm cửa sổ phát ra tiếng vang lạch cạch, khiến Tiểu Triết không kìm được mà nghĩ đến những truyện ma kinh dị từng xem. Cô càng cuộn mình chặt thêm, hốc mắt cũng bắt đầu nóng ran.

Gió núi vẫn mạnh mẽ ùa vào, kèm theo đó, những hạt mưa to như hạt đỗ cũng trút xuống, hòa cùng tiếng gió thổi thì nhau rít gào ngoài cửa sổ phòng Tiểu Triết. Có thể nghe rõ tiếng mưa rơi lộp độp trên cửa sổ như pháo nổ ngày Tết, khiến căn phòng yên tĩnh trở nên ồn ã.

Thật đáng sợ!

Tiểu Triết chực rơi nước mắt, bỗng dưng cô ngồi bật dậy, lảo đảo đi về phía cửa phòng. Cô muốn đi tìm mấy người trông đáng tin kia, chỉ là khi cô vừa chạy đến cửa thì lại kinh ngạc không thôi, vì dù cố gắng thế nào cô cũng không cách nào mở ra được, như thể cánh cửa đã bị khóa lại từ bên ngoài vậy.

Tại sao lại như vậy? Tiểu Triết gõ mạnh vào cửa phòng, hi vọng có người nghe thấy tiếng gõ cửa của cô. Đáng tiếc là có lẽ ngay cả thần cũng đang bận, không ai nghe thấy cô gõ cửa, cửa phòng vẫn không thể mở ra.

“Vô dụng thôi, cô ra không được đâu.”

“Aaaa!”

Tiếng nói đột ngột vang lên khiến Tiểu Triết bất chợt quay đầu lại, chỉ thấy căn phòng đã le lói chút ánh sáng tự lúc nào không hay. Căn phòng vốn tối đen được chiếu sáng trong nháy mắt, tuy nhiên điều này chẳng những không thể khiến Tiểu Triết đang chán nản vui vẻ lên, ngược lại còn hoảng sợ đến gần như bất tỉnh.

Lúc này đây trong phòng có đầy người, người vừa lên tiếng là một cô gái trông xấp xỉ cô. Tiểu Triết sợ đến mức ngồi bệt xuống đất, cô không biết tại sao phòng của mình bỗng xuất hiện nhiều “người” như vậy, họ là ai?

“Các cô... các cô là ai? Tại sao ở trong phòng của tôi? Các cô muốn làm gì?”

“Phòng của cô à? Ha ha ha, cô nhầm rồi, căn phòng này cũng từng là phòng của chúng tôi. Chúng tôi luôn ở đây, là cô không nhìn thấy mà thôi.”

Cô gái xấp xỉ tuổi Tiểu Triết thoáng cái đã đi đến trước mặt cô, sau đó cúi người, nhìn Tiểu Triết mặt đầy nước mắt, “tốt bụng” giải thích.

“Cô... cô đừng đến đây.” Tiểu Triết gào lên với khuôn mặt chỉ cách mình vài centimet.

“Được thôi, được thôi, khóc gì chứ, sớm muộn gì cô cũng sẽ là một trong số chúng tôi thôi, nhanh chóng thích ứng một chút vẫn tốt hơn.”

Cô gái nhìn Tiểu Triết rồi nhún vai, dịch khuôn mặt của mình ra xa khuôn mặt Tiểu Triết, cười nói.

“Cô nói vậy là có ý gì? Các cô là ai? Là... là ma sao?”

Tiểu Triết bỗng ngẩng đầu lên hỏi cô gái vẫn nói chuyện, đồng thời cũng chú ý đến những cô gái phía sau cô ta.

“Ma? Đại khái có thể gọi chúng tôi như vậy, về phần lời nói của tôi có ý gì, sau này cô sẽ biết. Được rồi, có người đến, chúng tôi đi đây.”

Cô gái vừa nói vừa quay người đi về phía những cô gái kia.

“Cô nói vậy là sao? Nói rõ ràng đi, này!”

Tiểu Triết vội vàng gọi với theo cô gái đã rời đi, tiếc rằng không ai trả lời cô. Cô vội vàng đứng dậy định đuổi theo hỏi cho ra lẽ, chỉ thấy cô gái sắp rời đi bỗng quay đầu lại, khuôn mặt vốn không khác gì người bình thường bất chợt trở nên vô cùng khủng khiếp. Mắt lật lên, chỉ còn lại lòng trắng, sau đó khẽ mỉm cười với Tiểu Triết.

“Aaaa!”

“Chị Đào Tử, sao chị ở đây?”

A, bọn chị thấy điện bị cắt, hơn nữa gió núi rít gào lớn như vậy, lo lắng một cô bé như em sẽ sợ hãi nên ghé sang thăm em. Không sao chứ?”

“Hi hi, không sao ạ.” Theo bản năng, Tiểu Triết che giấu tất cả mọi chuyện mình vừa thấy, vì cô cũng không rõ đó rốt cuộc là mơ hay là thực, “Em còn định đi tìm anh chị đấy, em sợ nhất là trời mưa gió hay lúc bị cắt điện. Bây giờ cả hai thứ đều đến cùng lúc, em đang do dự có nên đi tìm các anh chị không, không ngờ anh chị đã đến.”

Nghe lời nói của Tiểu Triết, Đào Tử quay đầu nhìn Tô Mạt, dù cô bé này không nói gì nhưng nhóm Tô Mạt có thể nhìn ra trên vẻ mặt trước đó còn sáng sủa giờ đã nhiễm một vết quỷ khí, rõ ràng khi này cô bé từng tiếp xúc với ma quỷ. Thêm luồng tà khí vờn quanh không ngớt, chắc hẳn thứ cô bé tiếp xúc không đơn giản chỉ là một con ma, có điều không biết tại sao cô bé này lại muốn giấu họ, hay là hoàn toàn không nhận thấy được gì?

“Vậy, hôm nay em ở chung với bọn chị hay là ở đây? Giờ này cũng không còn sớm đâu nhỉ?”

“À em có thể ở chung với anh chị được không?”

“Dĩ nhiên là được, vậy em chịu khó ở chung phòng với bọn chị một đêm nhé. Nếu ngày mai thời tiết tốt hơn, chúng ta có thể cùng nhau leo núi.”

“Được ạ, được ạ, có lẽ em có thể làm hướng dẫn cho anh chị nữa đấy, đây không phải lần đầu tiên em đến đây đâu, cho nên nhất định em biết nhiều hơn anh chị.”

Tâm trạng vui vẻ của cô gái như lây sang ba người. Đúng là lứa tuổi hồn nhiên mà, lúc mình ở tuổi này đã bắt đầu xử lý đủ chuyện quái dị, còn cô bé này vẫn không biết mình có thể bị thần chết triệu hồi bất cứ lúc nào. Hiện tại, chuyện duy nhất có thể làm là tận lực bảo vệ cô bé còn sống cho đến khi họ tìm được cách phá trận.

Sáng sớm hôm sau, bởi vì bên cạnh có thêm bạn, Tiểu Triết cả đêm ngon giấc, khi cô mở mắt ra, ngoài cửa sổ trời đã sáng choang.

“Chào buổi sáng, Tiểu Triết. Thời tiết hôm nay đẹp lắm đấy!”

Từ ngoài cửa đi vào, Đào Tử thấy Tiểu Triết đã mở mắt bèn chào hỏi, sau đó dựa cửa nhìn về phía cửa sổ đã kéo một bên rèm che.

“Chào buổi sáng chị Đào Tử.”

“Chị Mạt Mạt vẫn chưa dậy ạ?”

“Nhỏ giọng một chút, nếu chị Mạt Mạt em bị đánh thức, hậu quả rất nghiêm trọng đấy.”

Đào Tử vội kéo Tiểu Triết còn đứng bên giường nói chuyện đến cạnh cửa, nhìn Tô Mạt vẫn chưa tỉnh lại, thăm thở phào nhẹ nhõm.

“Ồ! Nghiêm trọng thế ạ, sẽ không biến thành tiểu quái thú chứ?”

Nhìn hành động của Đào Tử, Tiểu Triết cảm thấy rất buồn cười, cô bé hoàn toàn không thể hiểu được phản ứng của Đào Tử.

“Chị Đào Tử, tại sao chị chính ti vi thành im lặng vậy?”

“Một là sợ đánh thức chị Mạt Mạt em, hai là chị đang luyện khẩu ngữ.”

Tiểu Triết: “...”

Nhìn hai người thì thăm to nhỏ trên sofa, Hàn Ngạo lắc đầu, đi vào phòng trong. Vừa mới vào phòng đã thấy Tô Mạt vẫn đang ngủ say ôm cả chiếc chăn vào lòng bằng cả tay lẫn chân, hết như chú gấu koala vậy, anh buồn cười đi đến bên giường, ngồi xuống ngắm nhìn gương mặt đang say ngủ của cô. Không biết mơ thấy gì, trên mặt Tô Mạt vương nụ cười nhẹ, tựa như vô cùng vui vẻ.

“Chào buổi sáng!”

Tô Mạt lười nhác nằm trên giường nhìn vẻ mặt mỉm cười của Hàn Ngạo, cất tiếng chào ngược ngùng. Nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Tô Mạt, Hàn Ngạo cúi người, hôn lên trán cô.

“Chào buổi sáng, tình yêu của anh!”

“Đây là đâu?”

Tiểu Triết gãi đầu quan sát khung cảnh lạ lẫm trước mắt, cô nhớ rõ mình đang leo núi với các anh chị, tại sao chỗ này lại xa lạ thế? Cô thử ngồi dậy, may quá, thân thể không có gì khác thường, cũng không bị thương.

“Chị Đào Tử? Chị Mạt Mạt? Anh chị ở đâu?”

“Ai cứu tôi với?”

...

“Thế nào? Tiểu Triết đã tỉnh lại chưa?”

Lúc này trong phòng khách sạn suối nước nóng, Tô Mạt cau chặt mày, nhìn chăm chăm Tiểu Triết hôn mê bất tỉnh trên giường, hỏi Đào Tử.

“Không thấy sinh hồn.” Đào Tử cẩn thận xem xét Tiểu Triết, quay đầu lại trả lời câu hỏi của Tô Mạt.

“Tại sao lại như vậy? Chúng ta vẫn ở cạnh cô ấy mà, sao lại bỗng nhiên xảy ra chuyện này?”

Tô Mạt không thể nào hiểu được trạng thái lúc này của Tiểu Triết, phải nói đến chuyện lúc sáng, mọi người hẹn hôm nay sẽ leo núi. Tiểu Triết và nhóm Tô Mạt đã thức dậy thật sớm thu xếp đồ đạc cần mang theo, sau khi tất cả chuẩn bị sẵn sàng, bọn họ hứng khởi đi lên núi.

Đáng ra tất cả đều tốt đẹp, nhưng lúc đi đến sườn núi, không biết Tiểu Triết nhìn thấy gì, đột nhiên hét to rồi ngã ra sau. May là Hàn Ngạo cách cô bé không xa mới giúp Tiểu Triết tránh được cú ngã đầy nguy hiểm, song cũng chính từ đó, Tiểu Triết hôn mê bất tỉnh đến giờ.

Đáng ra nên đưa Tiểu Triết đến bệnh viện, có điều Hàn Ngạo nói trạng thái Tiểu Triết không ổn, nên Đào Tử mới quan sát cẩn thận, không ngờ rút ra kết luận không thấy sinh hồn. Rốt cuộc là sao đây? Là ai có thể làm ra chuyện như vậy ngay trước mắt họ lần nữa?

“Làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao? Tìm thôi! Cô bé chỉ là một cô gái bình thường, nếu sinh hồn mất lâu không biết sẽ xảy ra vấn đề gì nữa. Bây giờ cách duy nhất chính là chúng ta cùng nhau lên núi tìm, nhưng phải để lại một người ở lại trông chừng thân thể cô bé, tránh để thứ gì đó thừa dịp đến đoạt xác.”

“Cũng chỉ có thể làm vậy thôi. Vậy...”

Đào Tử vẫn chưa nói hết, Hàn Ngạo đã thêm vào,

“Cô ở lại trông chừng Tiểu Triết, tôi và Mạt Mạt đi lên núi điều tra, nếu như thân thể cô ấy xuất hiện tình trạng gì, cô cũng kịp thời xử lí.”

“Ừ, như vậy cũng tốt. Đào Tử, cậu ở lại trông nom Tiểu Triết, nhân tiện chú ý tới những thứ khác có thể đến đây đoạt xác nhé.” Tô Mạt nghe lời Hàn Ngạo nói, suy nghĩ rồi dặn dò Đào Tử.

“Yên tâm đi, hai người cũng phải cẩn thận, làm được chuyện như vậy ngay trước mắt chúng ta, có lẽ người này không dễ đối phó đâu.”

Đào Tử có phần lo lắng nhìn Tô Mạt, cô ấy biết rõ, với bản lĩnh của hai người họ, nếu như tấn công chính diện có lẽ đối phương sẽ chẳng chiếm được ưu thế, nhưng nếu người đó đánh lén sau lưng thì cũng không chắc. Huống chi hiện tại tình trạng thân thể Tô Mạt thực sự khiến cô lo lắng.

“Yên tâm đi.”

Một giờ trôi qua, Đào Tử bóp bả vai mỗi vì ngồi lâu, cô đứng dậy định đi rót một cốc nước, bỗng nhiên cảm thấy nhiệt độ trong phòng hạ thấp từ lúc nào không hay, gần như há miệng là có thể phả ra khói. Chuyện này là sao? Tại máy điều hòa ư? Đào Tử ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn máy điều hòa... đang tắt...

”Không ngờ nhanh như vậy đã không kiểm chế được. Đào Tử khẽ nói thầm, rồi giả vờ như không hay biết gì, tiếp tục đi tới nơi đặt cốc nước, nhưng trên tay cầm lá bùa phá sát, chuẩn bị cho con ma không biết tự lượng sức mình kia một đòn chí mạng.

Căn phòng lạnh dần, Đào Tử để ý đến Tiểu Triết.

”Ồ, hình như lạnh đi thì phải?” Cô bỗng cất lời, ra vẻ rất nghi ngờ, sau đó đi đến bên giường Tiểu Triết, ”Không thể để Tiểu Triết bị lạnh cóng được.”

Đào Tử thấy một linh hồn màu đen rất nhỏ đang quanh quẩn bên người Tiểu Triết, có lẽ định thừa dịp thân xác này không có sinh hồn mà đến chiếm dụng.

”Ôi, cũng là một kẻ đáng thương.”

Đào Tử lẩm bẩm, đổi bùa phá sát thành một lá bùa tinh lọc, sau đó vờ như lơ đãng đi đến gần linh hồn màu đen kia.

”Đi đâu thôi đi...”

Cô dán bùa tinh lọc trong tay vào linh hồn đang đến gần Tiểu Triết, linh hồn màu đen nhạt dần nhạt dần, vãi Đào Tử một cái, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Đào Tử nhìn linh hồn màu đen tan biến, khẽ thở dài một hơi, vừa định ngồi xuống bỗng khựng lại. Thế này là muốn làm loạn sao? Cô đột nhiên cảm thấy á khẩu, bởi vì lúc này trong tầm mắt cô lại xuất hiện hồn thể giống như linh hồn đã được tinh lọc lúc này, có điều lần này không phải là một mà là bốn...

Dường như xuất hiện mâu thuẫn gì đó, lúc này bốn hồn thể kia đang đánh nhau, cứ như đang tranh giành xem ai là người chiếm thân thể kia vậy.

Đào Tử khoanh tay quan sát, sau đó cô lấy mấy lá bùa tinh lọc từ trong ngực ra, dè dặt đến gần chúng, vì đang bận đánh nhau nên không hồn thể nào phát hiện Đào Tử đến gần, vẫn xô xô đẩy đẩy nhau như cũ.

Đào Tử dán bùa tinh lọc lên đám hồn thể rồi thở phào nhẹ nhõm, song ngay sau đó cô cau mày lại, xem ra hôm nay cô bận lắm đây, không biết bùa tinh lọc trên người có đủ không nữa. Cô thật sự không muốn ra tay với đám hồn thể đáng thương này, nhưng lúc Mạt Mạt hôn mê cũng bị mất sinh hồn, không hề có một hồn thể đến đoạt thân xác, tại sao Tiểu Triết hôn mê lại dẫn dụ nhiều hồn thể đến đây như vậy? Lẽ nào đây cũng là một âm mưu? Đào Tử trầm ngâm phán đoán.

Nhiệt độ trong phòng lại giảm xuống lần nữa, khiến Đào Tử sởn cả gai ốc.

Mẹ ơi, lần này hàng khủng đến sao!

Đào Tử cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, đề phòng... Quả nhiên một cái bóng màu đỏ sậm xuất hiện trong tầm mắt cô. Đào Tử xuất xoa, sao thế này? Đây tối thiểu cũng phải là một linh hồn ác quỷ, thế nhưng tại sao hồn thể dạng này lại xuất hiện ở nơi đây? Với tu vi hiện tại, nó hoàn toàn có thể tu thành Quỷ Vương mà?

Nhìn cái bóng từ từ đến gần, Đào Tử lên tiếng hỏi, ”Mi hoàn toàn có thể tu luyện thành Quỷ Vương, vì sao phải xuất hiện ở đây?”

Có lẽ không ngờ Đào Tử đột nhiên lên tiếng, cái bóng màu đỏ sậm kia hơi khựng lại, dường như đang đánh giá cô.

”Người tu hành?” Tiếng nói ồm ồm truyền đến, tựa như kinh ngạc vì thân phận của Đào Tử, ”Cô bảo vệ cô bé này?”

”Ừ, ta rất hoang mang, tại sao mi lại đến đây? Còn thiếu một bước thôi là mi có thể đạt đến cảnh giới Quỷ Vương, sao lại đến đây đoạt thân xác cô bé này? Không sợ phạm vào giới luật hay sao?”

“Không phải là tôi cố ý đến đây, trên người cô gái này dường như có thứ gì đó thu hút tôi đến đây xem. Tôi chẳng hề có ý gì khác, cũng không muốn là kẻ địch của cô.”

“Có thứ gì thu hút ư?”

Đào Tử vừa nghi hoặc vừa khó hiểu trước lời giải thích. Tại sao lại như vậy? Lúc này cô chẳng hề phát hiện trên người Tiểu Triết có chỗ nào lạ thường cả? Lẽ nào cô bỏ sót gì đó sao?

“Tôi đi đây, nhưng nhắc cho cô biết là sẽ có rất nhiều hồn thể đến đây đây, tự giải quyết cho tốt đi.”

Cái bóng màu đỏ sậm nói xong thì nhạt dần rồi biến mất. Lời của nó khiến Đào Tử ngẩn ngang trăm mối, đồng thời cũng đề cao cảnh giác. Cô quan sát Tiểu Triết trên giường, rốt cuộc trên người cô gái này có bí mật gì thế?

“Phù phù...” Trong phòng không ngừng vang lên tiếng thở hổn hển, một cô gái cầm bùa khoa tay múa chân, miệng lầm bầm. Nhưng nếu người thật sự thạo nghề sẽ biết là cô gái đang cầm bùa kia đang không ngừng tinh lọc đám hồn thể trong phòng.

“Mệt chết đi được, rốt cuộc là sao thế này?”

Đào Tử vừa thở hổn hển vừa nhìn đám hồn thể không ngừng ủa đến Tiểu Triết, tung ra từng lá bùa tinh lọc. Sau khi con đại quỷ kia bỏ đi, Đào Tử quan sát xem thật ra Tiểu Triết có gì khác với người bình thường. Nhưng dù có nhìn thế nào đi nữa, cô vẫn không nhìn ra trên người Tiểu Triết có gì nổi bật cả, ấy thế mà lại có một đám hồn thể đông đúc không ngừng ủa vào phòng, nhất thời khiến Đào Tử luống cuống tay chân, phải lấy ra số lượng lớn bùa tinh lọc đánh vào đám hồn thể kia. Cũng để phòng ngừa bất trắc, cô thuận tay dán lên người Tiểu Triết vài cái, tránh có mấy tiểu hồn tiểu quái thừa cơ cướp xác.

Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng thấp, đám hồn thể đã lấp đầy cả phòng. Bởi vì Tiểu Triết đã được Đào Tử dán bùa nên đám hồn thể chỉ vây quanh cô bé, lượn qua lượn lại chứ không thể làm gì.

“Ồi!” Đào Tử thở dài, nhìn căn phòng đầy hồn thể, “Không biết bao giờ Mạt Mạt mới về nữa. Nếu có họ ở đây thì tốt rồi, như vậy mình cũng có thể nhàn hạ.”

Trong phòng khách sạn suối nước nóng, Đào Tử đang cố kéo dài thời gian, mà Tô Mạt và Hàn Ngạo tìm kiếm sinh hồn của Tiểu Triết ở ngoài cũng gặp phải phiền phức giống vậy.

Sau khi rời khỏi khách sạn, hai người men theo con đường lên núi tìm kiếm sinh hồn của Tiểu Triết. Bởi vì là ban ngày, trên núi thỉnh thoảng xuất hiện du khách hoặc cư dân địa phương, vì vậy không thể rầm rộ chiêu hồn được.

Tô Mạt nắm cờ chiêu hồn nhỏ chế tạo đặc biệt trong tay, vừa đi vừa thầm gọi tên Tiểu Triết. Tiếc rằng cờ chiêu hồn không hề có phản ứng.

Tô Mạt và Hàn Ngạo nhanh chóng đi đến chỗ Tiểu Triết ngã trước đó.

“Khi sáng Tiểu Triết bị ngất ở đây, hay là chúng ta tìm thử gần đây xem sao? Đã đến giờ này chúng ta phải nhanh lên, nếu không trời tối muốn tìm lại phiền phức. Ai biết được ban đêm trong núi sẽ xuất hiện thứ gì chứ, khách sạn kia quái lại như vậy, để Đào Tử ở đó em cũng không yên lòng, huống hồ lại thêm Tiểu Triết. Cho nên chúng ta tang tốc nhé?” Quan sát cảnh vật xung quanh một lượt, Tô Mạt nói với Hàn Ngạo.

“Ừ, vậy cũng tốt, chúng ta tìm kiếm một vòng quanh đây đi, nếu như không có thì chúng ta trở về, nhìn thời tiết không chừng sắp nổi gió rồi, không biết tối nay sẽ xảy ra chuyện gì nữa.” Hàn Ngạo chỉ một hướng khác, “Anh qua bên kia xem thử, em ở gần đây, đừng đi quá xa, tránh để bị lạc.”

“Ừ, yên tâm đi, em biết tình trạng mình mà.”

Mặt Tô Mạt ửng đỏ, cô đi về một phía khác. Sợ dĩ Hàn Ngạo nói đừng để bị lạc không phải sợ cô gặp phải nguy hiểm gì, mà bản thân cô là một kẻ mù đường. Ở nơi rừng xanh thì càng không phân biệt được phương hướng, lỡ như cô đi lạc vậy càng phiền phức hơn, Tô Mạt bắt đầu đi vòng quanh nơi Tiểu Triết ngất xỉu.

Hàn Ngạo vừa tìm sinh hồn Tiểu Triết vừa không yên lòng, thỉnh thoảng nhìn về phía Tô Mạt, sợ không cẩn thận sẽ lạc mất cô. Dù sao trong lòng anh, chỉ có Tô Mạt mới là quan trọng nhất, nếu không phải không

đánh lòng khi chứng kiến một sinh mệnh vô tội biến thành người thực vật, anh sẽ không rảnh mà quan tâm đến chuyện này, huống chi còn có Tô Mạt xen vào. Anh thở dài tiếp tục tìm kiếm.

“Ui cha!”

Tiếng nói bỗng vang lên khiến Hàn Ngạo hoảng hốt, anh vội vàng chạy về phía Tô Mạt.

“Mạt Mạt, em làm sao vậy?”

“Ồ, không sao, không cẩn thận bị quệt phải chút thôi.”

Nhìn Hàn Ngạo thở hổn hển, Tô Mạt ngã ngồi dưới đất hơi áy náy trong lòng. Cho đến nay đều là Hàn Ngạo lo lắng cho cô, thậm chí mấy lần vì cô mà vào sinh ra tử. Kiếp này cô đành nợ ân tình này thôi, cũng không biết tình trạng thân thể của mình thế nào nữa, sau này... Cô không dám nghĩ đến sau này...

Hàn Ngạo luôn không bỏ sót một biểu cảm nào của Tô Mạt, anh thấy sự thay đổi trên nét mặt cô, hiểu ra lại là Thiên Niên Kiếp chết tiệt kia khiến tâm trạng người yêu anh suy sụp rồi. Nhưng anh cũng không thể làm gì trước tình cảnh này, đành cúi đầu giả vờ nhìn vết thương trên tay Tô Mạt, che giấu vẻ bất lực trong mắt mình.

“Sao lại bị cào xước vậy?”

Nhìn vết thương không ngừng chảy máu trên tay cô, mày Hàn Ngạo cau chặt. Anh vội vàng lấy thuốc trị thương ở trên người cẩn thận bôi lên vết thương.

“Sao anh mang thuốc trị thương theo vậy?”

“Ừm, phòng ngừa chuyện bất trắc bao giờ cũng tốt. Đau lắm không?”

“Không sao đâu, trông đáng sợ chứ thật ra chẳng hề nghiêm trọng. Vừa rồi em đi ngang qua đây không cẩn thận bị trượt, đang định hươ tay bắt lấy thứ gì đó, không ngờ lại bị cứa. Em xem coi thứ gì lợi hại như thế?” Tô Mạt vừa nói vừa nhìn lại chỗ mình vừa trượt ngã, Sao không có gì cả, em nhớ rõ ràng nơi này mới này có một cái cây mà. Nếu như em không nhớ lầm, vậy cũng phải còn để lại vết máu chứ?”

Tô Mạt hoang mang nhìn con đường núi trống trải và bằng phẳng trước mặt.

“Em nói khi này ở đây có thứ gì đó, là thứ cứa em bị thương? Nhưng bây giờ không có đúng không?”

Thấy phản ứng của Tô Mạt, Hàn Ngạo cũng giật mình. Rốt cuộc là sao, có gì đó cứa làm Tô Mạt bị thương song lại biến mất không thấy đâu cả. Lẽ nào chỗ này có gì khác thường?

Nghĩ đến đây, Hàn Ngạo đề phòng quan sát xung quanh, tuy nhiên cánh rừng trước mắt có vẻ như chẳng có gì thay đổi, chỉ có gió núi thỉnh thoảng thổi qua khiến cây cối đung đưa, tựa như đang giải thích với Hàn Ngạo rằng mình vô tội.

“Chúng ta về thôi, em bị thương rồi, về xử lý vết thương trước đã. Thuốc anh bôi cho em chỉ tạm thời cầm máu, đừng để nhiễm trùng.”

Hàn Ngạo dìu Tô Mạt đứng dậy, sau đó khẽ khom lưng, bế Tô Mạt đi xuống chân núi.

“Không cần bế em, tay em bị thương thôi, nào có nghiêm trọng như vậy. Nhanh thả em xuống đi nào.”

“Không thả! Cứ bế vậy đây, em mới vừa bị ngã, không chừng đã bị thương ở đâu rồi, nên trở về để Đào Tử kiểm tra cho em xong rồi nói sau.”

“Được rồi, được rồi, anh đừng căng thẳng như vậy, em thật sự không sao mà.”

Nhìn vẻ mặt cố chấp của Hàn Ngạo, Tô Mạt thỏa hiệp để mặc anh ôm mình vào lòng đi xuống chân núi, đi chừng một giờ, cuối cùng Tô Mạt cũng nhìn thấy khách sạn suối nước nóng cách đó không xa. Lúc này khách sạn bị một luồng tà khí đen nhạt bao phủ, khiến Tô Mạt thâm giật mình. Bây giờ là ban ngày, bên ngoài khách sạn đã tụ nhiều tà khí như vậy, đến tối chẳng phải càng nghiêm trọng hơn sao? Không biết tình hình của Đào Tử trong khách sạn thế nào nữa? Hình như bình thường không thấy nhiều tà khí thế này bao giờ? Lẽ nào Tiểu Triết đã xảy ra chuyện rồi? Nghĩ đến đây, sắc mặt Tô Mạt liền trở nên khó coi.

“Có phải em không thoải mái ở đâu không? Sao sắc mặt khó coi như vậy?”

“Không có, em không sao, anh đừng lo lắng. Em đang lo cho Đào Tử, anh nhìn khách sạn suối nước nóng chúng ta ở đi!”

Tô Mạt đưa tay chỉ về phía khách sạn, Hàn Ngạo đưa mắt nhìn theo tay cô, anh trông thấy khách sạn suối nước nóng đang bị tà khí bao phủ, nhất thời sắc mặt cũng trở nên khó coi.

43. Chương 43: Chương 20.1

“Không biết bây giờ Đào Tử có sao không?”

Tô Mạt trước sau vẫn mang vẻ lo lắng nhìn tà khí bao phủ khách sạn suối nước nóng.

“Sẽ không sao đâu, chúng ta nhanh trở về, xem thử chuyện gì xảy ra, suy đoán lung tung như vậy cũng chẳng có kết quả gì.”

Hàn Ngạo sải bước nhanh đi về phía khách sạn suối nước nóng. Ngẩng đầu nhìn vào mắt Hàn Ngạo, Tô Mạt chỉ có thể thở dài không biết làm sao. Anh nói rất đúng, cô suy đoán thế này cũng chỉ tự tìm thêm phiền não, còn không bằng mau sớm trở về xem thử rốt cuộc tình hình thực tế như thế nào.

Đi từng bước đến gần phòng trong, cuối cùng Tô Mạt và Hàn Ngạo cũng thấy rõ tình hình, khiến hai người có phần dở khóc dờ cười. Tiểu Triết vẫn ngủ mê man trên giường, còn Đào Tử ngồi bên cạnh cô bé nhắm mắt lẩm bẩm, trên người tỏa ra ánh sáng màu trắng, như thể đang ngồi thiền. Hồn thể đầy rẫy phòng bao quanh lấy họ, dường như đang lắng nghe điều gì, thỉnh thoảng có vài hồn thể nhạt dần rồi chậm rãi biến mất không thấy nữa, cũng có những hồn thể đậm màu hơn chút đang chậm rãi nhạt đi, sau đó cũng từ từ biến mất tãt. Có lẽ tà khí trong phòng là kiệt tác của mấy hồn thể này.

“Đào Tử đang tinh lọc những linh hồn này à? Sao trước đây không biết cô ấy còn có nghề này chứ?”

Nhìn hồn thể đang không ngừng tràn vào phòng cùng với đám hồn thể từ từ biến mất, Tô Mạt có chút hoang mang khó hiểu.

“Những hồn thể này sao lại đến chỗ chúng ta?”

Phượng Hoàng màu vàng vút lên cao, xông đến đám hồn thể không ngừng tràn vào phòng. Tia sáng huyền ảo của Phượng Hoàng quét đến nơi nào, hồn thể ở nơi đó đều nhanh chóng biến mất. Cuối cùng, hồn thể trong phòng cũng không tăng thêm nữa, Đào Tử thở phào nhẹ nhõm.

“Thật may là hai người đã trở lại, mình sắp mệt chết rồi Mạt Mạt, cậu không biết đâu, sau khi hai người đi, hồn thể tràn vào phòng liên tục. Khi này còn có một con đại quỷ sắp sửa tu thành Quỷ Vương đến, nó nói nó bị thứ gì đó trên người Tiểu Triết thu hút đến đây, còn bảo mình tự giải quyết cho tốt. Nhưng mình dùng cách nào cũng không thể nhìn ra Tiểu Triết có chỗ nào khác thường.”

Hồn thể đã giảm bớt, tà khí trong phòng cũng từ từ tiêu tan. Tô Mạt nghiêm túc nghe Đào Tử kể lại, nhìn về phía Tiểu Triết.

“Cô bé trông không có gì khác thường cả.”

Vừa nói Tô Mạt vừa đi đến giường, lúc này Đào Tử đã ngã quỵ xuống giường, thở hổn hển, có lẽ là mệt mỏi quá mức.

“Đúng vậy, vừa rồi mình cũng nhìn mãi, chẳng hề phát hiện ra cô bé này có chỗ nào đặc biệt. Cô ấy có thể thu hút nhiều hồn thể đến như vậy, có lẽ chúng ta đã bỏ sót chỗ nào rồi. Hàn Ngạo, anh có nhận xét gì không?”

“Có thể bởi vì thể chất lô đỉnh của cô ấy không?” Thể chất lô đỉnh? Là sao? Ngạo, anh từng nghe nói à?”

Tô Mạt quay đầu lại nhìn Hàn Ngạo, vô cùng ngạc nhiên với việc Hàn Ngạo biết được bí mật trên người Tiểu Triết. Hàn Ngạo không trả lời mà liền quay người đi ra ngoài phòng, chỉ lát sau thì cầm theo một hộp thuốc nhỏ vào phòng trong.

“Mạt Mạt, cậu bị thương à?”

Bay giờ Đào Tử mới nhìn thấy vết thương có vẻ sâu trên tay Tô Mạt, kinh ngạc kéo tay Tô Mạt lại, cô quan sát cẩn thận, sau đó đặt ngón tay lên cổ tay Tô Mạt.

“Hình như thân thể không có gì dị thường. Mình nhớ lần trước cậu đã nói từng trúng độc trong kết giới, có điều hình như bây giờ đã không còn vấn đề gì, cậu có thể yên tâm. Tuy nhiên vết thương trên tay vẫn phải xử lý một chút, lỡ như nhiễm trùng cũng rất phiền phức.”

Đào Tử vừa nói vừa nhận lấy hộp thuốc trong tay Hàn Ngạo, cẩn thận băng bó cho Tô Mạt.

“Không sao là tốt rồi, Mạt Mạt nói bị thứ gì đó cửa phải, thế mà ở nơi cô ấy bị cửa lại có gì khác thường, cho nên tôi hơi lo lắng, nhưng cô đã nói không sao nên tôi cũng có thể yên tâm hơn.”

“Anh nói Mạt Mạt bị thứ gì đó cửa bị thương, nhưng lại không tìm vật đó à?”

Dường như Đào Tử nhớ ra gì đó, sắc mặt thoáng biến đổi, vội vàng quay đầu lại hỏi Hàn Ngạo.

“Ừ, đúng vậy, mình cảm thấy hình như bị vướng, sau đó thì tay bị cửa một vết, mình còn tưởng bị cây cối quẹt phải nữa kia, nhưng trên đám cây xung quanh chẳng có bất cứ vết máu nào, cứ như vết thương của mình tự nhiên xuất hiện vậy.” Tô Mạt nhìn vẻ mặt của Đào Tử, ngập ngừng rồi hỏi, “Sao vậy? Có vấn đề gì sao?”

“Mình nhớ ông nội đã nói, máu người truyền thừa huyết mạch thần thú cực kì quý giá, nếu muốn khởi động trận pháp có huyết mạch thần thú làm chất dẫn thì hiệu quả sẽ tăng gấp bội. Mình đang suy nghĩ, trước đó chúng ta gặp phải đủ mọi chuyện quái lạ, có thể nào kẻ núp ở chỗ tối bây giờ đã sẵn sàng rồi, đợi đến khi lấy được máu của Mạt Mạt là có thể bắt đầu kế hoạch của hắn. Mình lo...”

Đào Tử cau mày nhìn vết thương trên tay Tô Mạt...

“Không sao, chuyện gì phải tới cuối cùng cũng tới, dù thế nào chúng ta cũng phải đối mặt, đừng suy nghĩ nhiều quá. Gần đây xảy ra cũng không ít chuyện rồi, cậu đừng lo lắng.”

Tô Mạt cầm tay Đào Tử an ủi, cô cũng biết chuyện lần này xem ra chẳng đơn giản, song nhất định phải đối mặt. Cho dù là vì những cô gái vô cơ mất tích hay là vì tích một phần âm đức cho mình.

“Đúng rồi. Ngạo, thể chất lô đỉnh anh vừa nói là sao?”

Dường như muốn xoa dịu không khí trong phòng, Tô Mạt ngẩng đầu hỏi Hàn Ngạo vẫn đang quan sát Tiểu Triết.

“Thật ra thì anh cũng không rõ lắm, cũng chỉ suy đoán mà thôi. Trong quyển sách sư phụ anh để lại cho anh có ghi các loại thể chất, trong đó có một loại thể chất tên là thể chất lô đỉnh. Người có thể chất này có thể luyện ra bất cứ đồ thượng đẳng nào. Nếu hồn thể chiếm được thân thể người như vậy, dù nó muốn tái sinh làm người hay muốn tu luyện đắc đạo, đều là làm chơi mà ăn thật. Mà nếu như người chính phái có đệ tử như này cũng sẽ coi là bảo vật trong lòng bàn tay, tăng cường dạy dỗ. Có thể nói họ giống như người có tiên khí bẩm sinh, có thể nhanh chóng thông hiểu đạo lý hay bất kể thứ gì, thành tựu tương lai cũng không giới hạn. Tuy nhiên nếu như rơi vào tay tà đạo, dùng họ chế luyện tà vật, hiệu quả cũng tốt hơn chế luyện từ người bình thường nhiều. Cho nên anh nghĩ, khi này chúng ta không có ở đây, những hồn thể kia bị thể chất này của cô ấy thu hút mà đến.”

“Anh nói Tiểu Triết có thể chất này à? Có điều không cảm giác được mà? Lẽ nào có ẩn tình gì khác ư? Nếu như cô ấy thật sự có thể chất này, tại sao chỉ có sinh hồn biến mất? Không phải nên lấy thể xác cô ấy sao?” “Thật ra thì anh cũng không rõ lắm, anh chỉ nói có thể là thể chất như vậy thôi, cụ thể là thể nào thì anh không biết. Tình hình bây giờ là làm sao tìm được sinh hồn của cô ấy, hoặc là giải quyết nhanh tình trạng hiện giờ để chúng ta sớm rời khỏi nơi này.”

“Anh lấy được rồi hả? Như vậy chuyện đó có thể bắt đầu chưa?”

Một giọng nữ vang lên trong căn phòng mờ tối, tiếng nói chất chứa vẻ bi thương. Người đàn ông mặc đồ đen ngồi đối diện người phụ nữ, trông vẫn còn trẻ, sắc mặt hơi tái, trong tay anh ta cầm một chiếc bình nhỏ, bên trong đựng ít máu. Anh ta ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trông vô cùng đáng sợ kia, bỗng nhiên nhếch miệng cười một tiếng như thể trấn an cô ta.

“Cô đừng suy nghĩ nhiều quá, tôi sẽ không ra tay với cô. Hiện giờ, chuyện nên làm đều đã làm, chỉ cần tìm được thêm hai người phụ nữ sinh ngày âm là có thể bắt đầu. Huyết mạch Phượng Hoàng không chống đỡ được bao lâu nữa, tôi nhất định phải chiếm được.” Tiếng nói người đàn ông lộ vẻ ác nghiệt.

“Ồ, anh nói thì nhẹ nhàng, đến lúc cô gái kia xuất hiện, anh vẫn không thể nhẫn tâm. Nếu anh thật sự cần huyết mạch Phượng Hoàng như vậy thì hạ quyết tâm cho tôi xem. Không phải anh có thể sai khiến ma quái sao? Vậy thì giết cô gái kia đi.”

“Tôi cảnh cáo cô một lần nữa, đừng gây chuyện với cô ấy, nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì bất trắc, chắc chắn tôi sẽ khiến cô tan thành mây khói. Đừng tưởng rằng cô cứu tôi thì có thể uy hiếp được tôi.”

Nói xong, người đàn ông quay người bỏ đi. Người phụ nữ phía sau nhìn bóng lưng anh ta rời đi với vẻ mặt đau thương, che nửa bên mặt còn nguyên vẹn khóc tức tưởi.

“Đào Tử, tôi nhất định khiến cô hồn phi phách tán, ngàn kiếp không được siêu sinh, Ly Thương chỉ có thể là của tôi.”

“Hắt xì!”

Đào Tử trông giữ bên cạnh Tiểu Triết bỗng hắt hơi một cái, cô nghi ngờ xoa mũi. Thời tiết thế này mà bị cảm ư? Cô đứng dậy cầm một chiếc áo khoác, khoác lên vai rồi tiếp tục bảo vệ Tiểu Triết vẫn còn đang hôn mê.

“Không phải bị cảm chứ? Ăn chút gì trước đi, sau đó cậu đi nghỉ ngơi một chút, để mình trông cho.”

Tô Mạt đi từ phòng ngoài vào, cầm trong tay một hộp giữ nhiệt xinh xắn, đưa cho Đào Tử.

“Gì ngon thế?” Đào Tử mở hộp giữ nhiệt ra, thỏa mãn gật đầu, “Chỉ có cậu hiểu mình, đúng là mình hơi đói, nhưng nghỉ ngơi thì không cần, cũng không mệt. Hàn Ngạo đâu rồi?”

“Anh ấy nói đi ra ngoài một chuyến, cậu nghỉ ngơi chút đi. Ở đây không phải còn có hai chúng ta sao? Tình thần tốt thì chúng ta mới có thể tiếp tục nghỉ cách chứ. Đúng rồi, hôm nay phóng 212 lại có người vào ở, xem ra chúng ta lại có thêm việc phải làm rồi.”

“Ai?” Tiếng Đào Tử đột nhiên vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Tô Mạt. Tô Mạt vội vàng chạy ra phòng ngoài, “Xảy ra chuyện gì?”

Lúc này Đào Tử đang đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, nghe thấy tiếng Tô Mạt, cô quay đầu lại, “Mình cũng không biết, vừa rồi cảm thấy hình như có người đang nhìn trộm mình vậy, mình đi đến bên cửa sổ liền thấy một bóng đen chợt vụt qua, nhưng không thấy rõ là ai.”

Bóng dáng vừa rồi... Bóng dáng đó rất quen thuộc, tại sao anh lại ở đây? Lẽ nào, lẽ nào tất cả mọi chuyện thật sự do anh làm? Ly Thương, đến cùng anh muốn em phải thế nào đây?

“Đào Tử, cậu không sao chứ?”

“Ồ, mình đang nghĩ đó là gì? Là người hay là...”

“Nguy rồi, chúng ta mắc bẫy.”

Tô Mạt đi theo Đào Tử vào, nhìn thấy căn phòng trống không, mặt liền biến sắc. Hàn Ngạo vừa đi vào phòng liền nhìn thấy trên giường đã trống rỗng, lập tức hiểu ra nguyên nhân Tô Mạt sa sầm mặt.

“Gần đây ai cũng mệt mỏi, là chúng ta quá sơ suất, không trách ai được.”

Một cô gái vừa vào ở phòng 212, tuổi vẫn còn nhỏ, xấp xỉ Tiểu Triết. Cũng giống với mấy cô gái mất tích kia, đều sinh ngày âm. Anh tò mò làm sao chúng thu hút được nhưng cô gái như vậy đến đây được vậy? Nếu một người sinh ngày âm đến đây du lịch thì không hiếm lạ. Có điều là hai, ba, thậm chí cộng thêm Tiểu Triết mất tích nữa là bảy, đây là con số không dễ tìm.”

“Hiện tại thêm cô gái mới đến là bảy người, chúng phải nghĩ cách bảo vệ cô gái kia chu toàn. Nếu quả thật để kẻ núp trong bóng tối kiếm đủ bảy người, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Đào Tử, cậu khá giỏi chuyện giao tiếp, ngày mai cậu đi làm quen với cô gái kia nhé? Mình và Hàn Ngạo có thể điều tra thêm vị trí của Tiểu Triết, lúc trước mình có dán một lá bùa theo dõi lên người cô ấy, có lẽ sẽ phát huy công dụng.”

Đào Tử gật đầu không tiếp lời, Tô Mạt nhìn Đào Tử dời mắt ra ngoài cửa sổ, lặng lẽ thở dài, kéo Hàn Ngạo ra khỏi phòng, để Đào Tử ở lại.

Thấy Tô Mạt và Hàn Ngạo đã rời khỏi phòng, sắc mặt Đào Tử liền âm trầm, dứt khoát ngồi xuống nhìn ra ngoài cửa sổ, chờ đợi.

“Cô ấy không sao chứ?”

“Để cô ấy yên tĩnh một lát, lần này người có khả năng lớn nhất là Ly Thương, cũng khó trách lòng cô ấy buồn bã, cho cô ấy chút thời gian đi. Đúng rồi, khi này anh ở bên ngoài có thấy gì khác thường không? Nếu vừa rồi thật sự là Ly Thương đến thì anh ta không thể im hơi lặng tiếng đưa Tiểu Triết đi được, vậy mà anh không phát hiện được gì sao?”

“Không có, anh hoàn toàn không thấy bất kỳ ai cả. Sau khi đi vòng quanh khách sạn một vòng, cảm thấy tà khí không dày như trước nữa, anh liền nghĩ nếu phòng 212 là nơi xảy ra sự cố, vậy qua đó xem thử. Hay là Ly Thương đã đến vào khoảng thời gian này, nên anh mới không thấy anh ta?”

“Cũng có thể. Anh còn đến phòng 212 à? Có phát hiện được điều gì không?” Tô Mạt nghĩ ngợi rồi hỏi tiếp.

“Như vừa rồi anh đã nói, bảy cô gái sinh ngày âm đã đến đủ, hiện tại chúng ta phải cẩn thận hơn mới được. Sáng sớm mai anh sẽ đuổi theo lá bùa theo dõi kia, hi vọng có được thu hoạch.”

44. Chương 44: Chương 20.2

“Anh cố ý đúng không? Hay là anh nhìn thấy cô gái kia nên chẳng có phòng bị, sai lầm thấp kém như thế cũng phạm phải? Anh mang theo người có bùa theo dõi về là sợ bọn họ không tìm được chúng ta sao?”

Trong căn phòng mờ tối, người phụ nữ có khuôn mặt âm dương kia chất vấn người đàn ông vẫn đang trầm mặc không nói lời nào, thấy người phụ nữ đã nói xong, anh ta thả người trong ngực vào chiếc giường nhỏ duy nhất trong phòng. Ngọn đèn lơ mơ chiếu vào mặt người nằm trên giường, chính là Tiểu Triết.

“Nói đủ chưa? Tôi cảnh cáo cô, đừng cảm thấy cô đã từng cứu tôi mà có thể ở đây chỉ tay năm ngón với tôi, tôi không cần cô dạy dỗ, đừng cho rằng tôi không biết ý nghĩ trong lòng cô.”

Nghe người đàn ông nói vậy, người phụ nữ nhất thời nghẹn lời, cô ta tức giận nhìn cô gái trên giường, không nói nữa. Căn phòng yên tĩnh trở lại, người đàn ông tùy ý ngồi bên giường nhìn chằm chằm vào mặt Tiểu Triết không biết suy nghĩ gì. Thế nhưng người phụ nữ hình như hơi thiếu kiên nhẫn.

“Anh định làm gì? Chúng nhất định sẽ theo lá bùa theo dõi kia tìm đến chúng ta phải không? Bây giờ chúng ta rời đi hay là...”

“Rời đi? Tại sao phải rời đi? Không phải chờ chúng đến tìm sao? Sao vậy, cô sợ à?”

“Nhưng mà còn thiếu hồn phách một cô gái nữa, người anh mang về này cũng chẳng có sinh hồn, trận pháp chưa thành, đưa chúng tôi có ích lợi gì?”

Cô ta không hiểu được hành động của người đàn ông, hay phải nói là cô ta cảm thấy mình vẫn không nhìn thấu người đàn ông trước mắt này. Bất kể cô làm gì vì anh ta, thậm chí vì anh ta trở thành hình dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ này, cũng không thể nhận được một chút quan tâm thật lòng từ anh ta, thật không biết kiếp trước cô có nợ anh ta không nữa.

“Tự tôi có cách, cô gái này có thể chết lơ lửng, cho dù không có sinh hồn cũng không sao, cùng lắm thì tối nay tôi đi giải quyết cô gái kia. Trút sáu hồn phách sinh ngày âm vào người này, nuôi dưỡng cô ta thành người rồi cũng không tệ.”

“Người rồi? Chênh lệch quá nhiều so với trận pháp lúc trước của anh rồi. Bỏ ra nhiều đồ như vậy cuối cùng chỉ có được một người rồi? Rốt cuộc anh nghĩ gì vậy?”

Người phụ nữ nhìn người đàn ông hồ hững trước mặt mà cảm thấy bất lực không thôi, cố gắng nhiều như vậy, thậm chí vì trộm đá tam sinh ở âm phủ mà trả giá đắt, vậy mà chẳng những bị người đàn ông trước mắt dễ dàng đưa cho người khác, còn đối trận pháp có thể tạo ra đại họa chốn nhân gian thành một người rồi nho nhỏ, cách làm này chẳng có người phụ nữ nào hiểu được. Lẽ nào? Lẽ nào anh ta vì người phụ nữ kia? Không được, nếu như vậy... Sắc mặt cô ta sa sầm, trong lòng đã thầm quyết định.

“Chẳng qua là chuyện sớm muộn, vả lại người rồi có gì không tốt, tất cả thương tổn đều vô hiệu, như vậy chúng cũng bó tay. Những hồn thể kia nuôi trong thân thể cô gái này trước, đến khi tìm được sinh hồn này thì tế luyện là được. Lát nữa cô giấu thân thể cô gái này đi, rồi làm cho tôi một cái giống như cô ta, cô biết phải làm thế nào mà, ngày mai dù ai đến cũng sẽ không thể dễ dàng trở về đâu. Tôi đi giải quyết cô gái mới đến khách sạn suối nước nóng kia đã.”

Người đàn ông vừa nói vừa đứng dậy định đi ra ngoài.

“Ly Thương, anh có từng yêu tôi không?” Cô gái bỗng nhiên hỏi người đàn ông sắp rời đi.

Dừng bước, Ly Thương quay đầu lại nhìn cô gái khuôn mặt âm dương, “Sao hỏi như vậy? Làm tốt chuyện cô nên làm là được rồi, tôi đi trước.”

“Anh có từng yêu tôi không? Việc này rất quan trọng với tôi.” Cô gái bước đến kéo áo Ly Thương, kiên trì nhìn anh ta.

“Nguyệt, cô biết tâm ý của tôi, vì vậy xin lỗi.”

Vừa nói Ly Thương vừa nhẹ nhàng gạt bàn tay đang kéo mình qua một bên, quay người rời khỏi phòng. Cô gái tên Nguyệt ngậy đại nhìn bóng lưng Ly Thương, khóe môi nhếch lên nụ cười khổ sở. Đã sớm biết kết quả này song vẫn trốn tránh hết lần này đến lần khác. Bây giờ nên tỉnh mộng rồi, mình đã thành ra thế này cũng không còn gì lưu luyến nữa, chỉ bằng làm cho anh ta việc cuối cùng.

Cô gái quay người nhìn Tiểu Triết, suy tính một hồi rồi tìm lá bùa theo dõi mà Tô Mạt giấu trên người cô bé, cười nhạo một tiếng.

“Chút tài nghệ cón con mà còn tưởng rằng có thể che giấu được sao?”

Vung tay lên, cô gái vẽ một đường kết giới, cắt ngón tay Tiểu Triết lấy ít máu rồi đặt cô bé vào trong. Tiếp theo lấy ra một người rơm trong ngực, chia máu Tiểu Triết ra nhỏ vào ngực và trán người rơm, miệng bắt đầu niệm một loạt thần chú trúc trắc khó hiểu rồi đặt người rơm lên giường. Theo câu chú càng đọc càng nhanh, người rơm trên giường lại bị bao từng vòng như ủ kén, chỉ chốc lát, trên giường liền xuất hiện một vật thể màu trắng bị bao kín mít, lúc này cô gái mới ngừng đọc chú, nhìn vật thể trên giường, đưa tay chỉ về phía vật thể màu trắng kia.

“Phá!”

Vật thể màu trắng trên giường lập tức biến mất, mà theo đó Tiểu Triết vốn đã đặt trong kết giới lại bỗng dưng xuất hiện. Tiểu Triết đột nhiên mở mắt, cười quái gở với người phụ nữ kia rồi nhắm mắt lại, tựa như khi này tất cả đều là ảo giác vậy...

“Khụ khụ...”

Cô gái ho khan vài tiếng, nhìn Tiểu Triết cười thỏa mãn, phần mặt hoàn hảo nhỏ từng giọt mồ hôi lớn, sắc mặt cũng tái nhợt, cô ta nghĩ ngợi, cắt cổ tay mình đưa đến khóe miệng Tiểu Triết, không ngờ Tiểu Triết vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt, mút lấy máu chảy ra từ tay người phụ nữ từng ngậm từng ngậm, sắc mặt cô ta càng ngày càng trắng bệch, gắng sức chịu đựng, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ Tiểu Triết trên giường. Tiểu Triết thôi mút máu cô ta, nhắm mắt lại.

“Lần này, dù là ai đến, không chết cũng để lại nửa cái mạng cho tôi. Ly Thương, đây là việc cuối cùng tôi làm vì anh, cuối cùng tôi cũng buông tay, có điều tôi sẽ không bỏ qua Đào Tử kia đâu, tôi sẽ mang theo cô ta cùng xuống địa ngục. Ha ha ha ha...”

Ly Thương lại lên đường đến khách sạn suối nước nóng, đột nhiên cảm thấy ngực nhói đau. Anh ta dừng bước, ôm ngực, quay đầu nhìn về phía sau. Tại sao mình đột nhiên cảm thấy khó chịu? Đã xảy ra chuyện gì sao? Là Nguyệt? Hay là... hay là cô ấy?

Lòng Ly Thương hơi bức bối, anh ta biết lời nói vừa rồi đã làm tổn thương Nguyệt. Nhưng tình cảm là như vậy, không yêu thì cho dù có thương hại nhiều hơn nữa cũng vô ích. Dù cho vì thương hại mà ở bên nhau cuối cùng cũng sẽ tách rời, cho nên anh ta mới lảng tránh tình cảm của Nguyệt lần nữa, tuy nhiên cô ấy không hiểu. Nhưng nỗi bi thương quẩn quanh trong lòng không đi kia rốt cuộc là sao... Anh ta không hề chú ý, trong chốc lát dừng lại, cô gái tên Nguyệt đã lặng lẽ đến bên anh ta...

“Bây giờ anh muốn đi sao? Nhưng mà một mình anh đi em không an lòng, hay là để em đi cùng anh nhé?”

Ở phòng ngoài, Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo chuẩn bị rời đi, mặt đầy vẻ lo lắng.

“Em ở lại với Đào Tử đi, không sao đâu, sáng sớm ngày mai bảo Đào Tử đi tiếp cận với cô gái vừa mới vào ở phòng 212, an tâm chờ anh trở lại. Anh chỉ đi thăm dò, không sao đâu, ngoan.”

Hàn Ngạo ôm Tô Mạt vào lòng, vỗ nhẹ trấn an tâm trạng bất an của Tô Mạt.

“Nhưng mà...” Tô Mạt tựa vào ngực Hàn Ngạo, nghe tiếng tim đập yên ổn của anh, “Nhưng mà từ lúc mới bắt đầu, trong lòng em vẫn quanh quẩn một cảm giác xấu. Em lo đối phương đã phát hiện ra chúng ta, đang chờ chúng ta mắc câu đấy.”

“Anh phải nhanh chóng trở lại, phát hiện không ổn cũng phải nhanh chân bỏ trốn, nhất định đừng rơi vào cạm bẫy người ta bố trí, biết không? Anh cầm lấy cái này, lỡ như gặp phải nguy hiểm thì thả nó ra, để em biết tình hình của anh, cũng dễ đi giúp anh một tay.” Tô Mạt vừa nói vừa giao một vật thể màu vàng nhỏ vào tay Hàn Ngạo, “Thứ này được luyện ra từ Phượng Hoàng Hỏa, đồ bình thường không thể làm hư hại nó, vốn định dùng hạc giấy em và anh thường dùng nhưng em sợ một khi có biến cố thì em không thể biết được an nguy của anh, cho nên cố ý tìm ra một khối vẫn thạch mà Đào Tử mang từ nhà đến tạo ra vật nhỏ này. Tóm lại, anh nhất định phải cẩn thận.” Không yên lòng nhìn Hàn Ngạo, Tô Mạt kéo anh, vẻ mặt lo lắng khiến lòng Hàn Ngạo ấm áp, anh khẽ hôn lên trán Tô Mạt rồi quay người rời đi. Nhìn bóng lưng Hàn Ngạo, Tô Mạt cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói, “Được rồi, nhìn đủ rồi chứ? Ra đi.”

“Không ngờ người đẹp lạnh lùng Mạt Mạt nhà ta vậy mà cũng có lúc dịu dàng nhỉ, hi hi.”

Đào Tử cười bước ra từ phòng trong, vừa cười xấu xa vừa trêu chọc Tô Mạt đang dõi mắt theo Hàn Ngạo.

“Đừng chê cười mình, cậu thì sao? Tâm trạng đã tốt hơn chút nào chưa?” Tô Mạt quay người lại nhìn Đào Tử, bước đến kéo cô bạn mình ngồi bên giường, “Cậu đừng nghĩ nhiều quá, mình biết chuyện tình cảm không thể nói rõ ràng. Nhưng mà Đào Tử, cậu có thể không quên được nhưng nhất định phải học cách buông bỏ. Thấy cậu như vậy mình rất lo lắng.”

“Mình biết cậu lo lắng cho mình, yên tâm đi, mình không sao. Trái lại cậu đấy, gần đây thân thể thế nào, tại sao mình cảm thấy có khi thân thể cậu đột ngột rất nóng? Lẽ nào, Thiên Niên Kiếp...”

Đào Tử ngừng nói nhìn Tô Mạt chăm chăm.

“Cuối cùng bị cậu phát hiện rồi, mình lo...”

“Aaaa!”

“Ly Thương, anh định làm gì?”

Trong khách sạn suối nước nóng, trước cửa phòng 212, Tô Mạt nhìn Ly Thương nắm sinh hồn kia trong tay, chất vấn.

“Làm gì? Ha ha, không phải cô đã thấy rồi sao? Còn cần hỏi tôi, Tô Mạt cô không cần được tôi đâu. Tốt nhất là để tôi đi, chỉ là một hồn phách nhỏ nhỏ mà thôi, là bạn cũ cần khát khe thế không?”

Ly Thương nắm sinh hồn trong tay nhìn Tô Mạt và Đào Tử trước mặt, cười lạnh lùng, như thể sinh mạng trong tay anh ta chẳng đáng là gì vậy.

“Ly Thương, rốt cuộc anh muốn làm gì? Hại nhiều cô gái trẻ như vậy, anh không thấy hổ thẹn chút nào sao?”

“Tô Mạt, muốn những sinh hồn kia thì đi theo tôi.”

“Mạt Mạt, đừng đi!” Đào Tử kéo lại Tô Mạt lại, lo lắng nói.

“Cậu ở đây chờ mình, mình đi rồi về ngay. Yên tâm, mình biết chừng mực.”

Tô Mạt đuổi theo hướng Ly Thương rời khỏi. Nhìn Tô Mạt rời đi, tim Đào Tử bỗng thót đến cổ họng, cô lo lắng nhìn Tô Mạt đã mất dạng, vội vàng nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Đối thủ của cô là tôi? Cô muốn đi đâu?”

Một tiếng nói vang lên phía sau Đào Tử, cô dừng bước, quay người lại nhìn ra sau. Chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lúc mở mắt ra thì cô không còn ở khách sạn suối nước nóng nữa.

Cảnh vật trước mắt bỗng chốc trở thành trốn vắng lặng như tờ, bốn phía đều là bãi cỏ hoang vu. Đáng ra bây giờ là thời tiết tháng Bảy, dù không có ánh nắng tươi đẹp song ít nhất cũng phải có cây cối xanh biếc, cảnh tượng trước mắt khiến Đào Tử lo lắng. Đây là đâu? Sao lại hoang vu đến vậy?

“Cô là ai?”

Ha ha ha, tôi là ai? Chờ khi cô chết đi tôi sẽ cho cô biết rõ.”

...

Giọng nữ lại vang lên, Đào Tử không thấy rõ dáng vẻ của cô ta, chỉ thấy cô ta đứng cách cô không xa bỗng nhiên vung tay tung một lá bùa về phía cô, Đào Tử hơi sững sốt, vội vàng nghiêng người tránh sang bên. Còn tưởng rằng lá bùa đã mất hiệu lực, không ngờ phía sau lại ập đến một luồng tà khí. Đào Tử giật mình lộn một vòng, tránh được tà khí đánh đến từ phía sau. Cô ổn định thân thể nhìn về vị trí tà khí ủa đến, lá bùa kia lơ lửng giữa không trung, tựa như đang chờ gì đó.

“Hình như tôi chưa từng đắc tội với cô, tại sao cô muốn giết tôi?”

Đào Tử chẳng hiểu gì, cô đứng dậy, trên hai bàn tay cũng xuất hiện hai lá bùa.

“Có đắc tội hay không, không phải chỉ cô nói là được. Không phải cô muốn biết tôi là người thế nào sao? Tôi sẽ cho cô biết rõ ràng trước khi chết.”

Vừa nói, người phụ nữ vừa lách mình khỏi chỗ tối, phơi bày khuôn mặt mình trước mặt Đào Tử, khiến Đào Tử không khỏi kinh hoàng.

“Sao cô bị như vậy?”

Nhìn gương mặt giống như mặt nạ âm dương của người phụ nữ, Đào Tử hít vào một hơi, giọng nói cũng đầy vẻ thương hại.

“Tôi không cần cô thương hại, đều là tại cô, đều tại người phụ nữ như cô tôi mới biến thành bộ dạng này. Tôi vì Ly Thương trả giá nhiều như vậy, vậy mà từ đầu đến cuối trong lòng của anh ấy chỉ có mình cô. Tại sao? Tại sao tôi trả giá nhiều như vậy lại không thể nhận được một chút tình cảm của anh ấy? Còn cô, ngay cả khi nhất định phải truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng mới có thể giữ được mạng sống cũng không chịu truyền thừa cho anh ấy, nhưng lại được anh ấy nhớ thương vô cùng?”

Cô ta nói một hồi, tựa như không ngăn được dòng xúc cảm, uất ức đang dâng trào trong lòng, giọng nói oán hận càng lúc càng dồn dập, một giọt lệ chảy xuống bên mặt hoàn mỹ không tì vết.

“Vì giúp anh ấy lấy đá Tam Sinh, tôi mất đi nửa bên mặt của mình, nhưng nó lại bị anh ấy dễ dàng đưa cho các người. Hiện tại sinh mệnh tôi cũng không còn nhiều nữa, cô cũng đừng hòng ở lại trên cõi đời này để được anh ấy nhớ thương. Hãy theo tôi... cùng nhau xuống địa ngục đi!” Cô ta nói một hồi thì thình lình đưa tay gạt đi nước mắt, nhìn lá bùa lơ lửng giữa không trung, đột ngột niệm chú, “Lấy máu của ta, tế

luyện huyết ngọc. Lấy hồn của ta trả giá, lót đường cho ma vương...”

45. Chương 45: Chương 20.3

Tiếng niệm chú càng lúc càng nhanh, sắc mặt Đào Tử cũng bắt đầu trở nên khó coi.

“Cô điên rồi sao? Cam chịu để bản thân rơi vào đường cùng cũng muốn đưa tôi vào chỗ chết à? Cô cần gì phải vậy chứ? Cô chưa chắc làm gì được tôi đâu.”

Đáng tiếc cô ta chỉ mở mắt nhìn Đào Tử rồi nhắm mắt lại tiếp tục niệm chú. Đào Tử bắt đầu nhìn người phụ nữ trước mặt, không thốt nên lời. Cô ngồi xuống, lấy ra một là bùa hình người trong túi, cắn ngón giữa tay mình, dùng máu vẽ lên một dòng chú. Theo nét vẽ cuối cùng trên bùa chú, người giấy kia cũng dần phát ra ánh sáng mờ ảo, cô cất lư lá bùa này vào người, nhìn kết giới sắp mở ra giữa không trung.

Khi tiếng niệm chú càng lúc càng dồn dập, bầu trời như bị xé rách, một bàn tay màu đen vươn ra khỏi kết giới, sau đó là cánh tay, nửa thân thể, đầu, cho đến khi cả người xuất hiện. Bóng dáng màu đen khổng lồ thành hình xuất hiện nhìn người phụ nữ mặt mũi tái nhợt, bỗng nhếch miệng cười, đưa tay bắt lấy cô ta, như muốn nuốt cô ta vào bụng

Đào Tử nhân cơ hội này ném hai lá bùa đã chuẩn bị về phía quái vật màu đen. Lá bùa nổ tung bên cạnh quái vật. Hình như bị đau, quái vật bỗng buông người phụ nữ ra găm thét đánh về phía Đào Tử.

“Thiên nguyên thái nhất, tinh ti chủ bình, vệ hộ thể thổ, bảo hợp sinh tinh, hoa y tú quần y quan thanh cân, thanh long tả liệt, bạch hổ hữu tân, bội phục long kiếm, ngũ phúc chi chương, thống lĩnh thần quan, tam ngũ tương quân, hữu tà tất trảm, hữu quái tất tồi, phu hồ phúc tường, khải ngộ hi di, tiêu diệt tà quái, ngũ đế hàng uy, hộ thể vạn niên, đế đức nhật hi, hoàng long hàng thiên, đế thọ sở kì, cảnh tiêu động chương, tiêu ma khước phi, lập tức tuân lệnh.”

Vừa tránh né, Đào Tử vừa nhanh nhẹn niệm thần chú giết quỷ hàng yêu. Theo tiếng niệm chú vang lên, vô số đám mây tụ lại trên bầu trời, sấm chớp cuộn cuộn, trông rất đáng sợ.

Hình như cảm nhận được luồng sức mạnh đang cấp tốc tụ lại trong tầng mây kia, quái vật bỗng đứng nổi nóng, quay người tấn công Đào Tử lần nữa.

“Hay lắm!”

Đào Tử khẽ quát, chỉ một ngón tay về phía quái vật.

“Nhanh!”

Từng tia sấm chớp cuộn cuộn trên bầu trời bổ xuống, đánh về phía quái vật. Sấm chớp gào thét bùng bùng như cánh tay trẻ con, bổ xuống đỉnh đầu quái vật màu đen kia. Tuy nhiên quái vật này đúng là da thô thịt dày, một tia chớp đánh xuống chẳng tạo thành thương tích lớn cho nó. Đào Tử nhìn con quái vật, khẽ hừ một tiếng, lại chỉ về phía quái vật lần nữa. Lần này không giống lần trước, Đào Tử chỉ về phía quái vật tám lần mới ngừng lại, sau đó nhanh chóng lùi về phía sau tăng thêm khoảng cách với nó.

“Dùng dùng!”

Sấm chớp trong tầng mây có vẻ càng dữ dội hơn thêm, bầu trời đen như nhọ nồi, một tia chớp màu tím đột ngột giáng xuống, bấy giờ đã to bằng bắp chân trẻ con. Từng tia chớp màu tím giáng xuống liên tục, tia sau kinh hoàng hơn tia trước, tia sau nữa hùng tráng hơn tia trước đó.

Quái vật đã nhận ra nguy hiểm, thôi không tấn công Đào Tử nữa, mà quay người định chạy về phía ngược lại.

“Muốn chạy sao? Nào có dễ như vậy.” Đào Tử cười khẩy, cất tiếng niệm một câu thần chú, “Kiền ngọc ích độc, chấn thích la linh, bát tiên bình việt, thượng đế vương linh, thái huyền lạc cảnh, thất thần trùng đình, hoàng chân diệu giác, hoán trịch hỏa linh, tử văn ngọc tự, tứ cảnh khai minh, cửu thiên lục thiên, tứ thiên

chi tinh, ngoại truyện huyền tổ, nội bảo suất binh, tả thành hữu cố, hỏa nhiệt phong chưng, sắc trầm vạn yêu, tồ quốc thiên tinh, kim chân sở chấn, cửu ma diệt hình, ngô bội chân phù, dịch sử vạn linh, thượng thăng tam cảnh, khứ hợp để thành. Lập tức tuân lệnh.”

Câu thần chú vừa đọc lên, xung quanh Đào Tử đột nhiên xuất hiện mấy yêu tinh, vái Đào Tử một cái.

“Xin phiền mấy vị cản đường quái vật kia, không cho nó trốn thoát khỏi trừng phạt của thiên lôi.”

Đào Tử đáp lễ, chỉ về phía quái vật sắp chạy trốn, ý bảo yêu tinh cản đường quái vật kia. Đám yêu tinh gập đầu, đuổi theo quái vật ngăn cản không cho nó chạy trốn. Không biết vì nguyên nhân gì, quái vật không cách nào phá vỡ vòng cản của yêu tinh, trở mắt nhìn thiên lôi đánh vào người mình, một tia, hai tia, ba tia... tia sau mãnh liệt hơn tia trước. Mỗi một tia đánh xuống, quái vật liền nhỏ đi một phần, đến tận khi tám tia thiên lôi còn lại đều trút xuống hết, quái vật hoàn toàn biến thành mây khói.

Mưa phùn rơi trên bãi cỏ úa vàng, Đào Tử nhìn người phụ nữ mặt mày dị hợm trước mắt, bỗng đưa tay ra. Người phụ nữ hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn bàn tay đưa đến trước mắt mình, hơi mất tự nhiên quay đầu đi.

“Tại sao cứu tôi? Nếu như cô chỉ là một người bình thường bây giờ đã mất mạng rồi, không phải là tôi muốn giết cô sao?”

“Ha ha, tôi không nghĩ nhiều như vậy, cho dù vừa rồi tôi không thể gọi được thiên lôi tôi cũng chưa chắc sẽ chết. Huống chi quái vật kia không ăn được cô, sức mạnh cũng giảm đi. Bây giờ cô nên thả tôi đi, đúng không?”

“Thật đáng tiếc, cô bỏ qua cho tôi, nhưng tôi vẫn không muốn bỏ qua cho cô!”

Tiếng nói người phụ nữ bỗng trở nên oán hận, sau đó bất chợt xông về phía Đào Tử. Cô kinh hãi, né người qua một bên, đáng tiếc lần này vẫn chậm một bước. Một cơn đau truyền đến, Đào Tử ôm bụng lui về phía sau vài bước, nhìn người phụ nữ điên cuồng trước mặt.

“Cô việc gì phải thế? Giết tôi thì cô sẽ có được anh ấy sao? Sợ rằng anh ấy chỉ càng oán hận cô thêm. Huống chi tôi và anh ấy đã không thể rồi.”

“Tôi mặc kệ, tôi nhất định phải mang theo cô xuống địa ngục! Đi chết đi!”

Người phụ nữ lại cầm con dao găm đã dính máu xông về phía Đào Tử lần nữa.

“Cô không giết được tôi đâu!”

Đào Tử cau mày, một lá bùa lập tức đánh thẳng về phía cô ta. Cô ta nhìn lá bùa bay về phía mình mà chẳng hề né tránh, vẫn xông về phía Đào Tử, tiếc rằng lá bùa đã trói cô ta đứng yên, khiến cô ta chỉ có thể căm hận nhìn Đào Tử mà không thể làm hại được.

“Cô nghịch thiên triệu hồi quái vật đã phải dùng tính mạng để trả giá, tôi biết sinh mệnh cô đang biến mất, cô cũng là người đáng thương. Thôi, tôi sẽ không ra tay với cô đâu, có điều tôi cũng sẽ không thả cô ra, tự giải quyết cho tốt nhé. Kết quả cuối cùng cũng chỉ có tan thành mây khói mà thôi.”

Nói xong Đào Tử tiện tay mở kết giới, ngoảnh đầu lại nhìn người phụ nữ vẻ mặt đầy thù hận một lần nữa, khẽ cười rồi quay người rời đi.

“Cô quay lại đây! Tại sao cô chế giễu tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!”

Rời khỏi kết giới, Đào Tử lại xuất hiện tại khách sạn suối nước nóng nơi Tô Mạt rời đi, cô bịt vết thương còn đang chảy máu, lao đảo đuổi theo hướng Tô Mạt biến mất.

Sau khi chạy được một đoạn, Ly Thương dừng bước, lẳng lặng chờ Tô Mạt đến. Không biết tại sao trong lòng anh ta đôi lúc lại nhói lên từng cơn. Lẽ nào thân thể anh ta xảy ra chuyện gì sao? Ly Thương cau mày xem xét người mình, chẳng có vấn đề gì cả. Thế nhưng cơn đau âm ỉ kia rốt cuộc là vì sao, anh ta quả thật không hiểu.

Bóng dáng Tô Mạt càng lúc càng gần, cô trông thấy Ly Thương cách đó không xa liền dừng bước đề phòng.

“Sao đây? Huyết mạch thần thú cũng có lúc sợ ư? Sao không đến đây?”

Ly Thương thấy Tô Mạt dừng bước, cất lời giễu cợt.

“Tuy tôi muốn cướp lại sinh hồn cô gái kia song tôi sẽ không góp bản thân vào, rốt cuộc anh muốn thế nào? Đã lâu thế rồi còn chưa lấy được huyết mạch thần thú, anh còn muốn tranh đấu gì nữa? Từ bỏ đi. Làm như vậy chẳng có lợi gì cho anh cả.”

“Đừng nói vớ vẩn với tôi, nếu cô không đến thì đừng đi theo tôi nữa. Nếu không thì tôi sẽ không đứng đây nhiều lời với cô nữa đâu.”

Ly Thương nói xong quay người định bỏ đi.

“Mạt Mạt...”

Tiếng nói quen thuộc khiến Ly Thương dừng bước, anh ta quay đầu lại thấy Đào Tử toàn thân đều là máu, Tô Mạt nghe thấy tiếng Đào Tử cũng kinh hãi, cô vội vã quay đầu lại. Khi thấy Đào Tử ôm bụng thì vội vàng chạy về phía Đào Tử. Tuy nhiên không đợi cô chạy đến, một trận gió đã lướt qua bên cạnh, Đào Tử rơi vào lòng Ly Thương.

Ly Thương ném sinh hồn cầm trong tay đến trước mặt Tô Mạt, sa sầm mặt ôm lấy Đào Tử quay người rời đi.

“Anh muốn làm gì?” Tô Mạt cản Ly Thương, muốn giành lại Đào Tử trong lòng anh ta.

“Tránh ra. Đừng để tôi nói lần thứ hai, tôi đã trả sinh hồn lại cho cô, đừng có quấy rầy tôi nữa. Về phần những thứ khác thì phải xem cô có bản lĩnh tìm được hay không, tóm lại tôi sẽ không từ bỏ. Bây giờ tôi phải đưa Đào Tử đến bệnh viện, nếu cô còn dám cản trở thì đừng trách tôi trở mặt.”

Về mặt kiên nhẫn trên mặt Ly Thương khiến Tô Mạt tin tưởng, nếu không phải cần sớm chữa trị cho Đào Tử, quả thật anh ta có thể ra tay giết mình bất cứ lúc nào. Tô Mạt chợt né người sang bên.

“Có thời gian ngắn cản tôi chi bằng đi xem thử người tình của cô đi.”

Lời nói Ly Thương vọng đến từ phía xa, khiến Tô Mạt kinh hãi. Hàn Ngạo... Anh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Nghĩ đến đây, Tô Mạt không dám chậm trễ, vội vàng cảm nhận vị trí của vật mình đưa cho Hàn Ngạo rồi chạy về phía đó.

“Anh thả em xuống...”

Đào Tử nhìn vẻ mặt sa sầm của Ly Thương, gương mặt chống tay lên ngực anh, yếu ớt nói.

Nhìn sắc mặt Đào Tử trắng bệch, Ly Thương không biết miêu tả cảm xúc lòng mình thế nào. Lẽ nào tim anh vừa nãy hốt hoảng từng cơn là do Đào Tử bị thương tổn sao. Anh ta cũng không hiểu tại sao chỉ tiếp xúc trong thời gian ngắn mà cô gái trong lòng này lại khiến anh ta đến tận bây giờ vẫn không thể nào quên được. Thậm chí vì cô mà rất nhiều lần bỏ qua cơ hội có thể lấy được huyết mạch Phượng Hoàng.

“Anh... Ly Thương, anh buông em ra. Ồi...” “Đừng cử động, anh đưa em đến bệnh viện. Rốt cuộc là ai đã làm em bị thương?” Ly Thương ôm Đào Tử vào lòng thật chặt, tăng tốc đi về phía bệnh viện, “Là Nguyệt có phải không? Có phải em đã gặp một người phụ nữ khuôn mặt âm dương?”

Nghe thấy Ly Thương nói đến người phụ nữ làm hại mình, gương mặt Đào Tử hiện vẻ ủ rũ.

“Ừm, là một người phụ nữ khuôn mặt không trọn vẹn, nhưng cô ta đã tan thành mây khói rồi. Cô ta trả giá bằng tính mạng của mình, nghịch thiên triệu hồi quái vật bị nhốt tại huyết ngục, cho nên đã chết rồi.”

“Đau lắm sao? Sắp đến rồi.”

Ly Thương nhẹ giọng nói với Đào Tử trong lòng, sau đó ôm chặt Đào Tử trong lòng hơn nữa.

“Tại sao anh phải làm như thế? Lấy được sinh hồn của những cô gái kia có lợi ích gì cho anh? Huyết mạch thần thú quan trọng với anh vậy sao? Từ bỏ đi, Ly Thương, chúng ta rời khỏi đây, sống cuộc sống chỉ thuộc về hai ta, không được sao?”

Đào Tử cảm nhận được vòng ôm của Ly Thương, hỏi vấn đề mà bản thân đã cất giấu trong lòng bao lâu nay.

“Anh...” Ly Thương ngáp ngừng, dường như rất bất đắc dĩ, anh ta thở dài, “Ôi, sao anh lại không muốn giống như người bình thường chứ? Nhưng có một số việc không phải anh không muốn là có thể không làm. Em đừng nghĩ nhiều quá, tóm lại, anh sẽ không bao giờ làm hại em.”

Khi đang nói chuyện, hai người đã đến bệnh viện. Làm xong hết thủ tục cho Đào Tử, Ly Thương lưỡng lự bên ngoài phòng bệnh, anh ta không muốn bỏ đi, nhưng trong lòng anh ta hiểu ở lại cũng không có gì tốt cho cả hai. Anh ta có chuyện muốn làm, cũng nhất định phải làm, anh ta không dám đánh cược...

“Anh muốn đi sao?”

Giọng nói yếu ớt vang lên, Đào Tử dựa vào cửa phòng bệnh, nhìn Ly Thương đang chần chừ.

“Anh...” Ly Thương ngẩng đầu nhìn vào mắt Đào Tử, không nỡ nói ra lời từ biệt cuối cùng, “Em không biết chuyện anh phải đối mặt, rất nhiều chuyện không phải là ý muốn của anh, nhưng anh phải làm. Anh sẽ không từ bỏ huyết mạch thần thú của Tô Mạt, em hãy tự chăm sóc bản thân thật tốt, đừng bị thương nữa, anh... anh đi đây.”

Ly Thương nói xong quay người định rời đi, đột nhiên cánh tay lại bị một đôi bàn tay hơi lạnh nắm chặt, Ly Thương quay đầu nhìn chủ nhân đôi bàn tay kia.

“Ở lại với em một đêm... Em chỉ cần một đêm thôi... Bây giờ đưa em rời khỏi đây đi!”

Đào Tử ngồi trong khách sạn không ngừng thấp thỏm, cô không biết tại sao cuối cùng mình lại kéo Ly Thương ở lại, cũng không biết tại sao mình lại nói ra điều ấy. Thôi thôi, đã nói rồi, huống chi bản thân cô lại chưa từng nghĩ sẽ hối hận gì cả.

“Khó chịu à?”

Ly Thương ra khỏi phòng tắm chỉ quần chiếc khăn tắm, nhìn Đào Tử ngồi bên giường, nở nụ cười.

Ly Thương vốn là một người đàn ông vô cùng ưa nhìn, chỉ có điều anh ta luôn mặc đồ đen, mặt luôn ra vẻ thâm trầm. Tuy nhiên lúc này Ly Thương vừa tắm xong, khoe môi nở nụ cười khiến người ta lóa mắt, khuôn mặt góc cạnh mịn màng trắng trẻo lộ vẻ lạnh lùng, hàng mày rậm hơi nhếch lên, lông mi dài hơi cong, đôi mắt trong veo như sương mai, có điều vẻ sáng quắc hiện lên trong đôi mắt kia không thể xem thường.

Đào Tử ngơ ngẩn nhìn Ly Thương, đã lâu rồi cô không thấy nụ cười này. Xa nhau lâu như vậy, gần như mỗi lần cô nhìn thấy đều là bóng lưng hoặc khuôn mặt u ám của anh. Nghĩ đến đây lòng Đào Tử lại đau buồn, không biết sau hôm nay có phải hai người lại trở về như trước kia hay không.

“Em... em đi tắm.”

Đào Tử đứng dậy đi về phía phòng tắm, nhưng chưa đi đến cửa phòng tắm đã bị Ly Thương kéo tay lại.

“Trên người em có vết thương, không thể chạm vào nước. Anh biết em muốn nói thể chất em khác với người thường, nhưng anh vẫn lo, với lại anh cũng đâu chê em.”

Như thể vui đùa, Ly Thương bước đến ôm lấy Đào Tử đặt lên giường, Đào Tử chỉ cảm thấy choáng váng. Lúc mở mắt ra đã ngã xuống giường rồi, mà lúc này Ly Thương đang ở phía trên cô, cô ngượng ngùng đẩy anh ra, gương mặt ửng đỏ. Dường như Ly Thương rất vui vẻ với phản ứng của Đào Tử, anh cúi người nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Cảm thấy sự căng thẳng của cô, Ly Thương vòng tay qua người Đào Tử như trấn an, kéo cô sát vào mình.

Đào Tử cảm thấy nụ hôn của Ly Thương từ nhẹ nhàng dần dần trở nên mạnh mẽ như bão tố. Cô bối rối, theo bản năng cắn chặt hàm răng không chịu há miệng ra.

“Không sao đâu, anh sẽ không làm hại em, đừng sợ.”

Tiếng nói dịu dàng vang lên bên tai, tựa như có ma lực, Đào Tử đưa tay khoác lên vai Ly Thương, sau đó nhắm hai mắt lại, mặc cho nụ hôn ấy đưa mình vào thế giới lạ lẫm.

“Đào Tử, nhìn anh.” Ly Thương nhỏ giọng gọi khiến Đào Tử mở mắt ra, đắm đuối nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Ly Thương, “Người đàn ông của em chỉ có thể là anh. Bất kể anh đang làm gì cũng có nỗi khổ tâm, hãy tha thứ cho anh.”

Đào Tử cau chặt lông mày, chịu đựng nỗi đau lần đầu tiên mang lại. Cô biết hiện tại mình đã hoàn toàn thuộc về người đàn ông này, tuy nhiên trong lòng hoàn toàn không vui mừng nổi, đây sẽ là đêm cuối cùng sao?

Như cảm nhận được nỗi đau buồn trong lòng Đào Tử, Ly Thương khẽ hôn lên trán cô.

“Anh biết em đang nghĩ gì, anh sẽ nỗ lực trở về bên em, nhưng anh sẽ không yêu cầu em chờ anh, bởi vì anh không biết mình sẽ chết hay sống. Có lẽ chiếm lấy em như vậy sẽ làm em tổn thương, nhưng xin tha thứ cho sự ích kỷ này của anh.”

Lúc tỉnh lại đã là buổi chiều, Đào Tử mở mắt, cả người đau nhức, cô nhìn bên cạnh đã trống không.

“Đã đi rồi sao...”

Cô che kín chăn, nước mắt không ngừng tuôn rơi, đã sớm biết kết quả sẽ là như vậy, tại sao lòng cô vẫn không ngăn được mà đau khổ? Ly Thương, Ly Thương... Trong lòng Đào Tử vương vấn người đàn ông mà cô không thể nào hận được...

“Sẽ ngạt thở đấy.”

Tiếng nói bỗng truyền đến khiến Đào Tử khựng lại, cô không dám vén chăn lên, dường như sợ rằng đây vốn là một giấc mộng, nếu cô mở mắt ra thì giấc mộng này sẽ tan biến ngay tức khắc.

“Sao vậy? Sao còn không ra? Khó chịu ở đâu à?”

Ly Thương lo lắng đi đến bên giường, đưa tay kéo chiếc chăn trùm kín trên đầu Đào Tử, cũng đang âm thầm trách bản thân. Cho dù cơ thể Đào Tử khác với người thường, nhưng dù sao trước đó không lâu cô vừa mới bị thương, huống chi lại là lần đầu tiên, tại sao anh lại không quan tâm, không để ý mà muốn cô mấy lần, có phải hiện giờ thân thể cô đã bị làm sao rồi không? Chiếc chăn đang bọc kín Đào Tử cuối cùng cũng được kéo ra, anh trông thấy khuôn mặt đầm nước mắt của cô.

“Tại sao lại khóc?”

Ly Thương đau lòng ôm Đào Tử vào lòng, đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, cuối cùng Đào Tử không nhịn được mà ôm lấy anh bắt đầu khóc to hơn.

“Em... Em nghĩ rằng anh đi rồi, nghĩ rằng sau này sẽ không còn được gặp lại anh nữa...”

Nghe Đào Tử nói vậy khiến thân thể Ly Thương khựng lại, đúng vậy, cuối cùng anh vẫn phải rời đi, nhưng mà...

“Anh sẽ trở về, nhất định... Cho nên đừng khóc, ngoan, anh chưa đi.”

“Ngày mai phải rời đi sao?”

Đào Tử dựa vào lòng Ly Thương, khẽ khẽ hỏi.

“Ừ, anh xin lỗi, anh không biết mình làm như vậy có phải quá nông nổi hay không, biết rõ bản thân không thể ở lại bên em, nhưng vẫn...”

Lời còn chưa dứt, Đào Tử đã đưa tay lên ngăn lại.

“Em sẽ chờ anh, em không biết rốt cuộc anh có bí mật gì không thể nói cho em biết nhưng em vẫn chờ anh, chỉ xin anh lúc làm những chuyện kia, vì em, đừng làm hại Mạt Mạt. Cô ấy là người bạn duy nhất của em.”

“Chuyện đó anh sẽ không làm, Thiên Niên Kiếp của cô ấy đã mở, cho nên cuối cùng anh vẫn sẽ lấy huyết mạch Phượng Hoàng. Nhưng em phải chăm sóc mình thật tốt, nếu như gặp phải chuyện khác thường thì đừng tranh phần đi thăm dò, chạy càng xa càng tốt, biết không?”

Ly Thương cúi đầu hôn lên trán Đào Tử dặn dò, cô ngồi bật dậy nhìn anh.

“Anh vừa nói Thiên Niên Kiếp của Mạt Mạt đã mở sao? Sao anh biết? Và cả anh bảo em tránh xa những chuyện kì lạ kia, đến cùng là sao? Có thể nói rõ ràng với em một chút hay không? Anh như vậy em thật sự vô cùng lo lắng.”

“Người yêu bé nhỏ của anh, sao lại hay khóc nhè thế hả? Tin anh đi, anh không nói cho em biết vì chỉ muốn em an toàn hơn thôi. Đúng là Thiên Niên Kiếp của Tô Mạt đã mở, anh tin rằng dù hôm nay anh không nói nhưng em chắc chắn cũng có thể cảm nhận được. Cô ấy có thể rơi vào trạng thái hôn mê bất cứ lúc nào, chỉ có truyền thừa huyết mạch Phượng Hoàng hoặc biến mất hoàn toàn mới thay đổi được. Em đừng hỏi đến chuyện khác nữa, anh cũng là bất đắc dĩ thôi. Đào Tử, tin anh, anh sẽ nghĩ ra cách an toàn trở về bên em.”

46. Chương 46: Chương 20.4

Hàn Ngạo chạy theo phương hướng bùa theo dõi chỉ dẫn, trong tâm mắt nhanh chóng xuất hiện một căn phòng không lớn lắm, anh lặng lẽ đến gần cẩn thận cảm nhận tình trạng xung quanh, trên tay anh đã xuất hiện Kỳ Lân, tuy nhiên không có gì xảy ra cả, cứ như chẳng có ai vậy.

Anh đẩy cửa phòng ra, liếc mắt đã nhìn thấy Tiểu Triết đang nhắm mắt, không nhúc nhích, tựa như vẫn ở trạng thái hôn mê lúc trước.

Hàn Ngạo dùng thiên nhãn nhìn lướt qua, không có gì khác thường, trong nhà trống không, còn tưởng rằng cho dù không có ai thì cũng phải là tầng tầng lớp lớp bày rập chứ, không ngờ rằng trong nhà sạch sẽ chỉ còn sót lại mỗi mình Tiểu Triết. Rốt cuộc mọi chuyện là sao?

Tiểu Triết vốn nhắm mắt bỗng dưng mở mắt ra, há miệng lao về phía Hàn Ngạo định cắn tay anh, anh sững sốt vội vàng rút tay lại khiến Tiểu Triết cắn hụt, rồi thét lên:

“Tiểu Triết, em làm gì vậy? Tôi là Hàn Ngạo đây.”

“Tiểu Triết” lần nữa nhào về phía Hàn Ngạo như thể đã thú đã lâu không được ăn uống gì, bất chợt thấy con dê béo ngon lành có thể lấp đầy bụng. Thấy phản ứng của Tiểu Triết, cuối cùng Hàn Ngạo cũng ý thức được sự khác thường của cô bé, tuy nhiên dù anh dùng đôi mắt bẩm sinh khác với người thường nhìn thế nào, cũng không thấy được bất cứ vấn đề gì. Rốt cuộc là sao đây? Lê nào Tiểu Triết bị người ta điều khiển ư...

Hàn Ngạo không ngừng né tránh “Tiểu Triết” nhào về phía anh, trong lòng âm thầm suy nghĩ trạng thái hiện nay của Tiểu Triết, anh không đánh trả vì sợ không cẩn thận sẽ làm hại cô bé này.

Bỗng nhiên Hàn Ngạo chú ý đến điểm khác thường, trong đầu anh lập tức hiện lên một từ - xác sống.

Cách tạo ra “xác sống” cực kì tàn nhẫn, đầu tiên phải chọn ra một thiếu nữ chưa kết hôn sinh vào tháng âm năm âm, sau đó giam ở nơi có oán khí sâu đậm, ngâm trong máu của hơn ngàn người chết yểu, quanh năm suốt tháng tất cả đồ ăn đều là vật phẩm cực âm cực sát, còn không ngừng bôi dầu xác chết lên người thiếu nữ, phòng ngừa da thịt thối rữa. Sau khi hết bảy bảy bốn mươi chín ngày thì rút sinh hồn ra, đặt ở vị trí cách thiếu nữ không xa, không ngừng kích động oán khí của cô ấy. Đến lúc hết chín chín tám mươi một ngày mới cưỡng ép lấy hết toàn bộ hồn phách còn lại, lúc này thân thể thiếu nữ đã kết tụ oán khí khổng lồ, mỗi ngày phải uống máu, linh hồn bị vấy trong đất cực âm.

Lê nào Tiểu Triết bị chế luyện thành xác sống sao? Trong đầu Hàn Ngạo chợt lóe lên ý nghĩ như vậy có điều sau đó bị anh loại bỏ, lúc trước Tiểu Triết vẫn ở bên họ, từ khi bị mang đi đến giờ cũng chỉ mới mấy giờ mà thôi, làm sao có thể biến thành xác sống nhanh như vậy được. Song quả thật Hàn Ngạo không hiểu tình cảnh trước mắt, nếu như không phải xác sống, vậy thì lúc này Tiểu Triết rốt cuộc bị làm sao?

Tiểu Triết bỗng dưng nhảy lên nhào thẳng về phía anh, gương mặt vốn đáng yêu bấy giờ trở nên dữ tợn.

Nhìn Tiểu Triết nhào đến, Hàn Ngạo bất đắc dĩ lấy ra một lá bùa định thân, đánh lên trán Tiểu Triết, không ngờ lá bùa bình thường trăm lần đều linh nghiệm bấy giờ lại hoàn toàn chẳng dùng được, cho thấy Tiểu Triết không phải là người!

Phản ứng của Tiểu Triết khiến Hàn Ngạo bỗng hiểu thêm một chút, bùa định thân này sư phụ từng cố ý đánh dấu, chỉ cần là người thường thì dù bị hôn mê hay là mất đi hồn phách, chỉ cần dán lá bùa này lên thì

không thể hành động được nữa. Nhưng Tiểu Triết bây giờ không bị cản trở gì, ngược lại còn để nguyên lá bùa chạy về phía anh, chứng tỏ Tiểu Triết tuyệt đối không phải người thường thậm chí còn không phải là người.

Có được đáp án Hàn Ngạo không tránh né nữa, sư phụ nói không sai, bản thân từng lấy bùa này thí nghiệm, cho dù người bị ma nhập hết sức nghiêm trọng bị dán bùa này cũng không thể hành động gì cả, mà Tiểu Triết chỉ bị mất linh hồn thôi.

Hàn Ngạo điều khiển một ngọn lửa Kỳ Lân Hỏa Diệm đánh về phía bả vai Tiểu Triết, không giống Phượng Hoàng Hỏa của Mạt Mạt, Kỳ Lân Hỏa Diệm có thể nói là vô cùng ôn hòa, nhưng nếu đối phương không phải là người thì lửa Kỳ Lân có thể là vũ khí chí mạng với đối phương.

Dường như không cảm nhận được ngọn lửa Kỳ Lân sẽ mang đến thương tổn cho mình, “Tiểu Triết” không hề né tránh mà vẫn nhào về phía Hàn Ngạo, lập tức bị ngọn lửa đánh trúng, có thể thấy trên bả vai Tiểu Triết chợt bốc lên tà khí màu đen đậm đặc.

“Tiểu Triết” ôm bả vai nằm ngã ra đất, tựa như thương tổn lửa Kỳ Lân mang đến rất đau đớn.

“Quả nhiên không phải là người, cũng không biết Tiểu Triết bị giấu ở đâu.”

Hàn Ngạo vừa nói thầm vừa quay người đi đến cửa, nếu Tiểu Triết không có ở đây, như vậy anh cũng không cần phải tiếp tục dây dưa với thứ không biết trước mắt nữa, vẫn nên trở về khách sạn sưởi nước nóng thì hơn. Lỡ như thật sự là mưu kế của đối phương, hiện giờ trong khách sạn chỉ còn lại Tô Mạt và Đào Tử, nếu không có chuyện gì xảy ra thì tốt rồi. Vừa nghĩ Hàn Ngạo vừa bước nhanh đến cửa, chưa bước ra khỏi cửa đã cảm thấy sau lưng lạnh toát, tà khí dày đặc đánh về phía anh, Hàn Ngạo kinh hoàng vội nghiêng mình sang bên, lúc quay đầu lại nhìn, khuôn mặt dữ tợn kia đang sượt qua người anh.

Nguy hiểm quá, xem ra anh đã chọc giận nó rồi, nếu vậy thì chỉ có thể ở lại đấu một trận với nó mà thôi, bằng không lỡ như vật này chạy đi, sợ rằng sẽ làm hại rất nhiều người. Ôi! Anh thật sự là không muốn lo chuyện bao đồng như vậy, không biết rốt cuộc nó là cái quái gì nữa.

Hàn Ngạo thở dài, một tay cầm bùa, một tay bưng lên lửa Kỳ Lân lao về phía “Tiểu Triết”, hai “người” quần đấu với nhau...

“Ôi, ta nói này, đến cùng mi là thứ gì vậy hả? Mi nói không phải người sao? Thế nhưng ta dùng thiên nhãn cũng không nhìn ra được mi. Mi nói mi là người à? Mi xem thử tà khí màu đen khắp người mi đi. Rốt cuộc mi ăn gì lớn lên vậy? Ai nuôi mi thành thể này? Mi nói mi có đức hạnh như vậy cha mẹ mi có biết không?”

Khi Tô Mạt phát hiện ra căn nhà nhỏ, chạy đến cửa đã trông thấy cảnh tượng như thế. Trong góc nhà Tiểu Triết đang ra sức vùng vẫy mà Hàn Ngạo thì bất đắc dĩ ngồi trên giường nhìn cô bé nói lảm nhảm, chẳng biết đang nói gì nữa, trông hết sức buồn cười. Tô Mạt nhìn xung quanh, quan sát trạng thái của Tiểu Triết, nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường.

Bả vai Tiểu Triết không ngừng bốc lên tà khí màu đen, chính là chỗ bị ngọn lửa Kỳ Lân của Hàn Ngạo đánh thương, có lẽ do quá chuyên tâm nên Hàn Ngạo không hề phát hiện Tô Mạt đang đứng sau anh, anh nhìn Tiểu Triết vẫn đang giãy giụa, tiếp tục lảm nhảm.

“Ôi, đáng vẻ mi giống với con người làm gì? Người ta tốt xấu gì cũng là một sinh viên, mi nói mi là ngựa thần (1)? Ta từng thấy có một loại động vật tên là lạc đà Nam Mỹ (2) rất kiêu ngạo. Mi không ra người không ra quỷ thể này có cần nhắc đến việc tự kết liễu không? Ôi chao, mi đừng ngạo ngạo, nếu ta không cho mi cử động thì mi cũng không cử động được đâu...”

(1) Trong tiếng Trung, “ngựa thần” phát âm giống “cái gì”, đây là cách nói trại của giới trẻ.

(2) Trong tiếng Trung, “lạc đà Nam Mỹ” là cách nói trại của một câu chửi tục.

Xì xì xào xào, Tô Mạt nghe vậy buồn cười cực kì. Thứ trước mắt này rõ ràng không phải người, e rằng hoàn toàn chẳng hiểu được ngựa thần mà Hàn Ngạo nói, cơ mà hiện giờ Hàn Ngạo vẫn chơi vui vẻ vô cùng, không biết đến cùng đang nghĩ gì nữa. Nếu cô không đuổi theo, sợ rằng sẽ phải ở khách sạn lo lắng chết đi được.

“Được rồi. Anh nói những thứ này nó có thể nghe hiểu sao? Nhanh chóng kết thúc đi, chúng ta trở về thôi, Đào Tử đã bị Ly Thương mang đi rồi.”

Phía sau bỗng truyền đến giọng nữ quen thuộc khiến Hàn Ngạo sửng sốt, làm sao cô lại đến đây vậy chứ?

“Không phải đã dặn em ở khách sạn đợi ư? Sao lại đến đây?”

Vừa nói Hàn Ngạo vừa quay đầu lại nhìn Tô Mạt dựa vào cánh cửa, khẽ quở trách.

“Anh vừa đi bọn em đã nghe thấy tiếng thét vọng ra từ phòng 212, em và Đào Tử liền chạy qua, không ngờ là Ly Thương. Anh ta lấy hồn phách cô gái thứ bảy, em đuổi theo anh ta còn Đào Tử ở lại khách sạn không biết đã xảy ra chuyện gì...” Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo kể qua loa lại chuyện sau khi anh rời đi, “Sau đó, Ly Thương đưa Đào Tử đi, em sợ anh gặp nguy hiểm nên theo đến đây.”

Hàn Ngạo không lên tiếng, cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó lại nhìn quanh nhà.

“Em có cảm thấy căn phòng này hơi quái lạ không? Anh vẫn chưa nhìn ra thứ giống Tiểu Triết này là gì, có điều bây giờ anh cũng cảm thấy ngoại trừ tà khí trên người nó, dường như còn có những thứ khác nữa. Vậy đi, anh trông chừng thứ này trước còn em xem thử trong nhà còn có nơi nào khác thường hay không. Nếu có thì chúng ta nghĩ cách giải quyết, nếu không thì chúng ta giải quyết thứ này xong trở về xem Đào Tử đã trở lại chưa.”

“Được.”

Tô Mạt bắt đầu đi quanh căn nhà quan sát cẩn thận từng xó xỉnh, ngay cả tường nhà cũng gõ kỹ lưỡng, sợ để sót gì đó.

Hàn Ngạo nói đúng, căn nhà này khiến người ta cảm thấy thật sự bất thường, luôn có tà khí quẩn quanh như có như không, có điều nếu nói là góc đó có gì xảy ra thì lại không đúng. Nhưng nếu không phải thì rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu đây? Tô Mạt vừa kiểm tra vừa âm thầm suy nghĩ.

“Ngạo, anh nói có kết giới hay không?”

Tô Mạt nhìn Hàn Ngạo đang dõi mắt theo mình, nghi ngờ hỏi.

“Ừ, anh cũng cảm thấy chắc là có kết giới, chỉ là không biết rốt cuộc là loại nào nên không dám tùy tiện ra tay. Lỡ như nghĩ sai, thứ không biết trong kết giới kia sợ sẽ bị hút vào không gian khác, đến lúc đó muốn tìm e là không dễ.”

Tô Mạt không nói gì, đi đến bên giường ngồi xuống, dựa vào Hàn Ngạo, nhắm mắt lại nghĩ cách giải quyết. “Tiểu Triết” bị giam trong góc nhìn thấy xuất hiện thêm một người, tựa như phần khởi hơn một chút, bắt đầu vùng vẫy kịch liệt. Đáng tiếc người nó gặp phải chính là Hàn Ngạo và Tô Mạt, vì vậy nó giãy giụa thế nào vẫn không ăn thua.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Tô Mạt mở to mắt như cảm nhận gì đó, trong phòng bỗng nhiên có thêm hai tên mặc trang phục quỷ sai đứng trước mặt hai người, cô sửng sốt liền ngồi ngay lại liếc nhìn Hàn Ngạo, trong mắt anh và cô tràn đầy nghi hoặc, tại sao lại có quỷ sai xuất hiện ở đây?

Một quỷ sai vái chào:

“Có phải huyết mạch thần thú Phượng Hoàng không?”

Tô Mạt sửng sốt, tìm mình à? Hình như gần đây cô và côi âm không có qua lại gì cả? Tô Mạt gật đầu, thẳng người dậy.

“Không biết quỷ sai đại nhân tìm tôi có việc gì?”

“Tiếng đại nhân thật sự không dám nhận, tôi phụng mệnh Chuyển Luân Vương điện hạ mời huyết mạch thần thú đến địa phủ gặp mặt ngài.”

“Bây giờ sao?”

Tô Mạt sửng sốt, Chuyển Luân Vương tìm mình có chuyện gì vậy nhỉ? Lẽ nào tìm cô chơi cờ à?

“Tôi có thể đi chung không? Tôi có huyết mạch thần thú Kỳ Lân thượng cổ, cũng coi như là người truyền thừa huyết mạch thần thú đúng không?”

“Chuyện này...”

Quý sai quay đầu lại liếc nhìn đồng bọn bên cạnh như đang hỏi ý kiến, suy nghĩ một chút sau đó nhìn Tô Mạt và Hàn Ngạo.

“Tuy nói Chuyển Luân Vương điện hạ không mời huyết mạch Kỳ Lân, song nếu hai vị đều là huyết mạch thần thú vậy thì đi cùng với chúng tôi, nhưng nếu điện hạ giáng tội thì kính xin hai vị giúp đỡ.”

“Đó là đương nhiên, phiền đại nhân.” Hàn Ngạo nói xong quay đầu liếc nhìn “Tiểu Triết” vẫn đang giãy giụa, “Vốn nên hành lễ với đại nhân, song tình hình trước mắt... xin thứ lỗi vậy.”

“Lễ của huyết mạch thần thú chúng tôi không nhận nổi, có điều vật phía sau ngài tôi có thể hỗ trợ đưa đến âm ti, đây cũng là nghiệt chương, tự sẽ có biện pháp nghiêm trị. Có lẽ nhân gian cũng có con người tương tự với nó phải không?”

Vừa nói quý sai kia vừa lấy ra một sợi dây thừng nhỏ trong ngực, vút về phía “Tiểu Triết”, vừa hay quấn “Tiểu Triết” vào trong sợi dây thừng. Nói cũng lạ, sau khi bị dây thừng tròng vào thì “Tiểu Triết” trở nên yên tĩnh, hoàn toàn không vùng vẫy nữa. Tô Mạt và Hàn Ngạo nhìn thấy cũng thầm ngạc nhiên.

“Sao đại nhân biết được? Đây rốt cuộc là thứ gì?”

Tô Mạt nhìn “Tiểu Triết”, nghi ngờ hỏi.

“Huyết mạch thần thú không biết à? Ha ha, vậy để tôi nói, thật ra thì vật này nói trắng ra là con rối thôi, giống kiểu người rối dây, nhưng khác với người rối là nó không thể chuyển dời thương tích của bản thân sang người khác, cũng may hai vị là huyết mạch thần thú mới có thể khống chế được nó, nếu không con rối được nuôi bằng máu huyếtbạc này thực sự rất khó đối phó. Như vậy đi, chúng ta cùng đi đến địa phủ, tôi sẽ giảng giải cho hai vị huyết mạch thần thú, không biết ý hai vị thế nào?”

Nghe lời nói của quý sai, Tô Mạt và Hàn Ngạo nhìn nhau gật đầu.

“Xin mời!”

Quý sai trù “Tiểu Triết” lại rồi đưa tay lên ra hiệu mời lần nữa, Tô Mạt và Hàn Ngạo cùng đi theo hai tên quý sai, tuy nhiên lúc hai người sắp bước ra khỏi phòng, trong nháy mắt có một âm thanh ngăn bước chân Tô Mạt lại.

“Đừng đi cùng họ, bọn họ là giả đấy!”

~ HẾT QUYỂN 1 ~

47. Chương 47: Chương 21.1

“Đừng đi cùng họ. Bọn họ là giả đấy!” Tiếng nói đột nhiên vang lên khiến Tô Mạt và Hàn Ngạo dừng lại.

Trong phòng bỗng xuất hiện một hồn thể màu đen mang theo luồng sát khí đang yếu dần, tựa như sẽ hồn phi phách tán bất cứ lúc nào.

“Huyết mạch thần thú, hai kẻ đó là quý sai giả...” Hồn thể dường như không gắng gượng được nữa, ngã sóng soài trên đất.

“To gan! Dám vu khống bốn quý sai, mê hoặc huyết mạch thần thú, tội đáng chết! Ta sẽ thay trời hành đạo, đánh cho mi rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.” Tên quý sai trối “Tiểu Triết” bằng sợi dây nhỏ, mặt mày biến sắc vừa nói vừa xông đến chỗ hồn thể.

Tô Mạt thấy thế trong lòng sinh nghi, vội vàng lách mình chắn ở giữa, “Ngài quý sai bớt giận, nếu hồn thể này dám đặt điều nói bậy làm tổn hại thanh danh của ngài, chúng ta nên tra hỏi xem hắn có lai lịch ra sao mà can rở đến vậy. Ngài nói phải không?”

“Huyết mạch thần thú nói sai rồi. Chúng tôi tuân lệnh Chuyển Luân Vương điện hạ mời cô đến Âm Ti, quý hồn này lại dám lộng ngôn, nói chuyện hoang đường gây trở ngại công vụ, tôi phải thu thập trước để tránh điều bất trắc, xin cô mau tránh ra!” Thấy Tô Mạt chắn trước hồn thể, quý sai bất mãn sa sầm mặt.

Hành động này càng khiến Tô Mạt tăng thêm nghi ngờ, cho dù hồn thể kia cản trở công vụ cũng nên bắt về Âm Ti trị tội, sao có thể để hắn đánh đến cảnh vạn kiếp bất phục? Ngay cả Thập Đại Âm Soái* của Minh giới cũng không thể phán quyết như vậy.

(*Thập Đại Âm Soái bao gồm: Quý Vương, Nhật Du, Dạ Du, Vô Thường, Ngưu Đầu, Mã Diện, Báo Vĩ, Điều Chủ, Ngư Tai, Hoàng Phong.)

Tô Mạt nghĩ trong một thoáng rồi âm thầm ra ám hiệu với Hàn Ngạo, ý bảo anh đề phòng chuyện bất trắc. Hàn Ngạo sớm đã có tính toán, nhận được ám hiệu thì càng thận trọng, anh lặng lẽ lùi về phía cô.

“Cô có ý gì?” Thấy Tô Mạt không hề nhượng bộ, vẻ mặt phần nộ của quý sai thoát cái trở nên dữ tợn, hắn không chú ý đến việc cô là huyết mạch thần thú nữa.

“Cho dù ngài đang thi hành công vụ, nhưng lẽ nào Chuyển Luân Vương điện hạ thật sự ra lệnh giết không tha kẻ cản trở công vụ ư?” Tô Mạt tiếp tục truy vấn quý sai kia.

“Chuyển Luân Vương rất nhân từ, hơn nữa ngài ấy bận rộn với việc luân hồi của hàng vạn linh hồn chứ không quản lí luật lệ Âm Ti, tất nhiên sẽ không hạ lệnh như vậy. Có huyết mạch thần thú minh giám, đồ giả mạo kia chớ phát ngôn bừa bãi.” - Hồn thể ngã trên đất bỗng lên tiếng khi nghe thấy lời Tô Mạt, tỏ rõ sự bất mãn của mình.

“Chuyển Luân Vương điện hạ đúng là không ra lệnh, nhưng tên này quả thật đáng hận, nếu không phải hắn ta làm chậm trễ, hiện tại chúng ta đã đến Âm Ti rồi.” Tên quý sai tránh đối mặt với Tô Mạt, hắn trừng mắt nhìn hồn thể như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

“Nếu đã như vậy, sao ngài còn tự ý quyết định? Theo tôi biết, ngay cả Thập Đại Minh Soái nếu không được lệnh cũng không thể tùy tiện xuống tay giết hồn thể. Không biết ngài giữ chức gì ở Âm Ti mà có thể tiền trạm hậu tẩu?” Tô Mạt rõ ràng không có ý nhượng bộ.

“Cò! Huyết mạch thần thú muốn chống đối Chuyển Luân Vương điện hạ sao? Nếu vậy tôi cũng không khách sáo nữa!” Vừa nói hắn vừa vút Tiểu Triết cho tên quý sai ở cửa, tỏa ra sát khí như muốn trấn áp Tô Mạt.

“Ha ha, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa rồi à? Chỉ tiếc anh em tao bất cẩn nên lúc trước mới trúng độc thủ của mày. Huyết mạch thần thú xin cẩn thận, hai tên này lai lịch bất minh, trang phục quý sai kia chính là của chúng tôi, mục đích của chúng chính là sát hại cô.”

Tuy nghi ngờ quý sai nhưng không có nghĩa Tô Mạt dễ dàng tin tưởng hồn thể, chuyện này cần phải suy xét hết sức cẩn thận. Ai thật ai giả chưa thể kết luận vội.

“Huyết mạch thần thú xin hãy tránh sang một bên, hồn thể này giao cho chúng tôi xử lí thì hơn. Chúng ta không nên chần chừ, khiến Chuyển Luân Vương điện hạ chờ lâu.”

“Ngài quý sai bớt giận, Mạt Mạt không có ý cản trở ngài thi hành công vụ. Chỉ là nếu quý hồn này cản trở công vụ của Âm Ti thì vẫn nên để luật lệ của Âm Ti trừng trị, ngài tự mình định đoạt há chẳng phải cũng phạm luật sao, chúng ta đều biết luật lệ Âm Ti vô tình, có đúng không?” Hàn Ngạo quan sát tình thế một lúc rồi lên tiếng giảng hòa, cũng là để cảnh cáo quý sai này.

“Sao đây? Muốn tôi dùng vũ lực ép buộc cô tránh ra à? Huyết mạch thần thú đừng nên liều lĩnh thì hơn. Người thừa kế huyết mạch Kỳ Lân bảo tôi áp giải hồn thể đến Âm Ti, không hắn là không được, có điều phải cho tôi đến gần hắn ta chứ.” Nói xong quý sai lại lấy ra một sợi dây nhỏ, nhìn Tô Mạt, ý bảo cô tránh đường.

“Nếu là đến Âm Ti, do ai áp giải cũng không khác biệt, tôi sẽ giải quyết thay ngài.” Vừa nói Tô Mạt vừa giơ tay dán một lá bùa lên hồn thể, hồn thể lập tức hóa thành một làn khói hòa vào lá bùa.

“Cô không tin tôi?” Quỷ sai kia cực kì phẫn nộ đối với hành động của cô.

Tô Mạt khẽ vái hắc, cười nói, “Ngài chớ hiểu lầm, chỉ là giúp đỡ nhau thôi. Huống hồ đều là xuống Âm Ti cả, cần gì phân biệt rõ ràng như thế? Đến khi gặp Chuyển Luân Vương điện hạ, đương nhiên sẽ giao hồn thể này cho ngài.”

“Anh sao rồi? Khỏe chưa? Có chứng cứ gì chứng minh anh mới là thật không, nói cho tôi nghe thử?”

Tô Mạt cảnh giác nhìn quỷ sai đi phía trước, vừa chú ý tình hình xung quanh vừa nói chuyện với hồn thể bị cô thu vào trong bùa.

Bùa chú Tô Mạt sử dụng để thu hồn thể vốn là bùa nuôi quỷ, nếu thật sự hắc là quỷ sai thì sẽ tránh cho hắc khỏi cảnh tan thành mây khói, nhưng nếu không phải, đến lúc đó giao cho Âm Ti cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn.

Cảm nhận được sinh khí của mình đã chuyển biến tốt, hồn thể bắt đầu kể cho Tô Mạt chuyện đã xảy ra.

Đá Tam Sinh vốn mang ý nghĩa tượng trưng cho đỉnh ước trợn đời cho học thuyết nhân quả luân hồi của Phật giáo, sau đó là lịch sử Trung Quốc. Tam sinh đại diện cho kiếp trước, kiếp này và kiếp sau. Tương truyền được Nữ Oa tạo ra rồi đặt bên bờ sông Vong Xuyên ở cửa âm phủ, trông coi luân hồi nhân duyên ba kiếp. Về sau, thần lực Đá Tam Sinh soi chiếu thiên hạ, nhân gian được chứng kiến sức mạnh của Tam Sinh Quyết, từ đó người đến cầu khấn nhân duyên luân hồi tấp nập không dứt.

Có điều cách đây ít lâu, Đá Tam Sinh không biết tại sao lại mất một mảnh. Tuy chỉ là một góc nhỏ nhưng vẫn khiến Thập Điện Diêm La nổi trận lôi đình, ra lệnh nếu bắt được kẻ trộm sẽ giết không tha.

Sau khi biết tin, Chuyển Luân Vương liền triệu quỷ sai khắp nơi truy bắt kẻ trộm, đồng thời căn dặn nếu gặp được huyết mạch thần thú thì bảo đến địa phủ gặp mình. Các quỷ sai y lệnh, chia nhau tìm kiếm. Hồn thể này vốn là quỷ sai thuộc quản hạt trực tiếp của Chuyển Luân Vương. Trên đường thi hành nhiệm vụ còn kết bạn với một quỷ sai khác.

Thân là quỷ sai, họ chưa từng nghĩ sẽ có người dám lần theo dấu vết mình, vì vậy trong lòng không chút phòng bị, cũng không biết đối phương đã theo dõi mấy ngày. Việc Đá Tam Sinh bị mất, Thập Điện Diêm La tức giận và cả chuyện tìm kiếm huyết mạch thần thú đều bị hắc mắ rõ từng ly.

Hôm đó, khi hai quỷ sai truy tìm đến gần khách sạn suối nước nóng thì hai kẻ tập kích đột nhiên xuất hiện. Dù sao cũng là âm hồn, khi đã gặp phải thể lực có thể đả thương họ thì nguy cơ mất mạng là vô cùng lớn, họ bị đánh đến trở tay không kịp.

Hai kẻ tấn công vừa cầm càn liễu quát họ, vừa sử dụng những bùa chú vô cùng lợi hại. Quỷ sai đồng hành vừa nhậm chức chưa lâu, năng lực có hạn, rất nhanh đã hồn phi phách tán.

Bạn bị ám hại, hắc đau đớn cực kì, nhưng bản lĩnh đối phương quả thực cao cường nên hắc không dám hiếu chiến, đành tìm cách mau chóng thoát thân, cầu cứu viện binh.

Hai kẻ kia nào có để quỷ sai đi như vậy, chúng bao vây chặn đánh khiến hắc bất đắc dĩ phải sử dụng chiêu thoát hồn. Bên ngoài trông như bị hai tên ác độc đánh cho hồn phi phách tán, thực tế vẫn còn sót lại tàn hồn. Tuy nhiên nếu không cẩn thận, cuối cùng cũng sẽ rơi vào kết cục tan thành mây khói.

Sau khi phát tín hiệu cầu cứu, hắc liền lặng lẽ theo đuôi hai tên kia. Phát hiện huyết mạch thần thú ở khách sạn suối nước nóng nên hai tên kia đã thay trang phục của quỷ sai, lại biến thân trông hệt như quỷ sai, sau đó đi theo huyết mạch thần thú, chờ cơ hội ra tay.

Mọi chuyện tiếp theo nữa thì cô đã biết cả rồi.

Tô Mạt trầm ngâm, cân nhắc đúng sai trong chuyện này. Nếu đây là sự thật, vậy tại sao bọn chúng muốn giết cô? Khoan nói đến cái khác, chỉ với chuyện chúng dám giết quỷ sai đã đủ chứng tỏ chúng tuyệt đối không phải người thường.

“Tôi đã phát tín hiệu cầu cứu, tin rằng quỷ sai xung quanh đang trên đường đến. Tuy vậy cô vẫn nên cẩn thận một chút.” Hồn thể uể oải nói ra câu này rồi rơi vào im lặng, tận dụng thời gian khôi phục sức lực.

Tô Mạt liếc nhìn hai tên quỷ sai, lặng lẽ dùng bí pháp kể lại hết toààn bộ câu chuyện cho Hàn Ngạo, thảo luận cách xử lí.

“Hai kẻ này đã biết chúng ta có phòng bị nên sẽ tìm cơ hội ra tay. Tốt nhất nên kéo dài thời gian, đợi cứu viện. Chuyện này chúng ta không nên dây vào thì tốt hơn, giúp đỡ thỏa đáng là được rồi. Tự em phải chú ý thân thể của mình, đừng hành động bồng bột.”

“Ngài quỷ sai, thân thể của tôi có chút khó chịu, chúng ta nghỉ ngơi một lát được không? Không biết kết giới của các ngài thiết lập ở đâu, tôi sợ cứ đi tiếp nữa thì sẽ không tài nào gặp được Chuyển Luân Vương điện hạ.” Tô Mạt vừa nói vừa làm như vô cùng khó chịu, tựa vào người Hàn Ngạo.

Thấy cô mặt mày trắng bệch tựa vào Hàn Ngạo, một trong hai tên “quỷ sai” lên tiếng, “Đằng trước kia là đến rồi, huyết mạch thần thú xin hãy kiên trì một chút.”

“Tôi thật sự không chịu nổi nữa rồi...” Vừa nói Tô Mạt vừa bủn rủn ngã xuống.

Quỷ sai bán tín bán nghi, sốt ruột muốn chết nhưng cũng đành phải tạm ngừng, đợi Tô Mạt hồi phục sức lực. Thực tế hai tên này đúng là hàng giả. Đại khái chúng và Ly Thương xuất thân giống nhau, cũng tuân lệnh xuống núi trải luyện. Lần này mục tiêu chính của chúng là huyết mạch Phượng Hoàng, tình cờ thế nào lại phát hiện quỷ sai, ỷ vào chút bản lĩnh, chúng lặng lẽ theo đuôi, một mạch đến gần khách sạn.

Rốt cuộc chúng thám thính được chuyện Đá Tam Sinh bị mất một mảnh và Chuyển Luân Vương muốn tìm huyết mạch Phượng Hoàng. Hai thứ này dù tìm được cái nào cũng là công lớn, vì thế chúng kiên trì chờ đợi cơ hội ra tay. Kế hoạch đã đến bước cuối cùng, nào ngờ thời điểm mấu chốt lại bị quỷ sai chưa chết đến phá rối.

Tô Mạt quan sát phản ứng của hai tên quỷ sai, cười thầm trong bụng. Bản thân cô cũng phải kiên nhẫn, nếu kéo dài được tới khi cứu viện tới thì quá tốt. Cô nhắm mắt lại, yên tâm dựa vào vai Hàn Ngạo nghỉ ngơi.

Nhìn vẻ mặt tinh ranh của Tô Mạt, Hàn Ngạo bắt giác cầu phúc cho hai gã quỷ sai giả. Coi như vận khí của chúng xui xẻo, ai không chọc lại chọc phải Mạt Mạt nhà anh. Từ trước đến nay, cô luôn có thù tất báo, hai tên này ắt hẳn sẽ gặp kết cục chẳng lành.

48. Chương 48: Chương 21.2

Lúc này bỗng dưng nhiệt độ bắt đầu giảm, hai quỷ sai giả chợt cảm thấy càng lúc càng lạnh.

“Anh, có phải trời trở lạnh không? Lẽ nào sắp mưa? Không phải chứ, trời vẫn còn trong lắm mà?” Một tên quỷ sai vừa nói vừa khoa trương ôm lấy cánh tay mình, không ngừng chà xát.

Tên còn lại cau mày cảm nhận không khí xung quanh, trong lòng nảy sinh dự cảm chẳng lành.

Hàn Ngạo nghe thế cũng dò thử nhiệt độ, quả nhiên nhiệt độ đã giảm xuống. Anh ôm Tô Mạt sát vào người, sưởi ấm cho cô.

Thật ra từ lúc nhiệt độ bắt đầu biến chuyển, Tô Mạt đã cảm giác được rồi. Cô cười thầm, đến nhanh lắm, xem ra hai tên giả mạo này gặp xui rồi.

“Đến, đến rồi...” Quỷ sai trong bùa nuôi quỷ lúc này đã cảm nhận được, hưng phấn gọi Tô Mạt.

Không gian giống như mùa đông kéo đến, há miệng có thể thấy khói trắng. Tên quỷ sai giả đang im lìm suy đoán bỗng hiểu ra, thoáng chốc vẻ mặt trở nên vô cùng khó coi. Hắn nhìn Hàn Ngạo nhàn nhả và Tô Mạt đã khôi phục bình thường, tức tối hét lên:

“Thì ra chúng mày tìm quỷ sai đến giúp đỡ.” Hắn nhanh như chớp lấy ra mấy lá bùa, đánh về phía Tô Mạt.

Hàn Ngạo chẳng hề di chuyển, chỉ vung tay lên, mấy lá bùa kia nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Tên quỷ sai giả từ trước đến giờ đều cảm thấy mọi việc rất thuận lợi, lúc này đã bị hành động của Hàn Ngạo hù dọa triệt để, hoảng sợ nhìn đám bùa chống chọi trên mặt đất không khác gì những mảnh giấy vút đi.

“Sao lại như vậy?” Hắc không tin đó là sự thật, lại lấy ra mấy lá bùa nữa, nhất loạt đánh về phía Tô Mạt, đồng thời lẩm bẩm thần chú tiếng Phạn.

Nếu hắc chỉ nhằm vào Hàn Ngạo hoặc là gì khác thì không đến nỗi, nhưng liên tục tấn công Tô Mạt như vậy khiến anh không thể nhịn được, ôm chặt lấy cô. Hàn Ngạo nhìn bùa bay về phía họ, lạnh lùng cười khẩy, tay vung lên lần nữa, kết quả giống như lúc này, trên mặt đất xuất hiện thêm một loạt giấy vụn.

Bùa thuật mình vẫn tự hào lại thất bại trước chàng trai này, trán tên quỷ sai giả mướt mồ hôi, hắc bắt đầu thấy rờn rợn trong người.

“Hết rồi hả? Vậy tôi ‘trả lễ’ nhé?” Mặt Hàn Ngạo lạnh tanh, khẽ vẩy tay, một lá bùa sét lập tức bay đến.

“Phá!”

“Đừng hoảng...”

Theo tiếng Hàn Ngạo thốt ra, trời đất nhất thời vẫn vũ, những đám mây đen kịt nặng nề tụ về một chỗ, khiến tên quỷ sai giả kinh hồn bạt vía.

“Anh muốn làm gì?” Hắc cực kì sợ hãi.

“Làm gì à? Quỷ sai đại nhân đã từng thử cảm giác bị sét đánh chưa? Không bằng tôi cho ngài thử cảm giác lúc độ lôi kiếp bị sét đánh nhé?” Hàn Ngạo vừa nói vừa chỉ về phía đám mây, một tia chớp màu tím bổ xuống, hắc sợ đến mức ôm đầu bỏ chạy.

Từng nghe tộc trưởng nói tu hành đến thời điểm nhất định thì sẽ phải chịu thử thách lôi kiếp, vượt qua được thì đạo pháp đương nhiên sẽ tăng thêm một phần, nhưng nếu không qua được thì kết cục là tan thành mây khói. Đạo pháp của hắc chưa thành, tuy bình thường dương dương tự đắc, song hắc vẫn tự lượng được sức mình. Hàn Ngạo lại bảo cho hắc trải nghiệm lôi kiếp, hắc không cần đâu.

Quỷ sai giả ôm đầu chạy trốn, Hàn Ngạo bỗng mỉm cười tà quái. Anh nhìn bầu trời, giơ tay lên lần nữa, lại một tia sét màu tím bổ xuống tên quỷ sai giả.

“Con người anh quả thật đáng ghét, so thì so đạo pháp chứ đừng có ỷ vào sức mạnh thiên lôi dùng sét đánh tôi, bản lĩnh gì chứ!” Tên kia vừa nói vừa tránh tia sét đang giáng xuống.

Liên tiếp tránh được mấy tia sét, nhắm tính đã chín tia rồi, lại thấy Hàn Ngạo sừng sờ nhìn chằm chằm đám mây trên trời, hắc đắc ý nói, “Đã tránh được chín tia lôi kiếp, tôi xem anh còn cách gì?” Nói xong còn lăm lăm quỷ với anh.

Nhìn Hàn Ngạo không cảm xúc và tên kia đang huênh hoang đắc ý, Tô Mạt đột nhiên nảy sinh ý tốt muốn nói cho hắc biết: Mây thấm rồi. Cô khẽ đẩy Hàn Ngạo, ý bảo anh buông mình ra trước.

Hàn Ngạo miễn cưỡng buông Tô Mạt ra, tên kia có đang lăm bằm gì cũng chẳng buồn để ý, anh ngẩng đầu lên nhìn trời, sau đó khôi phục vẻ mặt lạnh lùng quen thuộc, nhìn hắc nói, “Chúc mừng nhé!”

Hắc thoáng sững sốt, không rõ tại sao anh nói lời này, hình như đâu có gì đáng chúc mà mừng? Lẽ nào... Lẽ nào người kia không làm gì được hắc ư?

“Con người anh nói chuyện chả hiểu ra sao, tại sao chúc mừng tôi?”

“Ừ, tôi phải chúc mừng ngài, ngài trúng thưởng lần nữa rồi.” Không đợi hắc kịp phản ứng, Hàn Ngạo lập tức vút một lá bùa ra.

Trúng thưởng? Lại lần nữa? Lúc hắc đang nghĩ đến ý nghĩa lời nói của Hàn Ngạo thì bỗng nghe thấy tiếng sấm vang âm bên tai. Một tia sấm sét đánh về phía hắc, sau đó, tia thứ hai, thứ ba, thứ tư... Liên tiếp chín tia sấm sét cùng nhau đánh xuống, khiến hắc liên hiểu ra được thâm ý của anh.

“Ồi, anh chẳng đạo nghĩa gì hết, dám lấy sấm sét đánh tôi mà không nói không rằng gì cả. Anh là hạng tiểu nhân, anh... Đừng đánh nữa, chúng ta đấu phép đi, anh làm vậy nào có công bằng gì đâu.” Hắc vừa tránh

né vừa kêu gào mà không để ý đến tốc độ sấm sét giáng xuống mỗi lúc một nhanh hơn, cuối cùng, hắn bị đánh trúng...

Nhìn đồng bọn bị sét đánh, tên giả mạo còn lại vội vàng tiến đến xem xét thương tích, không ngờ bị tên kia đẩy sang một bên.

“Chú hay lắm Ly Hiên, thấy tôi bị sét đánh cũng không lo, chú có còn là anh em của tôi không. Chú phải trả thù cho tôi.” Hắn la hét khóc lóc âm ỉ khiến Tô Mạt không nhận được che miệng cười trộm. “Ly Thiên, anh đừng khóc để người khác chê cười, người này cao còn có người khác cao hơn. Được rồi, em giúp anh.” Nói xong Ly Hiên đứng dậy nhìn Hàn Ngạo, “Anh đừng dùng sét đánh chúng tôi, chúng ta đổi cách khác không được sao?”

“Chơi trò này vui mà, cậu cũng thử xem sao? Tấn công người con gái của tôi, dù thế nào cũng phải chịu trừng phạt.” Hàn Ngạo lại rút một lá bùa sét ra, sau đó khoanh tay xem kịch.

Lần này rốt cuộc Ly Hiên hiểu, hóa ra vừa rồi Ly Thiên đã chọc phải vấy ngược người ta, hắn nhìn sấm sét đánh thẳng xuống, nhanh chóng co chân chạy trốn.

“Ồ?” Tô Mạt nhìn bước chân của Ly Hiên, cảm thấy hình như đã gặp đâu đó rồi.

“Ly Hiên, chú nhanh một chút, viện binh của chsg sẽ đến nhanh thôi, đừng để bị giữ chân nữa.” Ly Thiên cảm nhận được cơn lạnh càng lúc càng buốt, bèn gọi với theo người anh em.

Nghe thấy tiếng gọi của Ly Thiên, Ly Hiên khẽ cau mày, tên ngốc này, la lối như vậy chẳng phải khiến mình phân tâm sao?

Ly Hiên vất vả lắm mới tránh được sấm sét của Hàn Ngạo, lại nghĩ đến tiếp viện chắc hắn đến gần rồi, còn không mau đi e rằng không kịp nữa. Chuyện huyết mạch thần thú đành phải chờ cơ hội khác thôi, bèn nhanh chóng tóm lấy cánh tay Ly Thiên, định tháo chạy.

Nhưng Ly Thiên vừa bị động vào thì giật mình vùng vẫy, “Ly Hiên, chú muốn làm gì, mau buông tôi ra.”

“Cái tên ngu ngốc anh, yên lặng một chút cho tôi, nếu để đồng bọn của chúng đến thì đừng hòng chạy thoát được.”

Ly Hiên không nhận được quát lớn khiến Ly Thiên tĩnh tâm lại, nào ngờ tích tắc đó hắn lại gào to một câu kinh điển về phía Hàn Ngạo và Tô Mạt, “Tôi nhất định sẽ trở lại!”

Chạy thì cứ chạy, Hàn Ngạo và Tô Mạt cũng không đuổi theo, chỉ là hai cậu nhóc chưa đủ tuổi, đã ra tay trừng phạt rồi vẫn nên để lại cho chúng một cơ hội hối cải.

“Hai người... sao lại thả chúng đi? Chúng đã giết quỷ sai đấy.” Quỷ sai trong bùa thấy hai anh em kia bỏ chạy liền kêu lên.

“Chúng tôi đâu có thả, bọn chúng bỏ chạy mà. Con rối này để lại cho anh báo cáo là được rồi.” Tô Mạt vừa nói vừa tiện tay thả quỷ sai bên trong ra.

Được dưỡng thương trong bùa nuôi quỷ một thời gian, linh khí của hắn ta đã khôi phục không ít, nhưng vừa ra ngoài đã tỏ thái độ bất mãn nhìn Tô Mạt.

“Anh nhìn tôi như vậy làm gì? Tôi không có trách nhiệm trông chừng người khác. Chẳng phải chúng mặc y phục quỷ sai sao, anh còn sợ không lần theo dấu vết được à? Người của anh sắp đến rồi, chúng tôi cũng đi trước. Tạm biệt.” Tô Mạt kéo Hàn Ngạo rời đi.

“Khoan đã. Vừa rồi là tôi không đúng, xin lượng thứ. Chuyển Luân Vương điện hạ cho mời cô xuống Âm Ti là thật đấy! Mong cô nhanh chóng đến Âm Ti trước.” Quỷ sai lúc này đã ý thức được nặng nhẹ. Hắn ta vội vàng vãi chào, mỉm cười với Tô Mạt.

Người ta thường bảo, đánh kẻ chạy đi chứ ai đánh người chạy lại, huống hồ trở mặt với người của Âm Ti cũng không tốt. Chuyển Luân Vương đã có lệnh, cô cần đến diện kiến một chuyến, chút chuyện nhỏ này không cần để bụng.

Tô Mạt gật đầu, “Chúng tôi chuẩn bị một chút sẽ đến Âm Ti ngay, không làm chậm trễ công vụ của các ngài, tạm biệt.” Sau đó liền kéo Hàn Ngạo rời đi.

Đi được một đoạn, Tô Mạt đột nhiên hỏi, “Chúng ta về khách sạn trước xem Đào Tử thế nào đã nhé?”

“Em nói sao cũng được hết.”

Trở lại khách sạn suối nước nóng, Đào Tử nhìn căn phòng không một bóng người, bất giác cảm thấy lo lắng. Cô biến mất hai ngày, Mạt Mạt và Hàn Ngạo ra sao rồi?

“Ôi...”

Đào Tử thở dài thẩn thờ ngồi trên giường, sáng sớm nay Ly Thương đã rời đi, dù không đành lòng nhưng cô cũng không dám đòi hỏi thêm, ở bên cô hai ngày đã là làm khó anh rồi, không biết đến bao giờ mới có cơ hội gặp lại. Nhớ đến anh, cô lại vô thức sờ bụng mình, tình yêu mãnh liệt hai ngày nay... liệu có khiến nơi này đâm chồi không?

Cô cười khổ nằm xuống giường, nhắm mắt miên man suy nghĩ.

Lúc này ngoài cửa sổ, Ly Thương cũng cười khổ, lặng lẽ quay lưng đi. tuy đã nói lời từ biệt song anh làm sao an tâm để cô một mình trở về, cho nên trước sau vẫn lặng lẽ đi theo nhưng không lộ diện, bởi sợ rằng sẽ khiến cô càng thương tâm lưu luyến. Hi vọng ngày tương phùng sẽ không quá xa...

Khi Tô Mạt và Hàn Ngạo trở về thì Đào Tử vẫn đang mê man ngủ, hai người đành làm một ít thức ăn cho cô và để lại mảnh giấy nhắn trên bàn rồi tiếp tục lên đường.

Buổi tối khi Đào Tử tỉnh giấc, đi ra phòng ngoài, đọc được tin nhắn thì nhin không được mà vừa ăn vừa khóc. Trên đời này có một số chuyện mình phải tự đối mặt và vượt qua, không ai có thể gánh vác thay cả.

Tô Mạt và Hàn Ngạo đang ở âm phủ, hai người không khẩn trương chút nào, giống như đi dạo vậy.

“Không biết Đào Tử thế nào rồi nhỉ?”

“Sẽ ổn thôi, em đừng quá lo lắng, có rất nhiều việc chúng ta dù muốn giúp cô ấy cũng không thể.” Hàn Ngạo nắm tay Tô Mạt trấn an.

“Cũng đành phải vậy... Đi nhanh lên nào, còn rất nhiều chuyện cần phải làm nữa.” Tô Mạt khôi phục tinh thần, tốc độ thay đổi sắc mặt của cô khiến Hàn Ngạo phải lắc đầu cười khổ.

49. Chương 49: Chương 21.3

Đường Âm Ti vẫn thế, trước sau đều là một màu xám xịt, không có trời, trăng, sao, cũng không có bụi cát, chỉ có các linh hồn lơ lửng trôi. Có già, trẻ, trung niên, đúng như câu: Đường đến suối vàng không chia già trẻ.

“Chúng ta đi xuống từ Hoàng Thành hay là mở kết giới ở đây?” Tô Mạt nhìn từng tốp âm hồn bay qua bay lại, chợt hỏi ý Hàn Ngạo.

“Nếu Chuyển Luân Vương cho mời, chúng ta không cần quá tuân thủ nguyên tắc.” Anh cười gian kéo cô đến góc đường Hoàng Tuyền, tạo ra một kết giới rồi hai người cùng đi vào.

“Người đâu?” Trong Thập Điện, Chuyển Luân Vương bỗng cất vang tiếng triệu hồi, quý sai vội vàng tiến lên, quỳ gối đợi lệnh.

“Huyết mạch thần thú đã đến thành Phong Đô, các người ra đón họ đi.”

“Tuân lệnh.” Quý sai rời đi, đại diện an tĩnh trở lại.

Lúc này Chuyển Luân Vương mặc áo măng bào đứng trong đại điện, vẫy tay gọi quý sai tùy tùng, “Đi chuẩn bị trà và điểm tâm cho bốn vương, lát nữa chiêu đãi khách, những người khác đều cho lui xuống.”

“Tuân lệnh.” Quỷ sai tùy tùng bên cạnh tuân lệnh hành sự.

Bước vào Phong Đô, Tô Mạt và Hàn Ngạo còn chưa kịp hỏi thăm đường đến cung điện Chuyển Luân Vương thì một đội quỷ sai bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, “Huyết mạch thần thú, Chuyển Luân Vương điện hạ cho mời.”

Tô Mạt sửng sốt, nhìn người bên cạnh, “Ngạo, trên mặt em có viết chữ sao?”

Hàn Ngạo đỏ khòc đỏ cười, “Dĩ nhiên không rồi, sao lại hỏi vậy?”

“Nếu không có sao ai nhìn cũng biết em là huyết mạch thần thú? Chuyện này không khoa học gì cả!” Tô Mạt lẩm bầm.

Đứng trước điện Chuyển Luân Vương,, Tô Mạt lại nảy sinh một chút cảm khái, nhưng là điều gì thì cô không diễn tả được.

“Ha ha ha, nếu đã đến sao còn không vào? Muốn bốn vương đi ra ngoài đón cô hay sao?” Tiếng cười sang sảng truyền ra từ trong điện.

Tô Mạt và Hàn Ngạo bước vào, vừa ngồi xuống đã nghe Chuyển Luân Vương hỏi, “Cô đx nghe người của ta kể chuyện xảy ra ở địa phủ gần đây rồi chứ?”

“Diêm Quân nói chuyện Đá Tam Sinh à?” Tô Mạt không cần suy nghĩ đã hỏi ngay.

“Đúng vậy. Tuy chỉ thiếu một góc, thần lực của Đá Tam Sinh vẫn không bị yếu đi, nhưng chuyện này gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới địa phủ ta. Đá Tam Sinh là một vật trong Cửu Bảo, nếu kẻ nào đó mưu đồ đen tối tập hợp đủ chín món bảo bối, hậu họa sẽ không ai gánh vác nổi.” Chuyển Luân Vương nhấp một hớp trà, hỏi Tô Mạt, “Cô đã từng nghe nói về Cửu Bảo chưa?”

“Diêm Quân muốn nói đến âm nhân, dương nhân, nanh Cương Thi biết bay, máu Hạng Bạt, da âm thau, nước mắt quỷ, hoa Bỉ Ngạn trăm năm và Đá Tam Sinh sao?” Tô Mạt khê khàng liệt kê.

“Không sai, chính là chúng. Không ngờ cô nhóc như cô lại hiểu biết nhiều thế.” Chuyển Luân Vương gật đầu xác nhận.

Tô Mạt nói thầm trong lòng, hiện tại chín vật này đều nằm trong tay cô, cửu Bảo này rồi cuộc có liên quan gì đến cô chứ?

“Tai kiếp kia rốt cuộc là sao? Chúng tôi có thể làm gì?” Trong lúc Tô Mạt chìm trong yên lặng, Hàn Ngạo bỗng lên tiếng hỏi.

“Chuyện này... ta cũng không hiểu hết, chỉ là cảm giác nguy cơ đại nạn xảy ra càng lúc càng rõ ràng. Ta tìm hai người, một là muốn nhờ tìm Đá Tam Sinh, hai là hi vọng cô cậu có thể ngăn chặn thảm họa.” Chuyển Luân Vương trầm ngâm chốc lát, cuối cùng nói ra thỉnh cầu của mình.

“Diêm Quân còn mơ hồ thì chúng tôi biết đối phó thế nào đây? Huống hồ với tình trạng hiện giờ, đừng nói là ngăn chặn thảm kịch, sợ là bản thân tôi cũng khó mà bảo toàn.” Tô Mạt cau mày không đồng ý.

“Ta dĩ nhiên đã nghĩ đến chuyện này, tuy tất cả phải dựa vào ý trời, nhưng bốn vương tự khắc sẽ nghĩ biện pháp tương trợ. Về chuyện tai kiếp, hiện nay người kế thừa huyết mạch thần thú chỉ có cô cậu, vả lại có thể hóa giải kiếp nạn cũng chỉ có hai người thôi, ta còn tìm ai được đây?”

Thấy Chuyển Luân Vương một mực kiên trì, Tô Mạt biết mình không thể từ chối nữa, thôi thì làm được đến đâu hay đến đó vậy. Nếu may mắn giải trừ được đại nạn thì tốt, còn nếu không, xấu nhất là chết chung mà thôi.

“Ngài đã nói thế chúng tôi cũng không thể chối từ, chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức.”

“Tốt lắm, phải phiền cô cậu rồi. Ta sẽ sớm nghĩ cách giải quyết số kiếp nghìn năm của cô, thời cơ thích hợp sẽ cử quỷ sai đến báo.”

“Tiểu nữ còn có việc muốn xin điện hạ giúp đỡ, không biết có được không?” Tô Mạt suy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định hỏi xin ý kiến Chuyển Luân Vương, dù sao cô đã đồng ý giúp đỡ ông, có qua có lại thôi.

“Cứ nói, đừng ngại.” Chuyển Luân Vương vô cùng sáng khoái đáp ứng thỉnh cầu của cô.

“Tiểu nữ hiện đang nghỉ tại một khách sạn suối nước nóng, vô tình phát hiện cứ cách vài ngày ở đó lại có một cô gái sinh ngày âm chí âm biến mất, sau đó ấn tượng của mọi người về cô ta cũng biến mất theo, tính đến giờ đã là sáu người rồi, trong đó có một người thể chất Lữ Đỉnh.” Tô Mạt kể lại đại khái chuyện đã xảy ra, hi vọng nhận được manh mối trừ chổ Chuyển Luân Vương. Về phần Cửu Bảo, Tô Mạt không có ý che giấu, chỉ là chưa muốn nhắc đến.

Chuyển Luân Vương nhắm mắt yên lặng một lúc, có lẽ đang điều tra chân tướng. Chừng nửa giờ trôi qua, ông mới chậm rãi mở mắt, nhìn Tô Mạt đầy thâm ý, uống một hớp trà, cuối cùng hỏi, “Vốn dĩ là mất tích bảy người, bây giờ trong tay cô đang giữ một hồn phách, đúng chứ?”

“Diêm Quân nói rất đúng.” Tô Mạt lập tức lấy bình đựng hồn phách cô gái đặt lên bàn.

“Cái này bốn vương không cần, cô thu lại đi. Ta nghĩ sáu cô gái kia vẫn còn ở nhân gian vì trong sổ sinh tử không lưu tên, có thể hiện tại hồn phách của họ bị giam ở nơi nào đó rồi.”

“Nói vậy mấy âm hồn bạn tiểu nữ nhìn thấy không phải họ sao?” Tô Mạt vẫn có chút nghi ngờ.

“Đó không phải âm hồn, mà là hồn phách của mấy người này đã bị tách khỏi thể xác, hiện giờ đã bị giấu ở không gian khác, việc tìm họ phải dựa vào cô cậu rồi, hãy đi về hướng Tây Bắc, tìm ra nhánh long mạch thuộc hệ hỏa thì có thể tìm được họ.” Chuyển Luân Vương nói đến đây liền ngừng lại, nhìn Tô Mạt như đang chờ đợi điều gì.

Tô Mạt hiểu điều ông đang ám thị cũng chính là mục đích ông gọi cô đến đây. Cô lấy vật phẩm không lớn từ trong túi mang theo bên người ra, gói bằng lá bùa đưa đến trước mặt Chuyển Luân Vương.

“Diêm Quân, đây là mảnh Đá Tam Sinh chúng tôi phát hiện lúc điều tra việc ở khách sạn, sợ ngài sốt ruột nên nhân dịp này mang theo trả.” Tô Mạt vừa nói vừa lấy ra vật phẩm gói bằng lá bùa, bên trong là một mảnh đá đen sì. Cô biết đây chính là mục đích ông tìm cô.

“Ha ha... Đá Tam Sinh quả nhiên rơi vào tay các người. Đáng tiếc, cô bé này nhãn lực vẫn chưa đủ, đây là giả thôi, e rằng Cửu Bảo cô đang giữ cũng bị người ta tráo cả rồi. Nếu là thật, đừng nói là bùa của cô, cho dù giấu ở không gian khác thì bọn ta vẫn cảm nhận được. Cửu Bảo thật đã được đưa đến chỗ long mạch, chỉ khi che giấu bằng long khí cực thịnh thì bọn ta mới không tìm ra vị trí của chúng.”

“Giả?” Lời nói của Chuyển Luân Vương khiến Tô Mạt kinh hoảng. Cô cầm mảnh “Đá Tam Sinh” mình cất giữ bấy lâu xem xét cẩn thận, quả nhiên là giả, căn bản không giống cái cô từng thấy. Nghĩ đến Cửu Bảo cô cố công bảo vệ lại không biết bị đánh táo từ lúc nào, Tô Mạt cảm thấy thật phiền muộn.

“Em đừng để ý quá, thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, chúng ta không thể lúc nào cũng canh chừng những thứ đó được. Bây giờ quan trọng là phải nhanh chóng tìm ra long mạch, ngăn đám người kia gây tổn hại tới long khí, bằng không tai kiếp nhất định sẽ ập đến rất nhanh.” Hàn Ngạo nắm tay Tô Mạt an ủi.

“Hàn Ngạo nói đúng, cô nên sớm đến đó đi!” Chuyển Luân Vương biến ra một tấm lệnh bài màu vàng, giao đến tay Tô Mạt rồi thở dài.

“Cầm lấy lệnh bài này, khi gặp khó khăn có thể sai khiến quỷ sai, nhưng hãy cẩn trọng, nếu không phải việc cấp thiết thì đừng sử dụng nó. Vốn đây là thiên tai nhân loại, bọn ta không nên quản, tuy nhiên chúng sinh không thiếu người lương thiện, ta không đành lòng nhìn họ thương vong, xem như phá lệ khai ân vậy. Đi đi.” Chuyển Luân Vương vừa nói, bóng dáng vừa nhạt dần trong hậu điện.

Ông biến mất chẳng hề giúp không khí dịu đi, ngược lại khiến Tô Mạt và Hàn Ngạo càng thêm hoang mang, có thể khiến quân vương cai quản Âm Ti than thở là loại tai ương đáng sợ đến nhường nào?

“Chúng tôi xin cáo lui.” Tuy lúc này trong đại điện đã không còn bóng dáng của Chuyển Luân Vương, thể nhưng hai người vẫn vái chào về phía ông ngồi khi này, sau đó mới ra ngoài chính điện, nhanh chóng trở về trần gian.

Trong năm nghìn năm lịch sử Trung Quốc, có vô số vương triều hưng vong đều liên quan mật thiết đến yếu tố địa lí. Các đấng quân vương cổ đại vô cùng tin tưởng phong thủy, khai quật long mạch là phương thức

thường thấy nhất của các bậc đế vương, mục đích chính là củng cố giang sơn, để nền thống trị của mình đời đời thịnh vượng, vĩnh viễn lưu danh sử sách.

Về mặt phong thủy học, núi non trùng điệp được gọi là long mạch. Thuật phong thủy của cổ đại dựa vào “Ngũ Quyết Địa Lí” là long, huyệt, cát, nước và phương hướng, hoạt động là tìm rồng, xét cát, xem nước, điểm huyệt và lập hướng. Tương ứng với thân rồng là mạch nước, đất là thịt rồng, đá là xương rồng, cỏ cây là lông rồng.

Lịch sử Trung Quốc xuất hiện ít nhất hai mươi bốn vương triều. Nếu mỗi vương triều có một long mạch, như vậy có hai mươi bốn địa điểm ở lưu vực sông Hoàng Hà, Trung Nguyên.

Tô Mạt và Hàn Ngạo nhanh chóng quay lại khách sạn tụ họp với Đào Tử, kể lại đại khái tình hình, chia nhau hành động, Đào Tử trở về nhà Tô Mạt trấn thủ, còn hai người đi tìm long mạch.

Theo chỉ dẫn của Chuyển Luân Vương, phạm vi chỉ quanh quẩn ở dải đất Tây Bắc, đối chiếu bản đồ thì gần nhất là thành phố T, Tô Mạt và Hàn Ngạo quyết định bay đến đó một chuyến.

50. Chương 50: Chương 21.4

Lúc này trong một hang động thuộc dãy núi Tây Bắc, bảy cô gái đang nằm trên mặt đất lạnh băng, vị trí sắp xếp như bày theo trận pháp nào đó.

Cách đó không xa là một ông lão và một chàng trai trẻ tuổi, ông lão đang ngồi dưới đất còn chàng trai trẻ thì quỳ gối trước mặt ông ta. Ông lão râu tóc bạc phơ nhưng đôi mắt sáng quắc không thể khinh thường, mà chàng trai quỳ trên mặt đất rõ ràng là Ly Thương.

“Ly Thương, mày khiến ông quá thất vọng. Nếu không phải ông sớm sai người trộm lại Cửu Bảo thì bây giờ tất cả đều bị hủy trong tay mày rồi. Mày có biết tội của mình không?” Ông lão nhìn Ly Thương, vẻ mặt đầy giận dữ.

Ly Thương thấy ông tức giận đến run người, chỉ cúi đầu không nói, đôi mắt ánh lên tia nhìn lạnh lẽo.

“Ông đang hỏi mày đấy, tại sao không trả lời? Đừng quên mày đã nhận lời ông, nếu như thất bại thì con bé Đào Tử kia sẽ biến mất hoàn toàn trên thế gian này, bằng không ông cũng sẽ biến nó thành người rồi.” Ly Thương im lặng, ông lão càng phần nộ hơn.

Nghe thấy tên Đào Tử, cuối cùng Ly Thương cũng lên tiếng, sự lạnh lẽo trên người dx giảm đi không ít, “Cháu biết sai rồi, xin tộc trưởng tha cho Đào Tử, cháu sẽ tuân thủ lời hứa, hoàn thành chuyện này.”

“Hừ, không có tiền đồ, để một đá con gái trở thành yếu điểm, làm xong chuyện này thì mày đi đi. Chuyện huyết mạch Phượng Hoàng ông sẽ giao cho người khác. Từ nay về sau, gia tộc không có người như mày.” Ông lão vung tay ý bảo Ly Thương lui ra.

Ly Thương liếc nhìn những cô gái nằm trên đất, một tia lo lắng lóe lên trong mắt, anh cúi đầu ra khỏi hang núi u ám.

Phải làm thế nào đây? Thân thể bảy cô gái đã đủ, tuy anh đã âm thầm giấu đi một linh hồn, trong tay Tô Mạt có lẽ cũng đang giữ một linh hồn khác, nhưng nếu để người trong tộc phát hiện và đoạt đi, bảy linh hồn cộng thêm Cửu Bảo, mưu đồ kia sợ là sẽ thành công, đến lúc đó nhân gian khó tránh đại nạn. Nếu không phải họ dùng Đào Tử uy hiếp, anh đã quy ẩn, rời xa thế tục này rồi.

Ly Thương thở dài ngẩng đầu nhìn bầu trời đã xám xịt, lòng vương bao nỗi niềm rối rắm, không biết là vì bản thân hay vì những cô gái đáng thương kia.

Tô Mạt và Hàn Ngạo đã đến thành phố T, đang ở khách sạn bàn bạc đối sách.

“Vị trí hiện giờ của chúng ta hẳn là mình rồng, tuy nhiên vẫn chưa xác định được đám người kia ở đâu, nếu tìm từng ngọn núi một, sợ rằng đến lúc chúng ta tìm thấy thì đã muộn rồi.” Tô Mạt nhìn bản đồ cau mày, rất đau đầu về chuyện phải tìm từ đâu.

Hàn Ngạo không trả lời mà đột nhiên đứng lên bế cô đi vào phòng trong, khiến Tô Mạt đỏ bừng mặt, hoảng hốt, “Ngạo, anh muốn làm gì vậy, thả em xuống.”

Hàn Ngạo khẽ vỗ về, ra hiệu người trong lòng ngoan ngoãn một chút, anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, giống như đang nâng niu vật báu dễ vỡ vậy.

“Em nghỉ ngơi một chút, những chuyện này cứ giao cho anh. Ngủ đi, chút nữa thức dậy ăn cơm.” Anh nhẹ hôn lên trán Tô Mạt rồi rời khỏi phòng, bắt đầu nghiên cứu bản đồ.

Tô Mạt lại không ngoan ngoãn nghe lời, cô đi đến bên cửa sổ định ngẩng nhìn bầu trời để ổn định tâm trạng. Nhưng vừa ngẩng lên, vẻ mặt luôn bình tĩnh trong nháy mắt đã biến đổi. Bầu trời phía Tây Nam vốn dĩ tối đen như mực nay lại có thêm một vùng đỏ như nhuộm máu tươi, các dòng tinh tú không ngừng dịch chuyển từ nhanh đến chậm, khiến cô thấy rõ sự biến hóa của sao trời lúc này.

Sao Mộc chậm rãi đến gần Đoan Môn, sau cùng dừng ở Thiên Đình. Mười phút sau, sao Mộc vẫn không di chuyển chút nào nữa, điều này báo hiệu đại họa sắp giáng xuống, làm sao mà cô không kinh hoàng cho được.

Tô Mạt vẫn kiên trì ngược mắt nhìn trời hi vọng sao Mộc di chuyển dù chỉ là một chút, miễn sao rời khỏi vị trí Thiên Đình là được. Nửa phút... một phút... rồi một tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua như thế, rốt cuộc sao Mộc cũng di chuyển, có điều sự biến hóa này lại khiến cô như bị xối một chậu nước lạnh vào ngày rét nhất mùa đông, buốt từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân.

Sao Mộc từ Thiên Đình tiến vào Nam Môn, sau đó đi từ Tây Môn ra ngoài...

Hàn Ngạo vừa vào phòng thấy giường không có ai, còn Tô Mạt đang đứng cạnh cửa sổ nhìn trời, không biết suy nghĩ điều gì. Anh đến kề mặt vào cô, vốn định trêu một chút, kết quả thấy Tô Mạt đỏ ửng tuyệt vọng thì nhất thời hoảng hốt.

“Mạt Mạt, em sao thế? Em nói đi, đừng dọa anh.”

Dường như giọng nói của anh đã thức tỉnh được Tô Mạt, cô nhìn Hàn Ngạo đang lo lắng, “Ngạo, sao Mộc dừng ở Thiên Đình, sau đó vào Nam Môn, rồi đi ngược từ Tây Môn.” Tiếp theo cô hôn mê bất tỉnh.

Tinh tượng là chỉ độ sáng và vị trí của tinh tú, người xưa dựa theo đó mà suy đoán số mệnh họa, phúc, lành, dữ, đến nay vẫn còn thấy phong thủy căn cứ điều này để phán đoán.

Giải thích tinh tượng theo lời Tô Mạt khi này thì chính là đại hung. Sao Mộc tiến vào Đoan Môn dừng ở Thiên Đình là báo trước tai họa giáng xuống. Sau đó tiến vào Nam Môn, rồi đi ngược từ Tây Môn, tức là có chuyện chết chóc sẽ xảy ra. Chuyện này liệu có liên quan đến long mạch ở gần thành phố T không, nếu ai đó thật sự có ý đồ với nhánh long mạch đầy linh tính này thì phải làm thế nào? Hàn Ngạo ngồi bên giường Tô Mạt miên man suy nghĩ, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Đào Tử đã trở về thành phố A nhưng luôn lo lắng cho Tô Mạt và Hàn Ngạo, cầm lấy điện thoại đi ra ban công định gọi cho hai người để hỏi thăm, vừa mới ngẩng lên đã thấy bầu trời phía Tây Nam đỏ như máu, nhất thời quên mất ý định gọi điện thoại. Cô nhìn các tinh tú biến hóa, cuối cùng cũng nghiệm ra kết quả giống Tô Mạt ở phương xa, thoát cái sắc mặt trắng bệch.

Tuy Mạt Mạt nói là đi đến thành phố T, thế nhưng màu đỏ như máu nhuộm đầm cả bầu trời, Tây Nam lại không quá xa khu vực Tây Bắc, lỡ nơi đó xảy ra chuyện chẳng phải chỗ Tô Mạt cũng bị liên lụy sao? Đào Tử không thể bình tĩnh được nữa, thế là cô vào nhà thu dọn hành lý.

Sáng sớm, khi tia nắng đầu tiên chiếu vào phòng, Tô Mạt choàng mở mắt, cảm giác bàn tay mình đang bị nắm lấy, cúi đầu liền thấy Hàn Ngạo đang tựa vào giường ngủ, quàng mắt thâm, nhìn mà đau lòng, xem ra cô lại khiến anh lo lắng rồi. Nhớ lại tối hôm qua, sắc mặt Tô Mạt không khỏi biến đổi. Không biết cô có thể ngăn cản đại nạn lần này không? Có lẽ đám người kia có ý đồ với long mạch, nhưng chúng sẽ làm gì đây? Sửa đổi số mệnh sao? Lẽ nào...

Tô Mạt bỗng giật mình, nhớ đến một khả năng khác. Long mạch đứt!

Tuy rằng trong lịch sử không có mấy ai đủ khả năng làm đứt được long mạch, song nếu không phải thế thì cô thật sự không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác khiến tinh tượng hiển hiện như thế. Diêm báo hiển

linh rõ nét trên bầu trời như thế là vận mệnh của cả một quốc gia, xem ra động tĩnh lần này không nhỏ.

“Ngạo, anh tỉnh rồi?”

“Ừ, em sao rồi? Có khó chịu ở đâu không?”

“Em không sao, khiến anh lo lắng rồi, có muốn ngủ thêm chút nữa không? Em đi gọi bữa sáng.” Tô Mạt nhìn anh không ngừng xoay bả vai, lo lắng nói.

“Không cần, chúng ta mau chóng ăn sáng xong rồi đi tìm long mạch thôi.” Hàn Ngạo xua tay, ý bảo mình không có vấn đề. Anh đứng dậy, vừa đi ra ngoài phòng vừa dặn dò Tô Mạt, “Em rửa mặt trước đi, anh chuẩn bị bữa sáng, xong ngay thôi.”

Sau bữa sáng, hai người làm thủ tục trả phòng, thuê một chiếc xe để thuận tiện vào núi, tiến về phía Tây Nam. Suốt quãng đường họ không nói gì với nhau, Hàn Ngạo tập trung lái xe, còn Tô Mạt thì nghiên cứu bản đồ, suy đoán vị trí của bảy cô gái.

Đi chừng một giờ, rốt cuộc đã tiến vào ngọn núi thứ nhất. Vị trí này hẳn là gần đầu rồng, hai người không ngừng lại, tiếp tục đi sâu vào núi. Tô Mạt và Hàn Ngạo không tính sai, nơi này đúng là không có ai, bởi vì là đầu rồng nên thực tế cũng không quan trọng gì. Nếu muốn ra tay, dù là mượn vận hay làm đứt mạch thì đều phải chọn chỗ hiểm, như vậy mới có thể kiểm chế long mạch. Nếu không với loại long mạch đã có linh tính trong núi lớn này, cách bình thường hoàn toàn không thể nào chân chính đến gần nó.

Lại chạy thêm một quãng nữa, dường như Tô Mạt nhớ ra cái gì đó, cô bảo Hàn Ngạo dừng xe, về mặt rất phần khởi.

“Ngạo, em nhớ ra rồi, không phải Chuyển Luân Vương cho chúng ta một tấm lệnh bài sao? Chúng ta có thể nhờ quỷ sai xung quanh đây giúp đỡ, như thế sẽ nhanh hơn nhiều.” Cô phấn chấn lấy lệnh bài của Chuyển Luân Vương trong người ra.

Hàn Ngạo nghe thấy ý kiến của Tô Mạt thì mắt liền sáng rõ. Đúng vậy, chỉ lo sớm tìm được vị trí long mạch, sao lại quên mất chuyện quan trọng như vậy chứ?

Tô Mạt đứng trên đường núi vắng tanh, cầm lệnh bài bắt đầu lăm băm, theo tiếng thần chú, mặt đất bằng phẳng cuộn cuộn dấy lên một cơn gió lạnh lẽo, sau đó hơn mười quỷ sai xuất hiện trước mắt hai người. Tô Mạt đưa lệnh bài cho họ xem, mấy quỷ sai thấy lệnh bài của Chuyển Luân Vương vội vàng cúi người vái lạy.

Tô Mạt và Hàn Ngạo vội né người tránh lễ, sau đó nói với họ, “Tiểu nữ tuân lệnh Chuyển Luân Vương hành sự, nhưng nhân lực quá ít cho nên phiền các vị tìm giúp một chuyến, xem trong vùng núi này nơi nào có loài người tồn tại, nhất là dấu vết của bảy cô gái quy tụ tại một điểm. Nếu phát hiện xin nhanh chóng báo với chúng tôi, chỉ cần canh chừng họ, tuyệt đối đừng hiểu lầm.”

Mấy quỷ sai rối rít gật đầu, “Nếu là lệnh của Chuyển Luân Vương, chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức lực, ghi nhớ lời cô nương căn dặn. Tạm biệt.”

Bọn họ vừa nói vừa chia nhau đi tìm, trong nháy mắt đã biến mất tầm.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Nhìn nhóm quỷ sai biến mất, Tô Mạt mở cửa xe nói với Hàn Ngạo bên cạnh.

“Suy tính ra sao rồi?” Trong hang núi, ông lão nhìn gã thanh niên đang dăm chiêu hỏi.

“Ông nội, đã tính ra rồi, ba ngày sau là thời cơ ra tay. Có điều tuy đã lấy lại Cửu Bảo, song vẫn còn thiếu hai hồn phách.” gã thanh niên ngẩng đầu cung kính đáp.

“Ly Thương, mày vẫn chưa tìm được hai hồn phách còn lại sao?” Nghe thanh niên kia nói thế, ông lão hét lớn về phía cửa hang.

Ly Thương đứng ở cửa hang cúi đầu đi vào, anh liếc nhìn vẻ mặt đắc ý của gã thanh niên kia, trong mắt thoáng hiện lên sát ý. Sau đó cung kính nói với ông lão, “Vẫn chưa ạ, con đã sai mấy tiểu quỷ đi kiếm rồi, nhưng không biết khi nào mới có tin tức.”

“Đồ khốn! Ba ngày nữa là thực hiện kế hoạch lớn, vậy mà mày còn chưa tìm ra thì cần mày làm gì chứ?” Ông lão phẫn nộ tát thẳng vào mặt Ly Thương, mạnh đến mức khiến mặt anh lệch sang một bên.

“Ông nội, ông cũng đừng trách anh họ, tâm tư của anh ấy đều đặt hết vào người phụ nữ kia rồi, nào còn lo lắng chuyện gia tộc nữa. Cũng phải, tuổi anh họ cũng không còn nhỏ, nên tính việc kết hôn rồi. Ông bớt giận, thiếu hai hồn phách cũng không có gì đáng ngại. Nào, cháu đỡ ông đi nghỉ ngơi một chút.” Gã thanh niên thấy Ly Thương ị đánh, có chút hả hê.

“Thứ không có tiền đồ, còn không mau đi tìm cho tao, nếu chuyện lần này chậm trễ vì mày thì con bé kia đừng hòng sống nữa!” Ông lão nói xong nhìn Ly Thương chăm chăm, để mặc gã thanh niên dìu mình rời đi.

Sau khi ông lão và gã kia rời đi, sắc mặt Ly Thương u ám thấy rõ, anh trầm tư suy nghĩ chốc lát rồi mới bỏ đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-mach-phuong-hoang>